

Kevser Suresi

Rahman Rahim Allah'ın Adıyla
Şüphesiz biz, sana Kevser'i verdik.
Şu hâlde Rabbin için namaz kıl ve tekbir
alırken, namazda ellerini boğazına kadar kaldır.
Doğrusu asıl soyu kesik olan, sana kin duyandır.

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

GÜLZÂR-I HÜSEYNÎ

Hazırlayan
Musa AYDIN

KEVSER

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

Kevser Yayınları: 131

Eserin Adı: Gülzar-ı Hüseyinî

Hazırlayan: Musa Aydın

Dizgi: Kevser Yayıncılık

Mizanpaj: Hasan Başbuğ

Kapak Tasarım: Hasan Başbuğ

Baskı: Step Ajans

1. Baskı: Şubat 2008 2. Baskı: Kasım 2011

ISBN: 978-9944-709-12-5

İsteme Adresi:

Kevser Yayınları

Sofular Mah. Simitçi Şakir Sokak No: 14 Kat: 1

Fatih – İSTANBUL

Tel: (0212) 534 35 28 Fax: 631 36 01

www.kevseryayincilik.com

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

TAKDİM

Bismillahirrahmanirrahim

Tarih boyunca iki akım, Kerbela vakıası hakkında iki farklı ve aykırı tavır takınmış, her biri diğersinin yaptıklarını etkisiz hâle getirmeye çalışmışlardır. Bu iki akımdan biri, Kerbela vakıasını ve Aşura olaylarının hatırasını, kısacası İmam Hüseyin'in adını ve o ilâhî kıyâmı unutturmak ve arka plana itmek için her türlü yolu denemişlerdir.

Bu akımın başında tarihin zalim, gaddar ve zorbalı ve gayri meşru bir şekilde ümmetin başına geçip onlara musallat olan müstekbirler ve bunların başında Emevî sultanları ve daha sonra ise Abbasî hanedanı ve avaneleri gelmektedir. Bu zalimler, bu şeytanî hedeflerini gerçekleştirmek için hiçbir gayrimeşru, zalimane ve şeytani yola başvurmaktan da geri durmamışlardır.

Bir taraftan zorbalık, baskı ve zulümle insanları genelde Ehlibeyt'ten ve özelde Hüseyinî mektepten ve Hüseyin'i yâd etmekten uzak tutmaya çalışmışlar; diğers taraftan satın aldıkları kapıkulu sözde âlim ve raviler eliyle uydurdukları birtakım rivayetlerle Aşura gününü bir yas ve matem günü olmaktan çıkarıp, tam anlamıyla bir bayram havasına büründürmeye çalışmışlardır. İşte tarihin en önemli mübarek olaylarını o güne denk getiren, o günün orucunun büyük faziletler

içerdiğini ortaya koyan, o günde süslenme, eve erzak toplamanın faziletlerini vb. bir sürü yalan dolanı içeren rivayetleri bu doğrultuda değerlendirmek gerekir. Bu zalimler hatta uzun bir zaman Kerbela ziyaretini yasaklayıp buna kalkışanlara nice zulüm ve işkenceleri reva görmüş, hatta defalarca Hz. İmam Hüseyin'in mübarek türbesini yıkıp yerini sapanlarla sürmüş ve üzerine su bağlayarak nişaneleri yok ettirmeye uğraşmışlardır!

Diğer taraftan, bir başka akım tam tersi yönde hareket etmiş ve mümkün olan her vesileyi kullanarak Kerbela, Aşura ve Hüseyin adının ve hatırasının yaşaması, zinde tutulması ve unutulmamasını sağlamaya çalışmışlardır.

Evet, bu akımın başında bizzat Hak Teala, onun yüce Resulü ve Resulü'nün pak ve mutahhar Ehlibeyt'i ve tarih boyunca onlara gönül vermiş hak ve hakikat âşıkları gelmemektedir.

Hz. Hüseyin'in daha ilk dünyaya geldiği sırada Hz. Cebrail'in Allah tarafından inip Kerbela olayını ve Hz. Hüseyin'in o elim şehadet haberini daha vuku bulmadan Resulullah'a (s.a.a) haber vermesi ve onu ağılatması, Resulullahın da bunu defaten çeşitli vesilelerle ashaba anlatması, ağlayıp da onları ağılatmasına dair hadisleri çeşitli İslâmî kaynaklarda okumuştur.

Gerçekten hiç düşündük mü? Neden Allah-u Teala Cebrail'i (a.s) defalarca Resulullah'a (s.a.a) gönderiyor ve Kerbela olayını daha henüz vuku bulmadan Resulullah'a (s.a.a) haber verip onu ağılatıyor, o da olayı sahabeye, Müslümanlara haber veriyor? Eğer bunun ardında makul ve hikmetli bir sebep ve arka plan olmasaydı, gerçekten anlamsız ve abes olmaz mıydı? Hatta Resulullah'a ve Ehlibeyt'ine bir nevi eza ve cefa sayılmaz mıydı? Bir ömür bu acı haberin ıstırapıyla neden yaşasınlar? Demek ki Allah ve Resulü bu olayın

unutulmamasını irade etmişlerdir. Resulullah'tan sonra da gelen Ehlibeyt İmamları ve Peygamber evlatları da bütün imkânlarını seferber ederek Kerbela hadisesinin unutulmamasına, Kerbela, Aşura ve Hüseyin ismini sürekli ümmetin gündeminde tutmaya gayret etmişlerdir. Neden acaba?

Zira İmam Hüseyin'i (a.s) yaşatmak, Hüseyinî mesajları yaşatmak demektir; Kerbela adını yaşatmak, cihadı, emr-i bi'l-maruf ve nehy-i ani'l-münkeri ve şehadet aşkını yaşatmak demektir. Aşura'yı zinde tutmak "Aşuraî Değerleri", izzeti, şecaati, Hakk'a teslimiyet ve rızayı, sabır ve ihlâsı vefa ve sadakati yaşatmak demektir. İşte bu yüzdendir ki, Allah Resulü (s.a.a) kendisinden nakledilen bir hadis-i şerifinde, "Hüseyin hidayet çerağı ve kurtuluş gemisidir." buyurmaktadır.

Evet, işte bu çabalar neticesinde ve Kerbela, Aşura ve Hüseyin isminin yaşatılmasını kendi şeytani emellerine en büyük darbe olarak gören tarihin gaddar ve zalimlerine, Şeytan ve avanesine inat Hüseyin adı on dört asırdır unutulmadı, unutulmayacak. Mahşere dek, hak batıl mücadelesi devam ettiği müddetçe, zalim mazlum kavgası sürdüğü müddetçe, Rahman ve Şeytan taraftarları bulunduğu müddetçe bu mukaddes isim, tarihin alnında ve insanlık semasında bir güneş gibi parlayacak, hak ve hakikat taliplerine, adalet ve özgürlük sevdalıklarına, mazlum ve müztazaf insanlara ışık saçacak, öncülük etmeye, mesaj vermeye ve ilham kaynağı olmaya ve temsilcisi olduğu Ehlibeyt mektebinin diğer mekteplerden farkını en güzel şekilde ortaya koymaya devam edecektir

Tarih boyunca Aşurai değerlerin ve Hüseyini mesajların yaşatılması ve insanlara ışık tutmasını sağlamak için Ehlibeyt'in ve dostlarının istifade ettikleri en etkili vesilelerden birisi de şiir sanatıdır. Bu yeteneğe sahip

şairler sürekli Ehlibeyt İmamları tarafından teşvik edilmiş, ödüllendirilmiş, ayrıca büyük sevaplar alacakları vaat edilmiştir.

Elinizdeki bu mütevazı çalışma işte bu kutsal sünneti devam ettirip yaşatmak ve Hüseyinî mektebin İlahi mesajlarını insanlara ulaşmasına küçük bir katkıda bulunma amacıyla geçmiş ve günümüz şairlerin Hüseyinî nidalarından ve ruhu okşayan, göz yaşartan, gönlü nurlandıran nefeslerinden seçilerek derlenmiştir

Şiirlerin, methiye, mersiye ve sinezenliklerin bir bölümü, daha önce "Gülzar-ı Ehlibeyt" adıyla yayınladığımız eserde yer verilmişse de, elimize ulaşan yeni bir takım başka şiirleri de ekleyerek, özellikle Hüseyinî meclislerde daha rahat istifade edilmesini sağlamak için müstakil bir eser oluşturmayı uygun gördük.

Bu eserin oluşması için şiir, methiye ve mersiyelerini bizden esirgemeyen tüm kardeşlerimize teşekkürlerimizi sunar, Yüce Allah'tan kendi dergâhında bu naçiz hizmeti kabul etmesini niyaz ederiz.

Son olarak, ister "Gülzar-ı Hüseyinî"nin gelecek baskılarında, isterse ikinci cildi hazırlanmakta olan "Gülzarı Ehlibeyt" kitabında yer vermemiz için, kardeşlerimizden hem kendilerine ait olan, hem de ellerinde olan başka şairlerin şiirlerinden bizi mahrum etmemelerini istirham ediyoruz.

Allah, yar ve yardımcımız olsun ve sırat-ı müstakimi en mükemmel şekliyle temsil eden Hüseyinî çizgi-den bizi hiçbir zaman ayırmasın. Âmin!

Musa Aydın

Muharemmu'l-Haram / 1429

I. Bölüm

Methiyeler

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

OL MENEM

Ol menem kim cedd-i pâkimdir çerâğ-ı enbiyâ
Âfitâb-ı evc-i himmet serv-i bağ-ı istifâ

Ol menem kim ma'den-i dürr-i vücudumdur Ali
Şâh-ı erbâb-i hakikat, şem-i cem-i evliyâ

Ol menem kim şem-i nur-i hilkatimdir Fâtıma
Gevher-i kân-ı şeref, şem-i şebistân-ı hayâ

Men nihâl-i gülşen-i adl u riyâz-i ismetem
Ey fesâd ehli, nedir bunca bana cevr u cefâ?

Döktünüz bir bir atıp seng-i sitem evrakımı
Koydunuz تنها meni gurbette bî berg u nevâ

Haliya katlim temennasında kılmışsınız guluv
Hangi mezhebde benim kat-i hayatımdır revâ?

EY İLÂHÎ ŞEHİTLER

2.

Şiir

Neredesiniz nerde, ey ilahî şehitler
Kerbubela'da bela arayan ey yiğitler
Neredesiniz nerde, ey âşık hafif ruhlar
Uçan kuşlardan daha yükseklere uçanlar

Neredesiniz nerde, ey gök padişahları
Felek kapısını açan, o sırrın ağâhları

Neredesiniz nerde, can ve makamdan geçen
Birisi de söylesin akla, neredesin sen

Nerdesiniz ey zindan kapısını kıranlar
Borçlu rehineleri, zindandan kurtaranlar

Nerdesiniz ey mahzen kapısını açanlar
Nevasızlığa neva kaftanını biçenler

Bu âlem bir köpüktür yüzdüğünüz denizden
Daha aşına yoktur, bunda başkası sizden

Derya köpükleridir âlemdeki suretler
Suretlerden geç artık, sefa ehliysen eğer

Gönlüm köpürdü, bunca nakış dolu sözlerden
Nakışı bırak, gönle gir, eğer isen bizlerden

Ey Şemsi Tebrizi doğ, doğudan, tan yerinden
Her ziyanın aslının aslının aslın sen

Mevlana Celaleddin Rumi

Tercüme: Musa Aydın

EVLIYÂLAR SERÇEŞMESİ

Ayetler ile bilinen
Her yerde hazır bulunan
Cennet içinde salınan
Hasan ile Hüseyin'dir

Bundan Âşûra eyleyen
Hem ruhunu şâd eyleyen
Anda şefaât eyleyen
Hasan ile Hüseyin'dir

Muhammed'dürür dedesi
Gayet oldu ol gün ıssı
Evliyâlar serçeşmesi
Hasan ile Hüseyin'dir

Kanlı gömleğini alan
Düşmanına karşı duran
Yezid'e kılıçlar salan
Hasan ile Hüseyin'dir

Yunus eyder onda kalan
Bu dünyanın sonu viran
Kerbelâ'da şehid olan
Hasan ile Hüseyin'dir

ÂŞIKLARIN İMAMI

4.

Şiir

Âşıkların imamı, hem Betul'ün oğludur
Hem Resul bahçesinden, hürriyet servi odur

Allah Allah, besmele başında "ba"dır baba
"Büyük kurban"dır oğlu, o kurbanı can feda

Milletler üstününün şehzade oğlu için
Ne de güzel deveydi sırtı o son Elçi'nin

Aşkın yüzü kızıldır onun kutlu kanından
Bu dize de güzeldir o mana ummanından

Resul'ün ümmetinde yeri hep ol Cenab'ın
Sanki "Kul Hüvallah"tır içinde hak Kitab'ın

Hayat boyunca iki güç hep var olmuş kesin
Bir Firavun bir Musa, bir Yezit bir Hüseyin

Daim zinde kalacak, Hüseyin ile hak yolu
Batıl zeval damgası yiyen ölüdür ölü

Hilafetin Kur'an'dan bağı koptuğu zaman
Hürriyet kadehine zehir ekildi o an

En hayırlı ümmetin en hayırlı cilvesi
Yağmur yüklü bir bulut gibi zulme kükredi

Geldi Kerbela'ya o, yağdı, yağdı ve gitti
Harabeler üstüne nice laleler dikti

Zorbalığın kökünü mahşere dek kuruttu
Dalga dalga kanıyla gülistanlar yarattı

Hakkı korumak için toza, kana bulandı
Böylece tevhid evi o canana dayandı

Hedefinde saltanat onun olsaydı eğer
Onca çoluk çocukla, hiç eder miydi sefer

4.

Şiir

Düşmanın sayı, çölün kumları kadar
Dostların sayısı kaç? Demeye ne gerek var!

Evet, oydu İbrahim ve İsmail'in sırrı
Yani onlar özetti, Hüseyin'se tefsiri

Azmi ve iradesi, sağlamdı dağlar kadar
Kıvrak, şuca, muzaffer, hak yolunda payidar

Dinin izzeti için kılıcını salladı
Dini korumak gibi bir tek hedefi vardı

Kul olmaz ki Allah'tan başkasına Müslüman
Firavunlar önünde eğilmez hiç bir zaman

Bu sırları Hüseyin kanıyla tefsir etti
Uyandırdı gafletler içindeki milleti

"La" kılıcını çekti, sahrayı Kербela'da
Batıla kan kusturdu, daima bu dünyada

O, "İllallah" nakşını kızgın sahraya yazdı
Kurtuluş unvanını kalb-i şeydaya yazdı

Rumuz-i Kur'an'a biz, Hüseyini gözle baktık
Ateş-i suzanından, nice meşale yaktık

Şam'ın ihtişamı ve Bağdad'ın namı gitti
Gırnata'nın namağlup unvanı artık bitti

Mızrabıyla titriyor hala gönül telimiz
İmanımız diridir tekbirleriyle henüz

Ey saba, et merhamet âşıklar gurbetine
Gözyaşlarımızı al, götür pak türbetine

Muhammed İkbâl Lahorî
Tercüme: Musa Aydın

Methiyeler

5.

Şiir

Metriyeler

HASAN, HÜSEYİN AŞKINA

Bir dilek dilerim senden,
Hasan Hüseyin aşkına
Canımızı kurban verdik,
Hasan Hüseyin aşkına

Hak'ka verdim cümle varım
Dergâhına yüzüm sürdüm
Canımı terceman kıldım
Hasan Hüseyin aşkına

Gerçekler kalbini güder
Nefsini dinleyen murdar
Verdiğin za'ya mı gider
Hasan Hüseyin aşkına

Teslim Abdal eyder doyor
Seç özünü baldan ayır
Çıplak giydir bir aç doyor
Hasan Hüseyin aşkına

ŞÂH-I ŞEHÎDÂN

Ey nûr-u çeşm-i ahmed-i muhtar, yâ Hüseyin
Ey yadigâr-ı Hayder-i Kerrâr yâ Hüseyin

Ey cân u dil seririne sultan yâ Hüseyin
V'ey Kerbelâ'da Şâh-ı şehidân yâ Hüseyin

Çeşm u çerâğı âleme nûr-i cemâl-i Hak
Cânı cihana rahmet-i Rahmân yâ Hüseyin

Rûşen yüzünde sûre-i VE'Ş-ŞEMSI, VE'D-DUHÂ
Şânında nazil âyet-i Kur'ân yâ Hüseyin

Hüsnün gülünde olmaya bir berg-i sebze
Bağ-ı behişt-ü Ravza-yi Rıdvân yâ Hüseyin

Ceddin Resûl-i pâk, atan Şâh Murteza
Emmindir Cafer-i Tayyârân yâ Hüseyin

Ey nûr-i çeşm-i Fatıma, mahbûb-i ins u cân
İnletti bizi mihneti devrân yâ Hüseyin

Mâh-ı Muharrem erdi, dem-i mâtem oldu âh
Oldun bu ayda gün gibi pinhân yâ Hüseyin

Kan ağladı felek, şafak şefkatinde âh
Ol dem ki ettiler seni kurbân yâ Hüseyin

Mâtem donunu giydi bulutlar bölük bölük
Bâran gamınla koştun vu tufân yâ Hüseyin

Gökler boyandı mâteme, gün giydi kareler
Mahvoldu arada meh-i tâbân yâ Hüseyin

Deryâlar acıdı sana, akar sular dahi
Taşlar alıp döğündü firâvân yâ Hüseyin

Kanlar döküp figân ile her kişi der ki âh
Kani ne oldu sevgili cânân yâ Hüseyin

Eder zebân-ı hâl ile kim hangi yerdedir
Şimr-i lâin u nikbet-i Mervân yâ hüseyin
Âl-i Resûl'e hangi yüzü kare böyle eder
Olsun Yezid'e la'net-i Yezdân yâ Hüseyin

Bezm-i gamında ateş-i hasretle yanmayan
Olsun hemîşe ney gibi nâlân yâ Hüseyin

Derdâ ki tâs-i çerh-i gerek hânedânına
Gâhî içirdi zehir gibi kan yâ Hüseyin

Sen deşt-i Kerbelâ'da susuz bunda âh u vâh
Yere mi geçti çeşme-yi hayvân yâ Hüseyin

Mahşer gününde el benim, etek senin şehâ
Komagıl anda teşne vü uryân yâ Hüseyin

Kandır şarâb-ı Kevser'e "Sâfi" kulunu sen
Giydir libâs-ı hulle-yi Rıdvân yâ Hüseyin

Rahmet seni sevip yoluna cân verenlerin
Olsun hemîşe hil'at-i elvân yâ Hüseyin

Sâfi

İMAM HÜSEYN

Biliriz ki yolları aşmıştır İmam Hüseyin
Kerbelâ'da toprağa düşmüştür İmam Hüseyin

Coşkun bir sevda gelir yüzyıllar öncesinden
Hakk için şahâdete koşmuştur İmam Hüseyin

Bir aşk idi yazılan anlamadı yezitler
Bu aşkla Kerbelâ'da coşmuştur İmam Hüseyin

İslâm dini bir anda olmuşken cahiliyye
Cahiller mezarını eşmiştir İmam Hüseyin

Yaşanan bir yenilgi değildir Kerbelâ'da
Bitmeyen bir devrimi açmıştır İmam Hüseyin

Ehlibeyt'in aşkıyla yansın yürek Esirî
Kanıyla nice ışık saçmıştır İmam Hüseyin

8.

Şiir

İMÂM HÜSEYİN

Hak için kendini kurbân eyleyen
Şah-ı Merdân oğlu İmâm Hüseyin
Cümle erenlere fermân eyleyen
Erenler serdârı İmâm Hüseyin

Muhammed, Ali'nin çeşm-u ırağı
Erenler yolunun gülşeni, bağı
Ciğerler pâresi gönül durağı
Gözlerimin nûru İmâm Hüseyin

Ceddi Muhammed'dir, atası Ali
Anası Fâtıma cihan evveli
Cümle evliyâlar ederler beli
Evliyâlar pîri İmâm Hüseyin

Bâtının sultânı mü'minler şâhı
Gâib âleminin şems ile mâhı
Şah Hüseyin'im deyü ederler âhı
Mâtem ile zârı İmam Hüseyin

Pir Sultan Abtal tut damenin an
Düşmanına düşman ol hanedanın
Nur-i çeşmi dürür Şah murtaza'nın
Erenler hünkarı İmam Hüseyin

9.

Şiir

BİZ TÂBİ-İ HÜSEYİN'İZ

Tevellâ ehliyiz sôfi
Biz tâbi-i Hüseyin'iz
Sevdik onu olduk sâfi
Biz tâbi-i Hüseyin'iz

Sev Hüseyin'i ez-can u dil
Hakk'a Hüseyin'dir delil
Hüseyin mir'at-ı Celil
Biz tâbi-i Hüseyin'iz

Hüseyiniyim diyen kişi
Çıkarır kalpten teşvîşi
İncinmez andan bir kişi
Biz tâbi-i Hüseyin'iz

Hüseyinilerdedir dermân
Anlardadır ikrâr imân
Âmiridir bu nutk-ı Kur'ân
Biz tâbi-i Hüseyin'iz

Hüseyinin râhında "Basrî"
Terk etti can ile sırrı
Salâ ey ârifân cehrî
Biz tâbi-i Hüseyin'iz

Methiyeler

AŞKIN VELÂYETİ

Risâlet ufuğundan bir ay doğdu dünyaya
Gönül surûru oldu, Hâtemü'l-Enbiyâ'ya
Ehlibeyt gülşenin, kızıl lâlesiydi o
Marifet deryâsının bir dürdânesiydi o

Nurlar yeri Fâtımî velâyet madeninden
Mukaddes bir ışıktı gönülleri mest eden
O Murtaza bakışlı, güzellik harikası
O Fâtıma nakışlı, Zeyneb'in elifbâsı

O âşıktı önceden hiçbir şey daha yokken
Vahdaniyet nuruna, her şeyden daha erken
Aşkına yaratıldı zaman, mekân ve âlem
Aşkın hadisin yazdı, Levh-i Mahfuz'a Kalem

Varlıklar aynasında, bütün gözler kamaştı
Hayran kaldı ona ruh, akılın aklı şaştı
Söz alınca Yüce Rab, ruhların cümlesinden
Bütün ruhlar mest oldu, onun lebbeyk sesinden

O, sırların sırrıdır, cevher-i Fâtıma'dan
Yaratılmıştı nuru Âdem hayat bulmadan
Sonsuzluk diyarında sultanıydı o yerin
Kanatlandı Cebrâil, aşkıyla o serverin

O hürriyet miracı, en mükemmel insandır
Kâinat'ın baş tacı, gönüllerde imândır
O Hakk'ın selâmıdır, o esenlik meltemi
O Hakk'ın kelâmıdır, gönüllerin zemzemi

Göklerin kalbi onun isminin levhasıdır
Gök ehlinin cümlesi, aşkının leylâsıdır
Güzel ismi bestedir, meleklerin dilinde
Bir ünvândır Hüseyin, muhabbet gazelinde

İbrahim'de yakîndir, nebiler cümlesinde
Ruhullah'tır Mesih'in diriltlen nefesinde
Yahyâ'daki kandır o, fırtınalar koparan
Tufandaki emândır, Musa'ya deniz yaran

Ârifler mihrabında o namazın niyyeti
O aşkın velâyeti, o imanın kuvveti
Kemend atmış kalplere, elindedir düğümü
Canları meftûn eder, aşkının terennümü

Veliler secdegâhı, onunla vecde geldi
Kupkuru bir çöl iken, o çöl Arş'â yüceldi
Çıkar saf saf melekler o mübarek menzile
Onu tavâf ederler dönerek huşu ile

O Kevser bereketi, Fâtıma'nın Hüseyini
O Ali'nin kudreti, ihyâ eyledi dini
Hiç batmayan güneştir, o gönüller çerâğı
Mayamızda var onun Kerbubelâ toprağı

Hüseyin Yalçın / 2004

AŞKIN ZAFERİ

Kalbim aşkınla dolu ey şehid-i Kerbelâ
Yolum, aşkının yolu, ey sefir-i Kerbelâ
Uzağım senden uzak, aşksız, gafil nekesle
Yakınım sana yakın, âşık, ârif herkesle

Rahmetten uzak olsun, Hüseyin'in katilleri
Ebedi ateş olsun, o korkunç menzilleri
Şirkin kanlı kuşağı, ne kadar da alçaktı
Resul kokan Hüseyin'e, kılıç kaldıracaktı

Şeytan istila etti, azdırdı kinlerini
Makamla aldatarak, sattırdı dinlerini
Avlanmaya çıktılar, dinmez bir ihtirasla
Anka kuşunu kimse, avlayamazdı asla

Ciğer yiyen kadının, kan içen evlatları
Onlar idi Hamza'yla, Hasan'ın cellatları
Yüce Haydar soyuna, düşmandılar ezelden
Soysuz korkardı elbet, Hüseyin adlı güzelden

Yeni baştan yakarak, ihanet ateşini
Çağurdılar zillete, hürriyet güneşini
Söndürmek istediler, Hakk'ın o pâk nurunu
Alçakça yeltendiler yıkmaya din surunu

Şehadet kemendine, müşteri koç yiğitler
Aşk pazarında aldı, gerdanlık birer birer
Onlar tevhid yolunun, eşsiz kahramanları
Kuşattılar tarihi, çağları, zamanları

Hayber kıran Ali'nin, Ekber'i Neyneva'da
Alemdâr-ı Resul'ün, Abbâs'ı Kerbelâ'da
Müctebâ'nın Kâsım'ı, taksim etti safları
Zehrâ'nun çocukları, titretti alçakları

11.

Şiir

Zafer tacı başlarda, parıldadı izzetle
Özgürlük aşıkları, yaşamazdı zilletle
Sarsılmadı mu'minler, dağ gibi direndiler
Aşurâ kıyamında, şirki ezip yendiler

Büyük kurban, büyük kan, Kerbelâ'ya verdi şan
Altı aylık bir aslan, zulmü yıkan kahraman
"Ali Eşger" bir ordu, ordularla yenilmez
Kanlı kundağı bayrak, o asla yere inmez

Yapayalnız komutan, yürüyünce meydana
Şâhid oldu Kerbelâ, "Arş'tan düşen ilk kan"a
O mukaddes kan ile lâleazar oldu sine
Vefa hayrette kaldı, vefanın böylesine

Üç yaşında "Rukayye", o vaveyla çocuğu
Feryadıyla sarsıldı, kan imparatorluğu
Çatırdadı gökleri, Kerbelâ sahrasının
Mesajı çok büyüktür, va Hüseyin sadasının

Hak batıldan ayrıldı, İslâm nuru yüceldi
Elinde kanlı gömlek, Zeynep sahneye geldi
Attı tarih üstüne, Fâtıma mirasını
Gönüller tutuşturdu, tuttu Hüseyin yasını

Gönül mülkünde iman, başta hakkın sevdası
Bir destandır Hüseyin, Zeyneb'i, Kerbelâ'sı
Galip geldi kılıca, şehidin soylu kanı
Budur "Aşkın zaferi", budur aşkın destanı

Hüseyin Yalçın / 2001

Methiyeler

AŞKIN MACERASI

Hicrî altmışıncı yıl, unutulmuştu İslâm
Her taraf zulüm dolu, her tarafta katliam
Gözyaşları sel gibi, her yer mazlumun ahı
İnsanî erdemlerin öldürülmüştü ruhu

Çıkarlar olmuştu din, cihad mal-mülk tezgâhı
Hortlamıştı çöllerin, yağmacılık ilahı
Susturulmuştu diller, altın veya kılıçla
Kürsülerde sefiller, oynaşırken inançla

Unutmuştu insanlar, hayatın gayesini
Hak'tan başka her şeye 'la' demek payesini
İlahi niyabetin özgürlük miracını
Değişerek giymişti, küfrün zillet tacını

Kararmıştı ufuklar; ümitler tükenmişti
Ali birçok cephede, vurularak gitmişti
Sürgünde "Ebuzer" ve Mü'minler yitirilmiş
Medineli sevgili, zehirle katledilmiş

Ölüm kol geziyordu, aman yoktu kimseye
Kalmamıştı cesaret, hak sözü söylemeye
Mazlumun feryadına, sağır olmuş kulaklar
Zihinler dondurulmuş, zay edilmişti hak'lar

Bekliyordu hakikat, yürekli evladını
Anası insanlığın en mükemmel kadını
Cellâdın pençesinde, güvercin raks eylemez
Zillet uzaktı ondan, zillete boyun eğmez

Bir er çıktı sahneye, Murtaza'nın evinden
Yiğitlik suyu içmiş, Fatıma Kevseri'nden
Peygamber hatırası, özgürlerin Mevlası
"En güzel hüner ölüm" olmuştu Elifbası

Marufu buyurarak, münkerden nehyetmenin
Mektebinde yetişmiş, en büyük öğretmenin
Rabbani marifetin, yegâne temsilcisi
Ellerinde ceddinin, "Gökten gelen incisi"

Hedefi hidayetti, kan dökmek asla değil
Halkı ıslah etmekti; saltanat-dünya değil
Topraktan var edilmiş, bedenler geçicidir
Yar ile vade'leşmek, âşıkların işidir

Bir avuç kahramanla, yöneldi Kербela'ya
Muazzam bir imanla, "heyhat" çekti dünyaya
Yırtarak yeni şirkin, gösteriş maskesini
Yeniden yazdı aşkın, diriliş bestesini

Rahmet diyarında can, görünce Leyla'sını
Geçerek kendisinden, gördü nur deryasını
Fısıldaştı yavaşça, kılıçların ruhuyla
Kucaklaştılar aşkla, ilk kıvılcım nuruyla

Allah'a tevekkülün O emsalsiz önderi
Cilvegah-ı cananda, ağlattı âlemleri
Aşkın matemi vardır, vuslatın böylesine
Ayak basınca karga "Anka'nın sinesine

Âşıklar vadisinde, ağladı aşk hançeri
Tavaf edip öperken, "Yâr"ın öptüğü yeri
Mecnun idi âlemler, Huseyni velayete
Aciz kaldı kalemler, o aşkı rivayete

Ebedilik yolunda, en muhteşem kabile
Aşkın şehidi oldu, yürüdü bin naz ile
Ellerinde maşukun, ölümsüzlük badesi
Olamaz böyle aşkın, sözlerle ifadesi

Âlem-i imkânda "Yar", etti sırrı aşikâr
Bu kan Hakk'ın kanıdır, kıymeti-pahası var
Âl-i Ta-Ha güzeli, yaktı can چراğını
Yüz gösterdi sevgili, açarak duvağını

Hüseyin Yalçın

DİYALOG

13.

Şiir

Metinler

Dedim ki ey Mevla bir lütuf eyle
Önce bize güzel adını söyle

Dedi, adım Hüseyin, sibt-i Peygamber
Hürriyet severler cem'ine rehber

Dedim, ceddin kimdir? Dedi ki, Resûl
Dedim anan? Dedi, Zehrâ-yı Betûl

Dedim ki ya baban? Dedi, Murtezâ
Kardeşlerin? Dedi, Zeynep, Müctebâ

Dedim ki nerede büyüdün Mevla?
Dedi, Peygamber'in omuzlarında

"Hüseyin bendendir ben Hüseyin'den"
Yüce Peygamber'dir bunu söyleyen

Dedim bacın Zeynep efsâne kadın
Onu anlat n'olur, sen anlat bize

Dedi, bacım Zeynep, sığmaz ki söze
Sabrı dağa benzer, ilmi denize

Dedim, neye benzer sabrın, kıyâmın?
Dedi, anlatamaz hiçbir kelâmın

Dedim, okyanuslar? Dedi, küçüktür
Dedim, ya volkanlar? Dedi, sönüktür

Dedim mektebini özetler misin?
Dedi, cihât, sabır, izzet, şehâdet

Dedim, ya mesajın? Dedi, sizlere
Kur'ân ve Ehl-i Beyt yolu emânet

Dedim, Seccâd'ının ne idi rolü?
Dedi, oydu kıyamının resulü

Dedim, seni tanıyanlar nic'olur?
Dedi ki, bu şem'e olur pervâne

Dedim, ya aşkını yudumlayanlar?
Dedi, akli gider, olur divâne

Mızraklar başında Kur'ân okudun
Eyle bunun sırrın âleme beyân

Dedi, evet, tâ ki âlemler bilsin
Bu baş olmuş Kur'ân yoluna kurbân

Dedim, o gül beden çiğnendi; neden?
Dedi, çiğnenmesin ahkâm-ı Kur'ân

Dedim, Yezitlerin kırbaçlarıyla
Resûl evladının açıldı başı

Dedi, ne sanırsın, tarih boyunca
Zâlimin, Yezidin, budur hep işi

Dedim, nolur Mevla beni afveyle
Bir de düşmanını bize vasfeyle

Dedi bunlar asla gelmez beyâna
Bilmek ister isen gel Kerbelâ'ya

Musa Aydın / 1999

SIRR-I HAK

14.

Şiir

Ey Hüseyin, ey sırr-ı Hak, ey nur-i çeşm-i Mustafâ
Ey Hüseyin, ey Tur-i aşk, ey yâdigâr-i Murtezâ

Can-ı Zehrây-i Betül, ey vâris-i tüm enbiyâ
Seyyid-i mülk-i şehâdet, kiblehâg-i evliyâ

Fahr-i Âdem, sibt-i Hâtem, aleme ey muktedâ
Müpteladır aşkına hem enbiyâ hem evliyâ

Fazlına şahid senin âyât-i Kur'ân-ı Mübin
Terbiye etti seni Resul-i Rabb-il âlemin

Ey Hüseyin, ey Allah'ın sâlih kulu, sâdık kulu
Ey Hüseyin, ey yolu Allah'ın yolu, hep nur dolu

Ey Hüseyin, ey canımız, cânânımız, sultânımız
O mukaddes ellerindedir bizim dermânımız

Ey Hüseyin, ey Kâbe, ey Merve, Safâ ve ey Minâ
Sen iki âlemde, alemlere oldun mültecâ

Sen bize ettin yeniden Kur'ân'ı tefsir Hüseyin!
Sırları kanınla açtın âleme bir bir Hüseyin!

Dolmuş idi zulm u bid'atlerle her yan ey Hüseyin
Senle buldu Mustafâ'nın sünneti can ey Hüseyin

Olmasaydı o mukaddes inkılâbın ya Hüseyin
Yok olurdu hükmü Sünnet ve Kitab'ın ya Hüseyin

Sen serabı eyledin rüsva kanınla ya Hüseyin
Eyledin hakikati ifşa kanınla ya Hüseyin

Zulmetin bağrında oldun bir güneş ve parladın
Sen yenilgiye kılıçları kanınla zorladın

Gerçi susuzluk ciğerlerini eyledi kebab
Susadı âb-ı hayatına cihan ey afitâp

Tam otuz bin zalime yetmişle çıktın ey Hüseyin
Amma o pak kanlar ile zulmü yıktın ey Hüseyin

Şam'a izzetli bacın Zeynep esir gitti Hüseyin can
Ta ki kurtulsun esaretten bütün evlâd-ı insan

Bak senin heyhat nidan tüm çağları aştı Hüseyin!
Ateş oldu cümle mu'min kalplere düştü Hüseyin!

Ey Hüseyin ey sırr-ı meknûn, aşk-ı mahzûn ey İmâm
Ta kıyamete kadar olsun sana Hak'tan selâm

Ey Hüseyin, ey hüccet-i Hak, mihver-i tüm kâinât
Eyle bu dostlarına mahşer günü sen şefâat

Musa Aydın

10-Muharrem-1424 / 14-Mart- 2003

ŞEHÎD-İ KERBELÂ

15.

Şiir

Bu Hüseyin kim ki cihân Mecnûn, o da Leylâ'dır
Bu ne cânân ki bütün canlar ona şeydâdır

Bu nasıl âb-ı hayâtıdır ki hayat etşân ona
Kâinât cümle bedendirse, Hüseyin'dir cân ona

Lâle-yi gülzâr-i ismet, nâzenîn-i Kibriyâ
Bülbül-i bâğ-ı velâyet, nûr-i çeşm-i Mustafâ

Cân-ı Zehrâ-yı Betûl'dür, yâdigâr-i Murtezâ
Seyyid-i mülk-i şehâdet, kıblegâh-ı evliyâ

Fahr-i Âdem, sibte-i Hâtem, vâris-i tüm enbiyâ
Hakka mizân, derde dermân u penâh-ı mâ-sevâ

Bahr-i ilm u kân-ı hilm u mezhâr-ı sıdık u sefâ
Bâb-ı rahmet, burc-i izzet, maden-i aşk u vefâ

Sırr-ı vahdet, dâr-i hikmet, bâis-i lütf u etâ
Şâhid-i uzumây-ı ümmet, âleme nur u ziyâ

Rükn-i îmân, rûh-i Kur'ân, şâfi-i rûz-i cezâ
Şems-i irfân, nûr-i Rahmân, şâhid-i bezm-i likâ

Nûh-i tûfân-ı belâdır; Tûr-i Sinâ-yı velâ
Meş'el-i râh-ı hüdâdır; sâhil-i emn-i necâ

Nefsi hür, sözleri dürdür; ziyet-i Arş u semâ
Hem velidir; hem vasidir; Hâmis-i Âl-i Abâ

Aşk-ı mahzûn, sırr-ı meknûn, ma'den-i sabr u rızâ
Feyz-i sermed, cân-ı Ahmed, fân-yi bahr-i bekâ

Me'ni-yi zibh-i azîm u sırr-ı sahrâ-yı Minâ
Hem harim u hem Harem, tevhide "İllâ", şirke "Lâ"

Ey Hüseyin, ey zulmetin bağrında misbâh-ı hüdâ
Bu senâlar damla, sen deryâ, Şehîd-i Kerbelâ

Musa Aydın

Şevvâl-1420 / Ocak-2000

DİLİM

Ya Rab lütfet ki dilim
Hakkı söylesin daim
Hüseyin'den ayırma
Doğransam dilim dilim

17.

Şiir

Metriyeler

KALEM

Gözyaşımla gönlüme
Hüseyin'i yaz ey kalem
Söyle kızıl gülüme
Aşkı sarsılmaz kale'm

MEŞ'ALE

Hüseyin bir meş'aledir
Hüseyin kızıl laledir

Hüseyin izzet burcudur
Mazlumların baş tacıdır

Şehadetin şah gülüdür
Özgürlüğün sembolüdür

Nur oğludur, özü nurdur
İman beldesine surdur

Hüseyin râyet-i hakır
Özü, sözü, izi pakır

Hüseyin'e ağlayan gözler
Hakk'ın rahmetini gözler

Ona ağlar sızlayan ney
Feda ona, feda her şey

Hüseyin şems-i zuhâdır
Hüseyin aşk u vefadır

Kâbe'dir, Minâ'dır Hüseyin
Merve'dir Safâ'dır Hüseyin

Kâbem'iz yanan bağırdır
Adı izzete çağırır

Âşıklar aşkına meftun
Özgürler namına medyun

Hüznü canımıza nurdur
Adı bizlere onurdur

18.

Şiir

Mehtiyeler

EY HÜSEYN!

19.

Şiir

Ey Hüseyin!
Kalbime bakıyorum
Seni buluyorum
Her zerremde seni okuyorum
Gözyaşımın sel olup akıyorum.
Hiç çıkmıyorsun aklımdan
Her adımda seni hatırlıyorum
Güzel adın, hüznün dolu yâdınla ben
Ruhumu canımı ıtırlıyorum
Ve... her hatırladığımda
Ateş olup yanıyorum
Yaralanıp kanıyorum
Eşsiz, benzersiz
Ve kudsî bir hüznle kanıyorum
Her canlandığında gözümde
Bitiyorum, tükeniyorum
Takat kalmıyor dizimde
Belli ki seviyorum seni ey Hüseyin!
Buyurdu Resul-i Sekaleyn
"Müminin kalbinde Hüseyin aşkı tüter, soğumaz asla!"
Müjdeledi bizi ceddin Yüce Peygamber
Bu ilâhî nasla
Evet, seviyorum seni
Vallahi seviyorum
Billahi seviyorum
Sevgin getirdi beni buraya
Sevgin bağladı beni mâverâya
Giremedi, giremez asırlar araya
Beni senden ayıramaz hiçbir şey
Beni sensiz doyuramaz hiçbir şey
Beni aşkın kiblesinden şaşırılmaz hiçbir şey

Sen tutarsan ellerimden, beni asla düşüremez hiçbir şey
Beni senin ateşinden başka asla pişiremez hiçbir şey
Seviyorum seni ey Hüseyin!
O pak unsurunu seviyorum
O ilâhî nurunu seviyorum
Varlığa sebep vücudunu seviyorum
Ben Hakk'ın bu eşsiz cûdunu seviyorum
Umutsuzların sana umudunu seviyorum
Ben seni seviyorum ey Hüseyin!
Seni seviyorum
Ölümüne seviyorum
Ceddin Muhammed-i Mustafâ'yı seviyorum
Baban Aliyye'l-Murtazâ'yı seviyorum
Anan Betûl-i Azrây'ı, Zehrâ'yı seviyorum
Hüseyin'im seviyorum seni
Vallah seviyorum
Billah seviyorum
Lillah seviyorum seni ey Hüseyin!
Ben kimim ki
Seni Allah seviyor.
Âyet âyet seni övüyor
Ben kimim ki
Seni Habibullah seviyor
Seni enbiyaullah seviyor
Seni evliyaullah seviyor
Seni seviyorum ey ayet-i Kur'ân
Seni seviyorum ey râyet-i iman
Seni seviyorum ey hüccet-i Rahmân
Seni seviyorum ey hak ve batıla mizan
İmanını seviyorum
İrfanını seviyorum
Canlara can, gönüllere canan, o canını seviyorum
Seni seviyorum

19.

Şiir

Seviyorum seni ey Hüseyin!
İzzetini, heybetini, himmetini seviyorum
Ben senin Allah için hicretini seviyorum
Zulme, zalime karşı duruşunu
Ölümlü yarışını
Mihrapta yakarışını
Meydanda kızıl sima ile Hakk'a varışını seviyorum
Aşkını seviyorum
Sevdanı seviyorum
İzzet dolu, mazlumâne nidanı seviyorum
Ben senin o son vedânı seviyorum
Seni seviyorum Ey Hüseyin!
Ben senin rızanı seviyorum
O mübarek gazanı seviyorum
Mutahhar kanınla tarihe attığın imzanı seviyorum
"Hel min nâsırın" feryadını
Zillete karşı heyhâtını
Ben senin hayat veren hayatını seviyorum.
Ben senin meydandaki niyazını
Ben senin o son namazını
Maşuk önündeki nazını seviyorum
Kimsenin uçamayacağı noktaya pervazını seviyorum
Lillah olan o şanlı kıyamını
Yücelikleri özetleyen o güzel namını seviyorum
Kalamullahı tefsir eden sözlerini
Cemalullaha bakan gözlerini
Likaullaha götüren izlerini seviyorum
Ben seni seviyorum ey Hüseyin!
İnsanîyetini seviyorum
Hakkaniyetini seviyorum
Hakk'ın önündeki teslimiyetini seviyorum
Başkasının değil
Ben senin İslâmiyet'ini seviyorum

Ben mest eden şarab-ı nâbını seviyorum
 O mest olan ashabını seviyorum
 Habib'ini, Zuheyr'ini
 Müslim'ini, Bureyr'ini seviyorum
 Ben senin "Hür" askerini
 O son, özgür askerini seviyorum.
 Kaniyla yazdığı tevbenamesini
 Canıyla imzaladığı ahitnamesini seviyorum
 Seni seviyorum ey Hüseyin!
 Ben senin ihlâsını seviyorum
 O kahraman Abbâs'ını seviyorum
 Ben ay yüzlü, hakbin gözlü,
 Ali oğlu "Alemdar"ını seviyorum
 Kerbelâ namlı, kızıl güllerle dolu gülzârını seviyorum
 Cemâli, resul cemali, kemâli, Resul kemali
 Kerbelâ Mina'sında verdiğin kurbanını seviyorum
 Ekber namlı civânını, o canını seviyorum
 Ben tarihin en minik askerini
 Açmadan solan o gül-i perperini
 Ben Ali Eşger'ini seviyorum
 Ben baş tacını, ben o efsane bacını
 Kerbelâ'nın kahramanı, o gönüllerin sultanı
 Zeyneb'ini seviyorum
 Ben senin mektebini seviyorum
 Hakk'ın adaletin yolu
 İzzet, onur ve nur dolu mektebini seviyorum
 İbadetin, âbitlerin ziynetini, o Allah'ın hüccetini
 Ben Âşura resulünü, Seccâd'ını seviyorum
 Ben o masum evladını seviyorum
 Ben o risâlet gülünü, harabeler bülbülünü
 Ben o minicik kuzunu
 Ben o küçücük kızını
 Ben Kerbelâ yıldızını, Rukayye'ni seviyorum

Ben o susuz dudağını, ben o yanan ciğerini seviyorum
Bin bir pare peykerini, hançer öpen hançereni seviyorum
Üç gün, o kanlı çölde, o yaşlı çölde, o kızgın çölde kalan
Kızıl lalelerle süslü başsız bedenini seviyorum
Ben hasır kefenini seviyorum
Kesik başla okuduğun o Kur'ân sesini
O İsevî nefesini seviyorum
Ben seni seviyorum ey Hüseyin!
Zalime, zulme eğilmediği için mızraklara yükselen
O mukaddes, o nurlu başını seviyorum
Ben sana ağlayan gözü, ıslanan yüzü, akan gözyaşını seviyorum
Ben seni seviyorum ey Hüseyin
Seni seviyorum...

Musa Aydın

06 Şubat 2003 Perşembe – 4 Zilhicce 1423

Mekke-i Mükerreme

YÂ ZEYNEP

Sen doğduğun zaman doğdu âdeta
Hüzünler, Belâlar, fâni dünyâda

Sabır, rızâ senin ikiz kardeşin
Yiğitlikte olmaz yiğitler eşin

İlmin bir deryâdır, üstâdın Zehrâ
Senden aldı zinet baban Murtezâ

Övünür adınla senin her kadın
Zâlimler titretir mukaddes adın

İzzet nâmın ile eder iftihâr
İffet senin ile buldu itibâr

Sabrın mesajların ile yâ Zeynep!
Yaşayacak ilelebed bu mektep

Hutbelerin sarstı Kufe'yi, Şâm'ı
Esaretin tekmil etti kıyâmı

Acıklı feryadın titretti herkesi
Boğazından çıkan Murtezâ sesi

Sesin kulaklarda hâla çınlıyor
Feryadından yerler gökler inliyor
Sen esîr oldun ki kurtulsun esîr
Zincire vuruldun, kırılınsın zincir

Keşke yığsa âlem kuvvetini hep
Verse ümmete bir daha bir Zeynep

Musa Aydın
1413/1993

20.

Şiir

Methiyeler

SENÂ VE SELÂM

Sonsuz hamd u senâmız
Sana Yüce Mevlâ'mız

Hem Ruhullah İsâ'ya
Kelimullah Musâ'ya

Sensin Rahmân u Rahîm
Alîm, Hekîm ve Kadîm

Selâm olsun Ahmed'e
Nûr-i Hak Muhammed'e

Sensin her şeye Kâdir
Tevbekârlara Gâfir

Hakk'ın hak Habib'ine
Canların Tabib'ine

Sen her yerde Hâzır'sın
Amellere Nâzır'sın

Zehra'nın babasına
Hem Âl-i Abâ'sına

Her şeyi duyan gören
Âleme hayat veren

Selâm olsun Ali'ye
O en büyük veliye

Sensin yegâne İlâh
Sensin sırlara agâh

Selâm Esedullah'a
Selâm o Aynullah'a

Candan yakınsın cana
Kulluk yakışır sana

O şems-i velâyete
O ruh-i imâmete

Ârifler sana vurgun
Âşıklar sana meftûn

Selâm olsun Zehrâ'ya
O mutahhar mayaya

Ey mazlumun Allah'ı
Ey miskinın penâhı

Mehd-i ismetullah'a
Ruh-i Resulullah'a

Selâm olsun Âdem'e
Âdem'den ta Hâtem'e

Selâm olsun Hasan'a
Canlara can o cana

Bütün hak Enbiyâyâ
Cümle-yi Evliyâ'ya

Zehra'nın ilk gülüne
Velâyet bülbülüne

Selâm olsun Hâbil'e
Hem Nûh'a hem Halîl'e

Selâm olsun Hüseyin'e
O şems-i meşrikayne

O en büyük kurbâna
O konuşan Kur'ân'a
Selâm olsun Zeynel'e
Ona el veren ele
Selâm İmam Bâkır'a
Yâdigar-ı Haydara
Selâm İmam Cafer'e
Vâris-i Peygamber'e
İmam Kâzım'a selâm
Zindanda şehid imam
Horâsan'ın gülüne
"Hak Rızâ" menziline
Selâm İmam Takî'ye
Masûm oğlu Nakî'ye
Mu'minler serverine

İmam-ı Askerî'ye
Selâm Sâhib Zaman'a
Selâmlar Mehdi cana
Selâm oniki nûra
Selâm oniki yâra
O "On İki İmâm"a
On iki şanlı nâma
Selâm nurlu yüzlere
Velâ dolu gözlere
Hakk'a giden izlere
Hak söyleyen sözlere
Selâm sâlih kullara
Kenetlenen kollara
Kardeşliği seçene
Aşk dolusun içene

Musa Aydın
8-Şubat-2004 / 18-Zilhicce-1424
Gadir-i Hum Bayramı- Adana

22.

Şiir

BİZ

Bizi soranlar bilsin, rengimiz hak rengidir
Gönlümüzü hoplatan, ancak aşk ahengidir

"Bezm-i Elest" in şem'i, yaktı bizi kül etti
Bir gamzesiyle bizi, güllere bülbül etti

Hamurumuz o şem'in, gözyaşıyla yoğruldu
Adımız ta o günden, aşk bezmine çağrıldı

Nurlu bir yol çizildi, önümüze koyuldu
Başka yol arayanlar, şeytanlara kul oldu

Bu yol cümle enbiya, evliyanın yoludur
Geçit yoktur zulmete, bu yol nurla doludur

Arafat'ta Adem'le, dua ettik ağladık
Nuh ile zalimlere, tufan olduk çağladık

Habil ile başladı, o şanlı destanımız
Hakk'a takdim edildi, o gün ilk kurbanımız

İbrahim'le beraber, ateşlere atıldık
Tur dağında Musa'yla cezbelere tutulduk

Biz İsa'dan almışız, mucizevî nefesi
Hayat verir demimiz, öldürür her hevesi

Okyanustan damlayız, kendimiz bir deryayız
Hem gün gibi aşikâr, hem de bir muammâyız

Biz Hakk'ın kullarıyız, Kâbe bizim "Kible"miz
Biz tevhid erleriyiz, şirkedir hep hamlemiz

Rehberimiz Muhammed, Kur'ân'dır kitabımız
Kur'ân'daki "Kevser" dir ölümsüzlük âbımız

Resul, ilim şehrimiz, Ali onun kapısı
Hakikat mülkü bizim, iki seql tapusu

Bu kapıdan girmeyen, bilsin hırsız zâdedir
Bu kapıdan girenler, zilletten âzâdedir

Dağ gibi dalgalardan, yoktur asla korkumuz
Nuh'un gemisindeyiz, İlahîdir kurgumuz

Biz Nuh'un gemisinden başkasına binmeyiz
Güneştir misalimiz, üflemele sönmeyiz

"Kevser Havzu" bizimdir, sâkisi Emir'imiz
Ehl-i Beyt'in diliyle Kur'ân'dır tefsirimiz

"Rehiq-i Mahtum" bizim, mezemiz "Tesnim" ola
Ne mutlu onlara ki, bu aşka teslim ola

Zalimlere söyleyin, biz Kerbelâ oğluyuz
Verdiğimiz ilk ahde, ölümüne bağlıyız

Kerbelâ gülistanıdır, ıtrı şahadet kokar
Gözyaşımız sel olur, zulmü, zalimi yıkar

Yolumuz nur yoludur, İmamlar, imâm-ı nur
Vallahi ey muddâi, saadet yolu budur

Musa Aydın
16-Aralık-2001
1-Şevval (Ramazan Bayramı)-1422

DÖNMEM VALLAHİ

And ola zatına senin İlâhî
Akıl verse bana binlerce dahi
Alsalar gövdemden başımı dahi
Dönmem ben bu yoldan, dönmem vallahi

"Elestu" bezminde verdim ikrârı
Kabul etmem asla zilleti, ârı
Atmışım ağyârı, seçmişim yârı
Dönmem ben bu yoldan, dönmem vallahi

Verseler elime güneşi ayı
Yada dar etseler bana dünyayı
Tekrar eyleseler Kerbubelâ'yı
Dönmem ben bu yoldan, dönmem vallahi

Muhammed Resul'üm, Ali imâmım
Yazılmış deftere silinmez nâmım
Benim bundan başka yoktur meramım
Dönmem ben bu yoldan, dönmem vallahi

Ali'nin elinden içtim bir dolu
Nâdân olan nerden bilsin bu yolu
Bu yolda kılavuz on iki ulu
Dönmem ben bu yoldan, dönmem vallahi

Taklit, duygu değil, bu bir yakindir
Yakinden dönülmez zavallı Münkir!
Varımı yoğumu alsan da bir bir
Dönmem ben bu yoldan, dönmem vallahi

Musa Aydın

Hicrî 1425 – 2004

AŞURA

Yüce ruhların ilahi ziyafetidir Aşura, asırların akışında.

Büyük vicdanın tezahürüdür, zamanın mahkemesinde.

İnsanî cesaret ve yiğitliğin yenilmezliğidir, imanın tecelli ettiği yerde.

Kanın tavafıdır feryadın ihramında.

Kabe'nin tecellisidir kan mikatında.

Aşura, Tevrat'ın, Incil'in ve Zebur'un yeniden ve yepyeni bir okunuşudur hareket mabedinde.

Kur'ân ayetlerinin tertilidir ebediyet levhalarında.

Tenzil damarlarında akan Allah'ın kanıdır Aşura.

Hira'nın kanlı boğazıdır tebliğ şahikasında..

Aşura, Beni Ümeyye cahiliyeti ve Kureys'in şirkisiyle yeniden savaşıdır Muhammed'in (s.a.a).

Bedir ve Huneyn recezlerinin yeniden yankılanışıdır Aşura.

Namazın şهادette ve şهادetin namazda patlayışıdır.

Hakkın ebedi ihtişamıdır batılın yok oluş diyarında.

Hüseyniyelerin kanlı uyarısıdır kavimler geçidinde.

Mazlumların adalet feryadıdır tarihler tarihinde.

Sığınaksızların başına çekilen insanlığın şefkat elidir Aşura.

Yiğitliğin ve hamasetin kızıl revakıdır zulüm ve ihanetin karanlığında.

Hak ve adaleti arayanların atan kalbidir beşeriyet mahkemesinde.

Zaferin sonu gelmez yankısıdır tarihin kulaklarında.

Deryalar doğuran susuzluktur hayatın okyanusunda.

Büyük bir "risalet"tir kurtuluş veren "esaret"in omuzlarında.

Namaz ehlinin haysiyet ve şerefi, Müslümanların izzetidir Aşura.

Kâbe'nin rüknü, Kible'nin temeli, ümmetin direği, Kur'ân'ın hayatı, namazın ruhu, haccın bekası, Safa ve

24.

Şiir

Methiyeler

Merve'nin sefası, Meş'ar ve Mina'nın canıdır Aşura.

Ve... İslâm'ın en büyük hediyesidir insanlığa ve tarihe...

Evet, bu yüzüyle Aşura, hakkın en muhteşem, en parlak sayfasıdır...

Ama diğer yüzüyle Aşura, en karanlık, en kara sayfasıdır batılın.

İnsanın alçalma trendinde esfel-i safile ne nasıl indiğinin hazin ve ibret dolu öyküsüdür.

Şeytan kullarının, mabutlarına kulluk yarışında varabilecekleri son noktadır Aşura.

"Vahşilik", "alçaklık" ve "zulüm" kavramlarının, en açık ve layık yorumunu bulduğu sözlüktür Aşura.

Makam, mal-mülk hırsı, korku, kabilecilik ve ırkçılığın insanı yuvarlayacağı en korkunç uçurumun en korkunç tablosudur.

Beşerî ve nefsanî irade ve seçimlerin, ilâhî irade ve seçime tercih edilmesinin en doğal ve en vahim sonucudur Aşura.

"Emanete hiyanet" çıbanının ümmetin gövdesinde patlayışıdır Aşura.

Çok öncelerden yazılıp gizli gizli ve aldatıcı kostümlerle oynanan "Emanetleri imha" senaryosunun, açıktan ve küstahça uygulanmaya koyuluşudur Aşura.

Din adına dini imha soysuzluğunun en çarpıcı örneğidir.

"Tuleka" çocuklarının, Bedir, Uhud, Hendek, Hayber ve.. kinlerini kustuğu gündür.

Ve... Şeytan ve hizbinin, Rahman ve hizbinden intikam alma çırpınışıdır Aşura!..

Ama heyhat!...

Muhammed Rıza Hekimî

Tercüme: Musa Aydın

KERBELÂ YOLCUSU

Güzel devem ne olur, zahmetime incime
Yorulma sen, usanma, çilelere gam yeme

Eşsiz binicilere götür beni kendinle
En iyi yolculara, götür beni kendinle

Şafak henüz doğmadan, karanlığı boğmadan
Hareket et, yürü git, yerinde hiç durmadan

Öyle bir servere ki, hürdür, göğsü geniştir
Allah getirmiş onu, işi en iyi iştir

Ya Rab, o pak vücudu, belâlardan koru sen
Asla bırakma sönsün, bu ilahî nuru sen

*(Tirimmâh b. Adıyy'in Kerbelâ yolunda
söylediği şiirin Türkçe tercümesi)*

26.

Şiir

Methiyeler

OLMAZ

Olmaz davamız sensiz Kerbelâ!
Hüseyin, Zeynep, olmazsa olmaz
Kur'ân ve Sünnet ve pâk Ehl-i Beyt
Hüseyinî mektep, olmazsa olmaz

Musa Aydın
1420/1999

KİMDİR HÜSEYN

Kimdir Hüseyin ki âlem ona divâne olup
Bu ne şem'dir ki canlar ona pervâne olup

Şeh gül-i gülzâr-ı ismet-i Zehrâ'dır Hüseyin
Zâde-i o şeh-i mülk-i "lâ fetâ" dır Hüseyin

Fitne sahrasında meş'el-i hüdâdır Hüseyin
Tûfan-ı belada keşti-i necâdır Hüseyin

Mirâc-ı Nebi'de "âyât-ı kubrâ" dır Hüseyin
Firavn'a dur diyen o "yed-i beyzâ" dır Hüseyin

Kerbela çölünde mahşer-i uzmâdır Hüseyin
Kâbe'nin gözünde katre-i bükâdır Hüseyin

Cehlin vahşetinde huzûr-i Kubâ'dır Hüseyin
Musa'nın mabedi o Tur-i Sinâ'dır Hüseyin

Kıyam abidesi Meş'ar-u Minâ'dır Hüseyin
Vahyin elifbası o Ğâr-ı Hirâ'dır Hüseyin

Zulmün ateşinde "Berden selâmâ" dır Hüseyin
Selâmet yolunda "Mecre' ve mursâ" dır Hüseyin

Kıyam sedefinde cevher-i yektâdır Hüseyin
Şehâdet dersinde üstâd-ı şeydâdır Hüseyin

Şebnem tanesinde esrar-ı bekâdır Hüseyin
İlahi huzurda esma-i hüsnâ'dır Hüseyin

Âlem-i imkânda mülk-i Kibriyâ'dır Hüseyin
Mersiye-i kutsi-yi arş-ı a'lâdır Hüseyin

Zühr-i Âşurâ'da "salât-i vüstâ" dır Hüseyin
Ziyet-i sücuttur, cevher-i tuqâdır Hüseyin

Sâika-i iman der şeb-i yeldâdır Hüseyin
Mahzun yüreklerde hazin bir sevdadır Hüseyin

28.

Şiir

Metriyeler

ŞEHÎD

Var olmaktan gâye kemalse eğer
Kemâlin bayrağı sensin ey şehîd
Karanlıkta kalmak değil ki kader
İmânın şafağı sensin ey şehîd

Fıtrat güneşinde karanlık izi
Ejderha elinde değer filizi
Ne çıkar kabarsa fitne denizi
Hakikat afâğı sensin ey şehîd

Sinende al gurûb doğum yatağı
Elindeki nasır iremin bağı
Çarığınla çöktü örümcek ağı
Varlığın anlağı sensin ey şehîd

Cafer Bayar

15-5-1995/Pazartesi

ŞEHÎD

Değdi dudaklarım göz ufuğuna
Gönlüm secde etti aşk doruğuna
Ömrüme sözüm var son soluğuna
Aşkın nur dergâhı benim durağım

Kurumayacak hiç sevgi bulağım
Sıla yağmuruna hasret yaprağım
Lâle yeşertecek kanlı toprağım
Aşkın nur dergâhı yanan ocağım

Duygu akın akın, oluşur mahşer
Yaralı yüreğe saplar bir hançer
Güneşle denizin öpüştüğü yer
Kızıl aşk dergâhı kanlı şafağım

Cafer Bayar
11.02.1995/Cumartesi

30.

Şiir

Metriyeler

CANLARIN KÂBE'Sİ

Sen, kızıl laleler yeşerten
Yalçın kayalardan, kara taşlardan.
Sen, yıldırımlar çakan;
Zemheri gecelerin,
Zehir zemberek karanlığın beynine.
Sen, dağları utandıran;
Azminle, iradenle.
Sen; fitratın, erdemin güneşi
Tarihe doğan,
Yasa boğan karanlıkları
Sen, ölümü uyandıran;
Ecel yatağından.
Kırmızı karanfilleri sen ektin,
Ölümün göğsüne.
Sen çaktın şeref yıldızını
Onursuz ölümün alınına.
Canların Kâbe'si, mezarın;
Toprağın, secdegâhı
Ey ŞEHÎD!

Cafer Bayar
25.8.1995

EY MUHAMMEDÎ MESAJIN HAVARİSİ

Ey şehid
Ey Kanıyla kılıca galebe çalan mucahid
Ey tarihin derinliklerinden
Mahrumların, ezilmişlerin, yalın ayaklıların
Bağrından kopup gelen feryat
Ey Bedir ovasını Uhud dağı
Kerbela çölünü Beheşt-i Zehra'yı ve Susa'yı
Susa'ları mustazaf haklar için kana susamışlar için
Özgürlük aşıkları için birer mesaj yurdu
Birer şahadet otağı yapan kahraman
Sen bir destansın yenilgileri zaferlere çeviren bir destan
Zulüm saraylarını yerle bir eden bir destan
Sen bir ışıksın Cemaran teninin göz bebeklerinin ışığı
Karanlıkta kalmışları aydınlatan
Onlara yol gösteren bir ışık
Ey alkanlara bulanana beden
Ey insanlığın feryadı
Ey Muhammedî mesajın havarisi
Ey Muhammedî yolun parlak kandili
Sen bir çağrısın lavlar gibi fışkıran kıpkızıl kanıyla
Her günü Aşura'ya her yeri Kerbela'ya çeviren
"Heyhat minne'z-zille" feryadıyla
"İslâm için öleceksem ey kılıçlar alın canımı"
Çığılğınla uyuyanları uyandıran
Mazlumları ayaklandıran
Muhammedileri coşturan bir çağrısın sen
Ey şehid, sen bir Hamza'sın
Tarihin akışını değiştiren bir Ali
Bir Cafer, bir Musab, bir Ammar, bir Hüseyin'sin
Ey şehid ey Ebuzer'in öfkesi
Ve ey Zeyneb-i Kubra'nın feryadı
Ve ey Muhammed ordusunun keskin kılıcı
Ve ey adalet terazisinin, özgürlük kervanının yılmaz bekçisi

Ve ey tarihin övgüsü
Kanın bir volkandır
Zalimlerin, tağutların, kabillerin
Saltanatını yerle bir eden bir volkan
Ey şehid seninle öğrendik kanın gücünü,
Ölüme meydan okumayı senden öğrendik
Sen bizim için bir önder ve öğretmensin
Ve hep öyle kalacaksın
Sonsuza kadar...

Muhammed Alperen

EY ŞEHİD

Selâm sana ey Şehid, ey evladı Resulullah
Selâm sana ey Şehid, vasiyy-i Veliyyullah
Selâm olsun hem sana, hem pak zürriyetine
Senin ile kavuğu mazlum hürriyetine

Selâm sana ey Şehid, ey ümmetin kurbanı
Selâm sana ey Şehid, ey dini dirilten kanı
Selâm sana ey Şehid, ey Fatıma'nın canı
Selâm olsun hem sana, hem Pakize ceddine
Sizler hayat verdiniz bu mektebe, bu dine

Selâm sana ey Şehid, ey Zehra'nın muradı
Selâm sana ey Şehid, ey Zeyneb'in feryadı
Selâm sana ey Şehid, ey bayrak olan adı
Selâm olsun hem sana, hem sadık yaranına
Unutmaz Şia'n seni, yemin olsun canına

Selâm sana ey Şehid, ey Şehitler önderi
Selâm sana ey Şehid, ey müminler serveri
Selâm sana ey Şehid, ey mazlumlar yaveri
Selâm olsun hem sana, hem onurlu davana
Kıyamete dek Şia'n yas tutacaktır sana

Selâm sana ey Şehid, ey Şehid-i Kerbela
Selâm sana ey Şehid, ey Zahid-i Kerbela
Selâm sana ey Şehid, ey Galib-i Kerbela
Selâm olsun hem sana, hem de Al-i Aba'ya
Neylerem o gözleri, ağlamaz Kerbela'ya?

Yaşar Topkaya

10.02.2005

32.

Şiir

Methiyeler

33.

Şiir

SELÂM OLSUN

Kalbine aşk u muhabbet dolanlara selâm olsun
Hüseyin gibi Hakk'a teslim olanlara selâm olsun
Bu akşam coştı gönlümüz Hüseyini bir muhabbetle
Her şekilde buna sebep olanlara selâm olsun

Selâm olsun bu mektebe ziynet olan âlimlere
Selâm olsun Hüseyin'e nohe diyen o dillere
Selâm olsun, selâm olsun, selâm olsun yüz bin kere
Bu nimetin kıymetini bilenlere selâm olsun

Selâm olsun karanlığı aydınlatan ışıklara
Selâm olsun maşukuna sadık kalan âşıklara
Selâm olsun aşıkına hep nur olan maşuklara
Hakkı idrak edip; hakkı bulanlara selâm olsun

Selâm olsun Kerbela'yı anlayana, anlatana
Selâm olsun bu değeri her şeyden yüce tutana
Selâm olsun hak yolunda cana Hakk'a satana
Mekteb-i Kerbela'dan ders alanlara selâm olsun

Selâm olsun bu davayı derk eyleyen zahidlere
Selâm olsun hakkı bilen muhlis ve muvahhidlere
Selâm olsun bu uğurda feda olan şehidlere
Hüseyin'in yolunda kurban olanlara selâm olsun

HÜSEYN'EDİR ÖZLEMİM

Asırlardır hasretini çekerim
Yıllar! Hüseyin'edir özlemim benim
Kan ağlarım kanlı yaşlar dökerim
Seller! Hüseyin'edir özlemim benim

Sevgi madenidir, aşkın deryası
Odur gamlı gönüller vaveylası
Hüseyin her âşğın hazin sevdası
Yollar! Hüseyin'edir özlemim benim

Sevda çekenlere sevgilidir o
Nuru Muhammed'in, bülbüldür o
Cennet-i a'lanın şah gülüdür o
Dallar! Hüseyin'edir özlemim benim

Hüseyin'dir sevdalı canlara canan
Hüseyin'dir kesik baş Kur'ân okuyan
Kalpleri Hüseyin aşkıyla yanan
Kullar! Hüseyin'edir özlemim benim

Her Muharrem ciğer dağlıyorum ya
Gözyaşı sel olup çağlıyorum ya
Nerde al kan görsem ağlıyorum ya
Allar! Hüseyin'edir özlemim benim

Bu mektep sevdası bol eyler bizi
Hakikate varan yol eyler bizi
Hüseyin aşkı başka hal eyler bizi
Haller! Hüseyin'edir özlemim benim

Değmeyin yaralı kanar yüreğim
Yıllardır bu aşkla yanar yüreğim
Her çölü Kerbela sanar yüreğim
Çöller! Hüseyin'edir özlemim benim

34.

Şiir

Metriyeler

Sönmeyen meşalem elimde benim
Rehberim sen oldun, yolumda benim
Adın ezber oldu dilimde benim
Diller! Hüseyin'edir özlemim benim

Uğraştım ağama yetmedi elim
Yıllardır perişan, perişan halim
Yandım; taa göklere savruldu külüm
Küller; Hüseyin'edir özlemim benim

Kokusu âleme saçılan güller
Hazan mevsiminde biçilen güller
Rengi kan kırmızı açılan güller
Güller, Hüseyin'edir özlemim benim

Asırlardır Kâbe'm, kiblem sen oldun
Feryadım sen oldun, nalem sen oldun
Hasretim hüznüm, çilem sen oldun
Eller! Hüseyin'edir özlemim benim

Bu yol bize kutlu yol ya Hüseyin
Cennettir sizinle çöl ya Hüseyin
Acıyı eyledik bal ya Hüseyin
Ballar! Hüseyin'edir özlemim benim

Sonuçsuz Hüseyin'e varmayan yollar
Zakkumdur Hüseyin kokmayan güller
Fırat kenarında kesilen kollar
Kollar! Hüseyin'edir özlemim benim

Hüseyin'siz hayaldir cennet gümanı
Hüseyin'siz kim buldu gerçek imanı
Ey Saba yelleri müjde zamanı
Yeller! Hüseyin'edir özlemim benim

KIBLEGÂHIMIZ

Server-i Al-i Aba; Fahr-i Kâinat
Resül-i Kibriya şahımız bizim
Ondan sonra kadir bilmedi ümmet
Budur feryadımız ahımız bizim

Kevser-i Resül'dür, Betül-i Zehra
Velayet bağının şah gülü Zehra
Resul'e herkesten sevgili Zehra
Odur güneşimiz, mahımız bizim

İmamlar babası, şahı velayet
Hakkında Kur'ân'da yüzlerce ayet
Ali'nin hakkını bilseydik şayet
Olmazdı ahımız, vahımız bizim

Hasan-ı Mücteba, ey mazlum imam
Seni sevenlere ne keder, ne gam
Ey sevgili canan, ey benim mevlam
Dönmeyiz; bakidir ahımız bizim

Şehidi Kerbela, Şah-ı Şüheda
Olsun bütün canlar yoluna feda
Çınlar kulaklarda bir hazin seda
Kerbela'dır kiblegahımız bizim

36.

Şiir

Metriyeler

CANLANDIRDI KUR'ÂN'I

Canlandırdı Kur'ân'ı
Hüseyin'in nurlu başı
Oldu hakkın furkanı
Bin bir yaralı naaşı

Can vermeseydi Hüseyin
Kalmazdı din-i İslâm
Bu dine hayat veren
Hüseyin'dir vesselâm

Nübbüvet bahçesinin
Şah gülüydü Hüseyin
Hakkın, hakkı söyleyen
Bülbülüydü Hüseyin

Hüseyin'in aşığıyım
Gözümde kanlar akar
Hüseyin'in derdi bizi
Bir ömür boyu yakar

Tufanlı deryaların
Daim Nuh'udur Hüseyin
Muhammedi İslâm'ın
Kalbi, ruhudur Hüseyin

Hüseyini yiğitliğin
Zehra idi kaynağı
Tutar âşıkları hep
Elde Hüseyin sancağı

Hüseyin'in aşığıyım
O'na fedadır canım
Hüseyin'den hediye
Bana dinim, imanım

HABİBİM HÜSEYİN'DİR

Düştüm kara sevdaya, habibim Hüseyin'dir
Tanımam gayrisini, tabibim Hüseyin'dir
Gezerim mecnun gibi sahray-ı Kerbela'yı
Maşukum, Leyla'm benim, sahibim Hüseyin'dir

O dostun gülşeninde hicranlı bir bülbülüm
Eşsizdir güller içre, benim kızıl şahgülüm
O gülle gülşen oldu, benim kupkuru çölüm
Çok şükür ki en büyük, nasibim Hüseyin'dir

Çileyle geçti ömür, yandım firak-ı yâra
Derd-i hicranla gönül, düştü hep ah u zâra
Belki mahşerde diner varırsa o dildâra
Ruz-i mahşerde benim, talibim Hüseyin'dir

Bir ben değil, meftundur ona cümle felekler
Onu arzular daim cümle aşık yürekler
Varsın istediğini, yazsın yazan melekler
Bana beratı yazan, kâtibim Hüseyin'dir

Terk eyledim dünyanın varını, servetini
Tattım Hüseyinî aşkın doyumsuz lezzetini
İstemen Hüseyin'siz cennetin nimetini
Cennet bana bahane, metlebim Hüseyin'dir

Yaşar Topkaya

02 Kasım 2011 / 06 Zilhicce 1432

HÜSEYN HÜSEYN CANIM HÜSEYN

Hüseyn Hüseyn, canım Hüseyn
Canımda cananım Hüseyn
Damarımda kanım Hüseyn
Hem dinim, imanım Hüseyn

Kerbela'nın kahramanı
Mazlumlara server Hüseyn
Hak ile batıl furkanı
Rehnuma ve rehber Hüseyn

Gözün yok dünya malında
Ne malında ne pulunda
Islam'ın haklı yolunda
Şehit Ali Ekber Hüseyn

Yolun Kerbela'ya düştü
Gam gasavet boydan aştı
Susuzluktan yandı pişti
Kan kundaklı Esğەر Hüseyn

Abbas gözüne kan dolup
Rengi sararıpta solup
İki kolu kalem olup
Vefalı birader Hüseyn

Kolları kalem Abbas'ım
Düşündükçe artar yasım
Kınası kan olan Kasım
Zadeyi Birader Hüseyn

Düştün bela çöllerine
Derdin açtın yellerine
Masumların hallerine
Ağlıyır Peygamber Hüseyn

Zeynep yeddi kara bağlar
Zehra ciğerini dağlar
Sinesine vurup ağlar
Ol Fatih-i Hayber Hüseyin

Gözyaşın kalbine döküp
Ağlıyıp içini çekip
Çadırda boynunu büküp
Rugeyye yol gözler Hüseyin

Bizler de kara bağlıyak
Ciğerimizi dağlıyak
Sine vurup kan ağlıyak
Kan olup nur peyker Hüseyin

İrfan deryasına daldın
Sen konuşan Kur'an oldun
Kerbela'da susuz kaldın
Ey saki-yi Kevser Hüseyin

Emrin olsaydı senin de
Kerbela'da yas gününde
Canımız senin önünde
Eyler idik siper Hüseyin

İlahi nurdur nefesi
Hakka davet eder sesi
Peygamberlerin varisi
Etşan leb-i sükker Hüseyin

Bizler Ehlibeyt muhibbi
Sizler velayet sahibi
Kanber gibi Selman gibi
Olak size nöker Hüseyin

NUR GÖRDÜM

Peygamber torunu, Ali evladı
Özünde nur gördüm İmam Hüseyin
Seni seven canlar alır muradı
İzinde nur gördüm İmam Hüseyin

Bitmedi, dinmedi gönül yaresi
Yaramın, derdimin sensin çaresi
Ali, Fatıma'nın ciğer paresi
Gözünde nur gördüm İmam Hüseyin

Medine'den Kerbela'ya giderken
Hakka hakikate hizmet ederken
Zillet Ehlîbeyt'ten uzaktır derken
Sözünde nur gördüm İmam Hüseyin

Velayet Aytan'ım hakkı söyledim
Hakkın deryasında aşkı boyladım
Dün gece düşümde seyran eyledim
Yüzünde nur gördüm İmam Hüseyin

NE GÜZEL UYMUŞ

Rahman, Rahim olan yüce Allah'a
Noksansız adalet, ne güzel uymuş
Muhammed Mustafa, Ahmed Muhtara
Vallahi Nübüvvet, ne güzel uymuş

Her öğünde kuru ekmektir aş
Gece gündüz döker, gözünden yaşı
İmamlar atası, veliler başı
Ali'ye İmamet ne güzel uymuş

Bu sözümde öğüt var, anlayana
Başımız bağlıdır, yüce Kur'ân'a
Yüce Ehlibeyt'e düşman olana
Zulüm ve hıyanet ne güzel uymuş

Zalimler ok atar, mazlum bağrına
Dayanılmaz Ehlibeyt'in zarına
Kerbelâ çölünde İslâm uğruna
Hüseyn'e şهادet ne güzel uymuş

Ali Murtaza'dır, gönlüm tabibi
Allah'ın arslanı, Hakk'ın Habibi
Ananın yavruya, uyması gibi
Aliye "Velayet" ne güzel uymuş

KERBELÂ ŞEHİDİ İMÂM HÜSEYİN

Gündüz hayalimde gece düşümde
Kerbela şehidi İmâm Hüseyin
Bir aşktır, sevdadır tüter başımda
Kerbela şehidi İmâm Hüseyin

Son duraktı ona Kerbelâ çölü
Sinesinde soldu açılan gülü
Dedesi Muhammed, babası Ali
Kerbela şehidi İmâm Hüseyin

Gönlümde gizlidir onun yarası
Açarım gelince, vakti sırası
Fatıma ananın ciğer paresi
Kerbela şehidi İmâm Hüseyin

Yezit tuttu suya giden yolları
Perperişan Ehlibeyt'in halleri
Kalem oldu Abbas'ımın kolları
Kerbela şehidi İmâm Hüseyin

Dönmedi yürüdü Hak'kın yolunda
Yaren yoldaşları sağı solunda
Ali Ekber şehit oldu kolunda
Kerbela şehidi İmâm Hüseyin

Ehlibeyit "AHZAP" ile paklandı
Allah yolu onlar ile aklandı
Ali Asğır bogazından oklandı
Kerbela şehidi İmâm Hüseyin

Kerbela dedikçe artıyor yasım
Süfyan soyu oldu sizlere hasım
Hak yolda can verdi Cenab-ı Kâsım
Kerbela şehidi İmâm Hüseyin

Huseyn dostu bugün karalar bağlar
Dayanmaz bu derde taşlar ve dağlar
Hazreti Sakine baba der ağlar
Kerbelâ şehidi İmâm Hüseyin

Kerbelâ vakası belimi büker
Bu derdi Ehlibeyt dostları çeker
Zeynep, gardaş deyip gözyaşı döker
Kerbelâ şehidi İmâm Hüseyin

Velayet ağlayıp hayal kuracak
Gözleri yollara bakıp duracak
Mevla Mehdi gelip hesap soracak
Kerbelâ şehidi İmâm Hüseyin

Velayet Aytan

ALİ KIZI

42.

Şiir

Zeynep ey Ali kızı
Ey Fatıma'nın nazı
Oldun Hak'tan gelene
Sonuna kadar razı

Meleklerin dilinde bugün var bu ahenk
Doğum günün ya Zeynep mübarek, mübarek (3)
Doğum günün mübarek, mübarek mübarek
Doğum günün mübarek, mübarek mübarek (3)

Adın dillerde hece
Şânın idrakten yüce
Nur yağdı alemlere
Sen doğduğun o gece

Doğum günün mübarek ya Zeynep, ya Zeynep
Yaşayacak seninle bu mektep, bu mektep (3)
Doğum günün mübarek, mübarek mübarek
Doğum günün mübarek, mübarek mübarek (3)

Sen Zeyneb-i Kubra'sın
Sen ilimde deryasın
Kim ne diyecek desin
Sen ikinci Zehra'sın

İndi bugün semadan melekler, melekler
Kabul olundu en has dilekler, dilekler (3)
Doğum günün mübarek, mübarek mübarek
Doğum günün mübarek, mübarek mübarek (3)

Ehlibeytin onuru
Mu'minlerin gururu
Mahşere dek izzetin
Aşılmayacak suru

42.

Şiir

Doğumunla sevindik, ya Zeynep, ya Zeynep
Adınla hep övündük ya Zeynep, ya Zeynep (3)
Doğum günün mübarek, mübarek mübarek
Doğum günün mübarek, mübarek mübarek (3)

Anan Fatıma gibi
Ali'nin ümm-ü ebi
Olacaksın daima
Aşıkların mektebi

Behcet-i Mustafa'sın ya Zeynep, ya Zeynep
Ziyet-i Murteza'sın ya Zeynep, ya Zeynep (3)
Doğum günün mübarek, mübarek, mübarek
Doğum günün mübarek, mübarek, mübarek (3)

Yeryüzünün meleği
Meleklerin dileği
Ümmet unutmaz seni
Ey cesaret örneği

Sen fahr-i Fatıma'sın ya Zeynep, ya Zeynep
Sevgin hayat verecek ya Zeynep bize hep (3)
Doğum günün mübarek, mübarek mübarek
Doğum günün mübarek, mübarek mübarek (3)

*Velayet Aytan / Musa Aydın
Mayıs 2008 / Rebiü's-Sani 1429*

Methiyeler

43.

Şiir

Metriyeler

HÜSEYN

Al-i Aba neslinin şehidisin ya Hüseyin
Aşka düşen gönlümün şahidisin ya Hüseyin

Baban Haydar-ı Kerrar, deden Ahmed-i Muhtar
Yüreğimi açıp bak, orda senin sevdan var

Sensin gönlüm sultanı, sensin derdim dermanı
Muradım maksudumsan, istemem dü cihanı

Senin sevdan ile men, divane oldum Hüseyin
İçtim aşkın meyini, mestane oldum Hüseyin

Halin ile hal eyle, yolun ile yol eyle
Biçare bu garibi, sen kapında kul eyle

Ey Velayet sultanı, Hüseyin sana mailem
Hitta kapısı olan, kapınızda sailem

KERBUBELA'NIN SULTANI

Kerbubela'nın sultanı
İşte bu meydan senindir
Sensin geminin kaptanı
Kopacak, tufan senindir

Aşıkları eden nalan
Kudretini Hak'tan alan
Nuh'u hayretlere salan
Bu tufan, destan senindir

Ölür mü, ölmeden ölen
Ölmez, seninle dirilen
Allah'a nispet verilen
Akacak, al kan senindir

Özün Kur'an, sözün ayet
Seni anlamadı ümmet
Sensin âlemlere hüccet
Her iki cihan senindir

İmam Ali şehzadesi
Elinde tevhid badesi
İraden, Hak iradesi
Dönen bu devran senindir

Ehl-i iman ağlar sana
Yaşlar döker yana yana
Kerbubela oldu Mina
Kesilen, kurban senindir

Sadıklar sana yâr olmuş
Sana uyanlar hür olmuş
Can ile canan bir olmuş
Can senin, canan senindir

44.

Şiir

Hakkı söyledin millete
Boyun eğmedin zillete
Sen, izzet verdin izzete
Şeref, izzet, şan senindir

Meydandan dönmeyip geri
Hak yoluna verdin seri
Titreten gök ile yeri
Sarsılmaz iman senindir

Mümin olan seni anar
Andıkça yüreği kanar
Aşkınla, âşıklar yanar
Dert bizim, derman senindir

Nefsin defterin dürelim
Tozuna yüzler sürelim
İste, canımız verelim
Emirsin, ferman senindir

Budur Velayet'in sesi
Hakkı anlatır nefesi
Sensin Hakk'ın halifesi
Arz u asuman senindir

Velayet Aytan

Aralık 2009 / Muharrem 1431

YA HÜSEYN

Selam olsun sana Resul torunu
Gönlümün sultanı, şahı, ya Hüseyin
Kıyamet gününde göster nurunu
Erlerin, pirlerin rahu ya Hüseyin

Tabipler derdime derman bulmuyor
Bu nasıl çileymiş, neden dolmuyor?
Ne gece, ne gündüz eksik olmuyor
Yüreğimin ahı, vahı ya Hüseyin

Allah'ın dinine sen verdin hayat
Cahiller ahmaklar ediyor inat
Seninle nurlanır bütün kâinat
Âlemin şems ile mahı ya Hüseyin

Yoluna girmişim, kati ve kesin
Ölmek var, dönmek yok bunu bilesin
Gam değil cahiller ne derse desin
Velayet'in kiblegahı ya Hüseyin

CAN FEDA HÜSEYN

Rıza göstermedin fesada Hüseyin
Durdun batıl ile cihada Hüseyin
Bela diyarında, bela çölünde
Eyledin Allah'a, can feda Hüseyin

Gidilmez olmuştu Nebi izinden
Ayrı düşülmüştü, Kur'an sözünden
Tağut oğlu tağut, Yezit yüzünden
Ümmet başlamıştı feryada Hüseyin

Dediler gel İmam ol başımıza
Rahmet eyle, akan gözyaşımıza
Yezit zehir kattı, su, aşımıza
Çağırdılar seni, imdada Hüseyin

Kanın pahasına savundun dini
Feda ettin dine, can ile teni
Yalnız bıraktılar, namertler seni
Tenha kaldın, ıssız sahrada Hüseyin

Düşmanın elinde tığ ile teber
Yüce makamından onlar bihaber
Senin zikrin daim "Allahu Ekber"
Yükseldi göklere hak sada Hüseyin

Hak yolda Nebi'nin izcisi oldun
Hakkın, hakikatin, gözcüsü oldun
Seçilmiş nesilin sözcüsü oldun
Sahipsin tertemiz ecdada Hüseyin

Hakkı delillerle beyan eyledin
Âlemi kendine hayran eyledin
Oğulu, gardaşı, kurban eyledin
Hakkı tercih ettin, evlada Hüseyin

Senin düşmanların, uydular nefse
Mağlup oldu onlar, heva hevese
Sordun, yok mu yardım edecek kimse
Bir tek kul gelmedi, imdada Hüseyin

Kerbela çölünde zulüme bakıp
Masumları bulan ölüme bakıp
Bir mazluma bir de, zalime bakıp
Gökte melek gelir, feryada Hüseyin

Sen ey Mustafa'nın can yadigârı
Mu'minin mazlumun, Şahı, serdarı
Hedefin, amacın, Rızay-ı Bari
Dedin masivaya elveda Hüseyin

Allah'ın dinine kol kanat gerdin
Gözünü kırpmadan canını verdin
Sen makam-ı fena fillaha erdin
Seni hak eyledi, bu sevda Hüseyin

Vekil-i Vacibu'l-Vücut sen oldun
Hem rehber-i ehl-i şühud, sen oldun
Aşığın gönlünde, meşhud sen oldun
Âlemde Seyyid-i Şüheda Hüseyin

Hak uğrunda seve seve can verdin
Kerbela'da İslam için kan verdin
Şehadete şeref verdin, şan verdin
Oldun şehitlere mukteda Hüseyin

Sizi zikrelemek, ruhlara gıda
Bizi kendinizden, etmeyin cüda
İtaatinizi farz etmiş Hüda
Size uyan erer murada Hüseyin

46.

Şiir

Methiyeler

Size denk olamaz kimse ümmette
Rehbersiniz bize hak hidayette
Namazda, niyazda, her ibadette
Ederiz sizlere, iktida Hüseyin

O günkü kıyamın, bugün her yerde
Seni seven, boyun eğmez namerde
Şefaet et bize, ruz-i mahşerde
Ahrette dostları, sal yada Hüseyin

Allah sizi tayin eyledi imam
Velayet'inizle din oldu tamam
Hak talibi sizin ile serencam
Ulaşır en güzel irşada Hüseyin

Velayet Aytan
26.10.2010

EY DOST

Hüsey'n'i zikrelemek, deva dermandır ey dost
Onun matemini tutmak din u imandır ey dost
Hüsey'n'e âşık olan huri gülman istemez
Kerbubela toprağı bağ-ı cinandır ey dost

Hüsey'n'e yönlendirir Peygamber'in hadisi
Cennet ehli gençlerin, Hüsey'n'dir efendisi
Kerbela Nuh tufanı, Hüsey'n necat gemisi
Hüsey'n, ümmete büyük bir imtihandır ey dost

İslam müslümanlara peygamber emaneti
Münkirler ilk fırsatta ettiler ihaneti
Tekrar diriltti Hüsey'n, din ile diyaneti
Hüsey'n imanlı kalpte, şahtır, sultandır ey dost

Kurban meselesini açık anlatır Kur'an
İsmail, İbrahim'e nasip olmadı kurban
Anlatılan kıssada ariflere var nişan
Hüsey'n Kerubela'da büyük kurbandır ey dost

Yürekte sevda ile, dilde Kur'an hecesi
Hüsey'n'in Aşura'sı ona mirac gecesi
Armağanla bilinir mihmanın derecesi
Hüsey'n'in armağanı canana candır ey dost

Sözlerimiz sır olsun, söylemeyin cahile
Deyin hak meclisinde arif ile kâmile
Yöneldi Rab'be Hüsey'n, mutmain nefis ile
Hedefi, Hak rızası aşk-ı Rahman'dır ey dost

Gönlünde kara olan hakikati göremez
Baştaki gözle bakar, ama sırra eremez
Şehitlik kutsal mekan, her can ora giremez
Ev sahibi Hüda'dır, Hüsey'n mihmandır ey dost

Rızaya razı olup, iman eyledi Rabb'e
Dönmemek üzere, ahd, peyman eyledi Rabb'e
Rab'den gayri ne varsa, kurban eyledi Rabb'e
Sırt döndü masivaya, şah-ı şehidandır ey dost

Kerbubela toprağı değer kevn u mekana
Hak-i Hüseyin cennettir dost, Velayet Aytan'a
Bütün alem bir yana, Hüseyin aşkı bir yana
Hüseyin'in sevdasına âlem hayrandır ey dost

Velayet Aytan
27.10.2010

ŞAH-I ŞEHİDAN HÜSEYN

Zulüme sessiz kalmak, ihanettir İslam'da
Zalime karşı durmak, ibadettir İslam'da
Hak yolunda can vermek, şehadettir İslam'da
Hüseyin canından geçip, ibadete can verdi
Şehit oldu hak için, şehadete şan verdi

Hüseyin Kerbubela'da, mesaj verdi millete
"Zulme razı olmayın" dedi bütün ümmete
Hüseyinî olan insan, boyun eymez zillete
Yüreklerde yanan aşk, kalpte sevdadır Hüseyin
Arife, aşıklara, kıblenimadır Hüseyin

İmam Hüseyin'e sevda, iman, ikrar, ahittir
Bizler Hüseyin aşığı, alem buna şahittir
Hakk'ın kudret nurundan, aslı nur-u vahittir
Alem-i tecellide mazhar-ı Rahman Hüseyin,
Şehadet aleminde, Şah-ı Şehidan Hüseyin

Kerbela diyarında İmam Hüseyin tufanı
Canlandırdı yeniden, Kur'an ile imanı
Kerbela fena fillah, Kerbela aşk meydanı
Hüseyin Kerbubela'da, can ile baştan geçti
Kurban etti Allah'a, oğul, gardaştan geçti

Ölü demeyin sakın, Hak için can verene
Şehit oldu söylenir, gönül gözü görene
Mutmain nefis denilir, Hak sırrına erene
Ölü değil şehitler, Hak katında diridir
"Şehitler Hak ile hak oldu" desem yeridir

Terazi oldu Hüseyin, hakkı batıldan seçti
Hakkı ihya eyledi, batıla kefen biçti
Masivaya sırt döndü, ecel şerbetin içti
Canı feda eyleyip, tercih etti cananı
İsmi gönüllerde sır, kanı Allah'ın kanı

48.

Şiir

Şehadet Hüseyin ile vardı şeref, onura
Mazluma, masumlara bayrak oldu Aşura
Marifet ehli olan, aşık Hüseyinî nura
Hüseyin nur-i kamildir, Hüseyin Allah aşığı
Hüseyin nurlu meşale, yolumuzun ışığı

Hak için yola çıkan, gönlü aşkla dolmalı
Allah aşkıyla rengi, sararıpta solmalı
Yaptığı amelinde, Hak rızası olmalı
Hüseyin'in amelinde sadece ihlas vardı
İhlaslı amel etmek, neslinden yadigardı

İslam'ı diriltmekti, Hüseyin'in tek muradı
İlahi sırla dolu, onun mübarek adı
Kur'an Hüseyin hakkında der ki; "Nebi evladı"
Mübahale ayetin hak şahidi Hüseyin'dir
Penc-i Al-i Aba'nın son şehidi Hüseyin'dir

Hüseyin can-ı Zehra'dır, can-ı Şah-ı Velayet
Kur'an'ın emri budur, ona farzdır meveddet
Konuşan Kur'an'dır O, odur nur-i hidayet
Hüseyin, ümmeti hakka davet eden sedadır
Peygamber'in gözünde, "Seyyid-i Şüheda"dır

Velayet Aytan
Nürnberg, 09.11.2010

ZEYNEB'EM MEN

Ey Yezit tanı meni, Heyderî mezhebem men
Hak yoldan ayrılmanam, Fatimî mektebem men
Zalim zulmü önünde sessiz, sedasız durmam
Şah-ı Kerubela'nın bacısı Zeyneb'em men
Zalimlerin önünde bil ki inkilabem men

Aleme ışık veren, göğlerin yıldızıyam
Muhibbi Ehlibeyt'in üreğinde sızıyam
Bilmeyenler tanışın, bilsin, Zehra kızıyam
Gardaşın şehit veren, üreği kebabem men
Gönül evi yıkılan, hanesi herabem men

Ey Yezit, zanneyleme, zulme sessiz kalaram
Direniş bayrağını özüm ele alaram
Tahtın Heyber olsa da, onu yere salaram
Ebu Turab'ın kızı, bir Ebu Turab'em men
Xeste, yorgun olsam da, kim deyir bi-tabem men

Ne kılıç, ne neyzeler kesebilmez sesimi
İman ile doldurdum bu gönül kafesimi
Men vahiy hanesinde öğrenmişem dersimi
Peygamberin torunu, Nebevî adabem men
İlm-i ledun varisi, sahib-i kitabem men

Muhammedî özdendir elbet özümüz bizim
Güzellikten başka şey görmez gözümüz bizim
Hak ile aşınayız, Kur'an sözümüz bizim
Senin kimin katilin önünde cevabem men
Medine'yi sallayan Fatimî hitabem men

Ahiret meydanında vay haline, vay Yezit
Velayet aşıkları korkmaz senden ey Yezit
Şimdi kulağını aç, meni dinle, duy Yezit
Tarih yazacak bunu, savaşta galibem men
Hüseyni intikama, talibem, talibem men

ZEYNEP ZEYNEP

Doğum günün kutlu olsun
Zeynep Zeynep, Zeynep Zeynep
Yürekler neşeyle dolsun
Zeynep Zeynep, Zeynep Zeynep

Gör bizde sıdk-ı derunu
Bahş eyle Zeynep nurunu
Resul-i Ekrem torunu
Zeynep Zeynep, Zeynep Zeynep

Kalplerde yazılı adı
Temiz gönüller muradı
Ali'yle Zehra evladı
Zeynep Zeynep, Zeynep Zeynep

Hakk'ın hakka davetidir
Peygamber'in itretidir
Babasının zinetidir
Zeynep Zeynep, Zeynep Zeynep

Nurdan belendi kundağı
Oldu gönüller durağı
Zehra'nın çeşm u çırağı
Zeynep Zeynep, Zeynep Zeynep

Al-i Taha yadigârı
Fatıma Zehra gülzarı
İmam Hasan vefadarı
Zeynep Zeynep, Zeynep Zeynep

Başımızın sertacısın
Derdimizin ilacısın
Hüseyn'e sadık bacısın
Zeynep Zeynep, Zeynep Zeynep

Hasan Hüseyin'di abisi
Yok daha Zeynep gibisi
İmam Seccad'ın bibisi
Zeynep Zeynep, Zeynep Zeynep

Şah-ı Velayet'in kızı
Gökte süreyya yıldızı
Fatıma Zehra azizi
Zeynep Zeynep, Zeynep Zeynep

Velayet Aytan

Methiyeler

KERBELÂ DESTÂNI

51.

Şiir

Karanlıklar çöküyor Şam'dan Resul dinine!
Kılıç, kan, sabır, feryat, dinmeyen bir zelzele..
Çöller, ufuklar dolmuş otuz bin satılmışla;
Yetmiş üç cengâverin savunduğu mazlum din
Teslim edilir mi hiç kâfirler sarayına!..
Gidin tüm korkularım, karanlıklarım gidin!..

Ölüm yüklü bulutlar çökmüştü asumana,
Acı taşırdı her yel, ölüm kubar her vaha..
Hıçkırır çadırlarda kadınlar, anne, bebek..
Bebeğe susuzluğu hangi dil dinletecek?
Âl-i Âba görmüştü bu vahşeti çoktandır.
Resul soyu, imânı her silâhtan yamandır!..

Can Abbâs'ım devrildi, Aliler şehit oldu!
Kerbela çöllerinde ne yiğitler vuruldu!
Özgürlük bayrağına renk verdi al kanları!
Alevlenen bir aşkla savaştı kalanları!
İlâhî direnişi otuz bine yetmiş için..
Onur verdi kullara, zalim saraya hüzün!..

Sen ey Resul bakışlı, kahraman, güçlü imam!
Zalim zincirleri kır! Özgürlük orda, ne gam!
Çöller cennetin oldu, melekler kanat sana..
Âh, volkanlar misali kaynasana, coşsana!..
Bu makama göz dikti tâ öteden Ümeyye.
Allah, Nebi aşkına bas kılıcı, temizle!..

Son kılıç, son damla kan oluyorken gerçeğin,
Aç kalsan, susuz kalsan, gece olsa döşeğin,
İman yüklü yüreğin bizim için çarpacak,
Bu yürek bu toprağı sana cennet yapacak,
Kerbela sahraları varsın kan, ölüm koksun,
Varsın özgürlük için Resul'ün kanı aksın!..

Ok sesi, kılıç sesi, at sesi, kanat sesi,
Kahrol rezil saltanat, ihanetler Kûfe'si!
Bu savaş başka savaş, sükûnet ve adayış.
Cellatlar sürüsüne hilafet bir aldaniş!...
Üç gün üç gece hep kan, açlık, susuzluk,
Âşûra günlerinde biz sizlerle kavrukluk...

Bir avuç gözü kara dalarken sağdan soldan
Perişan oldu kâfir ve boğuldu Fırat'ta
Sakife'nin intikamı sorulmuştu tağuttan,
Her kılıç perşembenin hesabıydı bir yandan.
İlâhî direnişi otuz bine yetmiş için,
Onur verdi kullara, kâfir düşmana hüznün...

Sevgilinin öptüğü dudaklarda değnekler,
Yanarım, âh yanarım, cehennemdir seneler...
Bedr'in intikamını aldım derken lânetli,
Ciğer yiyen kadının sızlar mı ciğerleri?
Bugün âşûraların öğüdü var Fırat'ta,
Kıyam edin ey kullar, zafer bizim Sırat'ta!

Şu utanmaz tarihin çehresinde lânetler,
O devletli âlimler, efsûs, güneşi gizler!
Sevdiğin, ey Müslüman, bil ki karanlıklardır,
Karanlıklar, unutma, elâ gözlü hüsrandır.
İnan, hâlâ kan-revân Kerbelâ sahraları,
İnan, hâlâ taht yıkar Zeyneb'in gözyaşları.

Gidin tüm korkularım, karanlıklarım gidin!
İşte çöl, işte canım, alın kollarım sizin!
Ölüm, Allah bûsesi; gördüm özleyenleri.
Hayat sizlerin olsun çekerken Allah beni.
Çadırlara su taşıyan Abbâs'ım artık ben de,
Hüseyn'imi getirin; Zeyneb, önderim nerde?

Oklanan, mızraklanan, boynu vurulan, benim!
Esvâbı talan olan cân u cânânlar, benim!
Hasta, yetim, onurlu Zeynelâbidîn, benim!
Esirlerin rehberiyim, Zeyneb-i Kübrâ, benim!
Kandırılan mazurdur; ırmağı saptıranla,
Kınayanlar kınasın, savaşım vardır benim!...

Semavî divanlardan Hüseyin güler bize.
Yetmiş için önünde ordular geldi dize!
Kartallar kadar güçlü ve özgürüz Hüseyin...
Evrensel türkü olup aktın şelâlelerle....
Namazı ve kıyamı borçluyuz bizler sana...
Selâm selâm Zehrâ'ya, Haydar'a, Mustafâ'ya,
Selâm sana, soyuna ve beklenen İmâm'a...

İsmail Aykanat
25- Şubat-2003, Kırıkkale

DOĞUMU ÖLÜM GİBİDİR

Âteşin düşlerle yarına bakan
Ufuklar kıpkızıl güllere sordu
Şu mavi korkunun gönlünde yatan
Mısramız merhaba diyemiyordu

Günler aylar deyip çoştı akarsu
Bir umut tufanı gibi Şaban'da
Çöllere karıştı leyla ordusu
Şimdi bir ışıktır yanan her yanda

Gökyüzü kapısın sevinçle açtı
Fatıma nûrundan doğduğu zaman
Kadir kıymet bilmez dünyaya baktı
Aşkın ilk selamı çağıladığı an

Sırtında Elçi'nin bûseyi buldu
Boğazı altında elçi tuğrası
Gecesi gündüzü aşk kokuyordu
Murtaza'nın yükselmedi nârâsı

Hüseyin bu, doğumu ölüm gibidir
Elçi'nin yüreği bir kırık kâse
Göklerin sunduğu gönlüm gibidir
Ordu değil sanki ölgün rakkase

Ufkumu sarmıştı âtînin sisi
Bir sevda kolu ve kanadı kırık
Şimdi neden gelmez esin perisi
Kerbela'ya varan mazlum hıçkırık

KURBÂN OLURUM

53.

Şiir

Ben kurbân olurum Hüseyin'in
İslâm'ına, kıyâmına, nâmına
merâmına,
kelâmına.

Ben kurbân olurum onun,
Hayat veren suyuna, o muvahhid boyuna,
o mutahhar soyuna,
o İlahî huyuna.

Ben kurbân olurum Hüseyin'in
o benzersiz himmetine, gönlündeki izzetine,
elindeki râyetine,
sözündeki hikmetine.

Ben kurbân olurum onun
zâlimlere heyhâtına, o şahâdet mikâtına
hayat veren hayatına,
meydandaki salâtına.

Ben kurbân olurum Hüseyin'in
mızrak başında okuduğu Kur'ân'ına,
yetmiş iki kurbânına,
unutulmaz destânına.

Ben kurbân olurum onun
gövdesiz kalan, ama eğilmeyen başına,
kefensiz na'şına,
türbesinin toprağına, taşına.

Ben kurbân olurum Hüseyin'in
susuz ölen o minicik yıldızına,
yetim kalan kızına,
Hakk'a giden izine.

Ben kurbân olurum onun
yıldız dolu semâsına,
o kızıl simâsına
şehâdet-i uzmâsına

Ben kurbân olurum onun
gemisinin kaptanına,
yolcusuna, kervânına,
evladına, yarenine, ihvânına

Ben kurbân olurum Hüseyin'in
Kerbelâ'sına, Âşurâ'sına,
Zeyneb-i Kubrâ'sına
Nâibe-yi Zehrâ'sına

Ben kurbân olurum Hüseyin'in
rukûsuna, secdesine, namâzına,
zikrine, duâsına, niyâzına,
o en yüce pervâzına.

Ben kurbân ederim vücûd-i âlemi,
damlasına göz yaşının,
tınağına pâk na'sının
bir tek teline başının.

Allah'ta kurbân eder âlemi o cana,
o canların cânânına,
onun bir damla kanına,
hayatının bir anına.

Ali Avni

Methiyeler

UNUTMADIM EY HÜSEYN

Ben unutmadım!...
Unutmadım ben...
Sözümü ...
Hiç mi hiç!..
Unutmadım.
Ben unutursam sözümü.
Eve gidemem utanırım.
Çocuklarına haram lokma yediren bir baba gibi
yüzlerine bakamam
Eğer unutursam...
Namusu kirletilmiş bir adam gibi
Mahremimin yüzüne bakamam
Elin günün içine çıkamam
Allah'ın vechine bakamam!...

Allah göstermesin
Unutursam eğer
Benzi soluk çocuklara bakamam
Filistinli çocuklara bakamam.
O zaman fırlatır toprak
Şahit çocuklarıYüzüme tüküren
Şehit çocukları;
Yüreklerinde,
Resmimi taşıyan çocukları...

Ben en zayıf,
Ben en tükenmiş hâlimde bile...
Ben iman-küfür sınırında gezerken
Ben o ince ip üstünde sendelerken
Ben düşerken
Tek elimle ipi yakalarken bile unutmadım...
Ben aynada diş macunu sürdüm yüzüme
Tıraş kremini unuttum.

Ben eve erzak almayı da
Ama sözümü asla.
Kıpırdamak gibi
Eskimek gibi...
Sünnetullah gibi
Doğal yasalar gibi unutmadım.

Ey Hüseyin!...
Ey en büyük şâhit!...
Ey en büyük şehit!...
Ey Allah'ın kanı!...
Ey yutkunurken
İki gözümden düşen yaş.
Sen benim tanığımın.
Sözün, sözümdür.
İzin, izimdir.
Sözüm, öcüdür.

Ben sözümü hiç unutmadım Hüseyin
Ben eğer unutursam sözümü
Ben eğer bırakırsam izini

Ben eğer alamazsam öcünü
Ki ben eğer yerde korsam kanını
Beni "Vurun kahpeye" diyerek
Medine sokaklarında gezdirsinler
Beni Muaviye saraylarında
Kapı kulu eylesinler
Beni Yezit sofralarında
Meze yapsınlar.

Beni namussuzlara
Beni zalim şahlara,
Beyit çatan, şiir düzen
Meth u sena eden şair eylesinler.

Ahali taşa tutsun beni.
Cebrâil kapasın göğre çıkan yollarımı
Melekler selâmını kessin
Silinsin şairliğim "Ali Devleti'nden"
"Kaaım", azletsin başkomutanlıktan...

Bir Sinagog'da yapsınlar törenimi,
Tevrat kitabından dualar...
Çocuklar cesedimi yaksınlar
Beni domuz yağlarıyla tütsülesinler
Küllerimi Nil Nehri'ne savursunlar
Ben sözümü unutursam...

Ali Avni

İMAM MESAJINI VERDİ DUYDUN MU?

Kerbelâ çölünde susuz bedenler
Su değildi maksat, başka nedenler
Kalan ibret alsın gitti gidenler
İmam mesajını verdi duydun mu?

Mahzun oldu Ehlibeyt'in kızları
Gözü yaşlı koydun İmam, bizleri
Kerbelâ çölünün susuz yazları
İmam mesajını verdi duydun mu?

Toplanıp geldiler er meydanına
Can kattılar İmam'ın o canına
Kimsenin yaptığı kalmaz yanına
İmam mesajını verdi duydun mu?

Bedir'le Kerbelâ muhakkak zafer
Bil ki Allah, Hüseyin'le beraber
Ey Ehlibeyt'in dostları ne haber
İmam mesajını verdi duydun mu?

Yalnız Yezit olsa, bin bir melânet
Kimi sessiz kalmış, kimi ihânet
İmam'da yok zerre kadar nedâmet
İmam mesajını verdi duydun mu?

Kerbelâ'ya karargâhı kurdular
Onlar verdikleri sözde durdular
Güya Bedr'in hesabını sordular
İmam mesajını verdi duydun mu?

Kerbelâ çölünün susuz gülleri
Kan içinde kalmış güzel elleri
Yezit kendi kesti bütün yolları
İmam mesajını verdi duydun mu?

Hüseyin, Allah için canından geçti
Biliyorsun zaten Yezit bir hiçti
Peygamber İmam'a kolunu açtı
İmam mesajını verdi duydu mu?

Hüseyinî mesajı alan alacak
Mesajı almayan pişman olacak
Onlar şehit oldu, Yezit n'olacak
İmam mesajını verdi duydu mu?

Ehlibeyt emânet, Kur'ân emânet
Sahip çıkmak nerde, pek çok hıyânet
Hıyânetin sonu zillettir elbet
İmam mesajını verdi duydu mu?

Mehmet der ki lanet cümle zalime
Hak yerine batıl yazan kaleme
Hüccet tamam olmuş bütün âleme
İmam mesajını verdi duydu mu?

Mehmet Demirer

3-12-2002

HAKLA BATIL KAVGASIDIR KERBELA

Yezit'in ordusu geliyor, aman
Kerbelâ çölünü kapladı, duman
Hüseyn bizlere temsili, î mân
Hakla bâtil kavgasıdır, Kerbelâ

Bunun kökü eskilere dayanır
Analizi doğru yapan uyanır
Kerbelâ'da kızıl kana boyanır
Hakla bâtil kavgasıdır, Kerbelâ

İmamlar zâlime biat eder mi?
Hak bâtilin arkasına gider mi?
Satılmış ravi'ler, doğruyu der mi?
Hakla bâtil kavgasıdır, Kerbelâ

İmam verdi suyu, onlar vermedi
Çoğunun gözleri hakkı görmedi
Verdiği sözlerde Yezit durmadı
Hakla bâtil kavgasıdır, Kerbelâ

Oyunda, oynaşta, fehşâda iken
Vebâli boynuna yerine diken
Melundur, Hüseyn'e kılıcı çeken
Hakla bâtil kavgasıdır, Kerbelâ

Sakîfe'de atmışlardı temeli
Hakkı yok etmeyi asıl emeli
Yeri geldi her bir şeyi demeli
Hakla bâtil kavgasıdır, Kerbelâ

Mescid-i Nebî'de kırıldı kapı
Ali'nin elinden alındı tapu
Öne çıkardılar soy ile sopu
Hakla bâtil kavgasıdır, Kerbelâ

Benim mesajımı anlayan anlar
Kerbelâ'da sözün şâhidi kan'lar
Peygamber vârisi bütün İmamlar
Hakla bâtil kavgasıdır, Kerbelâ

Cennet gençlerinin efendisine
Biat yakışır mı, Yezit pisine
Kurân'ın bak, bizzat, sen kendisine
Hakla bâtil kavgasıdır, Kerbelâ

Kerbelâ'da yakıldılar, yanıyor ateş
Bunlar Firavun'a, Nemrut'a kardeş
İlâhî mesaja, ilâhî bir eş
Hakla bâtil kavgasıdır, Kerbelâ

Betûl verdi Hüseyin'e dersini
Söyledikçe, söylediler tersini
Tatlı dağıttılar, hem de kaç sini
Hakla bâtil kavgasıdır, Kerbelâ

Bitmedi bu dava devam ediyor
Hele bakın, Peygamber de ne diyor
Herkes hak ettiği yere gidiyor
Hakla bâtil kavgasıdır, Kerbelâ

Mehmet Demirer

ŞEHADET ÖDÜLDÜR...

Allah için can verenler hak olur
Elbisesi temiz, kanı pak olur
Varsa bile günahları yok olur
Şehadet ödüldür kul olanlara

Şehit olmak için sıraya girsem
Bin canım olsa da yoluna versem
Almasın canımı şayet 'ah' dersem
Şehadet ödüldür kul olanlara

Yeryüzünde çiçeklerde olmayan
Hiçbir zaman sararmayan, solmayan
Duy ey hakikati bilmeyen nadan!
Şehadet ödüldür kul olanlara

Mevla'nın katında şehide özel
Ne ikramlar vardır, güzel mi güzel
Anlatamaz ne kaside ne gazel
Şehadet ödüldür kul olanlara

Kur'an'da bahsetmiş Yüce Yaradan
O yüzden; o yer ki olmaz sıradan!
Mesaj almak istiyorsan buradan
Şehadet ödüldür kul olanlara

Ahde vefa için verilen canlar
Dini zinde tutup diriltir onlar
Bu sözün özünü arifler anlar
Şehadet ödüldür kul olanlara

Lütf-u ilahiye kim daha yakın
Allah için can verene bir bakın
Yakin olmak için varsa merakın
Şehadet ödüldür kul olanlara

Can verince şehit miraca çıkar
Nur-i ilahiye oradan bakar
Şehide yakışır gurur ve vakar
Şehadet ödüldür kul olanlara

Melekler şehide gıpta ediyor
Can verene Allah diyet ödüyor
Şehit için bak Peygamber ne diyor
Şehadet ödüldür kul olanlara

Cafer'le Hamza'yı aldılar örnek
Kerbela'da destan yazdılar tek tek
Şehit olmak için diledim dilek
Şehadet ödüldür kul olanlara

Mehmet Demirer
29.Zilkade.1431

t.me/caferilikcom

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

HAZRETİ HÜSEYİN

Aşığım, âşığım, âşığım sana
Canım sana, kurban olsun Hüseyin
Seni seven her can, canandır bana
Canım sana kurban olsun Hüseyin

Bir abâyâ Resul ile bürünen
Ali, Fatma, Hasan, Hüseyin'sin sen
Allah'a kavuşur sizi çok seven
Canım sana kurban olsun Hüseyin

Muhammed yolunu takip ettiniz
Hakk'ın nuru ile Hakk'a gittiniz
Bu yoldan gitmeye kararlıyız biz
Canım sana kurban olsun Hüseyin

Ehlibeyt âşığı, erenler gelsin
Ömrünü yoluna serenler gelsin
Benimle canını verenler gelsin
Canım sana kurban olsun Hüseyin

Muhammed Hüseyin yolu birdir Hak
Bu yoldan gidenler Hakk'ı bulacak
Duran diyor gelin vuslat olacak
Canım sana kurban olsun Hüseyin

HÜSEYN'İME

59.

Şiir

Güneşe oldu ayna, hasrette kaldı suya
Yerinde olsalardı, erirdi taş ve kaya

O Hakk'a şâhit oldu, hak yolda şehit oldu
Fani dünyaya karşı, daima zâhit oldu

Oldu hep Rabbi'ne kul, buldu o cennete yol
Çaresiz kimsesize, gerdi hep kanat ve kol

Zikir ederdi dâim, gündüz olurdu Sâim
Zâlime karşı katı, cahile karşı halîm

Ruhu aşka kanarak, nur ile yıkanarak
Gitti Kerubelâ'ya, alev alev yanarak

Dâim Rabb'e dayandı, yüzü kana boyandı
Mukaddes kanı ile gafil olan uyandı

İlmek ilmek düş ördü, düşünde dostun gördü
Uyandı nur dolarak, düşün sefâsın sürdü

Şanlı Nebi "gel" dedi, müjde verdi "gül" dedi
Yavrum Allah istiyor, hak yolunda öl dedi

Cennetler O'na müştak, O'nunla doğdu şafak
O'nun şehâdetiyle, hak dâim yaşayacak

Canlar 'od'una yandı, gönül aşkına kandı
Çektiği bu acılar, O'na şeref ve şandı

Kanlar aktı göl oldu, bulutlar al al oldu
Duman çekildi göğe, yürek yandı kül oldu

Feryat semâyı tutar, eleme elem katar
Kâinâtın cümlesi, Hüseyin'ime yas tutar

Hüseyin'in aşkı bir nâr, gönlü yakar kavurur
Mahşer gününe kadar, acısı canda durur

59.

Şiir

Coşmuş nehir misali, izler iken eceli
Yağmıştı üzerine, zalim bir düşman seli

Çölde kumlar tutuşmuş, yaslı rüzgârlar ağlar
Kanlar yaşa karışmış, yanık bağrılar dağlar

Güneş vurmuş yaprağa, yaprak gözyaşı döker
Kanlar akmış toprağa, toprak ıstırap çeker

Birden koptu fırtına, başladı çölde bir kış
Şu Kerbelâ yurduna, düşünce o kutlu na's

O'na kasteden yürek, sertti taştan kayadan
Kalbinde inkâr ve şek, yoksundu her ziyâdan

Kandiller kara yanar, karlar güneşte donar
Kardelen açmaz artık, avunmaz yaşlı çınar

Kelebekler uçar mı, şelaleler akar mı?
Dünyanın kalbi durdu, damar tende atar mı?

Mustafâ'nın torunu, Şâh-ı Merdân'ın oğlu
Zulme boyun eğmedi, korudu onurunu

Gitti ruhu uçarak, Rabb'e kanat açarak
O, nurdan kalbi ile, yola ışık saçarak

Yağmurlar yağmaz oldu, dereler susuz kaldı
Âlemdeki canlılar, ağıttan susmaz oldu

Fırat yanında bir gül, dolandır yaşlı bülbül
Hüseyn'in aşkına, yanar kavrulur gönül

Hasırlar kefen oldu, yürekler acı doldu
Velayet bahçesinin, kızıl şah gülü soldu

Unutulmaz ki adı, daima yanar 'od'u
"Zillet bizden uzaktır", idi onun feryadı

Methiyeler

Yürüdü hep heybetle, yaşardı hep izzetle
Haşır neşir olmadı, malla, mülkle, servetle

Kaderi böyle imiş, şehâdeti çöldeymiş
O'na mezar olan yer, ne de kutlu beldeymiş!

Suları bile yaktı, gönülden gönle aktı
Ne mübarek kimseydi, temizdi, aktı, pâkti

Can verilir uğruna, bu can feda yoluna
İzzetli tutumuna, özgürlük okuluna

Bedeni ezik ezik, şehid oldu başı dik
Tarihin en kalbinde, açıldı kara gedik

İşıksız kalan şehir, kederle dolan şehir
Sesini dibe salan, gamla kıvrılan nehir

Kestane bulutlarla, gelmez artık yağmurlar
Kül olmuş umutlarla, matem boyanır kırlar

Kıyamet sofrasında, katran çile içilir
Umudun köprüsünde, volkan mazi geçilir

Şimşek gibi atına, atladı o kahraman
Mazluma kanat geren, zalim önünde yaman

Kanat çırpıyor kuşlar, dua ediyor taşlar
İns u cinn u melekler, döküyor kanlı yaşlar

Kerbela'da yaşlı kız, Hazreti Zeynep ana
Gündüzler toz, gece boz, yaşadı yana yana

Yürekten fıskıran nur, ebedden gelen cevap
Tarihi yazan onur, zulme demirden hicap

Murtazâ'nın ciğeri, yudumladı kederi
Okyanus gönüllü kız, göğüsledi kaderi

Bağrına yangın düştü ve can yakan bir elem
Elemden bağı pişti, kuşandı ateş dönem

Şiir gibi geceler, ayrılığı heceler
Sızlanır yara ile, melekutta yüceler

Hüseyin'in göz nuru, Veli Zeynelabidin
Ehlibeyt'in onuru, Ali Zeynelabidin

Firakın ateşiyle yanar Zeynelabidin
Yıllarca Kerbelâ'yı anar Zeynelabidin

İmtihan ülkesinde, sabır Zeynelabidin
İhanet beldesinde, şükür Zeynelabidin

Mor boylu menekşeler, seyyidler, seyyideler
Rahmanî kelimeler, cennetleri müjdeler

Dalında al bir kiraz, sabahlardan da taze
Arşa varan bir niyaz, nur salsın size bize

Bela baldan tatlıymış, ehl-i muhabbet için
Kederler kanat imiş, ölmez'e hicret için

Murat İnan / 2003

Methiyeler

EHLİBEYT NURU

İslâm'da Ehlibeyt nuru ışıldar
On dördünü her dem anar yüreğim
Ümmeti olana müjde fısıldar
Sevgisiyle dolu pınar yüreğim

Ehlibeyt tevhidin hakikat dili
Hakkın sevgilisi Peygamber yolu
Hasan'la, Hüseyin canların gülü
Acısına hala yanar yüreğim

Sır ilmine açılır Ali kapısı
Hoşgörülü, cömert nurdan yapısı
Canı cananına verdi hepisi
Canlar sofrasına banar yüreğim

Yüzlerde parlarken nurun şiarı
Ehlibeyte mazhar ümmet yanarı
Muhammed'den gelen soyun damarı
Kökleri geçmişte çınar yüreğim

Muhammed güneştir, Ali'miz ay'dır
Hasanla, Hüseyin yadigâr soydur
Nurlaşan yıldızı göklerde saydır
İncinen kalpleri onar yüreğim

Kerbela çölünün duyuldu ahı
Geceler bekledi nurlu sabahı
Özünde imanla dua silahı
Acımasız zulmü kınar yüreğim

Niyazla daldılar Hakk ile vecde
Ok atışı varken ettiler secde
Melekler verdiler cennetle müjde
Cennet bahçesine konar yüreğim

Mevla'nın yoluna canları feda
Ömrün baharında hayata veda
Çırpınan kalplerde duyuldu sada
Hasreti özümde kanar yüreğim

Can figan haykırış yürek dağladı
Yedi göğün ehli ona ağladı
Kuşlarla, balıklar matem bağladı
Keder ırmağında yunar yüreğim

Sade bir hayatla oldular zahit
Yoksula yardımda vicdanlar şahit
Cesurca savaşıp oldular şehit
Cihana barışı öner yüreğim

Kurtuluşa çare olursa fikir
Dil ile kalpleri ederdi zikir
Olan musibete sabırla, şükür
Sabırla nefsimi yener yüreğim

Cihat çerağında iman hislenir
İlahi sözlerle gönül uslanır
Sadakatla, vefa dosta yaslanır
Dost bağında özlem diner yüreğim

Hikmetli bakışla kalpler okurdu
Merhameti sunar, sevgi dokurdu
İbadete âşık, sade, vakurdu
Gururdan, kibirden iner yüreğim

İmanı besleyen edep ile ar
Sevgiyle barışa esmeli rüzgâr
Gelecek nesile sevgi yadigâr
Ehlibeyt aşkıyla döner yüreğim

Rabbim'iz bizlere gönderdi ayet
Doğruluk yolunda güzeldir niyet
Pir Sultan Abdal'ım ödedi diyet
Sevgiyle yansıyan fener yüreğim

Yaralı yürekle düştüm izine
Ulaşırım belki bir gün tozuna
Nasiple kavuştum ulvi hazına
Hürmetle saygıyı sunar yüreğim

61.

Şiir

"CAN"DI HÜSEYİN

Annesi Fatıma babası Ali
Gülün kucığından indi Hüseyin
Nuruyla esiyor İslam'da yeli
Her dem gönüllerde can'dı Hüseyin

Muhammed'in gülü onun torunu
Yüreğinde saklar aşkın korunu
Yaşadığı hayat sınırlar derini
urlar sofrasına bandı Hüseyin

Göz üstünü süsler kaşı gölgesi
Fatma hevesi Ali'nin sesi
Rabbi için alır verir nefesi
Mevla'yı zikretti andı Hüseyin

Faziletle erdem gönlünün bağı
Lütüflara mazhar sevgi yumağı
Musibette sabır dolu dimağı
Zorlukları bir bir yendi Hüseyin

Çocuklar içmişti son kalan suyu
Suya hasret oldu ehlibeyt soyu
Zulümde zalimin değişmez huyu
Çölün sıcağında yandı Hüseyin

Tek başına kaldı, koşup savaştı
Temimi afetti engeller aştı
Nuruyla meydanda kükredi taşı
Şehit şerbetiyle kandı Hüseyin

ÇEKER Mİ?

Gökten sağnak sağnak boşanır yağmur
Acep bu toprak bu yükü çeker mi?
Zalimlerden bir gün hesap sorulur
Bir gün mazlumun da yüzü güler mi?

Her gün Âşûra, her yer Kerbelâ olur
Bizi de Hüseyin'in aşkı çeker mi?
Cennette aşıklar Hüseyin'i bulur
Mevlâ'mız bizi de kabul eder mi?

Kemal Kemahlı
Mayıs-1996

HAKKA CAN VERENDİ İMAM HÜSEYİN

Kerbelâ çölünde Yezit zulmüne
İsyanla direndi İmâm Hüseyin
Bir ölümsüz simge geldi bu güne
Hakk'a can verendi İmâm Hüseyin

Bîat eylemedi hâin soyuna
Kanıp aldanmadı hiç bir oyuna
Destân yazdı ol Muharrem ayına
Gerçeği görendi İmâm Hüseyin

Zâlime yiğitçe meydan okuyan
Hakkı ilmi ilmik kalpte dokuyan
İnsanlığa yıldız yıldız balkıyan
Halka nur verendi İmâm Hüseyin

Kavgasıyla örnek oldu cihâna
Ezilip, horlanan yoksul insana
Başkaldırdı namussuza, çıyana
Hak yolu sürendi İmâm Hüseyin

Kerbelâ'da yetmiş iki canıyla
Suladı çölleri temiz kanıyla
Zâlimlere korku saldı ünüyle
Bir yiğit erendi İmâm Hüseyin

Kızılgül'üm Hüseyin'e varın ver
Davasına emeğin ver, terin ver
Gerekirse Hak yolunda serin ver
Yârine yârendi İmâm Hüseyin

HÜSEYİN'İ BİLMEK

Hüseyin'i bilmek, tanımak için
Göğsü iman dolu kul olmak gerek
Kurtuluş istersen, o Şâh'ı seçin
Hakka hakikate dil olmak gerek

Hüseyin mu'minin başına taçtı
Hüseyin namazdı, oruçtu, haçtı
Hüseyin yoksulla, yetimle açtı
Onlara uzanan el olmak gerek

Hüseyin tevhiddi, güneşti, aydı
İnanan herkese ortak bir paydı
Mutahhar bir boydan mutahhar soydu
İrfân sofrasına bal olmak gerek

Cehâlet üstüne doğacak nurdu
Bâtıla düşmandı, gerçeğe yerdı
"Sorun, cevabını söyleyim" derdi
İlimle oluşan göl olmak gerek

Hüseyin izzetti, şerefti, tattı
Küfürün önünde aşılmaz setti
Kan verip bu dini ayakta tuttu
Gerekirse yanıp kül olmak gerek

Türkmenoğlu, uzun lafın kısası
Yaradılış, gayemizin esası
"Ben insanım" diyenlerin tasası
Cennet-i a'lâda gül olmak gerek

BİR YİĞİT

Fatıma'nın kollarında
Hüseyin diye var bir yiğit
Kerbela'nın çöllerinde
Hüseyin diye var bir yiğit

Peygamberin iki gözü
Dile destan her bir sözü
Annesidir resul kızı
Bulunması zor bir yiğit

Dedesinden aldı öğüt
Kerbela'da oldu şehit
Mümin olan yakar ağıt
Susuz gitti her bir yiğit

Abdest alan yaşlı adam
Alamadı yanılmadan
Uyardılar hiç kırmadan
Her birisi nur bir yiğit

Cebrail Resul'e geldi
Acı haberi getirdi
İkisi de şehit dedi
Gönüllere yar bir yiğit

Hasan'ın içi kavruldu
Hüseyin ardından vuruldu
Kanıyla zincir kırıldı
Din uğruna pir bir yiğit

Bütün insanlığa doğru
Kerbela'dan geldi çağrı
Yandı müminlerin bağı
Yüreğimde kor bir yiğit

YEVM-İ HİCRAN

Sen ki evlad-ı Resul, sen ki pir-i şüheda
Senin ilminde gizli her bir sır ve her hikmet
Bu Aşura gününde senden yükselen sada
Od yakar gönüllerde sönmez, hiç ilelebet...

Sen ki dinin gereği, bu ümmete mihrapsın
Sen ki karanlıklarda, ışık veren mehtapsın
Sen ki Şah'ım, Seyyid'im, İbn-i Ebi Turab'sın
Sevgine kanmaz ruhum, vallahi kanmaz elbet

Ey gözümüzün nuru, cihanın solmaz gülü
Tağutların korkusu, Ehl-i Beyt'in bülbülü
Ey ki türbesi arz'ın bembeyaz nurdan tülü
İns u cinnin kalbinde bu hasret, bu muhabbet...

Selam ey susuz şehid, selam gözleri ela
Sensiz bu dünya oldu yaranlarına bela
İnler melekler dahi, bugün yevm-i KERBELA
Medet ey nesl-i Nebi, bizlere eyle himmet

İmam, bu ne ızdırıp, bu nasıl bir hicrandır!
Nasıl kıyarlar sana bu ne biçim vicdandır!
Gözlerden akan yaşlar, yaş değil sanki kandır!
Bu hesabı soracak, O ilahi ADALET!!!

Nasıl titretti Arş'ı ZEYNEB'in çığlıkları
Silinmez kulaklardan, hazin hıçkırıkları
Ve siz, Ondan bihaber zamanın fasıkları!
Bir nar bekliyor sizi, hele gelsin ahiret!

Ayırd olur bu günde müslüman ile münkir
İmamları bilmeyen Rabbini nasıl bilir
Aşıkların -ki ismin anılınca irkilir-
İşte onlar içindir Ukba'daki saadet...

Ruhlarımız şad olur, zikredince adını
Senden öğrendik inan, Hakk'a kulluk tadını
Küfrün başını ezip, kopardın kanadını
İslam uğrunda ya Rab, ne şiddet, ne celadet!

Kelb-i Ehli Beyt der ki; o seyyidden yadigar
Bir şiar var değişmez kopmadıkça kıyamet
Gayesidir bir ömrün değişmeyen bu şiar:
Ya Zeynep'ce hayat sür, ya Hüseyinî kıyam et!!!

Faruk Özbebit (Kırıkale)

FATİH-İ HAYBER OĞLUYUM

Hüseyin can ağlarım ben, bağı dolu kan ağlarım
Yanarım o susuzluktan, her yerde her an ağlarım

Hüseyin can ey serverim, yaktı bizi musibetin
Ders verdi cümle âleme, izzet dolu şهادetin

Özgürlerin efendisi, n'olur eğer lütfeylesen
Kendini anlatsan bize, her şeyi kendin söyleyen

Kâinat'ın efendisi, Ahmed-i Muhtar oğluyum
Düşmana velve salan, Haydar-ı Kerrar oğluyum

Tanısın âlemler beni, Sakiy-i Kevser oğluyum
Murteza'dır benim babam, Fatih-i Hayber oğluyum

Allah'ın aslanı babam, cenneti bölen oğluyum
Kâbe'de dünyaya gelen, mihrapta ölen oğluyum

Seçilmişler silsilesi, Al-i Mutahhar oğluyum
Betül-i Zehra lalesi, Ali'nin Şubeyr oğluyum

Zehra'nın ciğer pasesi, konuşan Kur'an oğluyum
Kerbela'nın İsmail'i, Ali'nin kurban oğluyum

Amcam Cafer-i Tayyar'dır, izzet ve onur oğluyum
Muhammed'dir benim dedem, nur üstüne nur oğluyum

Ben dört kitap ağâhuyum, Kur'an-ı nazil oğluyum
Cennet efendisi benim, cümle fezâil oğluyum

İbrahim'den gelir soyum, Al-i Taha'nın oğluyum
Kurtuluş gemisi benim, ahde vefanın oğluyum

Kur'an'da Kevser'dir anam, ben Hel-eta'nın oğluyum
Zülfikar'la destan yazan, o Lafeta'nın oğluyum

İmam Hasan'dır kardeşim, Kabe, Mina'nın oğluyum
Zeyneb-i Kubra'dır bacım, Merve, Sefa'nın oğluyum

HÜSEYİN CAN

68.

Şiir

Seni düşündüm seni hatırladım
Bir kara zindana daha gömüldüm
Burası Çeçenya burası Filistin
Vuruyor kafirler kusuyorlar kin
Yüreğimde deprem
Yüreğimde huşunet ve isyan
Gün geçmiyor ki akmasın kan
İnan Hüseyin Can aklımızdasın her an.
Hangi kederden söz edeyim
Hangi zincirlerle dövüneyim
Kararmış her taraf
Zulmet ise perde perde
Avare ve derbederim
Söyle bana ey caaan
Nasıl ve kime gideyim?..
Gecenin kapkara selinin
Bağdat'tan geçerek evleri çocukları parçaladığını
Her ölümün beraberinde Kerbelalar getirdiğini
Bir daha gördüm.
Bir daha hıçkırıklara boğuldum
İşitince yalvaran dudakları
İnleyen sesleri
Bir şey yapamamanın kahrına gömüldüm.
Muzdariptir gönüllerimiz
Gördüğün bu gözyaşları
Kandır hep fırat'a akmakta
Damla damla karışmakta
Biliyor musun ey caaan!
Hayat artık sensiz kapkara bir zindan.
Zeyneb-i Kübra'nın feryatları boşuna mı
Akan kan beyhudemi?..
Bir güruhun kayıtsızca
Keyif çattıkları deniz kenarında
Ve habersizlik plajında

Unutulmuşluğun sahilinde
Aşk masalları banka hesapları
Bilmem kaç kere hacı(!) olmuşluğun
Övüncü içinde ümmetin şaşkınları
Neyleyeyim
“İnnema emvalukum ve evladukum fitnetun...” ayetini.
Gel artık Hüseyin Caaan!
Geceyi dar ağacına karanlığı virane edelim
Talut’un sapanı Ali’nin kılıcıyla
Kudüs’ü Filistin’i müstazafları kurtaralım
“İnna fetahnayı..”yı haykıralım
İmam Mehdi ile
Ak minareden

Reşat Arslan (Kayseri)

KERBELA

Aşk
Nasıl kalır şimdi burada
Vakit yüzyılların ertesi
Bir kâse kaldı miras

Kabzamda son kalan akçe
Tarif edilmiyor dilce

Bu kâsede ateşler var
suskun
Ben
Her yağmurda yara

Ve toplum
Bu işe hangi gözle bakar?

Vasiyetim
Bir başkasına esaret
Basiret
Beni yükselen duvarlardan uçuran
Hürmetse tene göre

Nerede şimdi
o tarihsiz aşk
Zamanın tutulduğu
Nerede hüznün
O K'erbela
Er kişiye yakışır veda

Elif, şiirlerime râ
Kabzamda bitiyor akçe
Yüreğimde son dilekçe

Nerde er
Nerde bela

Yeşillikler bitiren şu toprak
Zulme kara, zulme kara!

Bilal Yavuz

Methiyeler

EFENDİM

70.

Şiir

Bir sevgi ki tenime, ruhuma kök bağlamış
Bir sevgi ki şuramda, asırlardır çağlamış
Babam boynunu bükmüş, garip anam ağlamış

Ben canıma can katan, canı çok seviyorum
Allah şâhit efendim, seni çok seviyorum.

Doğduğum gün anamdan, sevginle sarılmışım
Anlattılar büyürken, özlemle yorulmuşum
Seni susuz bırakan, ellere darılmışım

Ben canıma can katan, canı çok seviyorum
Allah şâhit efendim, seni çok seviyorum.

En sevgili ikiden, doğmuşsun rahmet gibi
Fatıma'nın oğlusun, varlığın cennet gibi
Baban var Ali gibi, deden Muhammet gibi

Ben canıma can katan, canı çok seviyorum
Allah şâhit efendim, seni çok seviyorum.

Resul'ün torunusun, oğlusun göz nurunun
Dünün hicranı isen, vuslatsın yarının
İzi hâlâ duruyor, kahrının efkârının

Ben canıma can katan, canı çok seviyorum
Allah şâhit efendim, seni çok seviyorum.

Dedenin omuzunda, yanında büyümüşsün
Fatıma'nın elinde, teninde büyümüşsün
Ali'nin gözlerinde, canında büyümüşsün

Ben canıma can katan, canı çok seviyorum
Allah şâhit efendim, seni çok seviyorum.

70.

Şiir

Cennetlerin gülüsün, yiğitlerin hasısın
Tam bin dört yüz senedir, gönlümüzün yasısın
Zâlimlerin düşmanı, Hasan'ın gardaşısın

Ben canıma can katan, canı çok seviyorum
Allah şâhit efendim, seni çok seviyorum.

Gençlerin efendisi, abisi kardeşisin
Kâinatın incisi, eşsizliğin eşisin
Ciğerpârem dünyanın, sönmeyen güneşisin

Ben canıma can katan, canı çok seviyorum
Allah şâhit efendim seni, çok seviyorum.

Can desem yavan kalır, yâr desem sana yetmez
Bir özlem ki sultanım, ölümle bile bitmez
Senin adın geçmezse, gül gülmez, bülbül ötmez

Ben canıma can katan, canı çok seviyorum
Allah şâhit efendim seni, çok seviyorum.

Âlem bilir analar, ne kuzular doğurmuş
Anan senin mayanı, cennetlerden yoğurmuş
Hasretin Hüseyin'im, ölümlerden ağırmuş

Ben canıma can katan, canı çok seviyorum
Allah şâhit efendim, seni çok seviyorum.

Büyümüşsün, evrene ışıklar saça saça
Yürümüşsün ardına, âşıklar saça saça
Feda etmişler seni, dünya için bir hiç

Ben canıma can katan, canı çok seviyorum
Allah şâhit efendim, seni çok seviyorum.

Kûfe'de pusu kurmuş, Ziyad Bin Ubeydullah
Öylesi zâlimlere, layığın versin Allah
Cennette cemalini, görürüm inşaallah

Methiyeler

Ben canıma can katan, canı çok seviyorum
Allah şâhit efendim, seni çok seviyorum.

Kerbela çöllerinde, susuz komuşlar seni
Sîneme kalkan yaptım, senin başsız sîneni
Yüce rabbim sevginle, şereflendirmiş beni

Ben canıma can katan, canı çok seviyorum
Allah şâhit efendim, seni çok seviyorum.

Kelamlar âciz kalır, tarihlere sığmazsın
Yüz binlerce baş verir, yine başın eğmezsin
Dâvâ değilse dâvân, sen gözünü değmezsin

Ben canıma can katan, canı çok seviyorum
Allah şâhit efendim, seni çok seviyorum.

Adın koyar yiğidim, analar oğullara
Dinecek gibi değil, Kerbela adlı yara
Şefaât göster e mi, bu perişan kullara

Ben canıma can katan, canı çok seviyorum
Allah şâhit efendim, seni çok seviyorum.

Sümeýra Kılıç der ki, âciz kalır demeler
Sular boğazda mahsur, zehir oldu yemeler
Adına feda ey yâr, ağıtlar inlemeler

Varlığım varlığına, feda olsun diyorum
Allah şâhit efendim, seni çok seviyorum.

Sümeýra Kılıç

CANIM SANA İSMAİL..

Mutluluğun rahmine düşen en güzel muştı!
Karanlığın içinden; O, güzellik sunmuştu..
Tâ mahşerden taşıdı o kutlu emaneti,
Sevdasızlara inat, sevdaları kurmuştu!

Tüm kâinata meydan okuyan nurlu fikir,
Kaldıramaz yükünü oluk oluk akan kir!
Mazlumun sancaktarı, o nurun can onuru,
Kevserin gül özünden akan muhteşem zikir..

Ey nadide gözlerin nurunun nuru seçkin!
Seninle güzellikler, bu canıma müsekkin.
Hayatı yudumlamak seninle başka güzel,
Yâr! Seni anlamamak, körü körüne bir kin..

Karanlığın böğrüne vurulan nurlu neşter,
Seninle cana candır akan her bir damla ter!
Alemler duruşuna saygıyla selam durur,
Hala seni anlamaz yazık o cahil, ebter!

Kerbelâ'ya gidilen yolda taşınan azık,
Acizin işi değil, hele fikirde mazık..
Heybesinde kutlu nur ve onurun hamili,
Seni anlamamakla geçen bir ömre yazık!

Çölde susuz yaşanır, onursuz hiç yaşanmaz!
Öğrendik öğretinden, zalim onur kuşanmaz!
Ey güzellik! Efendim! Sevgilinin sevgisi..
Öteler ötesinde senle olmazsa olmaz!

Seni özler, isterim, yürekte kor, canda can
Uğrunda şeref olur dökülen her damla kan,
Emrin başım üstüne, canım sana İsmail,
Ey aldanmış kör nefis, derin uykudan uyan!

Seni sevmek çok özel, “gençlerin efendisi”,
Seni kıskanır gece dolunayın kendisi..
Seni övmekte aciz kelimeler cümleler,
Yerden tâ arşa kadar kanatlanır sevgisi!

Ey Sevgili Güzellik! Sensizlik öldürüyor!
Sevdan eskimez yeni, aşkın aşk öldürüyor!
Gönül senle kıyamda, bu cana armağansın!
Ey İbrahim Nesli Can! Sevdan kor söndürüyor!

Abdulkadir Tunçer
1 Muharrem -2010 / Adana

HAZRETİ ŞAH İMAM

Güneşin aydınlık nur ışığında
Geceyi parlatan ayın şavkında
Hakikat yolunda hakkın yanında
Hazreti Şah İmam Hüseyin vardır

Mekke çöllerinde açan güllerde
Medine yolunda esen yellerde
Sevgiyle Rabbini anan dillerde
Hazreti Şah İmam Hüseyin vardır

Cennet bahçesinin gönül köşkünde
Tanrı varlığının sevgi aşkında
İlimin, irfanın her nakışında
Hazreti Şah İmam Hüseyin vardır

İnsanı yücelten ahir zamanda
Rabbiyle bir olan iki cihanda
Sevgiyle kurulan Şanlı İslam'da
Hazreti Şah İmam Hüseyin vardır

Ahmet Yılmaz
21.11.2008

AŞK

73.

Şiir

Aşk,

Karanlık gecelerde bir ışığın ayak izlerini izlemektir.

Güneşli günleri özlemle yad etmektir.

Uğruna harcanmış bir ömre inat tekrar ve tekrar bin hayat vermektir.

Sahip olduğun her şeyinle...

Bir bütün olarak bağışlamaktır

Benliğini.

İşte budur âşğın yegane emeli!

İşte budur aşkın yegane temeli!

Zamanı ölçmektir, aşkın zuhur anı geldi mi diye.

Israrla ağlamaktır,

Gözlerine yalvarmaktır.

Aşk, özgürlüktür, Hür gibi olmaktır.

Özgür olmaktır nefes nefes.

Adını anınca yahut yüreğinde hissi zuhur edince

Tir tir titremektir zerre zerre.

Aşk kıyam etmektir zulme.

Aşk, aşktır işte.

Tarife ne hacet...

Acıktığın halde yememek üç gün üstüste

Kavrulduğun halde içmemektir,

Bir damla su bile kana kana.

Aşk gurbettir, gurbetteki maşuktur.

Ona ulaşmak için görülen zorluktur.

Oysa bu cefa ne de değersizdir

Onun aşkı ne de eşsizdir.

Aşk çöldür,

Aşk sıcaktır,

Aşk uzaktır.

Aşk, hudutlar ötesinde de olsa

Ona varmak için çırpınmaktır.

Aşk, şehadetin anlamını bulduğu mekândır.
Aşk, yer ve göğün kan ağladığı zamandır.
Ve her gün aşktır, her yer aşktır.
Sineyi dağlamaktır yaren için hasretle.
Yüreği kavrulmaktır, efkâr içinde.
Nakış nakış işlemektir, sevdanın adını kalbine.
Aşk yanmaktır hayali düşünce yâda
Ya da yazmaktır bir beyaz kâğıda,
Kırmızıya boyanmış mazlum bir ömrü.
Aşk onun figanıdır,
Aşk kurumuş dudaklardır
Hakkı haykıran sözcük sözcük.
Aşkına susamış bir yüreğim var
Pare pare kavrulmakta...

Aşk, elin kolun kopsa bile
Velayet bayrağını taşımaktır Alemdar gibi.
Yüreğine prangaların vurulmasıdır belki de.
Aşk sıcak bir gülümseme için ruhunu satmaktır.
Aşk Şam'ın harebeleridir,
Hasretle kan kaybetmiş minicik bedenlerdir,
Aşk boğazda düğümlenen hıçkırıktır,
Oluk oluk gözyaşı olarak düşer sıcak çöl kumlarına,
Masumun avuçlarından.

Aşk sevince bir kere dağ da olsan erimektir.
Aşk musibettir be! Musibete uğramaktır.
Fani bir zamanda, fani bir mekânda,
Kutlu bir Cuma gününü beklemektir aşk,
Fırat'ın kanayan yarası,
Arşın sarsılması,
Aşk Kerbela'dır, diğer adı Aşura...
Ve her gün aşktır, her yer aşktır!

Özcan Canpolat
Dutluca Köyü, Kemaliye / Erzincan

BAĞRIMA ŞEHADETLER EKEN KERBELA

74.

Şiir

Medine'den çıkan pak eller
Kerbela Çölü'nde bekler
Fırat'ın şavkı vura vura
Bir damla suyu haram ettiler

Kanayan yapış yapış dudaklardır
Kervan geçmez çöl yastadır

Kırılmış kolum kanadım
Yerde kumlar, gökte bulutlar ağlar
Zalimin kılıcı başımda dönüyor
Yükseliyor her yerden acı feryatlar

Acıdan öfkeye bulanmış Zeyneb'in çığlıklarıdır
Her uzuvda bir acı, kervan geçmez çöl yastadır

Yapayalnızdı Hüseyin kanayan dudağıyla
Kızgın kumlara direnişin resmini çizdi
Gökyüzü aynasında yansırken şehadet
Bir haykırış çığlığı arz-ı titretti

Zalim Yezid nasıl kıydın bu cana
Can kurban Hüseyin'den akan kutlu kana
Ey yiğidim Hüseyin'i ettiler şehid
Canımız feda size ey ehl-i beyt

Zillet altında yaşamak ateşten bin beter
Direnişe giden yol Kerbela'dan geçer

Sen ey baş eğmemenin bahtiyar müjdecisi
Sen ey kalbi iman ve celadetle dolu Hüseyin
Sonsuzluğun ufkuna dikerek kara gözlerini
Kan verdin aşkın kuruyan damarlarına

Şehadet izi bırakarak yağmur tutkunu gökte
Değil mi ki
Şehidin güneş rengi ıgıgından
rker Yezidler, rker saltanatılar
Ve kaldırılır kızgın kumlarda sevdanın duvağı
Aşk ehli can sunar canana
Tarihin kalbinin attığı Kerbela'da

Coşkun bir nehir gibi yürürken Zeyneb
Zalimin karşısına
Düşmedi dimdik başından yüce onur
Ey Hüseyin'in çocukları
Ne zaman adınız anılsa aklıma şehadet geliyor
Alıp sırtımıza ölümleri
Bir şehadet tadında yaşamak o son nefesleri
Yalnızlığa hüküm giyse de
Terk edilmişliğe
Dönekliğe, kalleşliğe
Kerbela çöllerinde yalnız ölsek de
Yürüyelim üstüne üstüne zulmün
Boyun eğmeyen Hüseyin'in sesiyle yürüyelim Yezidlere

Acıdan öfkeye bulanmış Zeyneb'in ıgıgıdır
Her uzuvda bir acı, kervan geçmez çöl yastadır

Ey Hüseyin onurunla gittin
Özgürlük düştü aklıma
Kerbela'da
Ey kara gözlü şehid
Ey zalimin karşısındaki dağ
Ey dağların arkasındaki dağ
Muhteşem bir sevinç var
Muhammed'in öptüğü gözlerinin ardında
Ey şehadete mühürlenmiş sevda

Ey kardeşim
Hüseyin olup yürümek var zulümün üstüne
Şehadet tohumları ekerek yüreklere

74.

Şiir

Vurulmuşum
Kerbela'nın şehidine
Direniş rüzgarları esiyor her hücremde
Şehadet aşkı yoksa eğer
Kurur gider insan kendi çölünde

Şimdi aşka dur
Darağaçları kur zulüm saltanatına
Özgürlük Hüseyin yüzüdür ihanetler çağına
Ey bağrıma kıyımlar eken Kerbela
Kılıçlar süsleyen dua
Seninle başlayan özgürlük
Nasıl ateşlenir kıraç toprağında

Bünyamin Doğruer

Metriyeler

KERBU BELADIR HASRETİN

Ceylanların en sevdalı nazarlarında tutuşan
Canı tende kavuran hasretin adıdır Hüseyin
Kalbimin asumanlarında fütursuzca dalgalanan
Mecruh yüreklerden damla damla akan kandır Hüseyin

Ya Hüseyin bu deli intizar varır mı bir sahile
Bir an görsem çehreni razıyım rüyada bile
Bilmem ki konuşur musun yolunu şaşırılmış bu garip ile
Firkatine takatim kalmadı Kerbube'ladır hasretin

Ehlibeyt ikliminden bir meltem de bana sun
Sen hakikat ol yüreğimde gerisi kalu kil olsun
Reva mıdır ümidim erisin de yok olsun
Bir yudumluk su vermez bin bir Fıratır hasretin

Güller laleler soldu bahçelerde sensiz kaldık kalalı
Uzayıp gider her tarafta ya bir diken ya da çalı
Yokluğun ızdırabı mı kahrı mıdır hayatın
Dilimde her sukuta pervanedir hasretin

Günah denzinde boğulmadan kurtar beni
Çadırında bir köşeye sığınırım al beni
Ne olursun sıbğeturullah ile boya "beni"
Ülkemde her gece kararandır hasretin

Kopsun dilim ya Hüseyin belamlık ettiysem
Narlarda yanayım bir lahza isyan ettiysem
Ölünceye dek kavrulayım adına ihanet ettiysem
Ruhlara imdat eyleyen el emindir sevdan ya Hüseyin

Halil Arslan
Erzurum

Methiyeler

HASRET

76.

Şiir

Hüseyin'im

Can damarım, can dermanım, ciğerpârem, yürek yüküm, hasretim

Hanisin

Ana kucağım, baba ocağım, yâr sıcağım, hani

Bak, aradan bin dört yüz sene geçmiş sensiz

Sensiz zamanlar akıp gitmiş evrenden

Yüreğimden dumanlar akıp gitmiş

Başka Hüseyin'ler doğurmuş ya analar

Hiçbiri sana benzeyememiş

...

Sevdiğim

Ezik büzüğüm sensiz, kırık döküğüm

Sensiz sensizim yâr, kendimsizim, annemsizim

Nerede adın değse kulağıma

Yeniden özlüyor seni, yeniden sevdalanıyorum

Yüreğim yokluğunu kabul etmiyor olgör

Kıdım kıdım tükeniyor özüm

Boğazım düğümleniyor, yutkunamıyorum

Hee gözümün nuru, onamıyorum

...

Can damarım

Acıyı anlatıyorlar hani

Ad koyuyorlar bir de; dert, keder, elem, tasa, vesair

Yok, anam uğruna ölen yok, hiçbiri sensizliğe benzemiyor

Bilmiyor sensizliği sensiz kalandan gayrısı

Annem kızıyor uyurken ağlamalarım

Saçlarım acıyor

...

Can dermanım

Yediğim yemeğe, içtiğim suya, soluduğum havaya sinmiş hasretinin tadı

Göz bebeklerimin durup durup "ana" diye sızlanması ondan

Su dedimde
 Vay
 Böğrüm sızlıyor böğrüm
 Okyanusları ateşe veresim, âlemi tepeleyip geçesim
 var
 Susuz mu kodular seni Kerbela çöllerinde
 Hı, umutsuz mu kodular
 De hele kurban olduğum, beni asırlar evvel şuramdan
 niye vurdular
 Nasıl kıydılar Fatıma'mın çiğerpâresine
 Ali'min göz bebeğine nasıl kıydılar
 Ölesim var yâr, edemiyorum sensiz
 İçimden eşyaya küsmek geliyor
 Gönlüm üşüyor
 ...
 Yürek yüküm
 Dillerim dolanıyor kör olayım, ellerim dolanıyor
 Bir kollarım dolanamıyor boynuna, kopası kollarım
 vay
 Peygamber kokan tenini sarıp sarmalamış ya toprak
 Kucaklayıp sımsıkı, bağına basmış ya
 Topraklara zamansız vuruluşlarım ondan
 Ondan işte yüzüm sürüp sürüp ağlayışlarım
 Tütsü tütsü, kekik kekik kokar hâlâ yüreğibaşımda bir
 sancı
 Doğduğun güne vurulmuşum yâr
 ...
 Annem beni doğururken adını sayıklamış
 ...
 Hasretim
 Ne vakit aklıma düşsen, aklımdan hiç çıkmayışın düşü-
 veriyor aklıma
 Seni bir kerecik görebilseydim
 Hüseyin'im diye yutkunsam
 Ölüverseydim
 Ellerim acıyor
 Ellerim aha

76.

Şiir

...

Can özüm

Tüm zamanlarımın en deli sevdası, en yanık hasretisin

Yavrumu öperken bile aklıma sensizliğim düşüyor

Seni bana göstermedi diye

Yıllara güceniyorum

Sarındığım kundaklar sen kokar hâlâ

Anamın elleri sen kokar

Babamın sakal telleri sen

Uyumadan evvel az biraz ağlarım

Islak yanaklarım nasıl acıyla gülümser, görsen

...

Umudum

Cennet güllerinin efendisi, hûrilerin prensi

Kimsesizlerin sesi, nefesi

Hadi bir gülücük yolla asırlar evvelinden

Bir el salla, bir selâm sal

Analar yeniden yeniden Hüseyin'ler doğursun içimde

Her yanım varlığınla dolsun

Olsun yâr, analar da, babalar da, bebeler de yoluna kurban olsun

Gel, yürek sancılarım durulsun

...

Yanan yanım

Doğalıberi tam şuramda, işte tam şuramdasın

Dilim adına vurgun, tesbih tesbih dualarımdasın

Anamdan, canımdan, kanımdan ötesin

Oğlum sana benziyor

Hee, ne güzel yüzün var

Kimsenin yanımda olmasını sevmedim, senin hasretini sevdiğim kadar

...

Candan ötem

Selâm söyle annene, babana, dedene, Hasan'ıma

De ki Hüseyin'im;

Ağlamak sâdece analara yazılmıyormuş

De ki bir de kurban olduğum;

Mustafa Dönmez Ehl-i Beyt 'e vurulmuş
Ölemiyormuş bin dört yüz senedir
Ölemiyormuş...

*Mustafa Dönmez
Altındağ / Ankara*

Methiyeler

KANAR İMAMIM (İMAM HÜSEYN'E...)

Girersin her gece, her an düşüme
Uykular ismini anar imamım
Cehennem sığacağı değdi kışıma
Yüreğim nârınla yanar imamım

Acı bir havâdis kırdı dizimi
Gücendim semâya, eğdim yüzümü
Ağladım, hıçkırık kesti sözümü
Dilim lâl, gözlerim pınar imamım

Çıkıyor aklımdan gözün edâlı
Dar gelir saraylar bin bir odalı
Ayrılık kurutur çiçeği dalı
Bülbüller mâteme konar imamım

Özlemle kavrulan yüreğim neyler
Çelmiyor gönlümü tüm güzel şeyler
Rüzgârlar durulur, yağmur yas eyler
Katreler semâda donar imamım

Gâfil şer zanneder zor gördüğünü
Anlamaz cihaddır merdin düğünü
Bilmeden derdimin büyüklüğünü
Eller bu hâlimi kınar imamım

Ayhan'ım, tek yoldur, kalple seçilen
Hasreti yükleyip arşa göçülen
Öyle bir yara ki ömre açılan
Bu hasret sürdükçe kanar imamım

*Ayhan Yavuz Açıköz
Adana / 04.11.2007*

KERBELA ASLANI

Sanki dündü,
Bugün bu vakitlerdi...
Saçılı dem damlaları
Ve kızıl çöl;
Yaralı inci taneleri
Ve kızgın gök...

Acı bile suspus!
Anlamaya
Kuşların dili lazım...
Hüdhüd, ki haber saldı,
Süleyman artık kuyuda...
Unutturmaya
Yusuf'un kendi lazım

Heyhat, yalan olsaydı
Kanlı gömlek, yalan!
Yalan olsaydı
Edna dünya... belki talan!

Sus, dedi acı; sus!
Er meydanında
Yalan-dolan...
Sus, dedi; sus
Çakallar ortasında
Yaralı aslan...

Gökte; kara bulutlar
Ki meleklerin gözyaşı...
Yerde; terk ettiler bir bir
Ayaklar altına alıp vefâyı!

78.

Şiir

Mekânda yok belâ
Zamanda yok belâ! *
Uydu mu iblise
İnsandır en fena!
Ucuza satılanların
Tünemiştir kalbine
Hem şerr hem riyâ...
Ne de bahtsız birleştiler,
Adı oldu Kerbelâ!

Dün bu vakitlerdi;
Suya hasret
Çatlarken dudakları;
Yaralı aslan
Yakışarak şânına
Ve soyuna,
Diriltti başıyla tevhîdi!
Can suyudur şimdi
Ahmed'in okşadığı
O başın demi!

Dün bu vakitlerdi;
Değilse söylesinler
Nedir bu yüreklerde
Dinmeyen taze sızı;
Söylesinler,
Nedir bu boynumdaki
Yaranın kanayan izi!

Peygamber torunu Hazret-i Hüseyin'in başını ver-
diği yola, Eğer ben, elimi ayağımı dâhi sürükleyemi-
yorsam, Bana yazıklar olsun!

Ümit Demir

19 Ocak 2008 / Kerbelâ

2. Bölüm

Mersiyeler

YÂ RAB

Ya Rab ne fitnedir ki cihan kıldı âşikâr
Ya Rab ne zulümdür ki âyan etti rûzigâr

Ya Rab kaza bu emrde çekmez mi infîâl
Ya Rab felek bu fiilden olmaz mı şermsâr

Âb-ü havây-i gülüşen-i mihnet fezây-i dehr
Çün olmadı Hüsey'n'e sefâbahş u sazgâr

Arâm tutmayub yere geçsin hemişe âb
Mehd-i feragat üzre havâ tutmasun karâr

Çün hâkidân-ı dehrde ârâm bulmadı
Sultân-ı din Hüsey'n-i Ali şâh-ı kâmkâr

Bâd-ı fenâya gitse revâdır bu hâkdân
Âyine-i vücûde ademden salub gubâr

Ey dil, hükümetine cihanın ne itimad?!
Ey dîde, haşmetine zamanın ne itibar?!

Olsaydı rûzigâr-ı nihâdında bir sebât
Ahdin kılurdu Âl-i Resûl ile üstüvâr

Devran cibilletinde ger olsaydı bir vefâ
Âl-i Resûl hizmetin eylerdi ihtiyâr

Ol vakitten ki hasm rızâsiyle tiğ u tîr
Şah-ı şehîdin eyledi âzasını figâr

Açmış dehan teessüf için tîr-i tündrû
Çekmiş zebân tahassür için tiğ-i âbdâr

Ya Rab ki tiğ çıkmaya habs-i niyâmdan
Ya Rab ki kande olsa ola tîr hâkisâr

79.

Şiir

Mesûlîler

MUHARREM'DİR

Muharrem'dir gönül feryâda gel âh eyle efgân kıl
Azâ tut bâşına toprak saçıp çâk-i giriyeân kıl

Kılub kat'ı nazar mâh-ı Muharrem ayş u işretten
Demâdem çeşmini mazlûmlar yâdiyle giryân kıl

Urub gerdûne berk-i âh-ı ateşbârdan ateş
Binâsın yak anı devr-i muhâliften peşiyân kıl

81.

Şiir

Mesûyeler

MATEM

Mâh-ı Muharrem oldu, meserret harâmıdır
Mâtem bugün şeriate bir ihtirâmıdır

Tecdîd-i mâtem-i şühedâ nef'isiz değil
Gaflet-serâ-yı dehr'de tenbih-i âm'dır

82.

Şiir

MERSİYELER

EY... HÜSEYN

Ey derd perver-i elem-i Kerbelâ Hüseyin
Vey Kerbelâ belâlarına mübtelâ Hüseyin

Gam pâre, pâre bağrını yandırdı dağ ile
Ey lâle-i hadika-i Âl-i Abâ Hüseyin

Tiğ-i cefâ bedenin oldu çak-i çak
Ey bûsitân-ı sebze-i tiğ-i cefâ Hüseyin

Yıktı vücudunu gam-ı zulmet serây-i dehr
Ey şem-i bezm-i bârgeh-i Kibriyâ Hüseyin

Devr-i felek içirdi sana kâse kâse kan
Ey teşne-yi hararet-i berq-i belâ Hüseyin

Yâd et "Fuzulî" Âl-i Abâ hâlin âh
Kim berq-i âh ile yakılır harmen-i günâh

MAZLÛM-İ DEŞT-İ KERBELÂ

Sehlidir ol kim hemin Havvâ'dan Âdem oldu dûr
Olmadı mecmu'-u etbâ u ıyalinden cudâ

Sehlidir ol gam ki düştü bahre Nuh'un zevrakı
Gürmedi deryây-ı hûnâb içre girdab-ı fenâ

Sehldir kim yetti İbrâhim'e Nemrud ateşi
Yetmedi berk-ı cihân-sûz-i firâk-ı akrabâ
Sehldir kim çekti bîdâdını Fir'av'nın Kelîm
Olmadı düşman ana bir kâfir-i mu'min-nümâ

Bîtekellûf akl-i mizân ile tahkik etseler
Cümle-i endüh-ı mecmu'-u gürûh-ı enbiya

Gelmez ol mikdar mihnetlerce kim sabr eyleyüb
Çekti ehl-i zulmden mazlum-ı deşt-i Kerbelâ

MÂCERÂ-YI KERBELÂ

84.

Şiir

Geldi çün mâh-ı Muharrem, kıldı dehri rûşenâ
Hâtıt-ı uşşâka düştü mâcerâ-yi Kerbelâ
Çünkü ol menzil musâhib mecma-i bahr-i belâ
Teşne dil oldu şehid onda Hüseyin-i Müctebâ
Cem olup Kûfe diyârında gürûh-i eşkiyâ
Âl u evlâd-ı Resûl'e gördüler cevri revâ

Bir azim fitne uyandırdı Yezîd-i bî hayâ
Söyle vallâhi sezâdır cânına lâ'net sezâ

Ol vefâsız bî-rahimler kavlı merğup ettiler
Kûfe'ye da'vet kılıp irsâl-i mektup ettiler
Sanasın bin cân ile cânânı matlup ettiler
Sonra ahdi bozdular akvâli mekzûp ettiler
Sed çeküb mebzul Fırât'ı anda mahcûp ettiler

Bir azim fitne uyandırdı Yezîd-i bî hayâ
Söyle vallâhi sezâdır cânına lâ'net sezâ

Çün bilirdi nûr-i çeşm-i Ahmed-i Muhtâr idi
Vâli Ali, Cenâb-ı Hazret-i Kerrâr idi
Mâderi bint-i Resûl, ol Hazret-i Zehrâ idi
Dâder-i pâki, Hasan, hulki rıza Hünkâr idi
Nesl-i Peygamber'liğin âyâ kim izhâr idi

Bir azim fitne uyandırdı Yezîd-i bî hayâ
Söyle vallâhi sezâdır cânına lâ'net sezâ

Birtakım nâmerdleri munkad edib fermânına
Ol Livâ-yi nahsı dikti Kerbelâ meydânına
Kahrı müstahsen görüb Âl-i Resûl'ün şânına
Bî-günah mazlumların girdi o zâlim kanına
Mansıb-ı dehri değıştı devlet-i imânına
Tâ be-mahşer lâ'net olsun kendine, âvânına

Bir azim fitne uyandırdı Yezîd-î bî hayâ
Söyle vallâhi sezâdır cânına lâ'net sezâ

Allah Allah öyle bedbahtın olub fermanberi
Saymadı asla hukuk-ı Hazret-i Peygamberi
Bir içim suyu dirîğ etti havâric leşkeri
Sûreten İslâm idi, sîrette kâfir ekseri
Olmadı böyle musîbet devr-i Âdem'den beri
Yâ nice yaş dökmesin erbâb-ı aşkın gözleri

Bir azim fitne uyandırdı Yezîd-i bî hayâ
Söyle vallâhi sezâdır cânına lâ'net sezâ

Bu Muharremdir zemîn u âsümân ağlar bugün
Vakt-i mâtemdir muhibb-i Hânedân ağlar bugün
Eşk-i hasretler döküp de tende cân ağlar bugün
Âşkınîn dîde-i giryânı kan ağlar bugün
Hâsılı feryâd edüb cümle cihân ağlar bugün
Ağla "Hıfzî" aşk ile uftâde gân ağlar bugün

Bir azim fitne uyandırdı Yezîd-i bî hayâ
Söyle vallâhi sezâdır cânına lâ'net sezâ

Hıfzî

Mektuplar

BUGÜN MÂH-I MUHARREM'DİR

85.

Şiir

Dilâ, tecdîd-i mâtem et bugün mâh-ı Muharrem'dir
Melâik, ins ile cinnî bugün hep ehl-i mâtemdir
Velâyet şâhının yâhû şehîd olduğu bu demdir
Adüv-ü ekberim ancak benim bir iki âdemdir

Birisi Şimr-i Zülcevşen, birisi İbn-i Mülcem'dir
Bulara dâimâ lâ'net demek mü'mine elzemdir

Muharrem mâhının cum'a gününde oldu bu hengâm
Namâza sa'y ederken ol cenâb-ı Hazret-i İmâm
Şehîd edip o Şâh'ı ah Yezidler ettiler bayram
Ali'nin katline gayret, Hüseyin'e eyleyen ikdâm

Birisi Şimr-i Zülcevşen birisi İbn-i Mülcem'dir
Bulara dâimâ lâ'net demek mü'mine elzemdir

Kopardı fitneyi Mervan, Yezid'le eyleyip sohbet
Hüseyin'i Kûfe'den Şâm'a dururken ettiler dâ'vet
Ubeydullah erişip Kerbelâ'ya etti cem'iyet
O dem emre kılıçla eyleyen ikdâm ile sür'at

Birisi Şimr-i Zülcevşen birisi İbn-i Mülcem'dir
Bulara dâimâ lâ'net demek mü'mine elzemdir

Behey zâlim o din Şahı değil mi hürmete lâyük
Susuzlukla o ma'sûmu sen ettin mihnete lâyük
Bu fi'l ile behey dinsiz değilsin rahmete lâyük
Gürûh-i kavm-i bâtıldan olanlar lâ'nete lâyük

Birisi Şimr-i Zülcevşen birisi İbn-i Mülcem'dir
Bulara dâimâ lâ'net demek mü'mine elzemdir
Buna râzı değil billâh Habîbin Mustafâ yâ Rab
Huzurunda eder da'va Ali-yel Mürtezâ yâ Rab
Ki arttı "Zahmî"nin derdi, çoğaldı mâcerâ yâ Rab
O demde âl u evlâda kıyanlardan cefâ yâ Rab

Birisi Şimr-i Zülcevşen birisi İbn-i Mülcem'dir
Bulara dâimâ lâ'net demek mü'mine elzemdir

HÜSEYN-İ KERBELÂ

Bahr-i rahmettir Muhammed, melce-i ahkârdır Ali
 Mihr-i hikmettir Muhammed, mâh-ı irfândır Ali
 Fahr-i âlemdir Muhammed, şah-ı merdândır Ali
 Cevher-i candır Muhammed, nûr-i îmândır Ali

Nâzeniyn-i Rabb-i izettir Hüseyin-i Kerbelâ
 Vird-i gülzâr-ı nübüvvettir Hüseyin-i Kerbelâ
 Şem'î mihrab-ı imâmettir Hüseyin-i Kerbelâ
 Minber efrûz-i hitabettir Hüseyin-i Kerbelâ

Şû'le-i mişkât-ı fıtrattır Hüseyin-i Kerbelâ
 Şems-i iyvân-ı hakikattır Hüseyin-i Kerbelâ
 Bülbül-i bâğ-ı vesâyettir Hüseyin-i Kerbelâ
 Seyyid-i şübbân-ı cennettir Hüseyin-i Kerbelâ

Olalı serdâde-yi hubb-i velây-ı hânedân
 Hamdü-lillâh, eyledim kesb-i hayât-ı câvidân
 "Kâzımâ", olsun nola reh-sude-yi bâb-i amân
 Eşrefasâ eyleyip bu matlâ'ı vird-ü zabân

Melce-i erbâb-i hâcettir Hüseyin-i Kerbelâ
 Şâfi-i rûz-i nedâmettir Hüseyin-i Kerbelâ

DÜŞTÜ HÜSEYN ATINDAN...

Zâlimler el urup hep, şemşir-i canrübâya
Kasdettiler serâpa evlâd-i Mustafâ'ya
Devran olup müsâit ol kavm-i bî-hayâya
İslâm'a döndü bîdâd serhadd-i intihâyâ
Kimler eder tahammül ya Rab bu iptilâyâ
Âmâc edip vücûdun bin nâvek-i kazâyâ

Düştü Hüseyin atından sahra-yı Kerbelâ'ya
Cibril var haber ver, Sultân-ı Enbiyâ'ya

Cûş eyleyip belâyâ manend-i mevc-i tûfân
Keştiy-i Ehl-i Beyt'i kıldı şikest ü virân
Maktul olup serâser ashâb-ı Âl-i zî-şan
Yektârev oldu ol meh çün âfitab- rahşân
Her yandan etti savlet hıznîr-veş Yezîdân
Sertâbepâ vücudun zahm eyleyüp kızıl kan

Düştü Hüseyin atından sahra-yı Kerbelâ'ya
Cibril var haber ver Sultân-ı Enbiyâ'ya

Ashâb u âlinin hep, kibâri ve siğâri
Bir bir kılıp önünde azm-i huzûr-i Bârî
Dilteng edip susuzluk, tâ arşa oldu sârî
Ezvâc-ı tâhirâtın feryâd-ı bîkârarı
Her yüzden etti tazyik a'dâ o şehriyârî
Âhir çıkıp elinden dâmân-ı ihtiyârî

Düştü Hüseyin atından sahrâ-yı Kerbelâ'ya
Cibril var haber ver Sultân-ı Enbiyâ'ya

Yârân edip serâpa mest-i mey-i şehâdet
Meydanda kaldı tenhâ ol mihr-i evc-i hâcet
Bu hâl olup adûya sermâye-yi cesâret
Etrafın aldı birden ol kavm-i pür cahâlet
Yetmiş iki yerinden mecruh olup nihâyet
Bundan ziyâde harbe Hak vermeyüp icâzet

Düştü Hüseyin atından sahrâ-yı Kerbelâ'ya
Cibril var haber ver Sultân-ı Enbiyâ'ya

Ol şâh-ı dinpenâhı tenhâ görünce düşman
Etti hücum-i savlet şiddetle her taraftan
Bir hâle vardı âhir zahm-ı hadeng-i âhen
Manend-i kasr-ı cennet cisminde oldu rüşen
Envâ-ı yârelerden her canibinde revzen
Kâzım olup nihâyet bitâb harb ederken

Düştü Hüseyin atından sahrâ-yı Kerbelâ'ya
Cibril var haber ver Sultân-ı Enbiyâ'ya

Kâzım Paşa

Metisüylet

EYYÂM-I MÂTEM

88.

Şiir

Âh kim erdi yine mâh-ı Muharrem'dir bugün
Sîne sûzan, dîde giryan olacak demdir bugün

Kaldı Zâlimler elinde vâris u Sıbt-i Nebî
Ağla çeşmim haşre dek, eyyâm-ı mâtemdir bugün

Kerbelâ hâkinde ferzend-i Resûl oldu şehîd
Bir içim su vermediler çün müsellemdir bugün

Ehl-i Beyt'in çektiğin yâd eyleyip şâm u seher
Kara bağlar, durmaz ağlar ol ki Âdemdir bugün

Kim ki bir katre gözünden yaş dökmezse eğer
Ceddi yoklansa çıkar mel'ûna hurremdir bugün

Ehl-i tuğyandan zuhür etti bu fitne iltihâb
Lânet olsun ol gurûh-i bî hicâba bî hisâb

İrtihâl ettikte âlemden cenâb-ı Mustafâ
Hep ser-i hâra hücûm etti gurûh-i eşkiyâ

"Yâ Ali ente maal-hakki" hadîsi var iken
Çok cefâlar gördü bu kavmin elinden Murtazâ

"Men ezâni" emrini kasden ferâmûş ettiler
Bâb-ı Zehrâ'ya gelib etti o zâlimler ezâ

Dil şikest etti o bî-din İtret-i Peygamber'î
Zerre imânı olan etmez bu kâra iktida

Ol Yezid-i bî mürüvvet zâlimin ettiklerin
İrtikâb etmez bu fi'li kim eder İblis hayâ

Ehl-i Beyt'e buğz eden ol kim munâfıkdır hemin
Bu hadîs-i pâke imân etmeyen olur lâîn

Cem olub bir araya mel'ûnlar isyân ettiler
Ehl-i Beyt'in mahvine bilcümle peymân ettiler

Tâ o rütbe ittifâk etti münâfıklar ki âh
Hâce-i ümm-ül fesâdı Şâm'a sultân ettiler

Hakk-ı Zehrâ'yı alıp gasb etti âhır zâlimân
Hâtır-ı Peygamber'i incittiler, kan ettiler

Ol çerâğ-ı Ahmed'i söndürmeğe kalkıştılar
Bunlar ol mel'ûn ki evvel terk-i imân ettiler

Bunlar iken bezm-i hâs-ı Rabb-ı izzette kabûl
Zâlimân bu hânedânı zâr u giryân ettiler

Kim sebep verdiyse yâ Rab lâ'net olsun cânına
Âline, ensâbına, ihvânına, a'vanına

Kerbelâ'da aldılar etrafını ol hazretin
Goncasın soldurdular ol gülsitân-ı ismetin

Birtakım kelb-i akur etti o mazlûma gulû
Eylediler hûn ile âlûde cism-i devletin

Kurratül'ayn-ı Habîb-i Kibriyâ'ya nettiler
Ol Yezîd hiç tutmadı Fahr-i cihânın hürmetin

Kimseye vermezdi mel'ûn müslümanlık şânını
Ol gürûh-i bed siriştin anla İslâmiyyetin

Düşmen-i Âl-i Abâ'dır ol ki lâ'net eylemez
Lâ'net olsun ana çekmekte Ümeyye gayretin

Tutma hubb-i düşmen-i Âl-i Abâ'yı sînede
Farkı yoktur lâşeden hıfz eyleme gencînede

Ol anûd ibn-i fûrûmâye pelîd ibn-i Ziyâd
Başına cem' etti ol kelb askerinin bil-ittihâd

İns u cinne Hakk'ın âb-ı hazrete ehl-i inâd
Bu ne vicdandır Hüseyin-i Kerbelâ'ya kıydılar

Ol munâfıklar edüb emr-i Yezîd'e inkiyâd
Erdi mel'ûn kâmına lâ'net o kavmin cânına

Şâm'a celb etti ser-i pâki Yezîd-i bed nihâd
Mustafâ'nın Âl-i'ne bu cevri lâyıq gördüler

Şimr-i Zülcevşen, Ömer bin Sa'd ile bir de Sinan
Bunlar içün lâ'net etmek bizlere farzdır heman

Hazret-i Zeynel'âba iken imâm-ül-müslimîn
Etmədiler iktidâ zulm ettiler ol hâinîn

Bâkır u Câfer'le Kâzım'la Ali Mûs-er Rızâ
Dest-i düşmenden neler çekti meded Âl-i Hüseyin

Şeh Takî vu bâ Nakî vu Askerî serverlerin
Her biri bir cevri ile oldu şehîd ol nâzenîn

Hâtem-i Âl-i Abâ ol Mehdi-i Sâhib livâ
Çeşm-i âlemden nihân oldu imâm-ı pâk-i din

Gelmedi Âl-i Ümeyye veş bu dehre bir pelîd
Çârdeh ma'sûma şefkat etmedi kavm-i lâîn

Hak Muhammed'le Ali'ye sıdk ile imân eden
Lâ'net eyler Âl-i Süfyân'a Müselmânım deyen

Ey Hudâ lûtf et bize ol Mustafâ'nın aşkına
Sıhr-ı Peygamber Aliy-yel-Mürtezâ'nın aşkına

Gonca-i bâğ-ı Muhammed Fâtıma Hayrünnisâ
Mâderi Şâh-ı Şehîd-i Kerbelâ'nın aşkına

Hubb-i Ehl-i Beyt ile al cânımı yâ Rabbenâ
Kemterî'ye kıl kerem Âl-i Abâ'nın aşkına

Hak akıllar vermiş ihsân eylemiş her bir kula
Farkı temyîz eyle sofî enbiyânın aşkına

Nice âyât u ahâdîs ile sâbit gün gibi
Geç teberrâdan tevellâya Hudâ'nın aşkına

Ehl-i Beyt'in rûhuna bî had salât ile selâm
Lâ'net olsun düşmen-i Âl'e ilâ yevm-il- kıyâm

Kemterî

Mektûbeler

CANLAR KERBELÂ'YA ÇEVİRDİ YÖNÜ

Kerbelâ'ya uçan dertli turnalar
Bakın Hüseyin'ime yarelendi mi?
Zalim Yezidlerin kanlı eliyle
Mübarek bedeni parelendi mi?!

Hüseyin'e değdikçe hançerler, oklar
Arş'a direk oldu ah u feryatlar
Perişan oldu o masum-i paklar
Evlâd-ı Ali'ler zarelendi mi!

Ferhat Abdal der ki unutma dünü
Canlar Kerbelâ'ya çevirmiş yönü
Muharrem ayında Âşurâ günü
Muhammed ümmeti karelendi mi?

BU GECE

Teşne lebler bu gece kan ile galtân oldu
Bu gece arsageh-i Kerbubelâ kan oldu
Bu gece ruh-i Nebi hâzin u giryân oldu
Ki, Hüseyin İbn-i Ali bu gece kurbân oldu

Çâk-i çâk eyledi, Fûrkan'ı gürûh-i â'dâ
Pay-ı pür kin-i hakaretle ezildi TÂ-HÂ
Bağrına taş tutarak ağladı rûh-ı Zehrâ
Ki, ciğer pâresi makhûr u perişân oldu

Bir zaman dûş-i Muhammed'de gezerdi o vücûd
Rûy-i gül-bûyini koklardı cenâbı-Mahmûd
Şân-ı âlisini tebcîl ederdi ma'bûd
Öyle bir Beyt-i Hûda, zulmile virân oldu

Yüz tutup leşker-i â'dâya o Şâh-ı mazlûm
Dedi: "Ey, dinini dünyaya veren kavm-i zalûm
Daha dün terk-i cihat etti o sultan-ı ulûm
Ne çabuk sizde bu agrâz nümâyân oldu..."

Hâşimî zedelerin Ekber-i âlişiyemi
Can verip, ravza-yi rıdvâna basınca kademi
Dest-i â'dâda neler çekti enîs-i haremi
Darb-ı zencir ile gülşenleri al kan oldu

Kumlu çöllerde benim ailemi yakmayınız
Kesiniz bari beni, onları ağlatmayınız
Bu yanık sinelere tir-i cefâ atmayınız
Çünkü, bu nazlı melekler size mihmân oldu

Böyle söyler iken ol gonce-yi Mahbûb-i Hûda
Remh-i şimşirle hücum etti gürûh-i â'dâ
Aldılar orta yere şâh-ı şehidi hayfâ
Ol zaman Kerbubelâ, saha-yi tuğyân oldu

90.

Şiir

Yetmiş üç nize vurup server-i dinin tenine
Kan içirtti o denî, Âl-i Nebi serverine
Lütf-u ümmet bu mudur, zâde-yi Peygamber'ine
Hangi bir ümmet vurur zâde-yi Peygamber'ine

Şimr-i mel'ûn dayayıp gerdenine hançerini
Kıymadan kesti o ferzend-i Resûl'ün serini
Deşt-i gurbette kefensiz bırakıp peykerini
Ehl-i Beyt'in başına ateş-i hicrân oldu

Busegâh-ı leb-i Zehrâ idi ruhsâr-ı Hüseyin
Lem'a-yı nûr-i hüveydâ idi didâr-i Hüseyin
Nerdesin nerde, eyâ vâlid-i Kerrâr-ı Hüseyin
Bak senin nazlı Hüseyin'in nice Kurbân oldu

Baş açık, yalın ayak, teşne dil u nâle fezâ
Kaldılar piş-i esârette yetimân-i vegâ
Bir içim su diye feryâd ediyorken zuafâ
Şimdi de ateş-i hicrân ile sûzân oldu

Ceddimin dişlerini kırdınız ey kavm-i Yezid
Mâder-i muhtereme eylediniz zulm-i şedîd
Ettiniz vâlid-i zîşânımı evvelce şehîd
Bana mı şimdi acep, növbet-i isyân oldu

Gerçi bir nefsim için arz-ı tehâyâ etmem
Ölürüm mürtekib-i küfre müdâra etmem
Âh kim, teşne ciğer yavrularımdan geçmem
Bakınız, güllerimin lebleri etşân oldu

Nâle-yi vâ ebetâ, vâ emetâ, vâ ceddâ
Her taraftan mün'akis oluyor arş-ı Hüdâ
"Akrebu habl-i verid"i yakıyorken bu sadâ
Yine ol kavm-i denî zulmile puyân oldu

Kimini nâkeler üstünde ururdu â'dâ
Kimini hâk-i mezellette ederlerdi ezâ
Kimisi hayme-yi ismette edildi imhâ
Cümle evlâd-ı Nebî, hâk ile yeksân oldu

Emr-i takdir diye bu mel'anete baz-ı avâm
Atf-ı zulmetmekte Allah'a ederler ibrâm
Cây-ı inkâr mı bu ey kavm-i cehûl u zallâm
"İdilû" âyeti her mu'mine siyyân oldu

Hâlik-i hayr u şer Allah ise, kul kâsıptır
İhtiyariyle kişi, hayr u şere tâliptir
Şerr-i tercih edene zât-ı Hüdâ gâliptir
Din-i İslâm bu esâs üstüne bünyân odu

Yıktılar kible-yi İslâm'ı gürûh-i ekfer
Ruh-i Peygamber'i nâlân u hazîn eylediler
Ma-hasal, taze civânân-ı Muhammed yekser
Hedef-i neşter-i ol zâde-yi Sufyân oldu

Hubb-i Rahmân gibidir Âl-i Muhammed hevesi
Sâbit ol, emr-i muhabbette bırak piş-u pesi
Hânedân-ı Nebvî uğruna can ver "Şemsî"
Ki bize irs-i Nebî gayret-i Kur'ân oldu

Şemsî

AĞLA MATEMDİR MUHARREM'DİR BUGÜN

Ey şehid-i Kerbelâ'ya ağlayan
Ağla, mâtemdir Muharrem'dir bugün
Âteş-i hasretle sine dağlayan

Ağla, mâtemdir Muharrem'dir bugün
İnle, mâtemdir Muharrem'dir bugün

Sinede, ser de gerek dağ, dağ ola
Kanlı yaşlar dideler ırmağ ola
Ger dilersen menzilin uçmağ ola

Ağla, mâtemdir Muharrem'dir bugün
İnle, mâtemdir Muharrem'dir bugün

Gece gündüz ey Muhammed ümmeti
Edelim cân-ı Yezid'e lâneti
İster isen irgüre hak rahmeti

Ağla, mâtemdir Muharrem'dir bugün
İnle, mâtemdir Muharrem'dir bugün

Kimdir ol şâh-ı şehid-i Kerbelâ
Nûr-i çeşm-i Murtezâ, Âl-i Abâ
Cedd-i pâkidir Muhammed Mustafâ

Ağla, mâtemdir Muharrem'dir bugün
İnle, mâtemdir Muharrem'dir bugün

Her seher sanma şafaklar şebnemi
Anda kan ağlar melekler ol demi
Âlemi tuttu Hüseyin'in mâtemi

Ağla, mâtemdir Muharrem'dir bugün
İnle, mâtemdir Muharrem'dir bugün

Ehlibeyt'iyle ile Muhammed ey saîd
Oldular tesmim-i zehrile şehîd
Kıydılar rahmetmeyip bunca anîd

Ağla, mâtemdir Muharrem'dir bugün
İnle, mâtemdir Muharrem'dir bugün

Ey "Sezâî" bilmiş ol Şâh-ı Hüseyin
Cümleye sevmektir anı farz-ı ayn
Hem muhabbette beraberdir Hasan

Ağla, mâtemdir Muharrem'dir bugün
İnle, mâtemdir Muharrem'dir bugün

Sezâî

Metsiyeler

MERSİYYE-Yİ İMÂM HÜSEYİN

92.

Şiir

Muharrem'dir, kamer mahzun, güneş me'yus kan ağlar
Felek sergeşte mebhut, hayrete dalmış cihân ağlar

Cefay-ı şah-ı mazluma tahammül etmeyip dağlar
Ezelden gözlerinden ablar olmuş revân ağlar

Ne düşmansın behey ibn-i recim, ey sâkiy-i iblis
Senin yaptıklarına düşman-ı insan olan ağlar

Medine halkına kıldı veda ol kan-ı ilm-ül gayb
Tutup âfâkı bir efgân, yanar pir ü civân ağlar

Nice Günler edip kat-i merâhil akibet bir gün
Erip Kerubelâ'da cümlesi Hakk'a divân ağlar

Bilinmişti ki ol yerler serencâm-ı şehâdettir
Bilinmişti ki ol yerden geçilmez, hânedân ağlar

İmâm-ül etkiyâ toplandırıp etbâ-u ahabbân
Okur bir hutbe bir bir fitneyi eyler beyân ağlar

Kuruldu heymey-i ahyâr o gün Kerubelâ içre
Bu gün Kerubelâ'da kaldı hâlâ âşıkân ağlar

Yazıp bir nâme Reis-ül usât'a söyledi ey kavm
Bu fitne sarsar İslâm'ı, yıkar dini, imân ağlar

Hezar şetm ile Sa'd oğlu hem gönderdi bir name
Onu dil söylemez kafir dahi olsa zeban ağlar

Hucum etti o mel'unlar Kitabullah'ı imhaya
Sanırsın bir kıyamet koptu toz ağlar, duman ağlar!

Kesildi her taraftan su, sabiler gül gibi soldu
Su ağlar, servi ağlar, bahçe ağlar, bağiban ağlar

Bozuldu gülşen-i bağ-ı risalet, har ile doldu
Gül ağlar, bülbül ağlar, lale ağlar, erguvan ağlar

Hezaran zulm ile yetmiş iki sadık olup kurban
bu kıssadan kevn-o mekân ağlar

Kesıldı başları bin cevri ile bir aşık-ı zarın
Kesen mel'unlara lanet edip seyfi u sinan ağlar

Ali Ekber'le Kâsım can verip cananı buldu
Ali Aşğar gibi oklar vuruldu ümmühan ağlar

Vefaya Davet etmek, sonra bin türlü cefa etmek
Size ey kavm, sek dersem behaim biguman ağlar

Yirmi bin kişi birden ok attı şah-ı mazluma
Bizi atman deyip zalimlere, tir-ü keman ağlar

Ok atmak kurret-ül-ayne, değilmi aslını imha
Sebepsiz mi bu gün halâ, hakiki müslüman ağlar

Cigergâh-ı Habib-i Kibriyâ'ya ok atan mel'ün
Cehennemde bugün şeytanla kurmuş âşiyân ağlar

Cihanın sahibinden bir içim su kısıtlanmış âh
Fırat ağlar, Murat ağlar, zemin-i âsuman ağlar

İmam-ül-muttakiynin, Şimr-i mel'un kesti çün başın
Cehennem kaynayıp, arş sayha etti tevleşân ağlar

Ayak bastı o mel'un, kalb-gâh-ı sırrı Kur'ân'a
Ali-vü Fatıma, Peygamber-i âhir zaman ağlar

Haremgâh-ı Habib-i Kibriyâ'ya doldu namahrem
Bizi hep öldürün derler, sabilerle zenân ağlar

Çadırdan nâle-vü feryat yükseldi semavata
Melekler sordular n'oldu, dediler teşnegân ağlar

Döküldü hûn-i mazlûman yere, yer mâteme girdi
Çöl ağlar, dağlar ağlar, vâdiyyü berrü yaban ağlar

O şâhın derdi etmiş insan oğlunu giryân
Bilenler, bilmeyenler hep bu dert ile inan ağlar

92.

Şiir

Gelip birkaç deve çulsuz, yularsız Şimr-i mel'un
Bugün şam'a sefer lazım, bu emri her duyan ağlar

Deve uryan, ciğer püryan, yürürler aç susuz sıbyan
Deve ağlar, ceres ağlar, yol ağlar, kârban ağlar

Meşakketle develer, kat'ı menzilden kalıp bitâb
Düşüp yollarda mâ'suman, eder âh-u figan ağlar

O yollarda, o çöllerde, o ıssız gurbet illerde
Sekine, Zeyneb'in ahvaline, hûr-i cinân ağlar

Dikildi niyzeye sultan-ı kevneyn'in ser-i pâki
Çıkıp bir nur olur arş, sayesinde sâyeban ağlar

Nihayet bir sabahtı, Şam'a dahil oldular ah Şam
O talihsiz misafirler konuldu hana, hân ağlar

Geçip mihrab-ı dine, düşmen-i iyman imâm oldu
Bozuldu vahdet-i İslâm; namaz ağlar, ezan ağlar

Atıp zindana Zeynelabidin'i ettiler mahpus
Cefa bitmez, güneş girmez sebâ etmez, vezân ağlar

Ezelden ağlarım, aktı dü-çeşmim kanlı yaşınla
Ne hâbım var, ne rahat var, yanan cismimde can ağlar

İki göz oldu a'ma, ağlarım ey kurre't-ül-ayneyn
"Kemâlî" sûz-i derdinle nihan ağlar, ayân ağlar

Kemalî

MÂH-I MUHARREM

Erdi çün mâh-ı Muharrem, tende cân ağlar bugün
Terkedip taht-ı cihânı, âşıkâr ağlar bugün

Sen, nice gâfil durursun ey muhibb-i hânedân
Firkatında "Hû" çeker, cümle cihân ağlar bugün

Hakkı inkar eyleyen münkir, münâfık ağlamaz
Didesinden nem döken ehl-i îman ağlar bugün

Buna, pir u nevcivân hiç kalmadı ağlamayan
Ceddi pak-i bâ-sefâ, peygamberân ağlar bugün

Akil ermez ey "Cevâbî", LÂ FETÂ'nın sırrına
Ya nasıl ağlamayam, o bi-mekân ağlar bugün

NÛR-İ ÇEŞM-İ MUSTAFÂ

Her işte Allah adını edelim yâd
Kılalım Mustafâ medhini bünyâd
Muhibb-i Murtezâ'yız, abd-i evlâd
Bil ey mü'min olasın gamdan âzâd

Hüseyn ibn-i Ali sırr-ı Hudâ'dır
Habîb u nûr-i çeşm-i Mustafâ'dır

Hasan'dır gönlümün tahtında sultan
Îmâm-ı muktedâ vu kâmil insan
Hakikat âleminde cân u cânan
Bilin kimdir derim ey kâmil insan

Hüseyn ibn-i Ali sırr-ı Hudâ'dır
Habîb u nûr-i çeşm-i Mustafâ'dır

Pederdir Şâh-ı Zeynel'âbidîn'e
Erenler serveri ehl-i yakîne
Gerektir cân u dilden ehl-i dîne
Kul olmak Kanberî'nin Kanber'ine

Hüseyn ibn-i Ali sırr-ı Hudâ'dır
Habîb u nûr-i çeşm-i Mustafâ'dır

Muhammed Bâkır'e abd olduk ey yâr
Getürdük cân ile ol şâha ikrâr
Cihanda yok bulardan gayri deyyâr
Bu medhi söylerim dilimde tekrâr

Hüseyn ibn-i Ali sırr-ı Hudâ'dır
Habîb u nûr-i çeşm-i Mustafâ'dır

Îmâm-ı Ca'fer kân-ı hakikat
Anın fermânıdır ilm-i şerîat
Ki nutkundan zuhûr etti tarîkat
Hem oldur menba'-i ilm-i hakikat

Hüseyñ ibn-i Ali sırr-ı Hudâ'dır
 Habîb u nûr-i çeşm-i Mustafâ'dır
 İmâm-ı Kâzîmî'dir İbn-i Ca'fer
 Odur mü'minlere hâdi-i rehber
 Okur ins ile cin medhin serâser
 Resûl evlâdıdır hem medh-i Hayder

Hüseyñ ibn-i Ali sırrı Hudâ'dır
 Habîb u nûr-i çeşm-i Mustafâ'dır

Ali Mûsâ Rızâ'dır heştüm-i pâk
 Anın aşkına seyrân eyler eflâk
 Kıl ey mü'min bu yolda cânını hâk
 Bilin kimdir bular ey ehl-i idrâk

Hüseyñ ibn-i Ali sırr-ı Hudâ'dır
 Habîb u nûr-i çeşm-i Mustafâ'dır

Matla-ı seha, sahib-i cud-u kerem
 İmâm-ı pîşüvâdır her dü âlem
 Habîb-i ins u cin, sertâc-ı âdem
 Ona bîat kılanlar çekmeye gem

Hüseyñ ibn-i Ali sırr-ı Hudâ'dır
 Habîb u nûr-i çeşm-i Mustafâ'dır

Nakî'dir sâhib-i sırr-ı velâyet
 Hem oldur Kâşif-i tefsir-i âyet
 Velâyet menba'ıdır bi nihâyet

Hüseyñ ibn-i Ali sırr-ı Hudâ'dır
 Habîb u nûr-i çeşm-i Mustafâ'dır

Hasen-i Askerî'dir pîşivâmız
 İmâm-ı muktedâdır, rehnümâmız
 Çerağ-ı âlem u bedr-i dücamız
 İmâm-ı din şehid-i Kerbelâ'mız

94.

Şiir

Hüseyin ibn-i Ali sırr-ı Hudâ'dır
Habîb u nûr-i çeşm-i Mustafâ'dır

Muhammed Mehdi'dir hak hüccetullah
Yakîndir kim zuhûr ede ki ol şah
Bu âlem halkı ola cümle âgâh
Sücûd ide yüzüne mihr ile mâh

Hüseyin ibn-i Ali sırr-ı Hudâ'dır
Habîb u nûr-i çeşm-i Mustafâ'dır

Gel ey mü'min tevellâ şâha eyle
Teberrâ düşmen-i evlâda eyle
Hudâ Kur'ân içinde dedi bile
Var imdi cân ile bu medhi söyle

Hüseyin ibn-i Ali sırr-ı Hudâ'dır
Habîb u nûr-i çeşm-i Mustafâ'dır

Yezîd'e sed hezâran lâ'net-i Hak
Hani Mervân u Şimr-i nahs-i mutlak
Şehîd eylediler evlâdı nâhak
Şehitler serveri sultân-ı ber hak

Hüseyin ibn-i Ali sırr-ı Hudâ'dır
Habîb u nûr-i çeşm-i Mustafâ'dır

Keremli hâcedir Şâh-ı velâyet
Niyâz ile temennâ kıl be-gâyet
Erişe ey "Seher" vakt-i hikâyet
Kaçan yâd olsa ismi er salâvat

Hüseyin ibn-i Ali sırr-ı Hudâ'dır
Habîb u nûr-i çeşm-i Mustafâ'dır

Seher Abdal

ÂH HÜSEYİN

Neyleyim dünyayı, şanı, şöhreti
Âh Hüseyin deyü ağlar gezerim
Aldı beni İmâmların firkati
Âh Hüseyin deyü ağlar gezerim

Matem aylarında artar firakım
Âh-u nâlan etmek benim merakım
Nâr-ı iştiyaktan yanar yüreğim
Âh Hüseyin deyü ağlar gezerim

Zârım işitenler kaldılar ta'na
Dediler teselli gerektir sana
Yüz bin öğüt versen kâr etmez bana
Âh Hüseyin deyü ağlar gezerim

Cihan benim olsa şâd olup gülmem
Dest uzatıp çeşm-i giryânım silmem
Çilekeş dervişim sefâyı bilmem
Âh Hüseyin deyü ağlar gezerim

Firdevs bahçesinin kırmızı gülü
Ben âşığım, oldum O'nun bülbülü
Görünür gözüme Kerbelâ çölü
Âh Hüseyin deyü ağlar gezerim

Gönül murgu seyrangâha çıktıkça
Kerbelâ'dan şehitlere baktıkça
İlgıt, ılgıt al kanları aktıkça
Âh Hüseyin deyü ağlar gezerim

Arş-ı semâvâtta gördüm nûrunu
Aşkına düşenler verir varını
Ali oğlu, Muhammed'in torunu
Âh Hüseyin deyü ağlar gezerim

"Fedâî" dervişim derdi veremdir
Cihanda kâm ehli olanlar kimdir?
Geceyle, gündüzüm derd ile gamdır
Âh Hüseyin deyü ağlar gezerim

METSİYELER

ZAR EDER AĞLAR

Mâh-1 Muharrem'de mu'min olanlar
Âh Hüseyin deyu zâr eder ağlar
Yas çekip bahr-ı ummâna dalanlar
Âh Hüseyin deyu zâr eder ağlar

Âşığ-ı şeydâlar figana başlar
Zâr eder iniler dağlarla taşlar
Deryada balıklar, havada kuşlar
Âh Hüseyin deyu zâr eder ağlar

Yedi iklim, kevn u mekân dört köşe
Cümle âlem taaccuptur bu işe
Deryalar mevc vurup gelir hurûşa
Âh Hüseyin deyu zâr eder ağlar

"Fedâî" nin başı Hünkâra bağlı
Kerbelâ nârından ciğeri dağlı
Muhammed torunu, Ali'nin oğlu
Âh Hüseyin deyu zâr eder ağlar

HÜSEYN'E DOĞRU

Evvel baştan Muhammed'e salavât
Gönül kalk gidelim Hüseyin'e doğru
Ecel gelip, ömür gülü solmadan
Gönül kalk gidelim Hüseyin'e doğru

Hasan-Hüseyin Ali'nin oğulları
Şehitler yoluna giderler doğru
İmâm Zeynel'âbâ Hüseyin'in oğlu
Gönül kalk gidelim Hüseyin'e doğru

İmâm-ı Bâkır'dan vuralım demi
Cafer-i Sâdık'tan aldım erkânı
İmâm Mûsâ kaldır gönülden gamı
Gönül kalk gidelim Hüseyin'e doğru

İmam-ı Rızâ'dan olsun hidâyet
Takî ile Nakî kılsın inâyet
Ol Hasan Askerî şâh-ı vilâyet
Gönül kalk gidelim Hüseyin'e doğru

Pir Sultan Abdâl'im söyledi heman
Yezid'in kalbinden gitmedi güman
Âhir nefesinde On iki İmâm
Gönül kalk gidelim Hüseyin'e doğru

98.

Şiir

ŞAH HÜSEYN'E

Yıllar yılı hasretini çekerim
Yollar beni Şah Hüseyin'e götürün
Ağlar ağlar gözyaşımı dökerim
Seller beni Şah Hüseyin'e götürün

Yanıyor yüreğim eridi yağım
Viraneye döndü bu gençlik çağım
Yaprakları dökmüş virane bağım
Güller beni Şah Hüseyin'e götürün

Dayanmaz bu zulme, erirdi dağlar
Özüm şaha sadık gözüm kan ağlar
Kıyamete kadar göz yaşım çağlar
Seller beni Şah Hüseyin'e götürün

Evveli ahirde var idi onlar
Aktı Kerbelâ'da al kızıl kanlar
Yaralı yürekler ah çeken canlar
Kullar beni Şah Hüseyin'e götürün

Abdal Pir Hünkar'ım bağlandı yolum
Nesli Muhammed'e nedir bu zulüm
Kalsın o divana Kerbelâ çölüm
Çöller beni Şah Hüseyin'e götürün

GELİN CANLAR BİR OLALIM

Gelin canlar bir olalım
Münkire kılıç çalalım
Hüseyn'in kanın alalım
Tevekkeltu taâlallah

Özü öze bağlayalım
Sular gibi çağlayalım
Bir yürüyüş eyleyelim
Tevekkeltu taâlallah

Pir Sultan'ım geldi cûşa
Münkirlerin aklı şaşsa
Takdir olan gelir başa
Tevekkeltu taâlallah

100.

Şiir

MERSİYELER

AH U ZARIM KERBELA

Yanar şu sinemin aşkı sönmüyor
Gece-gündüz âhu zârım Kerbelâ
Akar gözlerimin yaşı dinmiyor,
Gece-gündüz âhu zârım Kerbelâ

Seher vakti kalkar figan ederim
Dağlıdır yüreğim ilaç niderim?
Canımı yoluna kurban adarım
Gece-gündüz âhu zârım Kerbelâ

İzin sürüp izlerini izlerim
Âh ederim, sinem yara sızlarım
Hüseyin aşkına ağlar gözlerim
Gece-gündüz âhu zârım Kerbelâ

Bütün Ehlibeyt kara bağladı
Fatma ana ciğerini dağladı
Cihan duydu kuru çaylar çağladı
Gece-gündüz âhu zârım Kerbelâ

Uçan ternalara sorasım gelir
Varıp divanına durasım gelir
Velâyet güllerin deresim gelir
Gece-gündüz âhu zârım Kerbelâ

Engunî'yem feryat eder ağlarım
Aşk elinden sinem oda dağlarım
Bahar seli gibi akar çağlarım
Gece-gündüz âhu zârım Kerbelâ

GİDELİM HÜSEYN'E GÖNÜL

Daha eğlenme boşuna
Gidelim Huseyn'e gönül
Muhammed, Ali aşkına
Gidelim Hüseyin'e gönül

Kurumaz şehitler kanı
Ah ettikçe yakar beni
Felek almadan bu canı
Gidelim Hüseyin'e gönül

Şah için akar gözyaşım
Feryât, firkâta düşmüşüm
Vallâhi candan geçmişim
Gidelim Hüseyin'e gönül

Haydar'ım kalmadı sabrım
Bilmem ne eder, n'aparım?
Kurbân olam, aksın kanım
Gidelim Hüseyin'e gönül

102.

Şiir

MERSİYELER

YÂ HÜSEYN

Kurret-ül ayn-ı Habîb-i Kibriyâ
Nûr-i çeşm-i Murtezâ'sın ya Hüseyin

Hem ciğerpâre-yi Zehrâ Fatıma Hayr-ün nisâ,
Ehl-i Beyt-i müctebâ, Âl-i Âbâ'sın yâ Hüseyin

"Bid'atün minni" denildi, vâlidin aklında çün
Cevze zât-ı pâdişah-ı enbiyasın yâ Hüseyin

Sana gül ile dokunan hiç umar mı mağrifet
Gonce-yi gülşen saray-ı Mustafâ'sın yâ Hüseyin

Sad hezâran lânet olsun ol Yezid'in cânına
Nice kasedetti sana, rûh-i Hudâsın yâ Hüseyin

Ehl-i mahşer dest-i Hayder'den içerken Kevser'i
Sen susuzlukla şehid-i Kerbelâ'sın yâ Hüseyin

Kıl şefaât "Ârif'e", ceddin Muhammed aşkına
Arsa-i mahşerde makbûl-i ricâsın yâ Hüseyin

AĞLAR

Hüseyn'in nohesin "Dilriş" yazanda
Müselman sehlidir ki kâfir ağlar

Kör olmuş gözlerin gan tuttu Şimr'in
Ki görsün öz elinde hançer ağlar

Hüseyn'in köyneyi Zehrâ elinde
Çeker geyha kıyâmet, mahşer ağlar

Atanda Hermele ok Kerbelâ'da
Göreydin düşman ağlar, leşker ağlar

Gucağında göreydin Ümm-ü Leylâ
Alıp na'sı Aliyy-i Ekber ağlar

Rubâb, nişgil döşünde süt görende
Aliyy-i Esğeri, yad eyler ağlar

Başında kakül-i Ekber hevâsı
Yer ağlar, sünbül ağlar, enber ağlar

Yazanda Âl-i Tâhâ nohesin men
Kalem gördüm sızıldar, defter ağlar

Ali, şaqq-ül gamer, mihrap tilit qan
Kulak ver, mescid okşar, minber ağlar

Ali'den "Şehriyâr", sen bir işâre
Kucaklar kabri, Mâlik Eşter ağlar

103.

Şiir

Metsiyeler

GECE GÜNDÜZ YANIP AĞLA HÜSEYN DEYİP AĞLA

Sitâyîş Allah için, Zat-i kirdigâre meni
Îrâde eyledi; yokdan getirdi vâre meni

Deyim Muhammed u Al-i Muhammed'e salavât
Onunla zülmet içinden alıp kenâre meni

Olanda halik-i ezel göglü,¹ bir güzel yaradıp
Nice güzel bele aşık edip o yâre meni

Cemâlini görüp allanmışam olup mecnun
Salubdu leylâ kimi çöllere avâre meni

Ne kadar cehd eylirem gül yüzün nişan vermir
Çekip nikâp, edipdir hevâle hâr²e meni

Edipdi vade; vefâ etmir indi vadesine
Getirdi ney kimi şûr-i nevâ vu zâre meni.

İşim naggâre kimi ne're, çenk tek efgân
Yavaş yavaş gözelim dönderip hevâre meni

Yokumdu³ sebr hudâyâ! Ölüm veya ki visâl
Salıpdı hicr gemi, hal-i ihtizâre meni

Dedim; dedim, nefesim kat' olup düşüp bihûş
Apardı gemli gönül özge bir diyâre meni

Bu yerde, kulağıma geldi bir selâm aleyk;
Mesih tek eyliyüp zinde dubâre meni

1- Gönlü

2- Diken

3- Yoktur bende

104.

Şiir

Gözümü açdım ve gördüm güzel nigârımdır
Yıkılmışam, yetişipdir budur alıp kenâre meni

Soruşdu: keyfin nicedir; söyledim özün görürsen;
Yanır ciğer eyliyip lâle-i dağdâre meni

Buyurdu: çok başını âstâniye koydun
Dedim keşikçi¹ edipdir Hudâ, nigare meni

Buyurdu: Nâle edirsen hazan bülbülü tek
Dedim güzel! Neyleyim gel yetir bahâre meni

Buyurdu: hardan olur süph açılmamış gün ola,
Gözetle süph gelir gönderir, nahâre meni

Dedim yohumdu tevân; sübhe kimi rahat olum
Ne olur ışık eyle, nur-i mah pâre meni

Buyurdu dalda² kalıp ay hamı görebilmez
Ayık³ görer seheri, dövrede sitâre meni

Dedim güzel! Meni de bir ayık hesap eyle
Karâr-ı vesl eyledin; tez yetir karâre meni

Buyurdu: gözlerim üste; dedim varol gözler!
Ele bu gözler edip kumri -yo- kanâre meni

Dedim nigare, ne oldu ki, rehme geldin sen
Buyurdi Kerb-ü Belâ getti iktidâre meni

Elâc-i vesl eyledi Şâh-i teşne hâtırına
Hudây hökm verip saldı ihtiyâre meni

1- Bekçi

2- Arka

3- Uyanık

104.

Şiir

Gece günüz yanıp ağla; Hüseyin deyip ağla
Kömeçlik eyle ki yandırdı ne'şi pâre meni

Söyle o Leyli-yi biçâre halini ki deyir
Firakun ey Ali can¹ getti zinhâre meni

Ne geldi geyretive bağı kol gidim Şam'a
Balam o zülfi-vi aç bağla birce târe meni

Nece sefer eyliyim; yohdu mehremim, balacan
Ölüm ne yahşıdır koygilen mezâre meni

Şematetiyle görebilmirem cüdâde başın
Gözüm kör olsun; Ali yollama bu âre meni

Gören diyer ki budur Ekber'i ölen Leyla
Reve değil çekeler küçe-vo bâzâre meni

Sene toy eylemedim başıme kâre saldın
Ezizim eyledin ahirde bahtı kâre meni

Gece sabaha kimi zehmetini çektim oğul
Yetirdi bugüne geddin, bu kâr-u bâre meni

Heray, oğlum olup hesret; öldü nazlu balam
Çekipdi sineme dağ öldürür bu yâre meni

Hudây, lerze salur cana nale-yi Leylâ
Terehhüm eyle yetir tiğ-i abdâre meni

Veliyy-i asra ferec ver alak Ali kanın
Feda ele o yedullah u zülfikâre meni

Etik-i Şâh-i şehidem tasadduk eylegilen
Aliyy-i Ekber'e ol Mustafâ şüâre meni

Zencanlı Hacı Molla Ağa Can (r.a)

1- Hz. Hüseyin'nin Kerbelâ'da şehit olan oğlu Hz. Ali Ekber kastedilmektedir. Hz. Ali Ekber'in annesinin adı Leyla'dır.

SAKİFE'DEN KERBELA'YA

Aşkın son habercisi; o gönüller sultanı
Elinde aşk incisi, Hakk'ın büyük Furkan'ı

Yirmi üç yıl sevgiyle, gönül-gönül dolaştı
Mukaddes hedefinde Allah için savaştı

Küfr ile cehaletin O en azgın güruhu
Kalmamıştı onlarda, Âdem'in asil ruhu

İnsan eti yenirdi, adeta o dönemde
Aldatan put o şeytan dikilmiştii Harem'de

O Harem ki tevhidin yeryüzü simgesi ydi
İstilaya uğramış İbrahim kalesiydi

Putların çirkin yüzü, oraya hükümrandı
Cehennem ifritinin akıbeti hüsrandı

Hak gelince o batıl, zail olup alçaldı,
Zaten alçaktı şeytan, sonsuz hüsranda kaldı

O kurtuluş çağrısı yankılandı Bismillah
Yok etti karanlığı La-ilahe-illallah

Son demleriydi artık O muazzez Nebi'nin
Aşka iltica vakti gelmişti gül Emin'in

Toplandılar başına o nübüvvet gülleri
Boğuldu gözyaşına o rahmet bülbülleri

Bütün ömrü daima, ne kadar da berraktı
Dünyaya gelişinden, belli " yar" olacaktı

O'nun doğduğu gece neler olmuştu neler
O karanlık dünyayı sarmıştı mucizeler

105.

Şiir

Mevsireler

O kadar güzeldi ki hiçbir göz ondan başka
Bir güzel görmemişti, âlem tutuldu aşka

O'nun eşsiz cemali yüz bin Yusuf ederdi
Kararan bu dünyaya yeniden ışık verdi

O'nun Mekke yılları zorluklarla doluydu
O, iki kurbanlığın canlar canı oğluydu

Çok erken bir dönemde yetim kaldı sevgili
Yetiştirdi o zor demde, Mekke'nin bilge dili

Unutmazdı O'na yar, O büyük insanları
Anarak dualarla anlatırdı onları

Onlarla geçen yıllar gözlerinde canlandı
Başta herkes karşıyken, onlar ona inandı

Fedakâr Hatice'si düşmezdi hiç dilinden
Hüzün yılı ayrıldı mübarek sevdiğinden

Ne desin ayrılığa, gelemez isteyince
Nerdesin ey vefakâr söylerdi özleyince

Onunla evliliği Allah'ın hikmetiydi
Biri birine onlar Hakk'ın bir nimetiydi

Mükemmel Nur Hatice, doğracaktı Zehra'yı
Masumiyet incisi o yüce Fatıma'yı

O'nu eşi olarak beğenip seçtiğinde
Cümle gönül mülkünü, mihriyye verdiğiğinde

Ne kadar da mutluydu, kutlu Hatice'siyle
O'na hep şöyle derdi, o şefkatli sesiyle:

Bana aşkını veren ay ışığı, nur yüzlüm
Dünyamı renklendiren, bakışı mahmur gözlüm

Ruhumun tadı sensin, ey nadide çiçeğim
Seni en güzel aşkla daima seveceğim

Ey seçilmiş sevgili, evimin güzel süsü
Mekke'nin tatlı dili, gönlümün aşk büyüğü

Hayırlı eş Hatice'm, mutluluk dilberimsin
Zerafet seyidesi, benim soylu perimsin

O'nun hatırasını her zaman canlı tuttu
Çünkü Hatice O'na, verilmiş ilk umuttu

Saygıda kusur etmez çok severdi Resulü
Hele o davetini canla başla kabulü

Hatice imanıyla baştanbaşa gönüldü
O risalet bağında açan muhteşem güldü

Yedi yıl Peygamberle Ali namaz kılmıştı
Ve sonra Hatice'si onlara katılmıştı

Akardı gözyaşları o cennet gözlerinden
Arardı bakışları belliydi sözlerinden

Ey vefalı Hatice'm, bırakıp beni gittin
Ruhuna selâm olsun, aşkıma iman ettin

Hamza'yı da çok arar, yanardı o haline
Uhud günü dağılan o mazlum cemaline

Sarsılmıştı derinden O'nu öyle görünce,
Koca arslanı, alçak, o şekil öldürünce

Kalp yakan hüznüleri, kalplere hitap eden
On yıl önce gelmişti, hicretle O, Mekke'den

Konuktu Medine'de, O mükerrem nazlı yar
Mübarek ömrü tamam dönüyordu şehriyar

105.

Şiir

Mevsireler

Dönüşü yüce dosta, âlemin Rabbi'naydı
Terleyen gül çehresi, ilahi dolunaydı

Kaynıyordu Medine, uğultulu, derinden
Bu sefer Ali geçti buğulu gözlerinden

Nübüvvetin ruhuydu, muttakiler imamı
Adaletin suruydu, çok yüceydi makamı

Âşıktı O'na Rabbi, O özün en özüydü
Hayber günü söylenen bu söz Hakk'ın sözüydü

Hendek'te yine Ali, sancak O'nun elinde
Ali'nin bir darbesi tuttu İslâm'ı zinde

Bedir, Huneyn zor günler, Arslan'ın gayretiyle,
Allah zafer vermişti yenilmez kudretiyle

O fetihde kırmıştı Kâbe'deki putları
O'nunla dağıtmıştı kapkara bulutları

Fetih suresi O'nun hak şanında inmişti
Kendisi açıklamış Ali de sevinmişti

O gelmişti dünyaya Kâbe'nin kucağında
İmamet güneşiydi o tevhid ocağında

O, her yerde Resul'le, üçüncüsü Cebrail
Otuz üç yıl boyunca birlikte aşk'a nail

Hakkında çok ayetler açık açık inmişti
Herkes'e fazileti en baştan söylenmişti

Gadir-i Hum'da tekrar tasdiklendi Velayet,
İndi kemal-i dini bildiren açık ayet

Önceki tüm Resuller, söyledirdi vasisini
Bu tevhidi gelenek, yaşıtırdı hak dini

Şimdi ümmet babası vasiyet buyuracak
Allah'ın hak emrini son defa duyuracak

Çağırtdı huzuruna, o asık yüzlüleri
Yeniden tekrarladı, bu ilahi sözleri

Benden sonra Ali'den ayrılmayınız asla
Her biriniz bir yola sapmayın ihtirasla

Ebedi bir vasiyyet bırakmak istiyorum
Ne diyorsam bilin ki ben Rabb'imden diyorum

Sanki kıyamet koptu, bağırdılar Emin'e
Bize O kitap yeter, sayıklaman kendine

Böyle bir saygısızlık kırdı Rasulullah'ı
Bu açık hayâsızlık inkâr idi Allah'ı

Çünkü Allah Kur'ân'da bildirmişti şanıdan
Elçim boş söz söylemez, size kendi yanından

Ok yaydan çıkar gibi çıktılar ortalığa
Hayrette kaldı âlem, bu sahte softalığa

İşyana yöneldiler, korkarak vasiyetten
O gün dini böldüler, farkı yok cinayetten

Peygamberi susturup tek söz söyletmediler
Açılmış o sancağın altına gitmediler

Gittiler Sakifé'ye, halife seçmek için
O mahzun Peygamber'in yerine geçmek için

Medine göklerinden küskün gitti dolunay
O hüzünler şehrinden yükseldi vay-baba-vay

Fatıma söylüyordu ayrılık mersiyesi
Artık, zindan olmuştu mutluluk medinesi

105.

Şiir

Mersiyeleler

105.

Şiir

Peygamber cenazesi kalmışken orta yerde
Sayılıyor diyenler düşmüştü başka derde

Başka adı var mı ki böyle bir davranışın
Makam için iblis'e, bu kadar aldanışın

Resulü incitenler Sakife'de toplandı
Aslında Ali Asğar, o isyanda oklandı

Göçmüştü aşk sultanı, sarsıldı güneşle ay
Ağlatıyor cihanı hala o korkunç olay

Allah'ın Habib'ine son görevler yapıldı
Bağırınlar yok idi, vefakâr Ali kaldı

Ayrılmazdı Ali'si, Muhammed'in izinden
Sonsuz aşkın elçisi, o rahmet denizinden

Makam-ı Mahmud Şah'ı, en sevilen Peygamber
Veda etti âleme, kalbinde elem-keder

Kalbi kırık vedana can kurban Habibullah
En güzel selâm sana mihriban Rasulullah

Sakife'den Cemel'e çok ocaklar yıkıldı
Ta oradan temele, bozuk harç bırakıldı

Sıffin'deki fitneler, Kur'an'ı yaman vurdu
O Sakife darbesi, Nehrevanlar doğurdu

Açıkça gasp edildi Peygamber'in mirası
Kur'an'ın çok yerinde, varken miras kıssası

Ters yüzünden giydiler hilafet cübbesini
Çökerttiler İslâm'ın yükselen kubbesini

Ali'siz bir şeriat, karanlıkla birleşti
Tarihin kulağına yalan-yanlış yerleşti

Her şeyin anlamını tersine çevirdiler,
O Risalet evine, ateş ile girdiler

Bir velvele kopardı o Sakife fitnesi
Âlem dehşette kaldı, çöktü nur'un sinesi

Fedek'i zapt ederek, hukuku reddettiler,
Masum kanlar dökerek, zalimce hükmettiler

Bir kapı yaktılar ki, güneş ordan doğardı
Bir sine çökerttiler, rahmet ordan yağardı

Tutuldu Fatıma'ya sanki kanlı bir düğün
Başladı kan yağmaya Muhsin'in düştüğü gün

Ağlatan darbelerle kılıçların kınları
Başı çeken İblis'le, o inkâr çılgınları

Hayâsızca vurdular, Hakk'ı saran kollara
Bin tehdit savurdular o günahsız kullara

Vurulmuştu Fatıma, ezanlar okunurken,
Muhammed Resul sözü gönüle dokunurken

Hiç dinmesin gözyaşım, dinmiyor, dinmeyecek
Ya Zehra feryadımız bayraktır, inmeyecek

Zeyneb'i de vurdular esaret yollarında
Sürgünde can verirken, iz vardı kollarında

Sakife'de örüldü, o şaklayan kırbaçlar,
Şam yolunda, Kufe'de kan ağlayan kırbaçlar

Zalim ve adaletsiz bir saltanatı kurdular
Sakife hâkim oldu, dine darbe vurdular

İnsafsızca çiğnendi insanlığın belgesi
Onlardan çok iğrendi, insanlık abidesi

Sapkınlık Sakife'si ne güneşler kararttı
Hakk'a isyan kalesi Şam'ı onlar yarattı

105.

Şiir

Oradan kudurttular Ebusüfyan soyunu
El üstünde tuttular, Şam'daki kan boyunu

O seçim hakikatte, vahye karşı isyandı
Güya başsızdı ümmet, bu kılıf bir yalandı

Oldu-bitti diyerek, toplumu yanılttılar
Hasan'ın suyuna da o gün zehir kattılar

Din adına yapıldı asılsız içtihatlar
Ve öylece başladı akıl almaz fesatlar

Yeni doğmuş İslâm'ın fatihası okundu
İnsanoğlu nasıl da kör nefesine tutkundu

Dine kefen biçerek baktılar icabına
Sardılar Fatıma'nın o kanlı hicabına

na can vermek için vakit çoktan geçmişti
Zehra'yı katledenler, bilerek kan içmişti

Bugünkü ayrılığın kökü ta oralarda
Bin parça İslâmlığın vebali var onlarda

Din afyondur diyenler, böyle bir dini görmüş,
Gerçekten de Sakife, örümcek ağı örmüş

İslâm'ın en bilgesi, yirmi beş yıl dışlandı
Cahiller âlim oldu, cehalet alkışlandı

Muhammed'in sözleri yasaklandı her yerde
Mazlum edildi Ali, yas vardı gönüllerde

İlim Medinesi'nde başlatıldı yasaklar
Kur'ân'ın sinesine vuruldu ilk mızraklar

Hadis yasak, söz yasak, Ali yasak, öz yasak
Ali'nin dostlarına işkence ve dayak hak

Uyduruk şahsiyetler, yüceltildi baskıyla
Nice yalan hadisler dizildi sırasıyla

Saçma-sapan bir inanç sistemi yaratıldı
Din ağladı o hale, yüreği kanatıldı

O günlerde kuruldu Kerbubela sehvası
Çok namertçe vuruldu, özgürlerin Mevlası

Hüseyin katledildi, esasen Sakife'de
Kerbela'dan çok önce hem de ta Medine'de

Şirkin gizli ilâhı, boy gösterdi Kâbe'de
Çekildi kin silâhı, evlâd-ı Muhammed'e

Vahşi bir daha vurdu o ağlayan mızrağı
Dökülen bir kandı ki utandırdı toprağı

İş başa düştü yine Muhammed hanesinde
Huseyn aşka pervane, şehadet sahnesinde

Aşk ona âşık oldu, O da aşkına kurban
Sunarak sevgiliye kanlı sinede bir can

O tevhid sevdalısı şirke karşı direndi
Attı aşk kemendini ölüm aşkı öğrendi

Açmıştı Kerbela'da solmayan aşk lalesi
Yakılmıştı orada özgürlük meşalesi

Hak rengine boyandı yetmiş iki kahraman
Ölmek sanki bayramdı âşıklara o zaman

Yar yoluna can feda, her tasayı attılar
Aşura kıyamıyla, bir destan yarattılar

Yıkarak Sakife'nin o uğursuz evini
Yendiler o fitnenin, kudurttuğu devini

Ölümsüzlük sırrını tarihe öğrettiler
Gökler öptü elini, onların birer birer

Hüseyin Yalçın / İğdir

AŞKIN VEDASI

Tarih; Aşura günü, yeryüzü Kerbubela
Arş'a dönmüştü zemin, gökyüzüydü Kerbela...
İndi âlem-i imkân, göklerden yeryüzüne
Kıpkızıl bir şafağın, kan yağan gündüzüne

Binlerce soysuz namert, insanlığı unuttu
Yetmiş ikiye karşı saf bağlayıp, saf tuttu
Bir katliam yaptılar, Leyla'nın aşk çölünde
Divaneler yıkandı o kutsal kan gölünde

Elem vardı o çölde, toprağın bağıri kandı
Dökülen o kanlarla yeryüzü çalkalandı
O derya sahilinde en büyük susuz kurban
Kibriya menziline, şehadete Mihriban

Tüm nehirler mahcuptu, gözler Hüseyin'deydi
Fırat'ın yüzü al-al, sular kan rengindeydi
Sulara hükmederek koparırdı tufanlar,
Boğardı zalimleri dökülen masum kanlar

Su yoktu umurunda, O Hakk'ın şuurunda
O vuslat mahreminde, O sonsuzluk nurunda
Benlik yok idi O'nda, O'ydu vahdet incisi
Yürüyordu meydana on dördün beşincisi

İşte o an yükseldi, Zeyneb'in nalân sesi
O kurbanlık boğaza, koydu Zehra busesi
Bacı-kardeş vedası, sarıldılar kol-boyun
Müslim'i satan şehir Kufe etmişti oyun

O vedayla başladı Zeyneb'in kıyameti
Leyla'yı mecnun etti, ayrılık alameti
Yaradılış mülkünde olmuşular aynı can
Vallahi o tabloya, divane, ehl-i irfan

Gökten yere inmişti bir ezadar kabile
Yiğitlerin serdarı Aliyy-i Haydar ile
Cafer'in kanatları yeniden kanıyordu
Arslan yürekli Hamza "Va Huseyn'a!" diyordu

Fatıma sızlıyordu, hüzün vardı sesinde
Peygamber'le birlikte o veda sahnesinde
Ağlıyordu Cebrail, İsa ve Meryem'le RUH
Zeyneb'in okuduğu aşkın mersiyesinde

Bedir ve Hayber'deki şanlı sancak yükseldi
Tek kişilik bir ordu, ordulara yöneldi
Saldırdı kahramanca, kahramanlık hayrette!
Yücelik var, hayat var, Hüseyini şehadette

O veda sahnesinin, yar kokulu şahidi
Kâinata sığmayan Huseyn aşkta aşk idi
Kâinat sahifesi o gün orda dürüldü
İnsanlığın Huseyni orada öldürüldü

Âşıklar mest oluyor O'nun bu vedasına
O giderken ebedi, şehadet sehпасına
Görmemiş böyle veda, aşk denilen o bela
Gönüller mekânısın, ey mukaddes KERBELA

Hüseyin Yalçın

MersiyeLEr

107.

Şiir

KILIÇLARIN AŞKI

Fırat suyu kan ağlar, Esğەر'in kederinden
Hazin hazin çağıldar, akar kalbe derinden

Ebulfezl'in su meşqi, öperdi ellerinden
Oklar değdi meşqine, kan aktı gözlerinden

Ebulfezl can elde tas, susuzlar ümidisin
Nehr-i Elgem'de Abbâs, Kerbelâ şehidisin

Ebufezl can Ebulfezl, ağlar meşqine kurban
Sende olan Kerbela, Hüseyin aşkına kurban
(Nakarat)

Ebulfezl can Ebulfezl, gözler gözüne kurban
Rugeyye'ne verdiğin, o su sözüne kurban

Koymadı düşman seni, durasın sözün üste
Saldılar attan yere, yıkıldın yüzün üste

Ey vefalı dilâver, yayıldı acı haber
Kan ağladı heymeler, gökleri sardı keder
(Nakarat)

Güneşin rengi soldu, o halini görünce
Ayn yüzü tutuldu, gün akşama dönünce

Fâtıma-Haydar ağlar, Ebulfezl can yasına
Âlemler bürünmüştü, kızıl kan deryasına

Göklerden nida etti, Cebrail Ruh-ul Emin
Vaveylası tutmuştu, yeryüzünü Zeyneb'in
(Nakarat)

Ümmü'l-Benin'e selâm, ey oğullar anası
Meleklerin dilinde, Ebulfezl'in senâsı

Gözlerine kan doldu, mızraklar bedenine
Kılıçlar aşık oldu, vefanın madenine

Kollarını, başını, feda etti dinine
Adamıştı canını, Zehrâ'nun Hüseyin'ine

Sadakat mihrabısın, gönüllere taht kurdun
Sen vefâ kitabısın, vefa da sana vurgun

Sende yiğitlik yazar, yazar "Kalı bela"dan
Âşıklar seni anar, mektebin Kerbelâ'dan

Hayrandı nehr-i elqem, senin eşsiz vefana
Ağlıyor bütün âlem, ağlayan Kerbelâ'na

Hüseyin Yalçın

ZEYNEB'İN MACERASI

108.

Şiir

İslâm'ın özü aşktır, aşkın ruhu velayet
Küfre dönerdi iman, bu öz olmazsa şayet

Dinde sevgi gayedir, böyle buyurdu Nebi
Başka din hikâyesidir, oku nalân Zeyneb'i

Aşka bir destan yazdı, destan-ı aşk u bela
Aşk yolunda korkmazdı Sultan-ı Kerubela

Çok az bir zaman geçti Nebi'nin gidişinden
Din'in ruhu değişti, din vuruldu içinden

Haydut dolu saraylar adalet paylıyordu
Adalet göğe ağmış mazlumlar ağlıyordu

Zemzemin kenarında fetva verir ayyaşlar
Sapır sapır düşerdi hakkı söyleyen başlar

Hilafet bahçesinde ağacı kurtlar sardı
Ebuzer'in sesinde acı bir feryat vardı

Fedek'te bağ bozumu, Rebeze sürgün yurdu
Ebuzer yalnız öldü, O'na çöl yanıyordu

O çöllerin merd oğlu tek başına ümmetti
Daima doğru sözlü, sadık-ı Muhammed'ti

Velayetsiz bir İslâm, yirmi beş yılda çöktü
Zulüm Arş'a dayandı sabır gozyaşı döktü

Dinde yeri olmayan birçok bid'at dinleştii
Ümmet zorluk çekerken zorbalara zenginleşti

Kur'ân'ın hükümleri tersine yorumlandı
Hadis diyen insanlar kırbaçla cezalandı

O Sakife kurtları, dini enkaz bıraktı
Ve sonra o dönekler isyan ateşi yaktı

Cemel'deki ilk ateş, acıyla söndürüldü
Döneklerin defteri, o savaşta dürüldü

En azılı vampirler Şam'da tezgâh kurmuştu
Yıllar yılı orada kan içip kudurmuştu

Şam'daki yeşil saray, şirk'in yeni Kabe'si
Yazılmıştı orada yalanlar alfabetesi

O dalalet sarayı, zorbanın karargâhı
Orasıydı bin türlü şeytanlığın dergâhı

Büsbütün kötülükler orda tezgâhlanırdı
Oradaki şeytana ahmaklar inanırdı

Şam zorbası o şeytan, İmam'a savaş açtı
Kanlı gömlek yalanı, O'nun için araçtı

Yalan olduğu kadar gülünç bir bahaneyle
Korka korka savaştı en büyük efsaneyle

Korkak cellât Sıffin'de ne ocaklar söndürttü
Ammar gibi pak soylu bir mu'mini öldürttü

Malik'in gayretiyle tağutu korku sardı
O tağutun dilinde yalan, şaşşı bakardı

Sahifeler bağlandı mızrakların başına
Âlem kurban olaydı Mevla'nın gözyaşına

Basiretsiz dindarlar Mevla'sını terk etti
Bedir gibi önemli bir zaferi mahvetti

Kanlı savaştan sonra başladı bir mezalim
Acımadı kimseye o zalim oğlu zalim

En kahpe anlayışla bir teröre başvurdu
Müminler vuruldukça neşesinden kudurdu

Nabiğa'nın oğlunu kendine kardeş etti
O'na yakışan oydu, O da bir melanetti

İnsanlık erdeminden o mahrum yaratıklar
Muhammed İbn-i Bekr'in cesedini yaktılar

O müstesna şehidin irfan ve insanlığı
Meşhur idi mevlası İmam'a bağlılığı

Ali'nin hak safında gerçek dava eriydi
Katilleri Şam'daki cellâdın askeriydi

Haddi hesabı yoktu işlenen cinayetin
Açılmıştı yakası her çeşit melanetin

Bazen kılıç, bazen de zehirle iş gördüler
O kahraman Malik'i kallesçe öldürdüler

Malik gibi bir yiğit, vakte sığmaz, bir çağdı
Hiçbir şeyle sarsılmaz iman dolu bir dağdı

Onun şهادetiyle fatihler hüzenlendi
Koca Malik Ali'nin La-Feta mülkündendi

Vurgundu O'na gayret, o meydanlar güneşi
O vefa menzilinde Ali'nin mert kardeşi

Rec'at vakti alınır onun da intikamı
Velayet gülşeninde bir başkadır makamı

Ehlibeyt'i izleyen takvada üstün erler
Uğradı suikasta dini bütün değerler

O yeşil puthanenin bin bir yüzlü rahibi
Düşmandı velayete vahşi bir sırtlan gibi

Ali'nin adı geçse beynine kan çıkardı
Onun Galip Arslan, sonsuz bir kini vardı

Bir sabah namaz vakti, mahzun Kufe mescidi
Düştü aşk mihrabına, seyyidlerin seyyidi

Ulaştı arzusuna gelmiş idi nihayet
Ömür boyu hasretle, beklediği şahadet

O yanık sedasıyla semalar yankılandı
Muhammedi kanıyla gök ve yer çalkalandı

Zahir hilafet, batın dalaletti büsbütün
Olmuştu Hak ehline her yer bir zindan o gün

Namertçe suikastler, türlü türlü işkence
Ali söyleyen diller, kesildi hep haince

Eğilmeyen başları kesip ya da astılar
Yar-ı Ali "Meyssem" in elin, dilin kestiler

Kumeyl'in hatırası bir duadır dillerde
Anılır güzel adı aziz perşembelerde

O şehit bedeninden yayılan misk u amber
Kavuştu Mevla'sına takvalı sırdaş Kamber

Gerçek bir direnişçi, Hucr'u Şam'a sürdüler
Ali'nin dostlarını tamamen öldürdüler

Şam zorbası Tağut'un ömrü günahla geçti
Ölüp gitmeden önce oğlunu halef seçti

Düştü biat derdine, o ahmak Yezit için
Soramazdı hiç kimse, bu biat neden, niçin?

Birkaç itiraz sesi usulüyle kesildi
Çünkü Ümeyye nesli baş kesen bir nesildi

Vali ettiler Şam'a Nebi sonrası dönem
Bu imansız adama verdiler farklı önem

Valiler azledilir ona dokunulmazdı
Gayet işini bilir, tilki gibi kurnazdı

Yirmi beş yıl valilik sultanlığa dönüştü
O'nun için İslâmlık, sadece görünüştü

Yezid'in tahtı için bir yiğitten korkardı
O yiğidin gözünde, ne taht, ne makam vardı

Ölümüne beş kala oğlunu ateşledi
Hüseyin'i ya öldür, ya da biat al dedi

Süklüm püklüm bir halde o zillet elçileri
Bir teklif iletiler, sarstı o yiğit eri

Ayakaltına attı, o zillet teklifini
Allah aşkına kalktı, yaşatmak için dini

Ziyet verdi çöllere, o fatiha gülleri
Kamaştırdı gözleri mest etti gönülleri

O mukaddes kıyamın kahraman habercisi
Kan kınalı Zeynep'ti o Fatma incisi

Aşura şafağında tüm gözler uykusuzdu
Yiğitler suya değil şehadete susuzdu

Raz u niyaz, duayla çıkılmıştı geceden,
Toprak öpmüş alınlar parlıyordu secdeden

Mevla'nın aşk'ı vardı o toprağın ıtrında
Mahmur olmuştu canlar-cananın aşk sırrında

Meydana gitmek için ashap yarış halinde
Berat aldılar o gün, o cennet mahallinde

Hüseyin bu ashabi baştanbaşa imandı
O vefa incileri nur üstüne nurdandı

Işıl ışıl parlayan şehadet gerdanlığı
Güzellerle süslendi, parlattı insanlığı

O Neyneva çölünde tövbe-kâr bir kahraman
'Hür' çıktı ilk sahneye, el verdi O'na iman

'Dilaver'le başladı, kıyamın o safhası
Bağlandı pak alınına, imamın af levhası

Ardından tüm güzeller bir inci sırasıyla
Dizildi gerdanlığa Hüseyin'in rızasıyla

Kerbela âşıkları ne destanlar yarattı
O gün çocuklar bile 'Haydar'ı hatırlattı

Zeyneb'in iki oğlu birer küçük efsane
Kılıçlar boydan uzun vuruştular merdane

O goncalar doğrandı gençliğin baharında
Haydar asaleti var onların damarında

Aşura mazlumları, o mübarek mekânda
Bekleşirken Mevla'yı ruhları bir tek canda

Şimr'in o sunak taşı, kurbanı matem tuttu
Kan ağlayan o hançer, sanki kızıl yakuttu

Boş dönmüştü Zülcenah gittiği son seferden
Kâkülünde kutsal kan, haber verdi o yerden

Yâr'in düştüğü yerde kanlı bir tufan vardı
Zeyneb'in sırlı saç, o tufanda ağardı

Şuheda bedenleri atlara çiğnetildi
Dört bir yana dağılan ahular inletildi

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

108.

Şiir

Binlerce azgın atlı onlara hücum etti
O dehşetli manzara, gerçekten kıyametti

Yüz gösterdi esaret kıyametin peşinden
Kopamıyordu Zeynep o başsız kardeşinden

O katligah içinden Sariban yola düştü
Paramparça bedenler lime-lime düşmüştü

Aheste geçti kervan kızıl gül bahçesinden
İnliyordu tüm mekân, şeyda bülbül sesinden

İmam Zeynel'in boynu kızılıgüle renk oldu
Tavafa duran zincir, kanlı bir çelenk oldu

O Peygamber kızları, zincirlerle bağlandı
Zeyneb'in yanmış kalbi tekrar-tekrar dağlandı

Böyle cefa olmazdı nasıl reva gördüler?
Rukayye'yi kamçıyla döverek götürdüler

Kufe'deki hanımlar, Zeyneb'i tanıyordu
Zeynep geçmiş yılları hüznle anıyordu

Bir kez yine gelmişti, daha birkaç yıl önce
Hayret etmişti onlar o sultanı görünce

Çekti yüzünden tülü, nur yaydı çevresine
İmrendi ay Zeyneb'in Fatimi çehresine

Şimdi esir olarak O Kufe'ye gidiyor
Bu durum daha beter insanı kahrediyor

Tanınmaz bir haldeydi, yüzü yaralı, kanda
Ağaran o saçları, çökmüş omuzlarında

İhanetler diyarı Kufe çok duygusuzdu
Yetimlere kol-kanat, günlerdir uykusuzdu

İbn-i Ziyad soysuzu kibirli bir şeytandı
İblis'in uğursuzu görünüşte insandı

Böbürlendi Zeyneb'e, güya o kazanmıştı
Hüseyin'i öldürtmekle dava bitti sanmıştı

Esirlerin içinden Zeynep kalktı şir gibi
Kanlı zülfü dökülmüş omzuna zincir gibi

O düşman karşısında amansız şuurluymdu
Kalbi kırıktı lakin başı dik, gururluydu

Sildi İbn-i Ziyad'ı, cesur konuşmasıyla
Yalnız değildi Zeynep o mağrur edasıyla

Hüseyin'di orada, hem Ali, Fatıma'ydı
O tabutu oklanan Hasanü'l-Mücteba'ydı

Zehir gibi sözlerle o zalimi kahretti
O'nun duruşu bile alçağa hakaretti

Orada hanım Zeynep asalet sembolüydü
O, kıyamın simgesi, risalet bülbülüydü

Övündü ta Uhud'tan amcası koç Hamza'yla
Aşk mihrabında kurban babası Murtaza'yla

Gül bağı Kerbela'da ne güzeller görmüştü
O yüce soylu Zeynep, soysuzu öldürmüştü

Lanetlenmiş o sersem, öfkesinden kudurdu
Pis elinde asayla, kanlı dişlere vurdu

Namerd oğlu namerdin davranışı çirkindi
Kanlı dudak, kesik baş Mevlamız Hüseyin'di

O esnada esirler bir vaveyla kopardı
Ya Hüseyin feryadından, sanki zelzele vardı

108.

Şiir

Sabır ayeti Zeynep, tahammülü ağlattı
Kahroldu 'Ebu-Lehep', Zeynep devrim yarattı

Aşk olsun ki Zehra'ya, böyle bir kız doğurdu
Can kurban Murtaza'ya, O'nu aşkla yoğurdu

Kerbela musibeti dağladı gönülleri
Ağlattı gül dalında, o şeyda bülbülleri

Üç yaşında bir esir ağlamaktan ölmüştü
O gurbette Zeyneb'i yaşarken öldürmüştü

Nasıl tahammül etsin yürekler böyle derde
Zeyneb'in macerası ateştir gönüllere

Medine'yi düşündü, Sakife, Beyt'ül-Ahzan
Hepsi de kara gündü, hele O mazlum Hasan

Doğranmıştı ciğeri Şam yılanı zehriyle
Kuşanmıştı dertleri, yalnızlık günleriyle

Yangını hatırladı, korku uyutmamıştı
O dehşet günlerini Zeynep unutmamıştı

Şam'daki musibetler ikinci Kerbela'ydı
Bir ah çekti derinden, Abbas'ım sağ olaydı

Nasıl kimsesiz kaldım, derdimin yok çaresi
Kufe'den sonra Şam'da, Yezid'in dil yaresi

Ayağa kalk ya Zeynep, sen Ali'nin kızısın
Fatıma mektebinin direniş yıldızısın

Sarsarken Şam mülkünü o müthiş hutbesiyle
Haykırıyordu Zeynep, tıpkı Ali sesiyle

Bir kasırğa gibiydi Ali'nin arslan kızı
Küçümseyip ezerken, o ayyaş imansızdı

En güzel şehitlerin sonsuz iftiharıyla
Hiç etmişti Yezid'i, o eşsiz vakarıyla

Orda minbere çıktı Ehlibeyt'in Seccad'ı
Tek tek saydı ceddini, O peygamber evladı

Açıkladı her şeyi, kerametle konuştu
Meclisin kanı dondu, Zeynel'in kanı coştı

Başlar öne eğildi, bir türlü kalkmıyordu
Utancından hiç kimse İmam'a bakmıyordu

Vakitsiz bir ezanla hutbesi durduruldu
Hakkı söyleyen İmam, hileyle susturuldu

Küfrün şenlik merkezi, döndü bir yas yerine
Dinleyenler ağladı İmam'ın sözlerine

Cinayet başkentinde bir uğultu kopmuştu
İktidar baş cellâdı yıkılmaktan korkmuştu

O kıyam, çölden sonra, artık şehirlerdeydi
Mazlum edildi Hüseyin, şiarı dillerdeydi

Yayıldı dalga dalga o, kıyamın içyüzü
Yitip gitmedi çölde Hüseyin'in hiçbir sözü

İlâhî bir gayretle durmadan anlatıldı
Her yerde bir Kerbela, Aşura yaratıldı

Yola koyuldu kervan, Zeyneb'in gam kervanı
Gönülde hasret dağı, gözde Yâr'in mekânı

Bitmek bilmeyen yollar, toz-toprak matemliydi
Çölde açan güllerin üstü kan şebnemliydi

Çattı yar diyarına, o hüzün kafilesi
Yeniden tuttu çölü, Hüseyin-Hüseyin nalesi

108.

Şiir

Kanlı çölde avare oldu biçare Zeynep
Yare üstüne yare, döndü gülzare Zeynep

Gülzarın has gülünü, sardı kan sinesine
Gül hasretti bülbülün ah u figan sesine

Aşkın iki mahremi konuştu hal diliyle
Dertleşti gamlı Zeynep, O kanlı sevgiliyle

Yolların yorgunuyum, geldim can dergâhına
Aşk vurgunu ahuyum düştüm hicran ahına

Tabib-i canım Hüseyin, bir defa de: "Can Zeynep!"
Yaralı, yorgun bacım, hali perişan Zeynep

Kan dolan o gözleri, gözümde kalan gardaş
Ağaran zülfümü gör, zülfü kan olan gardaş

Ayrılık zehri ile bağrım yandı, kül oldum
Gülüm bak hasretinle, bir şeyda bülbül oldum

Ya Hüseyin derbederim, halime yanan olmaz
Senden özge hiç kimse, derdime derman olmaz

Başıma el çek desem, yoktur saye ellerim
Ölünce Hüseyin desem gelişini beklerim

Elimde aşk bayrağın, bırakmam kanın batsın
Sen böyle mazlum oldun, bu Zeynep nasıl yatsın

Bir inkılâp yarattım, Kufe'de velvele var
Sana bir destan yazdım, destanlara iftihar

Şam'ı virane kalsın, Rugayye'm orda yattı
Seni istedi durdu, derdi beni kocalttı

O'na bir küçük mezar, ellerimle kazarak
Beli bükük gelmişim perişan halime bak

Nazlı yavrum ay kızım, sönen gurbet yıldızım
Battı, karardı dünyam, ne kadar da yalnızım

Şimdi nasıl dönerim o yolları ben sensiz
Anama nasıl derim oğlun yattı kefensiz

Medine yolcuları Hüseyin'e veda etti
Bin bir üzüntü ile hüzün şehrine gitti

Susmadı nalân Zeynep, Hüseyin'i anlatırdı
Anlatırken yârini, herkesi ağlatırdı

Okurdu mersiyeler, gamla doldu sineler
Sarsmıştı yüreğini çok acı, elem, keder

O iki yıl dayandı ayrılık ateşiyle
Can güneşi sönmüşdü doğranan kardeşiyle

O bizim her şeyimiz, aşkımızın rehberi
Ölü kalpler diriltti coşturdu sineleri

Hacetler kapısıdır, başvurular boş dönmez
Yiğitlerin anası ışıktır asla sönmez

Hüseyin Yalçın / İğdir

HANÇER YARASI

Susuz dudakların aşkın zembemi
O hilal kaşların Zülfikâr kimi
Telinde anamın kokusu vardı
Hüseyin can Zeyneb'in senle yaşardı

Zeynep'ti o susuz şaha ezâdar
Zeynep'ti o çukur yerde ilk zuvvâr
Zuvvâr kabri öper ve lakin ya Rab
Öptü o gün kesik boğazı Zeyneb

Gözümün önünde kesildi başın
Aziz Zeyneb'iydim yeddi qardaşın
Şimdi kalmışım ben yarsız, kimsesiz
Zeyneb'in yaşamaz, Hüseyin can sensiz

Zeyneb'im, dünyada hiç gülmemişim
Gözümün yaşını hiç silmemişim
Hüseyin can sana çok ağladım ama
Düşmanına asla eğilmemişim

Rukayye'n arıyor, çöllerde seni
Bırakmadım görsün başsız bedeni
Soruyor durmadan, babam nerededir
Bilmez misin yavrun intizardadır?

Ağardı bir günde Zeyneb'in başı
Ölmüştür Abbâs'ı, yeddi qardaşı
Ekber'in, Kâsım'ın halası ölsün
Esger kundağını Rubâb bürünsün

Kızıl kanın ile senin Hüseyin can
Ağaran saçımı eyledim elvan
Bükülen belime bir bak Hüseyin'im
Kan olan zülfüme el çek Hüseyin'im

İbrahim misali sen ey Hüseyin can
Kor olan kalbimi eyle gülistan
Tur olan kalbime eyle tecelli
Sensiz nasıl dinsin ey Nuh bu tufan

Te vessül eyledim, anam Zehrâ'ya
Gelsin atam ile bu Kerbelâ'ya
Beş yaşımdan beri ağlar kalmışım
Ana vallahi men de gocalmışım

Senden öğrendim ben, dersini aşkın
Sensiz bir an bana, bin yılı aşkın
Mektebim, üstadım, serverim benim
Neye yarar ömür, sensiz Hüseyin'im

Hüseyin Yalçın
20 Mart 2002 / 5 Muharrem 1423

HÜSEYN'İM

Emmen yucibi'sen Zeynebin Hüseyin
Gözel şehidisen Zeyneb'in Hüseyin
Tur olan gelbime tecellay-ı eşğ
Zeyneb'in Kelim'i, eşğisen Hüseyin

Gözümün önünde kesildi başın
Nazlı zeynebiydim yeddi gardaşın
İndi de galmışam yarsız, kimsesiz
Zeyneb'in yaşamaz Hüseyin'im sensiz

Zeynebem dünyada heç gülmemişem
Gözümün yaşını heç silmemişem
Hüseyncan çöllerde sensiz ağladım
Düşman söz diyende eşilmemişem

Rugeyye'n ahtarır çöllerde seni
Goymadım o görsün başsız bedeni
Hey sorur, emmecan babam hardadı?
O bilmir balası intizardadı?!

Zeynebe'm bir günde ağardı başım
Ölüp Abbas kimi arslan gardaşım
Ekber'le Gasım'ın emmesi ölsün
Esğer gundağını Rubap bürünsün

Ganınla bir hına goydum başıma
Ağaran saçımı eyledim elvan
Bükülen belime bir bak Hüseynim
Gan olan zülfüme el-çek Hüseynim

Gerçi kesilipdi ellerin senin
Yorgun Zeyneb'iyem yanan heymenin
Olaydı sinesi nur Fatime'nin
Sığınıp derdimi diyeydim Hüseyin

Te vessül eyledim anam Zehra'ya
Gelsin atam ile bu Kerbela'ya
Zeyneb'em beş yaştan ağlar galmışam
Vallah Kerbela'de men gocalmışam

Mehebbet dersini senden almışam
Kerim-i eşg'im, hacetimsen Hüseyin
Dünyaya göz açıp seni görmüşem
Mektebim, üstadım, dersimsen Hüseyin

Goymanam kefensiz galasan Hüseyin
Ağaran saçımı eylerem kefen
Olmuşam ya Hüseyin deste diyenin
Sene men mersiye diyerem Hüseyin

Eyledim tilavet bir ömür seni
Besmele'm, Fâtihe'm, İhlâs'ım Hüseyin
Görende Hüseyin'im ganlı sineni
Galmadı mecalim tükendi Hüseyin

Evvel dil açanda seni söyledim
Elif-Ba'm, ilk sedam, aşınam Hüseyin
Eşgin esrarını tefsir eyledim
Hakikat aynamda mihrabım Hüseyin

Hüseyin Yalçın / Iğdır

GÜZELLER KERBELÂ'SI

Ruhlarımız âşıktır, can yakan sözlerine
O şifâdır âşğın, ağlayan gözlerine
Can mülkünde cânândır, arş mülkünün leylâsı
Ondan başka kimin var güzeller Kerbelâ'sı!

Anamız mersiyede ağlarken şehitlere
Göz yaşları karıştı emdiğimiz sütlere
Görünce Kerbelâ'yı onların sinesinde
Tanıdık o Mevlâ'yı Zeynep mersiyesinde

Zeyneb'in ay parçası, doğranan Ekber'ine
Kundakta gül goncası, oklanan Esğer'ine
Mersiye meclisinde yanarak ağladılar
O matem günlerinde hep kara bağladılar

Su içerken daima Hüsey'n'i yad ettiler
Bize Hüsey'n aşkını çocukken öğrettiler
Tuttular elimizden giderken Âşurâ'ya
Gidiyoruz sanırdık o kanlı Kerbelâ'ya

Siyah gömlek giydirip desteye bıraktılar
O çocuk kalbimizde bir meşale yaktılar
Susuz Ali Esğer'i gözlerimiz arardı
Ona su vermek için kalplerimiz yanardı

Rubâb'ın dilleriyle bize lay lay dediler
Zeyneb'e ses verdiler Rukayye vay dediler
O çocukluk yılları canlanır gözümüzde
Şükran size analar, velâ var özünüzde

Ya Hüsey'n sedasıyla ruhlarımız tanıştı
Bizim için o günler Hüsey'n-i uyanıştı
Ne kadar da severdik sinemize vurmayı
Babamızın olduğu o destede olmayı

"İmamın kırkı" günü imam ihsanı vardı
Elleri selavatlı anam helva yapardı
O mübarek kokusu yayılırdı her yere
Tabak tabak helvayı dağıtırdık evlere

Sefer ayından on gün Muharrem tamam idi
Yeni bir şeyler almak iki ay haram idi
Her evde tutulurdu Hüseyin'e matem yası
Nezri olan seslerdi ağa Hazret Abbasi

Parlıyor yıldızların en a'la ışıkları
Şimdi biz Hüseyinîyiz, Kerbelâ âşıkları
Velâyet semâsından bakıyor güzel şâhım
Şehâdet sofrasından rızıklandır Allah'ım!

Hüseyin Yalçın / 2004

112.

Şiir

AŞK SULTANI

Aşk sultanına Cevher
Soylu ışığın annesidir
Onun çehresine güneş rüku eder, ay secde....
Ruh pervanesidir...
Bakışı, sevgilinin gözüyle
Kaşları iki yaydan yakın
Zülfünü dağıtınca fırtınalar kopar..
Yolunu kaybeden kervanlar
Civarında konaklar...
Nazı usandırmaz, gönül alır.
Rüzgar en güzel sözlerini
Onun kızıl şafağında besteler.
Kadehinde hayat iksiri ve ölüm,
İki vefalı dost ve sermest.....
O, aşk ülkesinin sultanıdır
Doğular ona tutkun,
Batılar vurgun mu vurgun!....
Feleğin başı onun ellerinde
Huşu ile dönmekte.
Zeyneb'in gam kervanı
Onunla yürümekte..
Anka kuşunun diyarına
Tutkunlardan başkası ulaşamaz.
Aşka hayat verendir o...
Aşk onsuz yaşayamaz....
Asil kanı arş mülkünün süsü,
Yar kokulu gömleği
Göklerin örtüsüdür.

FESL-İ MATEM

Fesl-i matem gelende, eve gare çekerdik
 Evde elem yerini, güllerle beziyerdik
 Güllerin her birini güzel adla çağırıp
 Ekber, Gasim diyende gözlerden eliyerdik

Elem Hüseyin diyerdi, men diyerdim Ebelfezl
 Ebelfezl'in eşgini onnan özgesi bilmez
 O uşaxlık illeri heç yadımnan çıkmıyıp
 O gün yoxdu gözümnen ebr-i neysan axmıyıp

Hey diyerem Kerbela, bu ne matem, bu ne yas
 Gözlerin gurbanıyam, Heyder gözlü ya Ebbas
 Kaş olaydım bir lehze, cilvegah-ı cananda
 Xeymeler, ya Elgem'de, su meşgi oxlananda

O nazlı Rugeyye'nin dolanaydım başına
 Can diyeydim Zeyneb'in sevgili gardaşına
 O susuz padişaha olmuşam bir ezadar
 Andolsun ki Allah'a eşginde min safa var

Hüseyin Yalçın
 2008 İğdır

114.

Şiir

MEHRİBAN AĞA

Safay-i veslindir ömürde gayem
Ey güzel sevgili, başımda sayem
Lisan-ı eşgide sensen hikâyem
Dolupsan cismime tende can ağa

Her daim eşginle çarpar üreğim
Seninle sohbettir arzu-dileğim
Lütfeyle ağa can sözümü deyim
Ey sözü-söhbeti mehriban ağa

Ya Hüseyin, dilimde zikrim olupsan
Atmanam heç baştan fikrim olupsan
Verseler dünyanın tac u tahtını
Değişmem, İlahi eşğim olupsan

Ezay-ı elemde gare giyerem
Hergün eza tutup, eyvay diyerem
Şehid-i etşan, sultan-ı kerem
Olmuşam derdinle bağırgan ağa

Ah, çekip şam-seher Eli Ekber'e
Ağlaram süt emer nazlı Esğer'e
Gapında sızlayan aciz nokere
Kesme nezerini, ağasan ağa

Mest eden etrinle mahmur divane
Ezelden aşına olmuştum sene
Ebedi şeminde min-yol pervane
Yanmışam, ruhumu yandıran ağa

Alem-i imkanda sevmiştim seni
O demde goxladım elvan sineni
Yar goxan o etrin kül etti meni
Ey Zehra etirli canda can ağa

Bu çölde avare feryad salmışam
Ehl-i eşg dildare hesret galmışam
Hicran-ı veslinle tez gocalmışam
Ayrılık derdime dermansan ağa

Men eza ehline vesiiyyet dedim
Ebelfezl rengini kefen eyledim
Senden özgesine değer vermedim
Başımın üstünde durasan ağa

Sevmedim dünyada özge haraylar
Gülmedim yasında matemli-aylar
Sen varken istemem, cennet-saraylar
Birce sen elimden tutasan ağa

Gerçi kesilmişti ellerin senin
Başsız galmış idi üryan bedenin
"Esselam, ya Mevla Hüseyin" diyenin
Can üste dadına çatasan ağa

Hüsn-i zannım sene çok ziyadedi
Bu gelbim gan yağın Kerbelade'di
Kerbelaî gözler, gözlerindedi
Mehebbetle bir yol baxasan ağa

Ağlar Şie'lerin selam söyleyip
Bir neçe divanen erz-i hal deyip
Gafilen gelende gözden eliyip
Uzaxtan selamı alansan ağa

Hüseyin Yalçın
2008

METSİYELER

115.

Şiir

MERSİYELER

ŞEHÂDET KERVANI

Ey göz, yaşla dolup taş
Ağla, ağla durmadan
Çünkü kim ağlayacak
Şehidlere sonradan

Ağla o kervana ki
Takdir ile yürüyor
Ahde vefa etmeye
Ölüm onu sürüyor

(Hz. Zeyneb'e rüyasında ilham olan
şiiirin Türkçe tercümesi.)

Musa Aydın

KURBANGÂH

İnin ey vefalı dostlarım inin
Buradır varacak yerimiz bilin

Bilin ki bu sahrâ bela çölüdür
Adı ezelden Kerbelâ çölüdür

Dökülecek burda pâk kanlarımız
Burda kesilecek kurbanlarımız

Burda yükselecek heyhât nidamız
Gerçekleşecektir ahde vefamız

Düşmanımız duymaz Allah'tan hicab
Susuzluktan olur ciğerler kebab

Burada solacak has güllerimiz
Susayacak burda bülbüllerimiz

Burda oklanacak minik Esğ'er'im
Burda doğranacak civan Ekber'im

Burda kesilecek Abbas'ın kolu
Ebedileşecek hakikat yolu

Burda çiğnenecek bedenlerimiz
Olacaktır hasır kefenlerimiz

Günlerce toprakta kalır na'şımız
Mızraklar başında gider başımız

Burada Zeyneb'im esir olacak
Şanlı kıyamuma sefir olacak

Burda yâdigârım, aziz Seccad'ım
Hasta yatağında olur şâhidim

Kollarında zincir gidecek Şam'a
Ebediyet verecek bu kıyama

Dünya yaşadıkça yaşar mektebim
Yaşar mesajlarım, yaşar Zeyneb'im

Musa Aydın

27-Ocak-2004 / 5-Zilhicce-1424

SELÂM

Selâm sana Mevlâ Hüseyin Selâm ey rûkn-i Haremeyn	Selâm solmuş güllerine Susamış bülbüllerine
Selâm ey Kâbe ey Minâ Selâm ey Merve ey Safâ	Selâm senin Zuheyr'ine Müslim'ine, Bureyr'ine
Selâm ey Zemzem ey Hacer Ey server-i cinn u beşer	Selâm izzet şerefine O mukaddes hedefine
Selâm ceddin Mustafâ'ya Selâm baban Murtazâ'ya	Selâm senin heyhâtına Zâlimlere feryâdına
Selâm anan Fatıma'ya Selâm o tâhir mayaya	Selâm râz-u niyâzına Selâm o son namâzına
Selâm ey hakkın mihveri Ey hür insanlar rehberi	Selâm susuz dudağına Hançer öpen boğazına
Âleme cân o cânına Mahzûn canlara âşına	Mızrakta giden başına Sana akan gözyaşına
Selâm o şanlı nâmına Lillâh olan kıyâmına	Selâm başsız bedenine Selâm hasır kefenine
Selâm o aşk-ı nabına O mest olan ashabına	Selâm o Kur'ân sesine O İsevî nefesine
Selâm senin mektebine O kahraman Zeyneb'ine	Selâm yanan çadırlara Gülleri solmuş gülzâra
Selâm o Alemdârına Şeref, vefâ medârına	Selâm olsun türbetine Canlar yakan gurbetine
Selâm Ali Ekber'ine O Şibh-i Peygamber'ine	Selâm seni bulanlara Aşkınla mest olanlara
Selâm minik askerine Selâm Ali Esğ'er'ine	Şarâbını içenlere Mektebini seçenlere
Selâm senin Sakîne'ne Sensiz kalan Medîne'ne	

İMAM HÜSEYİN

Canım sana feda, İmam Hüseyin
Seyyid-i Şüheda İmam Hüseyin

İmam Hüseyin, mazlum Hüseyin
İmam Hüseyin, masum Hüseyin

Ceddin Muhammed'e kurban olayım
Yüce can Ahmed'e kurban olayım

Baban Murtaza'ya her şeyim feda
Rabbim bizi ondan etmesin cüda

Ruhumuz canımız anan Fatıma
Yolumuza ışık odur daima

Canlar kurban o izzetli bacına
Zeyneb'in bağrını yakan acına

Selâm sana canım İmam Hüseyin
Canıma cananım İmam Hüseyin

Susuz dudağına kurban olayım
Solmuş gül bağına kurban olayım

Kurban olam, üryan kalan naşına
Mızrak başındaki nurlu başına

O güzel adına kurban olayım
Mazlum Seccad'ına kurban olayım

Bedenine konan tozlara kurban
Aşkınla nurlanan yüzlere kurban

Sana mezar olan çöllere kurban
Gamında bükülen bellere kurban

Kurban kollarına Saki Abbas'ın
Yaktı bizi Hüseyin, matemini yasın

Minik askerine kurban olayım
Yanan ciğerine kurban olayım

Aslan yiğidine, Ekber'e kurban
Canlar o "Şibh-i Peygamber"e kurban

Zincirle bağlanan ellere kurban
Susuzluktan solan güllere kurban

Yarenindeki o vefaya kurban
Kerbube'la namlı Mina'ya kurban

Kırbaçla dövülen, tenlere kurban
Başsız, kefensiz bedenlere kurban

Sana kurban olan canlara kurban
Kılıçlara galip kanlara kurban

Zeyneb'in gittiği yollara kurban
Zulümden perişan hallere kurban

Yanan çadırların külüne kurban
Rukayye'nin şirin diline kurban

Baba vay nalesi yaktı bizleri
Yaş yerine kan ağlattı gözleri

Şam'da yorgun düşen naşına kurban
O minicik mezar taşına kurban

Musa Aydın
Muharrem-1427 / Şubat-2006

AĞLIYORUM

119.

Şiir

Bir yiğide ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir
Bir şehide ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Bir vedaya ağlıyorum
Bağrımızı pareleyen
Bir ağaya ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Ben bir çöle ağlıyorum
Adı onun Kerbelâ'dır
Bir şah güle ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Ben bir başa ağlıyorum
Zalimlere eğilmeyen
Başsız na'şa ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Bir diyâra ağlıyorum
Zülüm, bela, keder dolan
Bir dildâra ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Ben bir kana ağlıyorum
Adı onun Sârullah'tır
Ben bir cana ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Bir gülzâra ağlıyorum
Kızıl güllerle süslüdür
Bir nigâra ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Bir Kur'ân'a ağlıyorum
Mızraklara taç edilen
Bir canana ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Bir geceye ağlıyorum
Ahitleşme gecesiydi
Bir Yüceye ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Bir kefene ağlıyorum
Bir parçacık hasırdandı
Üryan tene ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Ben bir güne ağlıyorum
Adı onun Aşûrâ'dır
Bir Emin'e ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Ben Nebi'ye ağlıyorum
Yavruları kurban olan
Bir veliye ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Bir maşuğa ağlıyorum
Âlemi meftun eyledi
Bir aşığa ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Ben bir mâha ağlıyorum
Haşimî gençlerin mâhu
Ben bir şâha ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Bir râyete ağlıyorum
Kopmuş koldan yere düşen
Bir âyete ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Bir kardeşe ağlıyorum
Aşk u vefa madenidir
Bir güneşe ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Bir serdara ağlıyorum
Alemdar-ı Kerubela
Ben bir yâra ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Ben bir yüze ağlıyorum
O yüz sanki Nebi'nindir
Bir azize ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Bir aslana ağlıyorum
Adı Aliyy-i Ekber'dir
Bir kurbana ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Ben Ekber'e ağlıyorum
Adı Ali, sanki Haydar
Bir servere ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Bir askere ağlıyorum
Tarihin en minik eri
Bir rehbera ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Ben bir oka ağlıyorum
Minicik boğazı öpen
Ben bir Pâk'a ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Bir masuma ağlıyorum
Adı Aliyy-i Esğ'er'dir
Bir mazluma ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Bir yiğide ağlıyorum
Adı Kasım nazenindir
Bir seyyide ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Bir sabiye ağlıyorum
Kanı yüce göklerindir...
Bir vasiye ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Bir habibe ağlıyorum
Adı Habib Mezâhir'dir
Bir garibe ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Ben bir kıza ağlıyorum
Adı nazlı Rukayye'dir
Bir nur yüze ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Ben bir Hür'e ağlıyorum
Adı Hürri-riyahî'dir
Bir özgüre ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Bir anaya ağlıyorum
Adı Ümmü'l-Mesâip'tir
Bir babaya ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Ben Zeyneb'e ağlıyorum
O ki efsane kahraman
Bir mektebe ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

119.

Şiir

Ben bir suya ağlıyorum
O ki Zehra'nın mihridir
Bir uluya ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Su meşkiye ağlıyorum
Susuzlara ulaşmayan
Bir hazine ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Bir nehire ağlıyorum
Öyküsü çok çok hazindir
Susuz yar'e ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Bir abide ağlıyorum
Adı Zeynü'l-Âbidin'dir
Bir şahide ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Ben Müslim'e ağlıyorum
Kufedeki nur elçisi
Bir Kerim'e ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Bir namaza ağlıyorum
Ok yağmurunda kılınan
Bir susuza ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Ben bir küle ağlıyorum
Yanmış çadırların külü
Bir al güle ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Bir kervana ağlıyorum
Hüseyin'siz geri dönen
Bir mihmana ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Bir ümmete ağlıyorum
İmamından koparılmış
Bir hüccete ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Bir orduya ağlıyorum
Otuz bine yetmiş iki
Pak bir soya ağlıyorum
Adı İmam Hüseyin'dir

Musa Aydın - 2007 / 1428

ELVEDA

Bu çöl Kербubelâ çölü
Belâ çölüdür Kербelâ
Âşıklara sıla çölü
Âşık gönüller el-veda

Hüseyн'imин gülistânı
Cennetten yücedir şânı
Kızıl gül dolmuş her yanı
Ey kızıl güller el-veda

Senin adın Kербubelâ
Çöllер gıpta eder sana
Hatta Arafât ve Minâ
Ey yaşlı çöllер el-veda

Haber verin bahçivana
Ateş düşmüş gülistâna
Küller savrulur her yana
El-veda küller, el-veda

Hüseyн'im ey aziz canım
Gidiyorum ey cânânım
Bacın Zeyneb-i nâlânım
Ey nâlân diller el-veda

Senle hayatım bahardı
Ah ne hayallerim vardı
Gittin hayatım karardı
Güzel hayaller el-veda

Gülmez artık devran bana
Artık dünya zindan bana
Fırtınalı umman bana
Ah ey sâhillер el-veda

120.

Şiir

MERSİYELER

Yaşarım sonsuz acınla
Kalk kol boyun ol bacınla
Güç ver ilahi gücünle
Ey gurbet eller el-veda

Kalk ayağa Ebulfaz'lım
Bak gör bükülmüştür belim
Sönmüş çerâğ-ı mahfilim
Bükülmüş beller el-veda

Kesildi kolların kardeş
Ağladı, kavruldu güneş
Gökteki kuş, yerdeki taş
Kesilmiş kollar el-veda

Kalk ey yiğit Ali Ekber
Kuzu kurban Ali Esğer
Ey Kâsım, ey gül-i perper
Ey solmuş güller el-veda

Sıcak kumda yatan canlar
Özün Hakk'a satan canlar
Ey vuslata çatan canlar
Ey sâlih kullar el-veda

Ey şehitler, ey âşıklar
Hem âşık hem de maşûklar
Ah ey ahdine sâdıklar
Hak diyen diller el-veda

Hüseyin güldü, siz bülbülü
Razı ettiniz Resûl'ü
Hem Murtezâ hem Betûl'ü
Âşık bülbüller el-veda

Musa Aydın

20-Kasım-2002 / 15-Ramazan-1423

KALK AYAĞA EY TEŞNE LEB

Yatma sıcak kumda Hüseyin
Bak açılmış râh-ı Fırât
Kalk sen de bir yudum su iç
Ağlaşıyor tüm kâinât

Kalk ayağa ey teşne leb
Yalnız kalmış bacın Zeyneb

Kalk ey şehitler serveri
Ey hür insanlar rehberi
Kalk incitme Peygamber'i
Anan Zehrây-ı Ether'i

Kalk ayağa ey teşne leb
Yalnız kalmış bacın Zeyneb

Kalk ey meydanlar aslanı
Sen ey dertlerin dermânı
Yatma topraklarda böyle
Kalk dertlere dermân eyle

Kalk ayağa ey teşne leb
Yalnız kalmış bacın Zeyneb

Bedenin kalmış kefensiz
Başın mızrakta bedensiz
Sen kâinâtın ruhusun
Âlem neye yarar sensiz

Kalk ayağa ey teşne leb
Yalnız kalmış bacın Zeyneb

Ey sâhipsizler sâhibi
Neden unuttun Zeyneb'i
Kulak ver şu feryâdına
N'olursun gel imdadına!

121.

Şiir

Kalk ayağa ey teşne leb
Yalnız kalmış bacın Zeyneb

Seccâd'ın hasta yatakta
Zeynep'tir bir tek ayakta
Yalnız başına neylesin
Kime derdini söylesin?!

Kalk ayağa ey teşne leb
Yalnız kalmış bacın Zeyneb

Ey bâğıbân, kalk ayağa
Kalk bir nazar eyle bağa
Bak, susuz kalmış güllerin
Ötmüyor hiç bülbüllerin

Kalk ayağa ey teşne leb
Yalnız kalmış bacın Zeyneb

Bak açtı kahpe zâlimler
Başını masum kızların
Kalk artık bildir haddini
Kâfirlerin, soysuzların

Kalk ayağa ey teşne leb
Yalnız kalmış bacın Zeyneb

Musa Aydın

22-Zilkade-1420 / 28-Şubat-2000

EY AY!

Ah ey ay, ey hüznü, ey sabırsız ay
Ne olursun biraz, biraz yavaş kay

Gel bu gece konuşalım yüz yüze
Bekle biraz, bakışalım göz göze

On gün önceydi şu köşeden çıktığın zaman
Mağribin tam ucunda, ince, zayıf, bi-derman

Şafağın o al renginden olmuşsun mahcup
Beklemeden karanlıkta etmiştin gurup

O gün üzerinden, on gece geçmiş
Ama ıstırabın hala bitmemiş

O gün ölüm mesajı vardı şafağın o al renginde
Yine başka mesajın mı var yoksa, bu ıstırabında?

Ey ay, siyah gözünde beyaz damlalar, nedir bu böyle?
Konuş benimle başka bir mesajın mı var yoksa? Söyle

Anlat, anlat o gün, o çölde gördüğün her şeyi bana
O gün ki şafak, elleriyle yüzünü boyadı kana

O gün ki belin senin bir yay gibi büküldü
O gün ki gözlerinden bir damla yaş döküldü

Ey ay, ey sabırsız ay, anlat ne olur
Ağla, anlat belki gönlün teselli bulur

Biliyorum boğazında düğümlemiş dilin
Ama gözünden belli ki bir sırrın var senin

O gizli sırrı ben, perişan bakışından anlıyorum
O bitkin halinden, o yorgun akışından anlıyorum

Ah ey ay, bakışlarında senin taze kan görüyorum
Canlara can yetmiş iki pare-pare can görüyorum

Yakılmış çadırları, perişan yavruları görüyorum
Ötmeyen bülbülleri, kırık kanat kumruları görüyorum

Ey ay, mazlumların hüznü destandır gözlerinde aşikâr
Kafilenin gurbeti, yaşlı çölün tufanıdır gözlerinde aşikâr

Gözünde senin, gözü yaşlı Fırat akıyor
Tarihe yaş, söz ve sır dolu gözler bakıyor

Kapatma gözlerini ne olursun, biraz, biraz daha bak
Bak iki kol var orada, delik bir tulum, yerde bir sancak

Toprağa yatmış başsız bedenler, çiğnenmiş ve çıplak
Kollara bağlanmış zincirler, güneş yüklü bir mızrak

Saklama ey ay, çözdüm ben artık hüznü bakışının sırrını
Şafağın sırrını, ıstırabının, döktüğün gözyaşının sırrını

Musa Aydın
1420 /1999

KERBELÂ

Kerbelâ'yı, bir mekan, zannetme sen
Âşûrâ'yı, bir zaman addetme sen

Kerbelâ, bir mektebin ünvanıdır
Kerbelâ, hak-bâtılın furkânıdır

Kerbelâ, âşıkların destânıdır
Kerbelâ, sâdıkların meydânıdır

Kerbelâ'da, açtı hürriyet gülü
Kerbelâ'da, öttü izzet bülbülü

Kerbelâ'dan göklere, "Heyhât" sesi
Yükselip mest etti âşık her kesi

Kerbelâ, Musâ'ların bir Tûr'udur
Cânları alt-üst eden, Hak nûrudur

Kerbelâ, haktır; evet Hak rengidir
Kerbelâ, kalplerde aşk âhengidir

Kerbelâ mı, yoksa Hakk'ın arşı mı?
Kerbelâ mı, yoksa aşkın marşı mı?

Kerbelâ, cân Kerbelâ, kan Kerbelâ
Her gün Âşûrâ'dır, her yan Kerbelâ

124.

Şiir

HÜSEYN CÂN

Hüseyn cân, ey Hüseyn cân, ey Hüseyn cân
Kanınla Kerbelâ oldu gülistân
Hüseyn cân, ey Hüseyn cân, ey Hüseyn cân
Canınla buldu cân, İslâm u Kur'ân

Sen ey ceddin Resûl'ün iftihârı
Sen ey Murtezâ'nın vecd u surûru
Sen ey Fâtumâ'nın gözünde nûru
Hüseyn cân, ey Hüseyn cân, ey Hüseyn cân

Sen ey mazlumların mazlûm penâhı
Sen ey tûfânların keştiyy-i Nûh'u
Sen ey insanlığın izzetli ruhu
Hüseyn cân, ey Hüseyn cân, ey Hüseyn cân

Sen ey nûr yolunun nurlu imâmı
Seni metheylemiş Hakk'ın kelâmı
Sen öğrettin bize hakkı, kıyâmı
Hüseyn cân, ey Hüseyn cân, ey Hüseyn cân

Verdin âlemlere ders-i şehâdet
Adâlet, hürriyet, aşk u fazîlet
Sönmezsün asla ey şems-i velâyet
Hüseyn cân, ey Hüseyn cân, ey Hüseyn cân

Susuz oldun şehîd sen ey Hüseyn cân
Susadı aşkına her şey Hüseyn cân
Hakk'a kurbân olan cânına kurbân
Hüseyn cân, ey Hüseyn cân, ey Hüseyn cân

Seni âlemlere anlattı bacın
Dinmedi, dinmeyecek asla acın
Oğlun Mehdî gelip alacak öcün
Hüseyn cân, ey Hüseyn cân, ey Hüseyn cân

Musa Aydın

11-Mart-2002 / 26-Zilhicce-1422

ZEYNEP ANA

Esselâm ey Zeyneba
Esselâm ey can ana
Geldik uzak yollardan
Kapına mihman ana

Risalet gülzarının
Sabır gülü, gam gülü
Ey zulüm diyarının
Hak söyleyen bülbülü

Ey Fatıma nişanı
Ey dertlerin devası
Mazlumların lisanı
Ey gözlerin ziyası

Ey kadınlık şerefi
Sabır, rıza madeni
Ey iffetin sedefi
Anlatamam ki seni

Öğretmensiz âlime
Sendin sen ey can ana
Örnek oldun âleme
İmrendi âlem sana

Ne kadar da yakışmış
Adın Zeyneb-i Kubra
Babasının ziyneti
Ey yadigâr-ı Zehra

Zeyneba ey can ana
Canına kurban ana
Uzaklardan gelmişiz
Yanına yana yana

Ey Zeyneb ey can ana
Eyle bize itina
Kapında sailleriz
Geldik sığındık sana

Geldik yaralarına
Bugün merhem sürmeye
Geldik can ana sana
Baş sağlığı vermeye

Gelmişiz kollarından
Zincirleri açmaya
Gelmişiz ellerinden
Şifa suyu içmeye

Dostlarından Zeyneba
Selâm getirdik sana
Sen de bizi eli boş
Geri gönderme ana

Henüz bizim bağrımız
Dağlıdır ey Zeyneba
Kerbela'nın yolları
Bağlıdır ey Zeyneba

Hüsey'nin ıtrını
Senden almaya geldik
Onca sabrın sırrını
Sende bulmaya geldik

N'olur Zeyneba söyle
Bizden selâm Hüsey'n'e
Sevgimiz gözyaşımız
Hediye İmam Hüsey'n'e

Geldik harabelerde
Rukayye'yi görmeye
O minnacık kabrine
Yüzümüzü sürmeye

Geldik ki gözyaşımız
Gözyaşına karışsın
Nazar eyle sonumuz
Kurtuluşa erişsin

Musa Aydın

Mart-2006 / Sefer-1427

ELVEDA ZEYNEBA

Zeyneba, Zeyneba, Zeyneba, Zeyneba
Canına can feda, can feda, can feda
Can ana, can ana, can ana, can ana
Elveda, elveda, elveda, elveda

Ey ana, can ana, can ana, can ana
N'olur etsen bize itina, itina
Davet etsen bizi her sene sofrana
Elveda, elveda, elveda, elveda

Eyleme red kapından bu sailleri
Boş çevirme ne olur bu boş elleri
Sevindir ey ana gamlı gönülleri
Elveda, elveda, elveda, elveda

Yaktı bağrımızı Kerbela hicranı
Davet alsan da olsak Hüseyin mihmanı
Eylesen Kerbelai bizim kervanı
Elveda, elveda, elveda, elveda

EY KASIM

Ey ruh o can amcasına
Ra'na boylum, asil soylum
Bir Ekber de sensin bana
Ey Kasım, ey aziz oğlum

Hasan'ımın yadigârı
Sendin gönlümün baharı
Gittin soldurdun gülzârı
Ey Kasım, ey aziz oğlum

Sensin nesl-i Mustafâ'dan
Nişanın var Murtaazâ'dan
Hem Zehrâ, hem Müctebâ'dan
Ey Kasım, ey aziz oğlum

Taze açmış gül gibiydin
Gül-i gülzâr-ı Nebiy'din
Daha masum bir sabiydin
Ey Kasım, ey aziz oğlum

Kalmış gül na'sın elimde
Derman kalmadı belimde
Kalacaksın hayalimde
Ey Kasım, ey aziz oğlum

Nasıl kıydı zalim sana
Canlara canan o cana
Kalk yavrum acı amcana
Ey Kasım, ey aziz oğlum

"Şehâdet baldan tatlıdır"
Bu sözün çok çok kutludur
Buna ceddin de mutludur
Ey Kasım, ey aziz oğlum

Bana sen bir emanettin
Baştanbaşa fazilettin
Bir kuş gibi uçup gittin
Ey Kasım, ey aziz oğlum

Yatma sıcak kumda böyle
Kalk amcana yardım eyle
N'olursun bir kelam eyle
Ey Kasım, ey aziz oğlum

Battın ufukta ay gibi
Büktün belimi yay gibi
Sızlattın beni ney gibi
Ey Kasım, ey aziz oğlum

Çıktın meydana korkusuz
Öldürdüğün zalim otuz
Can verdin ey canım susuz
Ey Kasım, ey aziz oğlum

Musa Aydın

3- Sefer-1426 / 13-Mart-2005

Mestiyeler

128.

Şiir

RUKAYYE

Deme ufacak bir kızdır
Deme sönmüş bir yıldızdır
Sanma ki bu boş bir sözdür
Benim adım Rukayye'dir

Semâlarda parlar adım
Tarihte çınlar feryadım
Sınır tanımaz imdâdım
Benim adım Rukayye'dir

Resul bağının gülüyüm
Harabeler bülbülüyüm
Ben gözyaşının seliyim
Benim adım Rukayye'dir

Dedem benim Peygamber'dir
Bir de Aliyy-i Haydar'dır
Anam Zehrây-ı Ether'dir
Benim adım Rukayye'dir

Babam şehitlere server
Kardeşim Aliyy-i Ekber
Küçük asker, Ali Esğer
Benim adım Rukayye'dir

Ben Kerbelâ elçisiyim
Hak-bâtılın ölçüsüyüm
Ben cennetin yolcusuyum
Benim adım Rukayye'dir

Musa Aydın

ERBEİN

- 1 -

Kırk gün oldu Hüseyñ'im
Veda edeli sana
Geçirdiğim her günüm
Sanki bin yıldu bana

- 2 -

Hicranından Hüseyñ'im
Bin dirildim, bin öldüm
Şimdi na'sın yerine
Kabrin öpmeye geldim

- 3 -

Geldim Kerbubela'ya
Sorsan ki bacı neden?
Geldim tazelemeye
Ahdimi ben yeniden

- 4 -

Duydum kefensiz kalmuş
Lale süslü bedenin
Peki ne oldu gardaş
Giydirdiğim kefenin

- 5 -

Seferden dönen kimse
Armağanlarla gelir
Sormaz mısın "Zeyneb'im
Senin armağan nedir?"

- 6 -

Bu sorunun cevabı
Ne de çetindir ya Reb
Ne desin, ne anlatsın
Şimdi Hüseyñ'e Zeyneb

129.

Şiir

MERSİYELER

- 7 -

Yeriydi desin gardaş
N'olursun ayağa kalk
Bilmek istersen nedir
Armağanım, bana bak

- 8 -

Sana armağan için
Bükülmüş bir belim var
Morarmış bir bedenim
Ağıt dolu dilim var

- 9 -

Takdim için güllerin
Yok mu deme n'olursun
Var, var olmasına da
Ama renkleri solgun

-10 -

Hüseyin'im, bu doğaldır
Gül okşanıp sevilsin
Ama kim görmüş ki gül
Kırbaçlarla dövülsün

- 11 -

Kim görmüş deste gülü
Zincirle bağlasınlar
Bahçıvanın bağrını
Vahşice dağlasınlar

- 12 -

Anam oğlu, gam yeme
Her ne olursa olsun
Getirdim güllerini
Gerçi yorgun ve solgun

- 13 -

Peki Rugayye nerde
Diye sorma azizim
Bu konuda mahcubum
Yoktur diyecek sözüm

- 14 -

Senden sonra kuzumun
Gül yüzü hiç gülmedi
Göz yaşları sel oldu
Neşe nedir bilmedi

- 15 -

Sabah akşam yavrucağ
Baba dedi ağladı
Ağladıkça Zeyneb'in
Yüreğini dağladı

- 16 -

Harab olmuş o Şam'ın
Harabesinde bir gün
Seni hatırlamıştı
Kalbi dolmuştu hüznün

- 17 -

Baba, baba feryadı
Sarsmıştı yeri göğü
Yezidilerden başka
Ağlatmıştı her şeyi

- 18 -

Baba deyip inerken
Bir de ne görsün Allah
Önünde bir tepside
Kanlı başın var eyvah

129.

Şiir

MERSİYELER

- 19 -

Kucağına Hüseyin'im
Hep sen alırdın onu
Bu kez sıra ondaydı
Bastı bağrına seni

- 20 -

Dağ taş bile dayanmaz
Bu manzaraya ya Rab!
Eğer iznin olsaydı
Yer gök olurdu harab

- 21 -

Rukayyenin mınnacık
Kalbi de dayanmadı
Başın koydu başına
Bir daha uyanmadı!

- 22 -

Sorsan bana Hüseyin'im
Nasıl geçti seferim?
Çoktur mazlum qardaşım
Anlatacak haberim

- 23 -

Kerbela'dan çıkarken
Bağladılar kolları
Çıplak develer üste
Kat ettik o yolları

- 24 -

Mızrakların başında
Önümde nurlu başın
Kim görmüştü mızrakta
Doğuşunu güneşin?!

- 25 -

Mızrak başına Kur'ân
Takan yüzleri kara
Bu kez canlı Kur'ân'ı
Takmıştı mızraklara

- 26 -

Âşık bülbüller gibi
Gül dalında şakiyan
Mızrak başında bir tek
Sendin Kur'ân okuyan

- 27 -

Acep Ashab-ı Kehf'in
Hali değildi gardaş
Acep buydu Kur'ân'ı
Okusun kesik bir baş

- 28 -

Kurban oldun Kur'ân'a
Zeyneb'in sana kurban
Baban gibi konuşan
Kur'ân'dın sen Hüseyin can

- 29 -

Bulutların ardında
Güneşi gören çoktu
Kan bulutu ardında
Güneşi gören yoktu

- 30 -

Kufe ve Şam günlerim
Kerbela'dan betardi
Dağ dağ olmuş dertlerim
Dağ yıkmaya yeterdi

129.

Şiir

METSİYELER

129.

Şiir

MERSİYELER

- 31 -

Gittiğim o Kufe'de
Azizeydim bir zaman
Artık o günlerimden
Kalmamıştı bir nişan

- 32 -

Gerçi bağladı zalim
Kollarını bacının
Gerçi yoktu sınırı
Kalbimdeki acının

- 33 -

Gerçi esir ettiler
Resul evlatlarını
Gerçi duymadı kimse
Çığlık feryatlarını

- 34 -

Ama yılmadı bacın
Zalimlere kükredi
Hutbelerimle qardaş
Yezidiler titredi

- 35 -

Parmağıyla Hayber'i
Açtı Haydar-ı Kerrar
Zülfikar'la dünyayı
Etti Merheplere dar

- 36 -

Bense bağlı kolumla
Büktüm küfrün belini
Hutbelerimle kestim
Zalimlerin dilini

- 37 -

Baş tacım sözlerini
Unutmadım ben asla
Mesajını her yerde
Haykırdım en gür sesle

- 38 -

Hele Zeyn-ül Abidin
Yiğit oğlun Seccad'ın
Yıktı ihtişamını
Yezit ve bin Ziyad'ın

- 39 -

İspat etti aleme
Ben Hüseyin oğluyum
İzzetliyim onurlu
Gerçi yürek dağlıyım

- 40 -

Hüseyin'im sen rahat ol
Yaşayacak mektebin
Âleme ab-ı hayat
Verecek teşnelebin

Musa Aydın

30-Mart-2005 / 20-Sefer-1426

Mesajlar

ERBEİN GELDİ YİNE

Erbein geldi yine, dertlerimiz tazelenir
Kerbela'nın gamıyla kalplerimiz parelenir

Yakacak bağrımızı Zeyneb'in o naleleri
Bağrına bastığı anda o kızıl laleleri

Gardaşına o belalı seferi anlatacak
Dağları taşları ahıyla bugün inletecek

Tutacak gardaşının Kerbubela'da yasını
Çağırarak Fırat'a komşu olan Abbas'ını

Diyecek kurban ola, Zeyneb'in o kollarına
Kalk uğurla bu bacını, Medine yollarına

Ey vefalı yiğidim, her şeyi Haydar kokulu
Ey şecaat madeni, aşk u vefanın okulu

Sürecek Kerbubela toprağını gözlerine
Koyacak gamlı başını, bükülen dizlerine

Yeniden canlanacak onca musibet Zeyneb'e
Gözünde canlanacak ruz-i esaret Zeyneb'e

Bakacak kanlı Fırat'a Esğ'er'i yâd edecek
Kâinatta yeniden velvele icad edecek

Diyecek aç gözünü, ey kuzu kurban Esğ'er'im
Bak yürek dağlı anan da geldi ey can Esğ'er'im

Aç kuzum gözlerini, bak şu kederli anana
Bak yine göğsü dolu süt ile geldi yanına

Kaldı hasret minik ablan, desin sana bir de lay lay
Kaldı Şam'da gelemedi, desin sana burda lay lay

Arayacak yaşlı gözler o şirin dilli kızı
Zeyneb'in canı Ruqayye ey Hüseyin'in azizi

Musa Aydın

20 Sefer (Erbein)-1428 / 10 Mart 2007 / Şam

BUGÜN ERBEİN'DİR FATİMA ANA

Erbein bir başka Aşura bize
Hicranlı bir gündür Fatıma ana
Zeyneb'inin derdi sığmaz ki söze
Bugün Erbein'dir Fatıma ana

Yaslı çölün bugün kare karesi
Ağlatır Zeyneb'i, kanar yaresi
Bu öyle bir dert ki yoktur çaresi
Bugün Erbein'dir Fatıma ana

Tazelenen her hatıra bir oktur
Saplanır Zeyneb'e, yarası çoktur
Teselli verecek kimsesi yoktur
Bugün Erbein'dir Fatıma ana

Bak ey mazlumların anası Zehra
Yine tufanlıdır belalı sahra
Gel teselli bulsun Zeyneb-i Kubra
Bugün Erbein'dir Fatıma ana

Fırat bugün hasret, hüznle akar
Aktıkça Rubab'ın bağırını yakar
Bir döşüne bir de Esğere bakar
Bugün Erbein'dir Fatıma ana

Kerbela'dan ayrılırken azizin
Öpemedi o gün Hüseyin'in yüzün
Kesilmiş damardan öpmüştü kızın
Bugün Erbein'dir Fatıma ana

Bugün bir kez daha Kerbubela'da
Gelmiş ki eylesin borcunu eda
Damla göz yaşına canımız feda
Bugün Erbein'dir Fatıma ana

131.

Şiir

Gelmiş ki desin ey anamın oğlu
Ayrılmıştım senden, kollarım bağlı
Geri döndüm hala yüreğim dağlı
Bugün Erbein'dir Fatıma ana

Zeyneb'in bir de bir gizli derdi var
Her derdinden beter etmiş bi-karar
Gel sen ol ey Zehra kızına dildar
Bugün Erbein'dir Fatıma ana

Rugayye'yi sorsa Hüseyin'in eğer
Nasıl söyler Zeynep, Hüseyin'e ne der
N'olur bu haberi oğluna sen ver
Bugün Erbein'dir Fatıma ana

Harabede bir gün, hep seni sordu
Birden kucağında başını gördü
Başını başına koydu can verdi
Bugün Erbein'dir Fatıma ana

Musa Aydın

Şubat 2010 / Sefer 1431

MERSİYELER

LANET

Tarihi karartan tüm zalimlere
Lanet eyle Rabbim, ebedi lanet
Zulme destek, sahte tüm âlimlere
Lanet eyle Rabbim, ebedi lanet

Hak Resullerine çektirenlere
Fitne tohumları ektirenlere
Zulüm binaları diktirenlere
Lanet eyle Rabbim, ebedi lanet

Verdikleri ahdi bozan güruha
Hakka isyan edip azan güruha
Resulü incitip üzen güruha
Lanet eyle Rabbim, ebedi lanet

Nebi'mize epter diyen eptere
Dünyadaki bütün müstekbirlere
Küfür cephesinde, azgın serlere
Lanet eyle Rabbim, ebedi lanet

Ebû Leheplere, Bû-Cehillere
Emanete hain na-ehillere
Küfrü, dalaleti yayan dillere
Lanet eyle Rabbim, ebedi lanet

Hakkı bilinçlice saklayanlara
Suçluyu, caniyi aklayanlara
Âlemin kalbini oklayanlara
Lanet eyle Rabbim, ebedî lanet

Resul güllerini solduranlara
Bağrını kan ile dolduranlara
Yezid'in yüzünü güldürenlere
Lanet eyle Rabbim, ebedi lanet

132.

Şiir

Yezid'e o tacı giydirenlere
Kerbela'ya bela yağdıranlara
Esğır'i kanlarda boğduranlara
Lanet eyle Rabbim, ebedi lanet

Evlad-ı Resul'e hor bakanlara
Sudan bile mahrum bırakanlara
Zehra yüreğinde od yakanlara
Lanet eyle Rabbim, ebedi lanet

Mahzun yürekleri dağlayanlara
Zalimlere imkân sağlayanlara
Zeyneb'in kolunu bağlayanlara
Lanet eyle Rabbim, ebedi lanet

Musa Aydın

Ocak 2007 / Muharrem 1428

MERSİYELER

AÇILMAMIŞ GONCAM ALİ

Ey kuzu kurban Esğ'er'im
Açılmamış goncam Ali
Babasına can Esğ'er'im
Açılmamış goncam Ali

Tarihin en minik eri
Yoktur senin gibi biri
Ağlattın sen âlemleri
Açılmamış goncam Ali

Oldu kanın Arş'ın süsü
Oldun hakkın en gür sesi
Mest etti aşkın herkesi
Açılmamış goncam Ali

Kollarımdan uçup gittin
Su değil, kan içip gittin
Âleme nur saçıp gittin
Açılmamış goncam Ali

Sendin bir bülbül babana
Son bir ihsan kıl babana
N'olur son kez gül babana
Açılmamış goncam Ali

N'olur bir de sesimi duy
Batma bekle ey minik ay
Nazlı ablan desin lay lay
Açılmamış goncam Ali

Kuzum sendin son askerim
Sendin gözlerimde ferim
Cennet ıtırılı amberim
Açılmamış goncam Ali

133.

Şiir

Ciğerlerin oldu kebab
Yanar sana, anan Rubâb
Sen bize, biz sana bitâb
Açılmamış goncam Ali

Sütsüz anasının nazı
Susuzluğun yaktı bizi
Büktü beli, kırdı dizi
Açılmamış goncam Ali

Halan, annen, minik bacın
Kahretti hepsini acın
Alınacak bir gün öcün
Açılmamış goncam Ali

Lanet sana kıyanlara
Yezitlere uyanlara
Sözlerinden cayanlara
Açılmamış goncam Ali

Üzülme ey gonca gülüm
Ey suya hasret bülbülüm
Zilletense yeğdir ölüm
Açılmamış goncam Ali

Bekle yavrum, bekle sana
Su verecek Zehra ana
İçeceksin kana kana
Açılmamış goncam Ali

Geliyorum bekle yavrum
Artık veda ediyorum
Bak meydana gidiyorum
Açılmamış goncam Ali

Babana su veren olmaz
Ona arka duran olmaz
Yaraların saran olmaz
Açılmamış goncam Ali

Dünya verilse elime
Doğransam da lime lime
Bu baş eğilmez zalime
Açılmamış goncam Ali

Kerbubela'dır mektebim
Üstadı Şeyda Zeyneb'im
Kevser olur teşne lehim
Açılmamış goncam Ali

Yavrum bizden selam söyle
Babam ve ceddim Resul'e
Anan Zehra-yi Betül'e
Açılmamış goncam Ali

Musa Aydın

01-12-2008 / 03/Zilhicce 1429

Mektuplar

134.

Şiir

MERSİYELER

AĞLAYALIM

Ağlayalım ağlayalım
Yürekləri dağlayalım
Kalplerimiz bulutlandı
Yağmur gibi ağlayalım

Geldi Muharrem günleri
Susamış hak bülbülleri
Soldu Risalet gülleri
O güllere ağlayalım

Hüseyin'in şehadeti
Kerbela'nın musibeti
Kahretti cümle ümmeti
Hüseyin'e ağlayalım

Resul-i Mustafa ağlar
Aliyy-i Murtaza ağlar
Bugün Zehra ana ağlar
Biz de bugün ağlayalım

Gidelim Kerubela'ya
Kulak verelim nidaya
Gelen o hazin sadaya
Ağlayalım, ağlayalım

Zehra ana kuzuları
Canlanır o mazileri
Tazelenir sızıları
Kuzulara ağlayalım

Lay lay diyelim Eşğ'er'e
Susuz ölen minik ere
Kasım'a, Ali Ekber'e
Ağlayalım, ağlayalım

Karaları bağlayalım
Fırat ile çağlayalım
Yüreklere dağlayalım
Susuzluğa ağlayalım

Abbas'ın o celaline
Vefasına, kemaline
Ali yüzlü cemaline
Ağlayalım, ağlayalım

Abbas'ımın kollarına
Kerbela'nın güllerine
Susamış bülbüllerine
Ağlayalım, ağlayalım

Al kanlara batanlara
Canın Hakk'a satanlara
O kefensiz yatanlara
Ağlayalım, ağlayalım

Mızrakta doğan güneşe
Zulme eğilmeyen başa
Ona akan kanlı yaşa
Ağlayalım, ağlayalım

Musa Aydın
Ocak 2009 / Muharrem 1430

134.

Şiir

METSİYELER

AĞLAYIN

Ağlayın ağlayın, dostlar ağlayın
Hüseyin'in yasında yürek dağlayın

Ağlayın ağlayın, her gün ağlayın
Gözyaşıyla seller gibi çağlayın

Ağlayın Hüseyin'e Âdem ağlamış
Melekler, resuller, Hatem ağlamış

Hüseyin'e nurlanmış ruhlar ağlamış
Gemiye binerken Nuhlar ağlamış

Kurbanlık oğluyla Mina'da Halil
Hüseyin'e ağlayıp oldular melül

Kelimullah Musa ona ağlamış
Hem Ruhullah İsa ona ağlamış

Ona âlemde her veli ağladı
Velilerin şah-ı Ali ağladı

Muminler annesi, Fatıma ana
Bağrını dağladı o mazlum cana

Ciğeri zehirle doğranan o can
Abisi Hasanü'l-Mücteba canan

Kendini unuttu, Hüseyin'e baktı
Kerbela'yı anıp ağıtlar yaktı

Zeynü'l-Aba ağam ömrü boyunca
Ağladı o mazlum adı duyunca

Ne zaman bir yudum suyu tatsaydı
Ne zaman bir küçük yavru tutsaydı

Kerbela'yı anar, yanar yanardı
Suya değil, gözyaşına kanardı

İŞTE KERBELA...

Sona erdi artık intizarımız
Sahray-ı beladır burası dostlar
Yükselsin semaya ah u zarımız
İşte Kербela'dır burası dostlar

Her karışı bin bir hatıra dolu
Bükülür aşığın burada beli
Gözyaşları akar, aratmaz seli
İşte Kербela'dır burası dostlar

Her tarafında var aşkın izleri
Ağlar bırakmış hicranlı gözleri
Kırılır aşığın burda dizleri
İşte Kербela'dır burası dostlar

Bura tarihin en müstesna yeri
Halk olmamış, misli ezelden beri
Bağlamış kendine hür gönülleri
İşte Kербela'dır burası dostlar

Nice merdan-ı hak gördü bu toprak
Nice ervah-ı pak gördü bu toprak
Nice yüzleri ak gördü bu toprak
İşte Kербela'dır burası dostlar

Bura sadıkların meydanı olmuş
Gülşeni en kızıl güllerle dolmuş
Onlarla insanlık şeref şan bulmuş
İşte Kербela'dır burası dostlar

Bu çölde solmuştur nice şah güller
Burda ağıt yakmış, nice bülbüller
Bu çölde ağlamış nice Resüller
İşte Kербela'dır burası dostlar

136.

Şiir

Burada Hüsey'nin yolu bağlandı
Burada Zeyneb'in kolu bağlandı
Burada Zehra'nın bağı dağlandı
İşte Kerbela'dır burası dostlar

Burda kurban verdi Ali Ekber'i
Burada oklandı minik Eşğ'er'i
Ağlattı başını kesen hançeri
İşte Kerbela'dır burası dostlar

Buradır Hüsey'nin gerçek Minası
Burada yükseldi "Heyhat" nidası
Burda gerçekleşti ahde vefası
İşte Kerbela'dır burası dostlar

Fırat hala mahzun mahzun akıyor
Ona bakanların bağı yakıyor
El-Eteş nidası Arş'a çıkıyor
İşte Kerbela'dır burası dostlar

Telli Zeynebiye üstünde durun
Hüsey'nin sesine bir kulak verin
Ses gelmezse koşup meydana varın
İşte Kerbela'dır burası dostlar

Ağamız şurada maktele düştü
Bütün kâinata velvele düştü
Zeynep çadırlardan meydana koştu
İşte Kerbela'dır burası dostlar

Baktı ki Zeyneb'i gelmiş yanına
Gelmiş şahit olsun o son anına
Seslendi dön, Hüsey'nin feda canına
İşte Kerbela'dır burası dostlar

Neler gördü o manzarada Zeynep
Nasıl dayandı o sırada Zeynep
Ya Rab neler çekti burada Zeynep
İşte Kербela'dır burası dostlar

Belalar bu çölde indi her yere
Zehra yavruları oldu avâre
Olmadı bir kimse eylesin çare
İşte Kербela'dır burası dostlar

Yanmış çadırlarda Zeyneb-i Kubra
Bir başına kaldı bağrında yara
Düşürdü âlemi hep ah u zâra
İşte Kербela'dır burası dostlar

Gidip çadırların yerini görün
Zeyneb'in sesine siz de ses verin
Savrulan külleri gözlere sürün
İşte Kербela'dır burası dostlar

İşte şurda Nehri Alkem'in yolu
Orda düşmüş Abbas'ın iki kolu
O an bükülmüştü Hüseyin'in beli
İşte Kербela'dır burası dostlar

Kasım'ı sorsanız, eğer nerede?
O Mücteba nişanı da burada
Daha nice Resul gülü sırada
İşte Kербela'dır burası dostlar

Selam olsun sende yatan servere
Bağrındaki pare pare peykere
Baba kucağında susuz Esğ'er'e
İşte Kербela'dır burası dostlar

136.

Şiir

Selam o vefalı yiğit erlere
Hüseyin eşiğinde yatan hürlere
İzzet sedefinde eşsiz dürlere
İşte Kerbela'dır burası dostlar

Onlar ki atlara çığnetildiler
Kefensiz kumlar üste atıldılar
Aşkın pazarında hep satıldılar
İşte Kerbela'dır burası dostlar

Bize mesaj vermiş Hüseyin Ağa da:
Keşke olsaydınız Kerubela'da
Görseydiniz Esğ'er'im oklananda
İşte Kerbela'dır burası dostlar

Bir şehid, ya garip gördüğünüzde
Beni hatırlayın içerinizde
Bir de serin bir su içtiğinizde
İşte Kerbela'dır burası dostlar

Bu çölün müdavim bir zâiri var
Sabah-akşam ağlar, çeker intizar
Sorarsan adını Mehdi Muntazar
İşte Kerbela'dır burası dostlar

Ya Rab gönder artık, gelsin yarımız
Ne zaman bitecek intizarımız
Gelmezse dinmez bu ah u zarımız
İşte Kerbela'dır burası dostlar

Musa Aydın

Şubat 2009 / Sefer 1430 (Kerbela Yolunda)

BUGÜN AŞURÂ'DIR YA RESULALLAH

Bizden ol Habib'e var selam eyle
Hazreti Cebrail, ey Eminullah
Gözyaşıyla tazim edip de söyle
Bugün Aşura'dır ya Resulallah

Bu gün tarihin en müstesna günü
İbretlerle dolu onun her anı
Adı bile yakar mu'min her canı
Bugün Aşura'dır ya Resulallah

Hüzün çökmüş yine cümle âleme
Dostların ey Resul, gelmiş mateme
Onları lütfundan mahrum eyleme
Bugün Aşura'dır ya Resulallah

Tazelenir yine kalbinde yara
Bağlar Melekutta Fatıma kara
Bizden de taziyet söyle Haydar'a
Bugün Aşura'dır ya Resulallah

Canlar feda olsun sana ey Habib
Kalmış oğlun Kerubela'da garip
Durma, gel Hüseyin'e kendin ol tabib
Bugün Aşura'dır ya Resulallah

Hüseyin'in en çetin imtihadadır
Kerbela'da kopmuş bir tufandadır
Aşkın yüce sırrı bu destandadır
Bugün Aşura'dır ya Resulallah

* * *

Kıyametten önce koptu kıyamet
Yıkıldı vallahi rükn-i hidayet
Çiğnendi o iki büyük emanet
Bugün Kerubela'da ya Resulallah

137.

Şiir

Mesruyeler

137.

Şiir

Hak ve batıl geldi karşı karşıya
Her vahşiden daha vahşi, bi-hayâ
Habis soy kin kustu, mutahhar soya
Bugün Kerbela'da ya Resulallah

Susuzluktan soldu, gonca güllerin
Bitap düştü, ötmezler bülbüllerin
Parelendi bağı salih kulların
Bugün Kerbela'da ya Resulallah

Hainler, zalimler verdi el ele
Hüseyin atından düştü maktele
Bütün kainâta düştü velvele
Bugün Kerbela'da ya Resulallah

Hüseyin'e ağladı yerler ve gökler
Feryad edip ağıt yaktı melekler
Hüseyin'in can verirken seni bekler
Bugün Kerbela'da ya Resulallah

Esir oldu Zeynep, kolu bağlandı
Kızın Fatıma'nın bağı dağlandı
Yezidiler nara atıp eğlendi
Bugün Kerbela'da ya Resulallah

Kurban verdi Hüseyin yiğit Ekber'i
Oklandı kolunda minik Esğeri
Ağlattı başını kesen hançeri
Bugün Kerbela'da ya Resulallah

Bela ve musibet doldu her yere
Zehra yavruları oldu avâre
Olmadı bir kimse eylesin çare
Bugün Kerbela'da ya Resulallah

Yanmış çadırlarda Zeyneb-i Kubra
Bir başına kaldı bağında yara
Düşürdü âlemi hep ah u zâra
Bugün Kerbela'da ya Resulallah

Mazlum Hüseyin'in, o canlar fedası
Yükseldi semaya "Heyhat" nidası
Gerçekleşti onun ahde vefası
Bugün Kerbela'da ya Resulallah

Hakkın aşıkları maşuka vardı
Aşıkların aşkı kalpleri sardı
Melekler bu aşkı hep seyre durdu
Bugün Kerbela'da Ya Resulallah

Melekler bu sırra ediyor hayret
Tefsir ediliyor binlerce ayet
Zalime eğilmez o selvi kâmet
Bugün Kerbela'da ya Resulallah

Vahşiler, zalimler hep suya kandı
Masum yavruların, kavruldu yandı
Fırat nehri susuzlardan utandı
Bu gün Kerbela'da Ya Resulallah

Yavruların susuz, Hüseyin'in susuz
Minicik bebekler, sütsüz, uykusuz
Zalim Yezidiler, vahşi ve soysuz
Bugün Kerbela'da ya Resulallah

Gerçi susuz koştı oğlun ölüme
Ama asla eğilmedi zalime
İzzet dersi verdi bütün aleme
Bugün Kerbela'da ya Resulallah

Musa Aydın
Muharrem 1431 /Aralık 2009

Mestiyeler

GARDAŞ EBULFEZL

Sen olmadan gardaş dünya çekilmez
Yalnız koyma beni gardaş Ebulfezl
Bu aşkın derdini başkası bilmez
Yalnız koyma beni gardaş Ebulfezl

Ey dertlere derman olan Ebulfezl
Dizimden dermanı alan Ebulfezl
N'olur, kalk boynuma dolan Elefezl
Yalnız koyma beni gardaş Ebulfezl

Çadırlara bak gör tufan olmuştur
Güllerimin artık benzi solmuştur
Elem yerde, elemdarsız kalmıştır
Yalnız koyma beni gardaş Ebulfezl

Bulunmaz eşin devranlar içinde
Yatma n'olur böyle kanlar içinde
Bak gör yalnızım düşmanlar içinde
Yalnız koyma beni gardaş Ebulfezl

Kulak ver bu "ey vay" diyen dillere
Başın kaldır, bak o susuz güllere
Hicranında iki büklüm bellere
Yalnız koyma beni gardaş Ebulfezl

Susuzlara saki olan yiğidim
Su yanında susuz ölen yiğidim
Atamdan yadigâr kalan yiğidim
Yalnız koyma beni gardaş Ebulfezl

Göklerde gözleri yaşlı melekler
Çadırlarda seni Zeyneb'im bekler
Hem sana hem suya hasret bebekler
Yalnız koyma beni gardaş Ebulfezl

Sende olan vefa kimsede yoktur
Yüzün anam Zehra önünde aktır
Tüm şehitler makamına müştahtır
Yalnız koyma beni gardaş Ebulfezl

Anam Zehra, ana demezen küser
Oğul deyip seni bağrına basar
Vefa nişanını boynuna asar
Yalnız koyma beni gardaş Ebulfezl

Zalim vurmuş yaralısın sen gardaş
Ezelden Aşura'lısın sen gardaş
Artık Kerbubela'lısın sen gardaş
Yalnız koyma beni gardaş Ebulfezl

Musa Aydın
Ocak- 2010 / Sefer-1431

Mektuplar

HÜRR

Mahcubiyet derdi beni öldürdü
Lütfunla ey Hüseyñ, ihya et beni
Ancak sen eylersin derman bu derdi
Lütfunla ey Hüseyñ, ihya et beni

Adım hürdü, ama kendim esirdim
Seninle hürriyet yüzünü gördüm
Aşkınla izzetin gülünü derdim
Lütfunla ey Hüseyñ, ihya et beni

Ellerim zincirli, kollarım bağı
Biçareyim Mevla, yüreğim dağı
Gelmişim kapına, Zehra'nın oğlu
Lütfunla ey Hüseyñ, ihya et beni

Acep bağışlar mı Zeyneb'in beni
Bir de anan Zehra, Mahşer'in günü
Her şeyi atmışım seçmişim seni
Lütfunla ey Hüseyñ, ihya et beni

Kabul edip gerçek hür eyle beni
Sevgi iksirinle dür eyle beni
Kendinden özgeye kör eyle beni
Lütfunla ey Hüseyñ, ihya et beni

Bir canım var, o da kurbanın olsun
Ruhum senin, cismin düşmanın olsun
Bir bakışın bana, ihsanın olsun
Lütfunla ey Hüseyñ, ihya et beni

Talip ol canımı sana satayım
Rızanı alıp her şeyi atayım
Tevbeme kanımla imza atayım
Lütfunla ey Hüseyñ, ihya et beni

Bir damlayım, umanına al beni
Aşkın ile yakıp eyle kül beni
Fanilikten alıp bakî kıl beni
Lütfunla ey Hüseyin, ihya et beni

Musa Aydın

29 Ekim 2010 / 21 Zilkade 1431

Metisüçeler

EY ŞAM-I BELA

Nice zulüm binaları diktirdin
Zeyneb-i Kubra'nın belin büktürdün
Kerbela'dan beter acı çektirdin
Acılar diyarı, ey Şam-ı Bela

Adın bile acı veriyor bize
Her hatıran sanki dikendir göze
Hacet bırakmıyor başka bir söze
Acılar diyarı, ey Şam-ı Bela

Kim rastlamış senin başka eşine
Yıkılsın o yeşil saray başına
Lanet senin Yezid denen leşine
Acılar diyarı, ey Şam-ı Bela

Kinin Resul evladına ne çoktu
Harabeden başka yerin mi yoktu
Bu zulmün Zehra'nın bağırını yaktı
Acılar diyarı, ey Şam-ı Bela

Elinde Rukayye gül gibi soldu
O minicik bağı kan ile doldu
Yezidleri razı ettin de n'oldu
Acılar diyarı, ey Şam-ı Bela

Sana geldim ey Şam, dinmedi zarım
Sende soldu benim gülüm, gülzarım
Bir Kufe'den bir de senden bizarım
Acılar diyarı, ey Şam-ı Bela

Sende yüreğime dolar gam, hüznün
Sen katili oldun o küçük kızın
Bilmem neden böyle soğuktur yüzün
Acılar diyarı, ey Şam-ı Bela

Sokakların senin ölüm kokuyor
Hile, yalan dolan, zulüm kokuyor
Gören, duyanların bağrın yakıyor
Acılar diyarı, ey Şam-ı Bela

Musa Aydın

28 Şubat 2008 / 20 Sefer 1429 (Erbein)

Şam

Metisüylet

NUR-İ HAK

O dem ki nur-i Hak atından düşer
Kurbangahda sunar İsmail'i ser

Gök kana boyanır, Asker'de o hâl
Semanın kubbesi etmez mi zilzal?

Buse-i Ahmedi pür suz- u güdaz
Nutk-i Kur'ân olur neyzede avaz

Bikefen Hüseyin'i çöllerde seher
Fatime eliylen nevaziş eyler

Cafer Bayar
1998

KERBELÂ'YA MUHTASAR

Yürümeğe nurlanmış açık alınlarla
Boy vermek selvilerce, onurluca
Yaslanmak sancının naralarına
Şereflenmek izzetlice, Hüseyin'ce

Tavlanmak acıların kasiğında
Öpülmek öfkenin sevdalarına
Sarılmak umudun saçlarından
Yaşamak civan merd Zeynep'çe

İsyân kusmak devlerin sarayında
Kerbelâ'dır musiki, namert çalgılarda
Çok sesli korodur yetmiş iki aşıktan
Savaşmak Abbas'ça ölmek Hüseyin'ce

Düşman olmak Peygamber'i Hüseyne
Kararlılık görmek irfanlıca masumca
Kasırgadan devrimler gönülce hakça
Diz çökmek erdemdir özgürce hürce

Yüklenmek kâinatın musibetlerini
Ali'den yadigâr gamdan heybelerce
Hak bağırarak alçakların sarayında
Utanmak erkekçe, direnmek Zeynep'çe

Hakkı inkâr tuğyan zulüm namertçe
Çanak yalamak satılmak iffetsizce
Zina küllen, halka kıyım binlerce
Olur mu hiç, yaşar mı Müslüman Yezidce?...

YA RAB

Ya Rab, şu kapkara gönlü Hüseyin ateşiyle yak, arındır
Aşkıyla o şehidin, bir ışık yak, nur olsun nur
Sonra şu günahkâr gözlerimden akan yaşları
Bir soğuk pınar eyle, yetir Kerbelâ'ya susuz dudağına sür

Ali Avni

2001- 1422

DÂSITÂN-I EYYÂM-I ÂŞÛRÂ

Bugün Günlerden Âdem

Bir günah işledik madem
Tövbe gerektir... Hu... Dostlarım!...
Dest urun toprağa, kalû belâ... tetik durun
Hulûs-i kalb, "Elestu bi-Rabbikum"... Ay durun, ay
dostları
Çatlasın İblis, çatlasın mel'ûn, mest olsun aklîselim
Mest olsun
Mühlet/im

Bugün Günlerden Hâbil

Sadâkat vaktidir, inkar-ı Kâbil, intihar-ı misâk
Buna mukâbil ...elifim baştan ayağ, pir u pâk, şen şak-
rak
Şehâdet/im

Bugün Günlerden Nuh

Dokuz yüz elli senedir yahu
Savaşmışım durmadan... uh!... Yoruldum
Tufan...Yeniden sağaltım... Kırk kişiyiz hey
Ortadoğu'm, Kara Afrika'm... Anadolu'm
Sıyrın kılıçları, çıkarın baltaları
Soluk alsın yeryüzüm, soluklansın er yüzüm
Cudî, Subhân, Tendürek... Hirâ, Elburz tekyürek
Erciyes'im, Tur-ı Sinâ'm... Nûr-i Cevşen, Arafât'im
Allah-u Ekber, Palandöken... Cebel-i Nûr... Ararat'im
Kucak kucak kara sancak, bağrınızda salınacak
Yürü benim yağız atım, yürü benim Arab atım
Kurtuluş berâtım, tarihim, marifetim, maârifim, ev
ödevim
Devrim/im

Bugün Günlerden İbrâhim

Ana ocağım... Baba evim, "Kâbe Kavseyn"im
Üçüncü devrim
Bitmeyen devinim...
Hacer u Zemzem... İsmâil'im...

144.

Şiir

Oğulların öğünç içre
Cümlesi bıçak altı
Deprenimler içinde
Mu'minim... Zemzem'im... Ebâbilim...
Eyyühennâs... Ey ümmetim!
Alın terim, el emeğim, göz nurum
Yalvarıyorum, gitmesin boşa, sizin için, bizim için, he-
pimiz için
Bir kez daha kıyasıya, vuruyorum kara taş a ki...
Yem olmasın kurda kuşa... kara kışa... kör baykuşa
Kariz/im

Bugün Günlerden Musa

El-aman... Yed-i beyzâ... Medet ey
Mescid-i Aksâ... Sırr-ı Süleymân... Öfkeli
Meydân-ı celâdet, ürperiyor kıyâmet
Koptu kopacaksa, öcüm alınacaksa
Nil yürüsün damarlarıma
Ey Âsiye, emzir yeniden umutlarını
Çocukların ebabiller uçursun
Beytullah'tan, Beytullahim
Bir kez daha duyursun:
"İrmak geçilecektir, Câlut yenilecektir"
Ve gönenecektir, gülümseyecektir
Ravza'daki Ruh-i Rahmân
Z'ârif/im

Bugün Günlerden İsa

Sarı benizlim, kızıl yüzlüm, kara derilim
Arenaya inen nur... Beş bin yıllık gerilim
Yüreğim... Sınanacaksa
Muhammed'e mukaddem
Âdem Nuh'a, Nuh tufana, tufan dağa
Dağ ırmağa, ırmak çöle, çöl çiçeğe
Gül bülbüle, zehi eşk selâma durmuştur.
Hayretâ hayret!

Hayrunnisâ yürüsün
 Meryem'i kimse sormaz
 Meryem'e ne olmuştu?
 Meryem, ah Meryem... Bileğlenmiş erilim
 Yola koyulmuştur, ey muteriz bakma gör
 Sidret-ül Müntehâ'da setredilmiş bir mola
 Mağarada yedi genç, gözerimli, uykuda
 Bahîrâ'nın ufkunda iki damla gözyaşı
 Barnabas baskısında
 Mekke ey Mekke!...
 Ârif/im

Bugün Günlerden Muhammed

Bitmeyen davet... Ey oğul
 Yürümeye davet et
 Bu yolculuk sonsuzluğa
 Bu yolculuk ebed müddet
 Milâd-ı hicret, meâd-ı kıyâmet
 Bitsin bu hasret, ruberû
 Bir yanım Yesrip yanar, bir yanım Mekke tüter
 "Tale-al bedru"... Yüreklerde bir sevinç
 Yüreklerde bir coşku, yıkılacak son duvar...
 Ey insanlar kardeş olun... Elvedâ
 Bir elim güneş toplar... Ay derer diğer elim
 Muhammed/im

Bugün Günlerden Ayrılık

Ya Fâtıma!... Şiir okuma
 Zikr-i Kur'ân... Ey Usâme... Yeryüzü sizi bekler
 Yoldaşlarım!... Kâğıt kalem getirin... Fedek şimdi Afri-
 ka...
 Fedek şimdi bütün arz, bilfarz
 Didişmeyin, ayrışmayın, bağrışmayın ne olur!
 "Bünyanen mersus"... Bahusus...
 İblisler uykuda, "Vesvâs-il hannâs"
 "Minel cinnet-i ven-nas"... fil-hakika... fil-ukad...
 Fatıma'da bir ukde

Ayrılık dayanılmaz... Ayrılık keskin hançer...
Ayrılık alınıyorum
Ayrılık kaçınılmaz... Ayrılık gözden irak... Ayrılık
El/im

Bugün Günlerden Rebeze

Zer üstün zer, zer esire zer; zer ötüre zer
Şam şeytanı muktedir... Şam şeytânı muteber
Ey Ebâzer... topla bohçanı! Sıra bizde bu sefer
Yallah Rebeze'ye! Öyle mi, bakın şu gevezeye!
Ya Osman! Bu senin yoldaşındır... ne demek? Sen sus
ya!
Ammâr!... Bu adamlar sılay-ı rahim ister!... Vermemek
olmaaz!...
Eyvallah!... baş üstüne!...
Müstaz'aflar ne ister?!...
Bir lokma,
Bir hurka mı?
Bırak yakamı... Ya Ali!... Çaresizlik, kargaşa
Gün kaos/man günüdür... Marazlı merhametten maraz
doğma günüdür...
Hicreti ölümüdür ah!
Hicret/im

Bugün Günlerden Hüseyin

Ne ben söyleyim âh, ne siz dinleyin
Vakitlerden bir vakit, öğleyin
Susuzdular
Susmadılar
Korkusuzdular
Pusmadılar
İnadına özgürlük, inadına direniş
İnadına Yahya günüydü
Gün dönümüydü
Topuklar dönümüydü
Hayy! dedi Hüseyin'im hayy!...
Hayy gözünü sevdiğim yığidim

Çılgın ve mütedeyyin
Hey çöl denizcileri
Titremeyin
Bu hararet ısıtır hepimizi
Tarihin kalbi şehit
Tarihin kalbi şâhit
Mim üstüne mim
Dördüncü devrim, düştü toprağa
Adı Hüseyin... Ağlasın Zeyneb'im
Ağlasın Ali'm, ağlasın Muhammed'im
Ağlasın ümmetim, ağlasın!
Kalem/im

Veysel Menekşe
Mart-2001 / Muharrem-1422

Metisüel

O ŞÂH-I MAZLÛM'A ACIMADIN MI?!

Haksız kalkan eller kırılacaktır
Kanlı akan fîrat durulacaktır
Mazlûm hakkı elbet sorulacaktır
O Şâh-ı Mazlûm'a acımadin mı?

Hak bâtıla doğru akar mı sandın?
Su kendi bendini yıkar mı sandın?
Gül, Hak'tan ayrılrsa, kokar mı sandın?
O Şâh-ı Mazlûm'a acımadin mı?

Haccı yarın kesti, kıyâma geldi
Lütfetti İmâm'ım rüyâma geldi
Çatlatmayın beni, burama geldi
O Şâh-ı Mazlûm'a acımadin mı?

Kan gölü eyledin Yezit orayı
Ne çok seviyorsun mülkü parayı!
Başına yıkılır zâlim sarayı
O Şâh-ı Mazlûm'a acımadin mı?

Hüseyin topladı Şialarını
Terk edip geldiler yuvalarını
Yaptılar son defa duâlarını
O Şâh-ı Mazlûm'a acımadin mı?

İmâm sesleniyor: "Dileyen gitsin
Gitmeyenler kalsın, bu zillet bitsin.."
İte haksızlıktır, desem bir itsin
O Şâh-ı Mazlûm'a acımadin mı?

Mekke'den Kûfe'ye göç katar katar
Hüseyin canını Allah'a satar
Bir insan olamaz bu kadar beter
O Şâh-ı Mazlûm'a acımadin mı?

Kerbelâ çölünde İmâm'ın nâ'sı
Onun için döker ümmet göz yaşı
Yezitlerin ancak zulümdür işi
O Şâh-ı Mazlûm'a acımadın mı?

Mehmet, görmez oldu hakkı gözleri
Esir oldu Peygamber'in kızları
Soldu susuzluktan o gül yüzleri
O Şâh-ı Mazlûm'a acımadın mı?

Mehmet Demirer

Mektûbeler

HÜSEYİN'E KARA BAĞLAR

Hasırdan kefen biçenler
Kerbela'dan her geçenler
Zehra ana için ağlar
Hüseyin'e kara bağlar

Doğranan ciğer pasesi
Sakine'si, Rukeyye'si
Zehra ana için ağlar
Hüseyin'e kara bağlar

Yürümeye yok mecali
Neyneva'da İmam Ali
Zehra ana için ağlar
Hüseyin'e kara bağlar

Cibril haber verdi önce
Betül, Zehra bile bence
Zehra ana için ağlar
Hüseyin'e kara bağlar

Şu âlemi dinle, bir bak
Bülbüller de her gün sabah
Zehra ana için ağlar
Hüseyin'e kara bağlar

Kendisine kaç ok değmiş
Zülcenah'ta boyun eğmiş
Zehra ana için ağlar
Hüseyin'e kara bağlar

Zincir bağlı bilekleri
Esirlerin yürekleri
Zehra ana için ağlar
Hüseyin'e kara bağlar

Şam yolunda esir canlar
Peygamberler ve İmamlar
Zehra ana için ağlar
Hüseyin'e kara bağlar

Zikir eder iken dallar
Müslümanım diyen kullar
Zehra ana için ağlar
Hüseyin'e kara bağlar

Ağlamaya çok bahane
Yağmur ve kar tane, tane
Zehra ana için ağlar
Hüseyin'e kara bağlar

Dallarında kızıl güller
Gül dalındaki bülbüller
Zehra ana için ağlar
Hüseyin'e kara bağlar

Buram, buram tüten toprak
Yağmur yağdığında yaprak
Zehra ana için ağlar
Hüseyin'e kara bağlar

İnsanlığın değerleri
Aşkla yanan ciğerleri
Zehra ana için ağlar
Hüseyin'e kara bağlar

Ağlamayan insan cahil
Melekûti âlem dâhil
Zehra ana için ağlar
Hüseyin'e kara bağlar

Zülcenah denen kırata
Şöyle bir baktım Fırat'a
Zehra ana için ağlar
Hüseyin'e kara bağlar

146

Şiir

MERSİYELER

Zeynep gelmiş mezarına
Musa ne dedi Harun'a
Zehra ana için ağlar
Hüseyin'e kara bağlar

Abbas'ın kesik kolları
Hakk'ın takvalı kulları
Zehra ana için ağlar
Hüseyin'e kara bağlar

Ebulfazl-ı Alemdar'ı
Kerbela'nın ezadarı
Zehra ana için ağlar
Hüseyin'e kara bağlar

Ali Ekber izin aldı
Düşmanın içine daldı
Zehra ana için ağlar
Hüseyin'e kara bağlar

Ne görüyorum Allah'ım
Zeynelabidin ol şahım
Zehra ana için ağlar
Hüseyin'e kara bağlar

Rasulullah'tan bu güne
Kim destek olduysa dine
Zehra ana için ağlar
Hüseyin'e kara bağlar

Sahibezaman'dır adı
Rasulullah'ın evladı
Zehra ana için ağlar
Hüseyin'e kara bağlar

Sıratı müstakim yolun
Sana âşık olan kulun
Zehra ana için ağlar
Hüseyin'e kara bağlar

Senin aşkına susadım
Ali Ekber âşık adım
Zehra ana için ağlar
Hüseyin'e kara bağlar

Mehmet Demirer

Mektuplar

KERBELA'YI GÖRENİ

Cibril-i Emin geldi
Verdi kara haberi
Peygamber'e söyledi
Kerbela denen yeri

O sahne canlanmıştı
Gözlerinin önüne
Bunu da yapacaklar
Demek İslam dinine

Kundakta uzattılar
Peygamber kucağına
Hüzün o gün düşmüştü
Ehlibeyt ocağına

Mescide geldiğinde
Karşıladı onları
Peygamber'e malumdu
Hepsinin de sonları

İncinmesinler diye
Secdeyi uzatırdı
Emanet ettikleri
Kerbela'yı batırdı

Boynundan çok öperdi
Bilirdi kesecekler
Acı duymasın diye
Cebrail onu bekler

Bakınca tanıdı
Kerbela toprağını
Dalından kopardılar
Gülünü, yaprağını

Biliyorum burası
Benim için son durak
Görüyorum orada
Beni bekliyor Burak

Bacısına söyledi
Söylenecek sözleri
Kızlarına bir baktı
Doldu iki gözleri

Bir hayli zor olmuştu
Vedalaşma töreni
O yüzden hüznün kaplar
Kerbela'yı göreni

Mehmet Demirer

Mektuplar

KARBELA DA KIYAMDA

Hüseyin'i verecekler
Peygamber bekler onu
Cibril haberi verdi
Kerbela onun sonu

Kerbela olayını
O günden gördü gözler
Babacığım sen niçin
Ağlıyorsun haber ver

Fatıma'dan saklayın
Duymayın bu haberi
Ağzınıza almayın
Kerbela denen yeri

Gün geçti büyümüştü
Emekliyordu artık
Aklına geldiğinde
Ağlardı üstü örtük

O kadar çok severdi
Öperdi oynaşırdı
Öyle değer verirdi
Başucunda taşırdı

Boğazından kaç defa
Öptüğünü gördüler
Hüseyin'ini ne kadar
Çok seversin derdiler

Hüseyin dedesiyle
Çok baş başa kalmıştı
O bütün vakarını
Dedesinden almıştı

148.

Şiir

Fatıma yetiştirdi
Kerbela askerini
Hiç kimse dolduramaz
Hüseyin'in yerini

Hac görevi yaparak
Çıktı oradan yola
Kerbela denen yerde
Verdi zoraki mola

Etrafını kuşatıp
Ablukaya aldılar
Biat etmen gerekli
Diye haber saldılar

Zillete boyun eğmek
Bunlar bizden uzaktır
Hutbe irad eyledi
Bizim alnımız aktır

Birçok mektup yazarak
Sizler davet ettiniz
Biz icabet eyledik
Siz nereye gittiniz

O Yezid'in yanında
Sizler de yezitsiniz
Hak aşikâr ortada
Batılda sabitsiniz

Bakın hak dine karşı
Şeytanlar hep atakta
Kılıçlar beni alın
Dinim kalsın ayakta

Mehmet Demirer

Mektuplar

KARBELA DENDİĞİNDE

Kendime ağlıyorum, Kербela dendiğinde
Matemler meclisinde, bazense bir düğünde
Gözlerim durmaz benim, bir zincir gördüğümde
Kendime ağlıyorum Muharrem girdiğinde

Kendime ağlıyorum. Zeynep adı duyunca
Sayıları sayarken, yetmiş iki deyince
Farkında olmayanlar hele beyaz giyince
Üzüntüm artar benim, matem ayı boyunca

Kendime ağlıyorum, susuz biri görünce
Parçalanır yüreğim, yere hasır serince
Hemen aklıma gelir yaralanmış görünce
İçim karalar bağlar, Muharrem'e girince

Kendime ağlıyorum, Ali Ekber duyunca
Peygamber'e çok benzer, bir de onun huyunca
O kadar benzerdi ki, boyu bile boyunca
Kendimi hiç tutamam, bunları okuyunca

Kendime ağlıyorum, Abbas adı gelince
Susuz olan birisi, birine su verince
Kolu kopmuş, haberi, bir yerlerde görünce
Abbas gelir aklıma, benim her şeyden önce

Kendime ağlıyorum, Kasım'ın nazarında
Ben olsam ne yapardım, öyle can pazarında
Gözyaşını dökerek, ben şiir yazarım da
Kan dökemedim diye kendime kızarım da

Kendime ağlıyorum, Ali Asger yanında
Çocukta bir kan görsem, boğazında, başında
Nerde olsa fark etmez, kundağında, döşünde
Gözü ağlar bulurum, ta sabahın beşinde

Kendime ağlıyorum, Rukeyye oldu esir
Acaba ne buldular, onlara nasıl kusur
Ne olur bağlamayın, zincir elini kesir
Veledi zinalara, sözler etmez ki tesir

Kendime ağlıyorum, Sakine'yle birlikte
Benzeri görülmemiş, bu olay zaten ilkte
Günler iyi geçer mi düşmana esirlikte?
Bunların üstüne yok, zulüm ve diktelikte

Kendime ağlıyorum, kafamı kaldırmadan
Öyle ağlıyorum ki, kimseye aldırmadan
Onları anlayamam, ağlasam hiç durmadan
Kerbela anlaşılmaz, Kerbela'ya varmadan

Kendime ağlıyorum, Zülcenah'a bir bakın
Zülcenah, Hüseyin'e baktım ki benden yakın
Gıpta olabilir ya, kıskandı sanma sakın
Gözyaşı döküyorum, ben de olayım yakın

Kendime ağlıyorum, gözyaşıma bakınca
Ben de olmak isterim, bir o kadar yakınca
Ağlamak istiyorum, sizce yoksa sakınca
Kendime ağlıyorum, Kerbela'ya bakınca

Kendime ağlıyorum, Hüseyin'e ağlarken
Ali Ekber meydanda, Hüseyin de ağlarken
Baba gitme diyerek, çocuklar da ağlarken
Ben durabilir miyim Zehra Betül ağlarken?

Mehmet Demirer

Mevsüyeleler

YETMİŞ ÜÇ ADAYIM

150.

Şiir

Yetmiş üç diyeceğim, bilerek, isteyerek
Yetmiş ikisi asıl, bir tanesi de yedek
Kabul eder inşallah, biz bir müracaat edek
Başka kapı yok Ağa, bizler nereye gidek

Kerbela aslanları, can verdi, kan döktüler
O Aşkın bayrağını, mihrabına diktiler
Onların örneği yok, her birisi ilktiler
Gül gibi nazik ama düşmana çelikteler

Onların kanlarına gözyaşı döküyorum
Kan kurumasin diye fidanlar dikiyorum
Hüseyin'le olmaya hep özlem çekiyorum
Allah şahittir buna Ağa'yı bekliyorum

Kur'an nurdur muhakkak, sende nurun nurusun
Din ayakta sayende, bu dinin onurusun
Sana düşman olanın iki eli kurusun
Evladı Resul gelsin, bu ümmette kurtulsun

Kur'an'ın tarifine baktım ki sen uyarısın
Mihenkler seni ölçmez, sen en büyük ayarsın
Kendine bakanları, Musa gibi bayarsın
Sana uyan herkesi Hak rengine boyarsın

Kur'an'daki sırların, sırrı sensin aşikâr
Sır olan Ağa gelsin, belki bize açıklar
Sırları açıklasın diye bekler âşiklar
Alternatif olamaz, sana da diğer şıklar

Döktüğüm gözyaşlarım bir gün kana dönecek
Yaptığım her iyilik, bir gün bana dönecek
Kâbe'yi arayanlar, elbet sana dönecek
Bu kul nida duyunca, sestem yana dönecek

150.

Şiir

Sana öyle fazilet, sen hakkın furkanısın
Kerbela'da Hak için akan Allah kanısın
Sevgili Peygamber'in ciğerisin, canısın
Çık ortaya Ağa can, herkes hakkı tanısın

Sen her fazilette hep öndesin, mütealsin
Sana âşık değilsem, Allah canımı alsın
Eşin benzerin yoktur, hak gösteren cemalsin
Biz tasvir edemeyiz, buyursun vasin gelsin

Bir destan yarattın ki inan duruyor akıl
Onu anlatamaz ki ne bir kalem ne bir dil
Zeyneb'in mesajları, bu gün bizlere, okul
Size âşık olmayan, olamaz ki halis kul

Ya Hüseyin bizlere gizli değil, zahirsin
Yaşıyorsun ölmedin, ebedisin, ahirsin
Resul'den ayrı değil, her zaman her an birsin
Sizden ayrılırsam ben, Allah belamı versin

Her ilimde üstatsın, muallimsiz âlimsin
Kâinata bir baktım âlem üstü âlemsin
Beni her dalaletten koruyan bir kalem'sin
Daima hakkı yazan, and içilen kalemsin

Âşıklık nasıl sözdür, ben kapı kıtmiriyim
Sizi idrak etmekten hem de aciz biriyim
Layık değilim belki, lütfünle bir görüyüm
Rüya da görsem bile bu canımı veriyim

Hak rengine boyanan, Hak adına konuşur
Dünyada akli olan, Ehlibeyt'e danışır
Burda tanışan elbet, mahşerde de tanışır
Kevser havzu başında Peygamber'le buluşur

Mevsireler

Her şeyi bilirsiniz, dilekler size malum
Beni de kabul edin, bana gelmeden ölüm
Siz kabul etmezseniz, sonumuz olur elim
Nefsimize zulmetmiş, oluruz biz de zalim

Yetmiş üçe adayım, bekliyorum sırada
İmtihanlar var elbet biliyorum burada
Hak edenler girecek, torpil yoktur orada
Ağa can adım söyle, ben de deyim burada

Mehmet Demirer

ERBEİN'DE GELİRİM

Sevdiğini bilirim
Bacın Zeynep ölürüm
Sabredemezsen eğer
Yardıma gelirim

Hakkını helal eyle
Sabır nasıldır söyle
Sen söylersen bilirim
Erbain'de gelirim

Allah'ı sevmek işim
Doğru çıktı bak düşüm
Sen üzülme kardeşim
Sabırdır davranışın

Yanımda evlatların
Bekliyor cellâtlarım
Kesilse tüm hatlarım
Erbain'de gelirim

Başına kara bağla
Hem sabret hem de ağla
Bu gerekli kıyama
Dedem geldi rüyama

Şam'a hepsi toplanmış
Başa mızrak saplanmış
Sabret dersin bilirim
Erbain'de gelirim

Bu kıyamın yükünü
Omuzuna yükledim
Sen güçlüsün ey bacım
Onun için bekledim

151.

Şiir

MERSİYELER

Beni layık gördünüz
Bu görevi verdiniz
Sormak için derdiniz
Erbain'de gelirim

Buyur bacım gel bacım
Bitmiyor senin acın
Sana müjde vereyim
Alınacaktır öcün

Rahat uyu kardaşım
Dik durdu benim başım
Kurumuyor gözyaşım
Erbain'de gelirim

Rukeyye çok bağırdı
Bacım saçın ağardı
Senin bunca sabrına
Melekler de ağladı

Şam günleri zor geçti
Böyle zor imtihana
Mevlam bizleri seçti
Görevimi bilirim

Sen üzülme kardeşim
Erbain'de gelirim

Mehmet Demirer

31.03.2006

KERBELA ANLAŞILMAZ BELAYA AĞLAMADAN

Kendime ağlıyorum, Kerbela dendiğinde
Matemler meclisinde, bazense bir düğünde
Gözlerim durmaz benim, bir zincir gördüğümde
Kendime ağlıyorum Muharrem girdiğinde

Kendime ağlıyorum Zeynep adı duyunca
Sayıları sayarken, yetmiş iki deyince
Farkında olmayanlar hele beyaz giyince
Üzüntüm artar benim, Matem ayı boyunca

Kendime ağlıyorum, susuz biri görünce
Parçalanır yüreğim, yere hasır serince
Hemen aklıma gelir yaralanmış görünce
İçim karalar bağlar, Muharrem'e girince

Kendime ağlıyorum, Ali Ekber duyunca
Peygamber'e çok benzer, bir de onun huyunca
O kadar benzerdi ki, boyu bile boyunca
Kendimi hiç tutamam, bunları okuyunca

Kendime ağlıyorum, Abbas adı gelince
Susuz olan birisi, birine su verince
Kolu kopmuş, haberi, bir yerlerde görünce
Abbas gelir aklıma, benim her şeyden önce

Kendime ağlıyorum, Kasım'ın nazarında
Ben olsam ne yapardım, öyle can pazarında?
Gözyaşını dökerek, ben şiir yazarım da
Kan dökemedim diye kendime kızarım da

Kendime ağlıyorum, Ali Esğher yaşında
Çocukta bir kan görsem, boğazında, başında
Nerde olsa fark etmez, kundağında, düşünde
Gözü ağlar bulurum, ta sabahın beşinde

Kendime ağlıyorum, Rukayye oldu esir
Acaba ne buldular, onlara nasıl kusur
Ne olur bağlamayın, zincir elini kesir
Veledi zinalara, sözler etmez ki tesir

Kendime ağlıyorum, Sakine'yle birlikte
Benzeri görülmemiş, bu olay zaten ilkte
Günler iyi geçer mi? Düşmana esirlikte
Bunların üstüne yok, zulüm ve diktelikte

Kendime ağlıyorum, kafamı kaldırmadan
Öyle ağlıyorum ki, kimseye aldırmadan
Onları anlayamam, ağlasam hiç durmadan
Kerbela anlaşılmaz, Kerbela'ya varmadan

Kendime ağlıyorum, Zülcenah'a bir bakın
Zülcenah, Hüseyin'e baktım ki benden yakın
Gıpta olabilir ya, kıskandı sanma sakın
Gözyaşı döküyorum, ben de olayım yakın

Kendime ağlıyorum, Hüseyin'e ağlarken
Ali Ekber meydanda, Hüseyin de ağlarken
Baba gitme diyerek, çocuklar da ağlarken
Ben durabilir miyim Zeynep Şam'da ağlarken?

Mehmet Demirer

ŞAHİTLER KERBELA'SI

Gaziriyye, Neyneva, meşhur adı Kerbela
İblis'in hileleri, bilinmeli evvela
Aşura günü için toplanmıştı her bela
Hakkı hâkim kılmaya çıktı Hüseyin yola

Çadırları kurunca, topladı kabileyi
Düşmanların tavrından, anlamıştı hileyi
Dostlarım! Serbestsiniz, fesh ettim sözleşmeyi
Geri dönecekseniz, fırsat bilin geceyi

Dönmek için gelmedik, kararlıyız hepimiz
Sana dokunamazlar, ölmedik bizler henüz
Hangi yüzle gideriz? Fatma'ya ne deriz?
Alnımız ak gidelim, müsaadeni isteriz

Kanlarıyla yazdılar, mesajını Kur'an'ın
Tarihte örneği yok yetmiş iki yarenin
Böylesi görülmemiş, Allah'a can verenin
Yolundaydı her biri, Kâbe'de put kıranın

Saltanatın ordusu, sultanların adına
Kasım'ı öldürenler, ermesin muradına
Ekber'i görenlerin Resul düşer yâdına
Böyle şey yapılır mı Peygamber evladına?

Su deyince çocuklar, Abbas Fırat'a koştu
Kollarını kestiler, atından yere düştü
Oklanmıştı, Abbas'ın su kırbaları boştu
Bu zulmün müsebbibi Yezit denen sarhoştı

Ali Esğher kundakta kime diyet ödüyor?
Ümm-ü Külsüm, Sakine, Zeynep ile gidiyor
İmam Zeynel Abidin Şam'da lanet ediyor
Ehlibeyt esir olmuş gören, duyan ne diyor?

153.

Şiir

MERSİYELER

Kılıçlar size karşı, gönülleri seninle
Ceddine benziyorsun, hem de birçok yönünle
Düşmanların el çekmez, uğraşrlar dininle
Onların sorunları Muhammedü'l-Emin'le

Sureti insan ama hayvan gibi yaşardı
Ciğer yiyen kadının kan ağzından taşardı
Ona layık olmayı ancak Yezit başardı
Yezidin yaptığına, Nemrut bile şaşardı

Firavun onaylamaz görse bu zulümleri
Bunlara insan diyen, var ise çıksın biri
Zilletle yaşamının İslam'da yoktu yeri
Vedalaştı Hüseyin, gidiyor gelmez geri

Hazreti Yahya gibi başın göklerde senin
Hasıra sarılmıştı o mutahhar bedenin
Cibril ile gelmişti, Peygambere haberin
Hüseyin yenilmedi, Fecr'e yemin ederim

Terk-i mâsivâya ram, maşukuna pür heves
Büyük kurban Hüseyin, bunu bilmeli herkes
Hakkı haykırıyordu mızrak başında bir ses
Kevser için verildi Kerbela'da son nefes

Ehlibeyt'i sevmeyen, mümin olamaz, mümin
Sevmemek için sanki yemin etmişler, yemin
Ubeydullah bin Ziyad kimin evladı, kimin?
Dini yok eder bunlar, zemin bulsalar, zemin

Yoksa okunacaktı, İslam'ın fatihası
Semada yankılandı Peygamber'in nidası
Geçmişten geleceğe hakla-batıl davası
Hakkın galip geldiği şahitler Kerbela'sı

Mehmet Demirer

(01. Z. Hicce-01.Muharrem.1430)

FERYAD EDER AĞLARIM

Kerbela'yı anarken, her damla gözyaşım
Kan gözümünden akarken, mazlumlara yanarım
Matemine yanarken, başa vurup hışımla
Kervan yola çıkarken, feryad eder ağlarım

Hüseyin maşukuna adarken, pak canını
Sahrayı Kerbela'ya akan masum kanını
Gayretim anlamaya, o irfan'î yanını
Çadırlara bakarken, feryad eder ağlarım

Susuz can veren erler, Fırat'ın kenarında
Şimdi suya kandınız, siz Kevser pınarında
Gıpta ederken size, ben bu hasret narında
Ciğerimi yakarken, feryad eder ağlarım

Abbas'ın kollarını kesmişler kesmesine
Birçok mızrak saplanmış, Ekber'in sinesine
Duyduğum benziyorsa Rukeyye'nin sesine
Yürekten ah çekerken, feryad eder ağlarım

Neler oldu ah neler, Kerbubela çölünde
Âşıklar bir arada, Aşura mahfilinde
Bakan tarihi görür çadırların külünde
Çöller yanık kokarken, feryad eder ağlarım

Zeyneb'in yiğitliği, her safhada görüldü
Zannettiler korkaklar, Ali tekrar dirildi
Yetmiş iki aziz can, özgürlüğe verildi
Zincirleri takarken, feryad eder ağlarım

Ellerinde zincir var, Ümm-ü Külsüm, Sakine
Ali Esğher kundakta can vermişti bu dine
Zehra, Ali aşkıyla yansın diye bu sine
Hasretini çekerken, feryad eder ağlarım

“Hep güzellik gördük biz” dedi Zeyneb-i Kubra
Dünya perest olanlar, bunu anlamaz asla
Biz ne kadar geride, onlar ne kadar vâlâ
Bu halime bakarken, feryad eder ağlarım

Yine görmüştü o gün, babasını düşünde
Şirin dilli Rukayye, babasının başında
Acılar toplanmıştı, Zeyneb’in gözyaşında
Rukeyye’yi yıkarken, feryad eder ağlarım

Gölge etme Cebrail, perde olma araya
Kanadını bir çekte, bakayım şu saraya
Âşık Mehmet bir umut ile geldi buraya
Ora göz dikerken, feryad eder ağlarım

Mehmet Demirer
30.Muharrem.1431

SÖNMEYEN BİR KOR DÜŞER

Kerbela'yı anarken, her müminin gönlüne
Tarifsiz bir acıyla, sönmeyen bir kor düşer
Peygamber gül zarının o en kızıl gülüne
Ağlarken gözyaşları, yıkar bendini taşar

Olayın vahameti, hiç çıkmıyor akıldan
Böyle zulüm olamaz ne hayvandan, ne kuldan
Hakikat anlatıldı masum olan bir dilden
Ayet, hadis dinlemez, zalimler haddi aşar

Sahrayı Kerbela'ya döktüler masum kanı
İftira ve yalanla, kurmuşlardı planı
Yakmaya kalkmışlardı, çadırlarda olanı
Nasıl bir kindarlık bu, insanın aklı şaşar

Ne zaman kaybettiniz insani duyguları
Sanki size mi kaldı, akan Fırat suları
Kızıl kana bulanmış, Zülcenahın yuları
Zalim kendi zulmüyle, kendi kabrini eşer

Kerbela'yı bir bütün ele almak istedim
İmamlardan rivayet, her konuda var dedim
Hüseyin'dir rehberim, imamım ve seyyidim
Hak adına, hak dini savunmuş, Hayr-ul Beşer

Ne olur hiç sormayın, Rukeyye'nin yerini
Onu tarif etmeye bulamadım birini
Sana nasıl kıydılar, morartılar derini
Her adını duyanda, dayanmaz yürek pişer

Ümm-ü Külsüm, Sakine su diye geldiğinde
Abbas aklıma gelir, Rukeyye dendiğinde
Zalimler bırakmadı, su alıp döndüğünde
Abbas atından düştü, melekler ona koşar

Musibet karşısında sabır demek kolay da
Sabır öyle kolay mı, böylesi bir olayda
Canlarını verdiler, gördüler âli fayda
Zeynebî mesajlarla Hüseyinî mektep yaşar

Ali Ekber benzerdi, Resulü Kibriya' ya
O kadar çok benzeyen gelmemişti dünyaya
Gündüz güneş gibiydi, gece benzerdi aya
Görmek için gözlerim, birbiriyle yarışır

İmam Seccad Yezid'e öyle bir ders verdi ki
Sahte ihtişamını yere öyle serdi ki
Felçli insanlar gibi kalkamadı, bir teki
Özgürlerin oğluna böyle oğul yaraşır

Anlatmaya çalıştım, kısaca Kербela'yı
Bela burda öğrendi, bin bir türlü belayı
Şeytan ve avanesi, toplanmıştı alayı
Hüseyin haktan yana, hakka karşı bütün, şer

Kıyam ile mesajı ulaştırdınız bize
Canana can verdiniz, kurban olayım size
Yapılanlar ortada, gerek yok başka söze
Âşık Mehmet sizleri, anlamaya çalışır

Mehmet Demirer

01.Sefer.1431

ŞEHİTLER DİYARI KERBUBELA'DA

Şehide cennet-i âla süslenir
Aşık, maşukuna bakar seslenir
Şekûr sofrasında kullar beslenir
Şehitler diyarı Kerbubela'da

Bela sahnesini seyretti gözler
Can verirken dahi gülüyor yüzler
'Ahde vefa nedir?' öğrendik bizler
Şehitler diyarı Kerbubela'da

Özü, sözü doğru olur şehidin
Onlar sayesinde ayakta bu din
İslam ağacını yeşerdi bilin
Şehitler diyarı Kerbubela'da

Bir görseniz şehit olan Abbas'ı
Neye dönmüş elindeki kırbaşı
Gök kubbeyi çatırdattı duası
Şehitler diyarı Kerbubela'da

Yiğitçe savaşan Ali Ekber'di
Resul'e en fazla benzeyen erdi
Onlarca Yezid'i yerlere serdi
Şehitler diyarı Kerbubela'da

Hüseyin, Kasım'a verdi ya izin
İmam'ı o zaman kapladı hüzün
Burası bittiği yer idi sözün
Şehitler diyarı Kerbubela'da

Kundakta bir çocuk çıktı meydana
Zalim düşman henüz doymadı kana
Yapılan bu zulmü gör Zehra ana
Şehitler diyarı Kerbubela'da

156.

Şiir

Her biri can verdi Mevla yoluna
Haklı, haksız ancak böyle biline
Ne geçti düşmanın bir bak eline
Şehitler diyarı Kerubela'da

Zeynep, Hüseyin'e bir gömlek verdi
Verdiği gömleği kırk parça gördü
Ancak Zeynep taşır bu kadar derdi
Şehitler diyarı Kerubela'da

Ne kadar zor olur veda busesi
'Gitme baba' diyen çocuğun sesi
Ağlattı, ağlamam diyen herkesi
Şehitler diyarı Kerubela'da

Mehmet Demirer
15.Zilhicce 1431

MERSİYELER

ŞAHGÜL

Güneşimi semalarda vurdular
Ak kumrumu al kanlara boğdular

Ayırdılar beni nazlı yârimden
Kestiler şah gülümü gülzârimden

Benim Ali'm şibh-i Peygamber idi
Yâdigâr-ı Aliyy-i Hayder idi

Zeyneb'in nazenîn yeğenydi o
"Hala! Ali'n kurban!" diyenydi o

"Halan kurban olsun o gül na'sına
Neler geldi yiğidimin başına?!"

Haber verin cedit Resul ağlasın
Bütün meleklerle Cibril ağlasın!

Söyleyin ağlasın Ekber'e Zehrâ
Ağlasın Ali'me Ali Murtazâ

Sakine ağlasın, Leyla ağlasın
Hüseyn'im, Zeyneb-i Kübrâ ağlasın

Ekber'im meydanda kanlar içinde
İsmail'dir o kurbanlar içinde

Başınız sağ olsun ey Ehl-i Resul!
Ya Rab bu kurbanı sen eyle kabul!

158.

Şiir

İMÂM HÜSEYİN

Türbesine giden medet diliyor
Kerbela çölünde İmâm Hüseyin
İsmi her insan kesin biliyor
Milletin dilinde İmâm Hüseyin

Çöllere karışmış dökülen kanlar
Yoluna fedadır yaşayan canlar
Sana âşık olmuş bunca insanlar
Ölüyor yolunda İmâm Hüseyin

İnsanlar unutmaz dünü bugünü
Yüce Ehl-i Beyt'in doğrudur yönü
Seni anıyoruz Âşûrâ günü
Sevginin selinde İmâm Hüseyin

Dedesi Muhammed, babası Ali
Çölleri ıslatmış gözünün seli
Şehâdet getirmiş ağzında dili
Kılıcı elinde İmâm Hüseyin

Göreni ağlatmış mübarek na'şı
Çöllerde savaşmış düşmana karşı
Her na'ra attıkça titretmiş Ârş'ı
Kirmanı belinde İmâm Hüseyin

Allah dostu olur şehid denenin
Gözyaşı kurumaz bağı yananın
Şehidine ağlayan her ananın
Gözünün selinde İmâm Hüseyin

Mithat İnci
Mart-2000

CAN HÜSEYN

Canım kurban olsun sana
 Ey canlara cânân Hüseyin
 Lütfeyle gel rahmet bana
 Ya fetâ-yı cinân Hüseyin

Oldum senden burda cüdâ
 Olsun canım sana fedâ
 Ey mazhâr-ı nur-i hüdüâ
 Âlem sana hayran Hüseyin

Sen Ahmed'in reyhanısın
 Murtaza'nın sercânısın
 Ol Zehra'nın efganısın
 Cennet sana mekan Hüseyin

Senden bize geldi sefâ
 Olsun sana bizden vefâ
 Ey yâdigar-ı Mustafa
 Oldun haktan ihsan Hüseyin

Yâdın gönüllerde her an
 Methediyor sizi Kur'ân
 Ey burhan-ı yüce Rahman
 Tüm dertlere derman Hüseyin

Ramazan der ki varalım
 Ayağına yüz sürelim
 Nasip eylesin görelim
 Ey sebeb-i ğufrân Hüseyin

KARBELA'DA İMAM HÜSEYİN

Gündüz hayalimde gece düşümde
Kerbela'da yatan İmam Hüseyin
Bir aşktır, sevdadır tüter başımda
Kerbela'da yatan İmam Hüseyin

Son durak idi Kerbela çölü
Sinesinde soldu açılan gülü
Dedesi Muhammed, babası Ali
Kerbela'da yatan İmam Hüseyin

Gönlümde gizlidir onun yarası
Açarım gelince, vakti sırası
Fatıma ananın ciğer pasesi
Kerbela'da yatan İmam Hüseyin

Yezit tuttu suya giden yolları
Per perişan Ehlibeyt'in hâlları
Kalem oldu Abbas'ımın kolları
Kerbela'da yatan İmam Hüseyin

Dönmedi yürüdü Hakk'ın yolunda
Yaran yoldaşları sağı solunda
Ali Ekber şehit oldu kolunda
Kerbela'da yatan İmam Hüseyin

Ehlibeyit "AHZAP" ile paklandı
Allah yolu onlar ile aklandı
Ali Aşgar boğazından oklandı
Kerbela'da yatan İmam Hüseyin

Kerbela dedikçe artıyor yaşım
Sufyan soyu oldu sizlere Haşım
Hak yolda can verdi Cenabı Kasım
Kerbela'da yatan İmam Hüseyin

Huseyn dostu bugün karalar bağlar
Dayanmaz bu derde tas ile dağlar
Küçücük Sakine baba der ağlar
Kerbela'da yatan İmam Hüseyin

Kerbela vakası belimi büker
Bu derdi Ehlibeyt dostları çeker
Zeynep gardaş deyip gözyaşı döker
Kerbela'da yatan İmam Hüseyin

Velayet ağlayıp hayal kuracak
Gözleri yollara bakıp duracak
Mevla Mehdi gelip hesap soracak
Kerbela'da yatan İmam Hüseyin

Velayet Aytan

AĞLAR

Bugün Aşura günüdür
Yer, gök kevn u mekan ağlar
Şia'nın kara günüdür
Can dayanmaz canan ağlar

Kerbela'nın susuz çölü
Solduruyor gonca gülü
Kundağında Esğar Ali
İçi yanar, etşan ağlar

Susuzluktan renkler soldu
Kerbela al kanla doldu
İmam Zeynel yetim kaldı
Ehlibeyt'le Kur'ân ağlar

Hüseyn'e kurbandır özüm
Toprağına sürsem yüzüm
Münafiğa yoktur sözüm
Bugün ehli iman ağlar

Lanet Süfyan'nın oğluna
Kandı dünyanın malına
Ehlibeyt'in bu halına
Körelmemiş vicdan ağlar

Fırat'ın yolları bağlı
Susuz kaldı Ali oğlu
Zehra'nın ciğeri dağlı
Yer ağlar, asuman ağlar

Kerbela'da bir yel eser
Suya hasret Hüseyin server
Ol Peygamber sine döver
Şahlar Şahı Merdan ağlar

Kerbela'nın çölü taşlı
Kan ağlıyor, kurtlu kuşlu
Ebuzer'in gözü yaşlı
Kanber ağlar, Selman ağlar

Zeynep ağlar kan yaş döker
Yetimler boynunu bükür
Gökte melekler ah çeker
Yerde cemi insan ağlar

Bugün ağlar dağlar bile
Dağlar taşlar gelir dile
Cemi cümle mahlûk ile
Kul Velayet Aytan ağlar

Velayet Aytan

AĞLARAM

Ey erenler yas u matem zamanı
Garip garip boynum бүker ağlaram
Tabipler derdime bulmaz dermanı
Gözyaşım içime döker ağlaram

Muhammed Ümmeti karalar giye
Ne su içe ne de bir lokma yiye
Sinemi döverim ya Hüseyñ diye
Gönlüm büryan edip yakar ağlaram

Mevlam kahreylesin yıksın zulümü
Nara yaksın zalim oğlu zalimi
Sormayın erenler dalgın hâlimi
Kerbela yoluna bakar ağlaram

Evvel akıllıydım del oldum şimdi
Acı esen poyraz, yel oldum şimdi
Damlaydım biriktim sel oldum şimdi
Kerbela'ya doğru akar ağlaram

Zalim Yezit nasıl kıydın o cana
Ahirette Allah soracak sana
Hüseyñ'e ağlamak ar değil bana
Nefsin kalesini yıkar ağlaram

Gönül ikrar verdi geri dönmüyor
Bağrımdaki alev, ateş sönmüyor
Zalimin zulmüne öfkem dinmiyor
Dişimi, yumruğum sıkar ağlaram

Velayet ülkesi yurdumdur benim
Ehlibeyt zikrimdir, virdimdir benim
Kerbela vakası derdimdir benim
Ömrümce bu derdi çeker ağlaram

ALİ AĞLAR, ZEHRA AĞLAR

Kerbela'da kuşlar ağlar
Gözlerimde yaşlar ağlar
Hüsey'nin yas günlerinde
Dağlar ağlar, taşlar ağlar

İmam Hüsey'n bize server
Yolumuzda onlar rehber
Muhammed-Ali yolunda
Şehit oldu Ali Ekber

Tutuldu hep su yolları
Düştü Abbas'ın kolları
Muharremde kara giydim
Çıkardım yeşil, alları

Şehit Alemdar Abbas'ım
Yezit size oldu hasım
İmam Hasan yadigârı
Susuz şehit oldu Kasım

Susuz şehit olan Esğ'er
O gül rengi solan Esğ'er
Canlar sana feda olsun
Kundağı kan dolan Esğ'er

Sakine der babam hani?
Yetim mi bıraktı beni?
Bibi Zeynep bir cevap ver
Allah'a and verdim seni

Başında bağlı karası
Yoktur bu derdin Çaresi
Kerbela zulmünden sonra
Dinmez Zeyneb'in yarası

Zeynep karaları bağlar
Cümle melek sine dağlar
Resulallah sine döver
Ali ağlar, Zehra ağlar

Şehit düştü yetmiş üç can
Gel de bu dertlere dayan
Bütün âlem böyle bilsin
Velayet Hüseyin'e kurban

Velayet Aytan

BAŞIN SAĞ OLSUN

Ezaya gelmişik ya Resulallah
Muhammed Mustafa başın sağ olsun
Oğlun şehit oldu ya Veliyallah
Aliyy-el Murteza başın sağ olsun

Hüseyin deyip sineleri dağladık
Sine vurup için için ağladık
Zeynep ile karaları bağladık
Ya Fatıma Zehra başın sağ olsun

Can gardaşın Hüseyin etşan ölüptü
Üreği yanmıştı büryan ölüptü
Oğlun Cenab Kasım cavan ölüptü
Hasane'l-Mucteba başın sağ olsun

Oğlanların bir bir şehit veripsen
Şehitlerin yaraların sarıpsan
Huseyn sehit olanda sen görüpsen
Ya Zeyneb-i Kubra başın sağ olsun

Kolu gelem olan Abbas elemdar
Biz Şeyiz Ehlibeyt'e vefadar
Bugün olduk sizin ile ezadar
İmam Zeyne'l-Aba başın sağ olsun

Kerbela'da vurdu Hüseyin hatemi
Heyran edip özüne tüm âlemi
Bugün ceddin Hüseyin'in matemi
İmam Bâkır Ağa başın sağ olsun

164.

Şiir

Sizi özümüze İmam bilmişik
Körpe kuzu kimin meler kalmışık
Gözümüzün yaşı ile gelmişik
Cafer Musa Rıza başın sağ olsun

Kerbelad'a Huseyn ile oklandık
Susuz kaldık susuzluktan dağlandık
Taki, Naki, Asker'iyeye bağlandık
Ya Mehdi, ya Mevla başın sağ olsun

Velayet Aytan

MERSİYELER

EY CAN HÜSEYN'İM

Hüseyn'im, Hüseyn'im, ey can Hüseyn'im
 Fırat kenarında etşân Hüseyn'im
 Senin ile derde, gama büründü
 Kerbelâ çölünde Şian Hüseyn'im

Cahil sözü kalbimizi yaralar
 Sinemizde dizi, dizi yaralar
 Sana değen oklar, bizi yaralar
 Canımız içinde, canan Hüseyn'im

Yezid'in yüzünden akar mel'anet
 Soyundan mirastır ona hıyanet
 Seni unutursam, bana bin lanet
 Şâh oğlusun, Şâh-ı Merdân Hüseyn'im

Allah'tan başka bir ilah yok dedin
 İsterseniz delil, ispat çok dedin
 Allah bir Muhammed, Ali hak dedin
 Hakk'ın davasıdır davan Hüseyn'im

Sana kalkan eller, kırılır bir gün
 Boz bulanık seller durulur bir gün
 Elbette hesabın sorulur bir gün
 Kurulursa ulu divan Hüseyn'im

Seni seven canlar, derde dert ekler
 Sevgini, aşkını gönülde saklar
 Mahşer günü senden şefâat bekler
 Şu garip Velayet Aytan Hüseyn'im

166.

Şiir

ZEYNEB'İN

Gardaş senden sonra belim büküldü
Bir kez daha yetim kaldı Zeyneb'in
Od verildi çadırımız yakıldı
Zincirlendi esir oldu Zeyneb'in

Kerbela çölüne çöktü bir duman
Tesellimiz oldu ikrar ve iman
Sakine babasın sorduğu zaman
O anda yıkıldı, öldü Zeynebin

Dost bilmiştik düşman çıktı Kufiyan
Bize kem gözlerle baktı Kufiyan
Başımıza toprak döktü Kufiyan
Senin hasretinle soldu Zeyneb'in

Şehadet ederim yolun Hak idi
Özün de pak idi, neslin pak idi
Şam-i geribanda kimsem yok idi
Bin dirilip bin de öldü Zeyneb'in

Güzel İmam sana kurbandır özüm
Yüreğim sızılar, kan ağlar gözüm
Feryad u figandır gecem gündüzüm
Sanma senden sonra güldü Zeyneb'in

Kervan edip yola kattılar bizi
Aç, susuz, perişan tuttular bizi
Şam eline esir ettiler bizi
Sanılmasın bundan yıldı Zeyneb'in

Zalimin zulmünden korkup yılmadım
Zulüm karşısında sessiz kalmadım
Senin bayrağını yere salmadım
Sönmez bir meşale oldu Zeyneb'in

Mazlum olanların feryadım ben
Yaralı kuşların kanadım ben
Ali ve Fatıma evladım ben
Onlardan dersini aldı Zeyneb'in

Soyu kesik değil ceddım Muhammed
Dünya âlem bilsin haktır Velayet
Zeynel Abidin'le sürdü imamet
Sabırda teselli buldu Zeyneb'in

Velayet Aytan
28.03.2005, Nürnberg

Mektuplar

167.

Şiir

HÜSEYN'İM

Men gurbanam o sendeki, nura Hüsey'n'im
Her yanın oluptu kanlı yara Hüsey'n'im

Kerbela matemi geldi, ağlar Şiayan
Açılır yürekte derin, yara Hüsey'n'im
Yükselir göklere yine, feryad u figan
Ehl-i Şia düşer bugün, zara Hüsey'n'im

Men gurbanam o sendeki, nura Hüsey'n'im
Her yanın oluptu kanlı yara Hüsey'n'im

Yüzleri gülmesin sizi, derde salanın
Boğazından ok vurdular, susuz balanın
Adını duyduğun zaman Kerubelanın,
Gam, bela çölüdür dedin, bura Hüsey'n'im

Men gurbanam o sendeki, nura Hüsey'n'im
Her yanın oluptu kanlı yara Hüsey'n'im

Allah'ın laneti olsun, Ehl-i Sufyan'a
Gözyaşı döker ağlarım, ben yana yana
Gökte melekler mersiye, okuyor sana
Sine vurup hazin ağlar, Zehra, Hüsey'n'im

Men gurbanam o sendeki, nura Hüsey'n'im
Her yanın oluptu kanlı yara Hüsey'n'im

Hüsey'n'im kızıl gül kimin, solup diyerek
Meydanda kömeksiz yalnız, kalıp diyerek
Cavan oğlum susuz şehit, olup diyerek
Zehra bugün bağlar başa, kara Hüsey'n'im

Men gurbanam o sendeki nura Hüsey'n'im
Her yanın oluptu kanlı yara Hüsey'n'im

Can verdin kaldırdın ey Can, ayağa dini
Ehli iman olan insan, unutmaz seni
Ulu divan kurulanda, kıyamet günü
Yezitler yanacak elbet, nara Hüsey'n'im

Men gurbanam o sendeki nura Hüsey'n'im
Her yanın oluptu kanlı yara Hüsey'n'im

Karar kıldık Hak yolunda, ikrar imanda
Dönekler durmadı yine, ahd u peymanda
Yirmi birinci asırda, biz bu zamanda
Yezidin elinden düştük, dara Hüsey'n'im

Men gurbanam o sendeki, nura Hüsey'n'im
Her yanın oluptu kanlı yara Hüsey'n'im

Ehlibeytin aşkı ile, olduk müptela
Başımızdan eksik olmaz, dert ile bela
Her gün Aşura oluptur, her yer Kербela
Atan Şah-ı Merdan gele, cara Hüsey'n'im

Men gurbanam o sendeki, nura Hüsey'n'im
Her yanın oluptu kanlı yara Hüsey'n'im

Velayete beli dedim, aşk ile yandım
Kevser ırmağından akan, badeden kandım
Senin aşkına düşeli, mecnuna döndüm
Men başımı alıp gedim, hara Hüsey'n'im

Men gurbanam o sendeki, nura Hüsey'n'im
Her yanın oluptu kanlı yara Hüsey'n'im

Velayet Aytan

KERBELA'DA

Kerbela'da kuşlar ağlar
Gözlerimde yaşlar ağlar
Hüseyni'n yas günlerinde
Dağlar ağlar, taşlar ağlar

İmam Hüseyin bize server
Yolumuzda onlar rehber
Muhammed-Ali yolunda
Şehid oldu Ali Ekber

Tutulmuştur su yolları
Düştü Abbas'ın kolları
Muharremde kara giydim
Çıkarttım yeşil, alları

Şehid Alemdar Abbas'ım
Yezit size oldu hasım
İmam Hasan yadigârı
Susuz şehid oldu Kasım

Susuz şehid olan Esğere
Gül den rengi solan Esğere
Canlar sana feda olsun
Kundağı kan dolan Esğere

Sakine der babam hani?
Yetim mi bıraktı beni
Bibi Zeynep bir cevap ver
Allah'a and verdim seni

Başında bağlı karası
Yoktur bu derdin çaresi
Kerbela zulmünden sonra
Dinmez Zeyneb'in yarası

Zeynep karaları bağlar
Dayanmaz bu derde dağlar
Resulullah sine döver
Ali ağlar, Zehra ağlar

Şehid düştü yetmiş üç can
Gel de bu dertlere dayan
Bütün âlem böyle bilsin
Velayet Huseyn'e kurban

Velayet Aytan

Mektuplar

KURTULUŞ GEMİSİ

Bugün şehit oldu Husyen, kara bağlayın
Sine dövün, kan ağlayın, yürek dağlayın
Yerde melek gökte insan, hepsi ağlaşır
Mah-i Muharrem'dir canlar, siz de ağlayın

Ya Hüseyin ya güzel İmam yoluna kurban
Ebulfezl'in kalem olan, koluna kurban

Zalim Ebu Süfyan soyu, etmez merhamet
Selâm olsun Hüseyin'e, Yezid'e lanet
Yolumuzu aydınlatır, Hüseyin ışığı
Hüseyin kurtuluş gemisi, Hüseyin hidayet

Ya Hüseyin ya güzel İmam yoluna kurban
Ebulfezl'in kalem olan, koluna kurban

Bugün Aşura günüdür, tüm cihan ağlar
Bugün Resulallah ağlar, Şah Merdan ağlar
Kerbubela'nın meydanî, kana doymuyor
Ali Ekber şehit düştü, Leyla kan ağlar

Ya Hüseyin ya güzel İmam yoluna kurban
Ebulfezl'in kalem olan koluna kurban

Kalem kollu Ebulfezl'i yetim bildiler
Kılıç vurup, kollarını kesip saldılar
Buna yürekler dayanmaz, ya Resulallah
Ali Esğır, Cenab Kasım cavan öldüler

Ya Hüseyin ya güzel İmam yoluna kurban
Ebulfezl'in kalem olan koluna kurban

Hüseyin Resul'ün torunu Ali'nin oğlu
Zalimin elinden onun yüreği dağlı
Uyan ya Muhammed, uyan hallere bir bak
Ehlibeyt sürgün gidiyor elleri bağlı

Ya Hüseyin ya güzel İmam yoluna kurban
Ebulfezl'in kalem olan koluna kurban

Velayet Aytan
Nürnberg 21-02-2005

MetisüelEr

EKBER GELİR

Ekber çıkanda meydana
Dediler ki Heyder gelir
Zalim yezit kıyma ona
Şebih-i Peygamber gelir
Ekber gelir, Ekber gelir

Yüzü Peygamber'in yüzü
Özü Peygamber'in özü
İzi Peygamber'in izi
Bir sakiyi Kevser gelir
Ekber gelir, Ekber gelir

Elinde tevhid badesi
Ali Murtaza dedesi
Hüseyin'in Şehzadesi
Dilimizde ezber gelir
Ekber gelir, Ekber gelir

Ekber'de aşka bak hele
Aşkını getirdi dile
Kılıcını alıp ele
Hüseyin'e yaver gelir
Ekber gelir, Ekber gelir

Yüzü benzer güneş, aya
Alem heyran selvi boya
Dudak hasret kalıp suya
Büryan olan ciğer gelir
Ekber gelir, Ekber gelir

Benzer bir mah-i tabana
Canı can verer canana
Ziya salıptır cihana
Biraderi Esğەر gelir
Ekber gelir, Ekber gelir

Ekber derdi cana düştü
Can derdi canana düştü
Meydanda al kana düştü
Kana batan peyker gelir
Ekber gelir, Ekber gelir

Kerbubela'nın şahidi
Velayet'in mücahidi
Ehlibeyt'in ilk şehidi
şehitlere rehber gelir
Ekber gelir, Ekber gelir

Velayet Aytan

Metsüyelert

VELAYET SESİMİZ

Kerivan revan oluptur, Kerubela'ye bugün
Ali evlatları düşüp, kanlı sehraye bugün
Muharrem ayıdır bu ay, matemdir yastır bize
Yüreğinde aşkı olan, gelsin ezaye bugün

Ehlibeyt'e yas tutupta, başa kara bağlayın
Feryad u figan eyleyip, yürek ciğer dağlayın
Ey Hanedan âşıkları, sine vurun, ağlayın
Masum canlar düçar olup, derde belaye bugün

Zulfikar'dan korktu bunlar, saklandılar sustular
Sinsi sinsi bir köşede, beklediler, pustular
Bedir'deki kinlerini, Kerbela'da kustular
Zülmeyledi Sufyan soyu, Al-i Taha'ye bugün

Hüseyn'in mübarek canı, hep yâre yare olmuş
Zulcenah sahipsiz kalıp, çölde avare olmuş
Kalbi Muhammed Mustafa, gör pare pare olmuş
Ehlibeyt'i seven salsın, canın cefaye bugün

Ehli iman kara bağlar, geldi Mah-ı Muharrem
Ebelfezl'in iki kolu, kesilip olup kalem
Kan ağlasın yerler gökler, ağlasın cümle âlem
Matem tutup ağlayalım, susuz Sekka'ye bugün

Huseyin, son namazını, çıkıp kıldı meydanda
Su yerine, kanı ile, abdest aldı meydanda
Evlad-ı Muhammed, tek tek şehit oldu meydanda
Kerbube'la döndü sanki, kanlı Mina'ye bugün

Ali Ekber, babasına hali beyan eyledi
“Canım, senin Hak yoluna, feda eylerim” dedi
Kerbela'da kana battı, Arş ve Kürs'ü titredi
Tesliyet arz eyleyelim, gamlı Leyla'ye bugün

Yerde insan, gökte melek, utandı kan ağladı
Zeyneb'in, feryat figanı, yürekleri dağladı
Gözünden, kanlı yaş döktü, Zehra kara bağladı
Zehra'nın sesi yükselir, Arş-ı Ala'ye bugün

Velayet sesimiz bizim, bizi yandırır bu yas
Şefaat eylesin bize, Şehit Alemdar Abbas
Ey ehl-i iman olanlar, geyinin kara libas
Baş sağlığı dileyelim, Fatma Zehra'ye bugün

Velayet Aytan (Almanya)

Mektuplar

AĞLADI

İmam Hüseyin'in matem zamanı
Dert çekti, Al-i Taha ağladı
Hüzün bürüdü, kevn u mekanı
Zemin ağladı, sema ağladı

Al'ekber çıktı er meydanına
Erlık yaraşır onun şanına
Kafirler kıydı kutlu canına
Büründü gama, Leyla ağladı

Emmime canım fedadır diyen
Genç çağda ecel gömleğin giyen
Canan uğrunda canına kıyan
Kasım'a Kerubela ağladı

Suz kalan kızlar, Abbas'a koştu
Abbas'ın kolu bu yolda düştü
Dedi Ağa can, su meşgim boştu
Göz yere bakti, Sekka ağladı

Hüseyin sabretti, derde dayandı
Bu işin sonu, ona ayandı
Esğır kundağı kana boyandı
Kundağı kanlı bala ağladı

Susuzluk nice sineler yaktı
Suz kalan canlar Fırat'a baktı
Fırat'ın suyu kan oldu aktı
Kerbela çölü, sahra ağladı

Bakın Hüseyinin ahu zarına
Kim vakıf onun hak esrarına
Sunduğu kamil kurbanlarına
Kabe ağladı, Mina ağladı

Kızıl kan ile dolunca meydan
Yer ile göğü bürüdü duman
Hüseyin attan düştüğü zaman
Titredi, Arş-ı A'la ağladı

Resul Ekrem'in, canı Hüseyin
Dinin şerefi, şanı Hüseyin
Aktığı zaman kan-ı Hüseyin
Ali ağladı, Zehra ağladı

Kerbela narı, yakar alemi
Hüseyin elinde bunun merhemi
Velayet ehli tutar matemi
Sahib-i Zaman Mevla ağladı

Velayet Aytan

173.

Şiir

MERSİYELER

AĞLASIN CANLAR

Geldi çattı yine Aşura günü
Al çıkarıp kara bağlasın canlar
Hüseyin uğrunda versin ömrünü
Yaksın ciğerini, dağlasın canlar

Pervane özünü ateşe yaksın
Ateşte od alan bedene baksın,
Vursun sinesine, gözyaşı döksün
Hüseyin aşkıyla ağlasın canlar

Hüseyin dindir, Hüseyin, imandır deyip
Şia candır, Hüseyin canandır deyip
Canı, canan için kurbandır deyip
Hüseyin yolunda tığlasın canlar

Zamanede dide-giryan olana
Ağlayıp kavrulup büryan olana
Dert elinden dil-i suzan olana
Pir elinden derman sağlasın canlar

Velayet söz söyler güzel dostuna
Kurtlar bürünmüştür kuzu postuna
İnsanlığı ezen, düzen üstüne
Şiddetli sel gibi çağlasın canlar

AKLIMA GELİR

Muharrem matemi gelen zamanı
Kerbela meydanı, aklıma gelir
Yasa boğar matem, iki cihanı
Zehra'nın civanı, aklıma gelir

Matem tutar, karaları bağlarım
Başıma vurarım, sessiz ağlarım
Büryan edip, ciğerimi dağlarım
Ehlibeyt'in kanı, aklıma gelir

Taşır kanında Peygamber'in kanın
Siler gözlerinden Ekber'in kanın
Atıp göğe Ali Esğ'er'in kanın
Huseyn'in kurbanı, aklıma gelir

Huseyin'le rah-ı Hak'ka girdiler
İkrarda imanda, sadık durdular
Hak yolunda canlar, canın verdiler
Canların imanı, aklıma gelir

Yezidiler, kutlu kanı döktüler
Hayvanlaşıp insanlıktan çıktılar
Çadırlara ateş verip yaktilar
Mazlumlar efganı, aklıma gelir

Yola revan olup kerivan Şam'a
Kervan derdin döker, çöldeki kuma
Düçar olup derde, musibet, gama
Esirler kervanı, aklıma gelir

Başa kara bezler çekme vaktidir
Gözden kanlı yaşlar, dökme vaktidir
Sine vurup boyun bükme vaktidir
Şia'nın hicranı, aklıma gelir

174.

Şiir

Revan olur, gözün yaşı Huseyn'e
Değdikçe zalimin, taşı Huseyn'e.
Matem tutar, can gardaşı Huseyn'e
Zeyneb'in figanı, aklıma gelir

Arif anlar, sözlerinden arifin
Anlamı olmalı bunca tarifin
Yezit denen kafir, melun herifin
Allah'a isyanı, aklıma gelir

Kılıç dura dura, kında pas tutar
Huseyn'im diyerek, Ali yas tutar
Ali, yası kendisine has tutar
Velayet Sultanı, aklıma gelir

Velayet Aytan

MERSİYELER

ALEMDARIM

Bir gardaş ver mene Xuda
Sadık vefadarım olsun
Ahd edirem Kerbela'da
Menim elemdarım olsun

Başın qoysun dizlerime
Gözü baxsın gözlerime
Susuz Kerbela çölünde
Sekka olsun qızlarım

O benim sırdaşım olsun
Kerbela yoldaşım olsun
Benzesin atam Ali'ye
Kuvvetli gardaşım olsun

Adını Abbas qoyaram
Üzüne bakıp doyaram
Şehit olanda köyneğin
Eyninnen özüm soyaram

Gardaşım cavan çağlıdı
Hak'kın yoluna bağlıdı
Meydana at süren vaxıt
Desinler Ali oğludu

Boyu uzun, uca olsun
Gülistanda qonca olsun
Dünya yerinde durduxça
Adı dilde hece olsun

175.

Şiir

Zehra ona balam desin
Dermanını bulam desin
Alsın başını dizine
Gadanı men alam desin

Vefalı birader Abbas
Cengâver elemdar Abbas
Velayete candan bağlı
Hüseyn'e vefadar Abbas

Velayet Aytan

Mersiyeler

HÜSEYİN CAN HÜSEYİN CAN

Hüseyin Can, Hüseyin Can
Men dide giryan ağlaram
Hüseyin can, Hüseyin Can
Gece gündüz kan ağlaram (Nakarat)

Kerbela'dan olmam gafil
Kerbela hak yola delil
Senede tek on gün değil
Hüseyn'e her an ağlaram

Matemdeyim yüzüm gülmez
Na-ehil halimden bilmez
Gözümden yaş eksik olmaz
Her dem her zaman ağlaram

Kerbela Hüseyin'i sınar
Hal bilmez bizleri kınar
Şehitlere içim yanar
Yüreğim büryan ağlaram

Hüseyn'e karşı durmayın
Velayete ok vurmayın
Nasıl haldeyim sormayın
Halim perişan ağlaram

KANLI KERBELA

Muharrem ayında derdim çoğalır
Deliye döndürdün beni Kerbela
Bu yara içimde ebedi kalır
Ömrümce unutmam seni Kerbela

Kerbela Kerbela, Kanlı Kerbela
Yitirdim aklımı oldum müptela

Bana büyük dertsin, ey kanlı diyar
Sende şehit olan, Hüseyin'im var
Bana Kerbela'yı unut diyorlar
Unutmak çözüm mü, dünü Kerbela?

Kerbela Kerbela, Kanlı Kerbela
Yitirdim aklımı oldum müptela

Yattığın uykudan uyanmadın mı?
İmam'ın sözüne inanmadın mı?
Yapılan zulümden utanmadın mı?
O kanlı Aşura günü Kerbela

Kerbela Kerbela, Kanlı Kerbela
Yitirdim aklımı oldum müptela

Ya Hüseyin diyerek, derde dert kattım
Kerbela aşkıyla eridim bittim
Ehlibeyt'i sana emanet ettim
Hani emanetim, hani Kerbela?

Kerbela Kerbela, Kanlı Kerbela
Yitirdim aklımı oldum müptela

Velayet'in sözlerine bakmadın
Nefsin kalesini vurup yıkmadın
Resul'ün soyuna sahip çıkmadın
Unutamam seni, seni Kerbela

Kerbela Kerbela, Kanlı Kerbela
Yitirdim aklımı oldum müptela

Velayet Aytan

Mektuplar

KERBELA'DA

178.

Şiir

Bugün Aşura'dır, tufan olacak Kerbela'da
Masum Ehlibeyit, susuz kalacak Kerbela'da
Ağla gözüm, yan ciğerim, bugün yanma günüdür
Nebî'nin kızıl gülleri, solacak Kerbela'da

Zalim yezit, dinsiz yezit, ettiğinden utanmaz
Öğütle nasihat ile, yola gelip uslanmaz
Mümin olanın yüreği, bu acıya dayanmaz
Meydan kırmızı kan ile, dolacak Kerbela'da

Şehadet aşkıyla, varıp meydana çıktı Ekber
Ekber kılıcın kuşanıp oldu Hüseyin'e yaver
Hüseyin'e kurban oldu, ol şebih-i Peygamber
Leyla Ekber'in düşüne, dalacak Kerbela'da

Oğul, evlat sevgisiyle özün imtihan edip
İkrar verip Hüseyin'e, Allah'a iman edip
Altı aylık Esğ'er'ini Hüseyin'e kurban edip
Rubab boş beşikle, sabır bulacak Kerbela'da

Adı Kasım, yaşı onüç, İmam Hasan evladı
Susuzluktan gönlü dağlı, tükenmekte takadı
Hüseyin yolunda şehit düşmek onun muradı
Kasım şehit olup, murad alacak Kerbela'da

İmametın vefadarı, Velayet'in sırdaşı
Murtaza'nın yadigârı, mazlumların yoldaşı
Ehlibeyt'in alemdarı, Hüseyin'in can gardaşı
Ebelfezl'im, iki kolun salacak Kerbela'da

Güller boynu bükük durur, bülbüller ahu zarda
Ehlibeyit zulüm görür, müminin gönlü narda
Huseyn şehit düştüğü an, o kanlı topraklarda
Zeyneb anamız çaresiz, kalacak Kerbela'da

İslam tevhid, nüvüvvettir, mead ve imamettir
Nübüvvetin batın yüzü, şüphesiz velayettir
İslam, şeref, namus demek, haysiyet ve izzettir
Bunlar Huseyn ile hayat bulacak Kerbela'da

Velayet Aytan
Aralık 2009 / Muharrem 1431

MİHRABIMDIR HÜSEYİN

Âşıkların Kabesi
Mihrabımdır Huseyin
İmanın alfabetesi
Kitabımdır Huseyin

Güneşim ve kamerim
Kerbela'da rehberim
Ahirette serverim
Erbabımdır Huseyin

Kızıl kanlara batan
Kerbubela'da yatan
Yolumu aydınlatan
Mehtabımdır Huseyin

Odur Natık Ku'ran'ım
Cemaline kurbanım
Yol, yordamım, erkanım
Adabımdır Huseyin

Nekir Münker varanda
Baş ucumda duranda
Din imanı soranda
Cevabımdır Huseyin

Muharrem bize matem
Kan ağlar ben-i Adem
Gece gündüz, dem be dem
Hitabımdır Huseyin

Yalancının ilmine
Münafığın bilmine
Zalimlerin zulmüne
Gazabımdır Huseyin

Aklım divane eden
Merdi merdane eden
Beni mestane eden
Şarabımdır Huseyin

Tecelligah-ı Huda
Ona canımız feda
O dünya, bu dünyada
Sahabımdır Huseyin

Velayet der niyazım
Dilimdeki avazım
Oruç ile namazım
Sevabımdır Huseyin

Velayet Aytan

Mestiyeler

MUHARREM MATEMİ GELDİ

Muharrem matem geldi ağlayın
Hüseyin'e ağlamak, ibadet canlar
Matem tutun, karaları bağlayın
Kara gömlek bize alamet canlar

Aklına saldıkça bela çölünü
Feryat, figan ile dağlar gönlünü
Kardeşi Hüseyin'in şehadet günü
Zeynep için bugün, musibet canlar

Melekler ağlaşır Arş-ı A'la'da
Hüseyin'in başı, çetin belada
Fırat kenarında, Kerbubela'da
İşlendi en büyük cinayet canlar

Kılıçla doğrandı taze fidanlar
Ayaklar altında kaldı bedenler
Binbir mektup yazıp davet edenler
Hüseyin'e ettiler ihanet canlar

Asırlardır kanar, dinmez yarası
Eynimizden çıkmaz, matem karası
Hüseyin, Fatıma'nın ciger paresi
Vaciptir Hüseyin'e meveddet canlar

İmam Hüseyin'dir sahib asâlet
Ehlibeyit, Nuh'un gemisi elbet
O gemiye binen, bulacak medet
Yıkılmaz kaledir imamet canlar

Yezit zalim oldu vermedi suyu
Babası melundan mirastır huyu
Lanetlenmiş ağaç Sufyan'ın soyu
Etiler Hüseyin'e adavet canlar

Salavat yaraşır Hüseyin şanına
Lanetler yaraşır Yezit canına
Varmayın Yezid'in sakın yanına
Kokusu etmesin sirayet canlar

Rabbinden almıştır sabırla kuvvet
Ona yaklaşamaz hakirlik, zillet
Hüseyin'e yaraşır şeref ve izzet
Onunla buluruz, saadet canlar

Sevda çeken gözler, buğlu kalmasın
Aşığın yüreği dağlı kalmasın
Kerbela yolları bağlı kalmasın
Hak nasip eylesin, ziyaret canlar

Sözümüz burada olundu tamam
Ehlibeyt dostuna yürekten selam
şefaat eylesin On İki İmam
Dostlarına ruz-i kıyamet canlar

Elimizi açtık Cenab-ı Bari
Bizden esirgeme cemal-i yari
Yanan yüreklerin ah ile zarı
İlk ve son sözümüz Velayet canlar!

Velayet Aytan

Metsüyeleler

181.

Şiir

RUGEYYE

Baba, senden sonra, derdim çoğaldı
İki gözüm durmaz, giryandı baba
Gönlümü hep keder, üzüntü aldı
Tutuştı yüreğim, odlandı baba
Rugeyye Hüseyin'e, kurbandı baba

Boynunu eğmedin, zulme zillete
Değer verdin şeref, şana izzete
Sen, Nuh'un gemisi oldun ümmete
Kerbela meydanı tufandı baba
Rugeyye Hüseyin'e kurbandı baba

Geçipte, karşımda durdular benim
Kalbimi gönlümü, kırdılar benim
Zincirle başıma vurdular benim
Yüzüm gözüm kan u revandı baba
Rugeyye Hüseyin'e, kurbandı baba

Ehli Yezit gelmez, iman edebe
Düşmanlık ettiler, dine, kitabe
Eziyet verdiler, halam Zeyneb'e
Halimiz perişan, yamandı baba
Rugeyye Hüseyin'e, kurbandı baba

Ben öleydim baba, senin yerine
Esir düştüm, Yezit askerlerine
Hele şu melunun bak eserine
Meskenim harabe, virandı baba
Rugeyye Hüseyin'e, kurbandı baba

Ayağımız zincir, kolumuz zincir
Zincir çok ağırdı, her yanımlı sancır
Kurtlar, kuşlar, bizim bu hale acır
Günümüz feryad u figandı baba
Rugeyye Hüseyin'e, kurbandı baba

Zalim, zulüm eder, hoş abad olur
Hakk'a bağlananda, dert ziyad olur
Mazlumlar gam çeker, zalim şad olur
Ne deyim, bu nece devrandı baba
Rugeyye Hüseyin'e, kurbandı baba

Ayrılık hasreti, yandırır beni
Gözüm yaşı sular, gülü çemeni
Bu gece rüyama, gir görüm seni
Hayalin derdime, dermandı baba
Rugeyye Hüseyin'e, kurbandı baba

Bibim sahip çıktı, bize bu yerde
Eyvallah demedik, zalim namerde
Dayan desen, dayanaram bu derde
Senin sözün emir, fermandı baba
Rugeyye Hüseyin'e, kurbandı baba.

Şeytan zelil oldu, yerde süründü
İslam cana geldi, cisme büründü
Nur-u Huda, sen de ayan göründü
Kerbubela'n dindi, imandı baba
Rugeyye Hüseyin'e, kurbandı baba

Ben Ali torunu, Hüseyin kızımı
Yüreklerde keder, kalpte sızıyım
Hak'tan gelen neyse, ona razıyım
Sanma ki Rugeyye pişmandı baba
Rugeyye Hüseyin'e kurbandı baba

Bu çölde halimiz, perişan oldu
Yezitler elinden, hal yaman oldu
Gönül derdimize tercüman oldu
Dilimiz Velayet Aytan'dı baba
Rugeyye Hüseyin'e kurbandı baba

Velayet Aytan
Aralık 2009 / Muharrem 1431

KABUL EYLE TEVBEMİ

182.

Şiir

Beni günahım ile koyma bedbaht kalayım
Ey derya-yı inayet, kabul eyle tevbemi
Yalnız ismimle değil, gerçekten hür olayım
Bitsin artık esaret, kabul eyle tevbemi
Sen ey nur-i hidayet, kabul eyle tevbemi

Sizi mecbur eyledim Kerbela toprağına
Kurban olum ya Hüseyin, o susuz dudağına
Zehra kızı Zeyneb'in, yüz sürüm ayağına
Ey mizan-ı adalet, kabul eyle tevbemi
Sen ey nur-i hidayet kabul eyle tevbemi

Rugayye'nin başında me'cerine kurbanım
Rubab'ın kundaktaki Esğere'ine kurbanım
Şebih-i ceddin olan Ekber'ine kurbanım
Ey maden-i mürüvvet, kabul eyle tevbemi
Sen ey nur-i hidayet kabul eyle tevbemi

Bi-murad koyma beni ey Habib'in Habib'i
Dertlilerin dermanı, yaralının tabibi
Cennet bahçelerinin sen oldun müsebbibi
Mu'minlere bişaret, kabul eyle tevbemi
Sen ey nur-i hidayet, kabul eyle tevbemi

Kapında kul et beni, sahib-i edeb, erkan
Sensin hakkın mihveri, sensin şüphesiz furkan
Senden alır kokusun cennet denilen mekan
Sen ey şah gül-i cennet, kabul eyle tevbemi
Sen ey nur-i hidayet, kabul eyle tevbemi

Gözlerin aşıklara, sadıklara Kabeteyn
Ey Zehra oğlu, sensin şart-ı Haccu'l-Haremeyn
Sen Muhammedî nurun varisisin ya Hüseyin
Mirat-ı Ehadiyet, kabul eyle tevbemi
Sen ey nur-i hidayet kabul eyle tevbemi

İkrar diye kabul et gözden akan yaşımı
Kurban diye sunayım, oğlumu, gardaşımı
Yolunda feda edim bu canımı başımı
Sen ey Şah-ı Velayet, kabul eyle tevbemi
Sen ey nur-i hidayet kabul eyle tevbemi

Velayet Aytan
01.11.2010

Mektuplar

183.

Şiir

AYRILDIM

Ey kervancı yavaş yürü
Can u canandan ayrıldım
Zalim kullardan ötürü
Ruh u revandan ayrıldım

Zulüm ettiler nedensiz
Hüsey'n'im kaldı kefensiz
Mızrakta başı bedensiz
Ten-i üryandan ayrıldım

Ümmü'l-Benin dilaveri
Ben-i Haşim'in kameri
Hüsey'n'in sadık yaveri
Bir pehlivandan ayrıldım

Kaldım oğulsuz, gardaşsız
Kan ağlarım kalsam yaşsız
Biri kolsuz, biri başsız
Sadık ihvandan ayrıldım

Zalim bizi derde saldı
Nice kızıl gülüm soldu
Kalbim Kerbela'da kaldı
Leb-i etşandan ayrıldım

Bitmez benim ah u zârım
Sürer gider intizarım
Sızı verir yaralarım
Derde dermandan ayrıldım

Beytullah'tır kalp kafesi
Cana can verir nefesi
Allah'ın hak halifesi
Kamil insandan ayrıldım

Zeynep candır Hüseyin canan
Bu canım canana kurban
İki alem ona hayran
Kalbe sultandan ayrıldım

Hüseyin adı gayret bana
Şeref u şan, izzet bana
Kerbubela cennet bana
Bağ-ı cinandan ayrıldım

Hüseyin İslam'ın onuru
Fatıma Zehra gururu
Murteza'nın gözü nuru
Şah-ı cihandan ayrıldım

Velayet'e bağlı özüm
Kerbela'da kaldı gözüm
Gülmez artık benim yüzüm
Şirin zebandan ayrıldım

Velayet Aytan

MENİM ADIM ALİ EKBER

Çağırın anamı gelsin
Anam üreğin dağlasın
Azrail gelip can ister
Gözümü anam bağlasın

Menim adım Ali Ekber
Menem Huseyn'e yar yaver
Alem bilir, Adem bilir
Menem Şebih-i Peygamber

Haşimiler yıldızıyam
Men üreklerde sızıyam
Huseyin'e doymamışam
Cavanam, körpe kuzuyam

Lanet olsun o Şümür'e
Eza verdi Peygamber'e
Utanmadı, arlanmadı
Başımı çekti şimşire

Gelip meydanı görsünler
Canı cananı görsünler
İbrahim, İsmail hani
Gelip kurbanı görsünler

Men Huseyin kurbanıyam
Huseyn canan, men canıyam
Leyla da susup sabreder
Men onun can lisanıyam

Kerbela'ya şan verirem
Yaralardan kan verirem
Selam olsun Huseyin'e
Onun için can verirem

Men de üreği dağlıyam
Huseyin'in can oğlıyam
Vefadaram Ehlibeyt'e
Men Velayet'e bağlıyam

Velayet Aytan

Metisüelert

185.

Şiir

SAKİ

Su kenarında bir er, suya hasret dudağı
Avucu dolu suyla, içmeye utanıyor
Hayır, içmez o sudan hatırında adağı
Umutla su bekleyen çocukları anıyor

Su değmez o dudağa, su içmeden Rugeyye
Gözlerinde ettiği ahbine vefa saklı
Su bekleyen çocuklar suya kavuşsun diye
Göğsü oklara hazır, o ölmeye adaklı

Kulağında çınlıyor Esğەر'in su feryadı
Susuz minik dudaklar hiç durmadan inliyor
Bitmeli susuzluğu, dinmeli bu feryadı
Sanki kâinat susmuş bu feryadı dinliyor

Aldatamaz ki O'nu dünyanın arzuları
Yüreğine hükmeden bir tek Huseyn sevgisi
Yere döktü yavaşça avucundan suları
Susuz doğruldu yerden Kerbela'nın sakisi

Susuz Saki, can Saki, dertlere derman Saki
Biçare sığınağı, cömertlerin şahısın
Susuz dudaklarıyla bizi de bir an Saki
Sen dertliler umudu, vefa kıblegahısın

FERYAD

Mene bir ses ver amandı gardaş
 Kıyamet gopan zamandı gardaş
 Yar u yaversiz galdım çöllerde
 Halı Zeyneb'in yamandı gardaş

Gün gabağında başsız bedenin
 Başın nizede Huseyn'im senin
 Dinmedi feryadı Rugeyye'nin
 Halı Zeyneb'in yamandı gardaş

Gözüm önünde neyzede başın
 Dağı sinemde yeddi gardaşın
 Getmez gözümden kefensiz na'sın
 Halı Zeyneb'in yamandı gardaş

Yanır çadırlar Seccad'ım hanı
 Vaveyla sesi alıp her yanı
 Nasıl terkedim başsız yatını
 Halı Zeyneb'in yamandı gardaş

Yoktur kömeğim hanı Ekber'im
 Şebih-i Resul'dü o dilaverim
 Galmadı gardaş yar u yaverim
 Halı Zeyneb'in yamandı gardaş

Yanır üreğim Eli Esğer'e
 Kasım, Ebu'l-Fezl, cevan Ekber'e
 Kerbela döndü gardaş, mahşere
 Halı Zeyneb'in yamandı gardaş

187.

Şiir

ZEYNEB-İ KUBRA

Ben Zehra'nın yadigârı, Zeyneb-i Kûbra
Ben Akiletü'l-Arab'ım, Ziyetü'l-Azra

Peygamber Ehlîbeyt'inde, gül-i Betul'üm
Ben babamın iftiharî, nur-i Resul'üm

Hüsey'nîmin alemdarî, susmaz sesiyim
Ben kimsesiz Hüsey'nîmin, tek kimsesiyim

Ben aldım emanetini, tarihe yazdım
Yezid'in, İbn-i Ziyad'ın, kabrini kazdım

Gözyaşlarım tufan oldu, yıktı dağları
Benimle Hakk'ın davası, aştı çağları

Ne zaman su içen görsem, yanar yüreğim
Susuz Hüsey'nîme ağlar, kanar yüreğim

Şam'ın harabelerinde, kaldı Rugeyye'm
Yaktı kalbimi, sabrımı, aldı Rugeyye'm

Ali Ekber, Ali Esğer, Ebu'l-Fazl, Kasım
Ta Mehdi gelene kadar, dinmez bu yasım

Omuzumda Hüsey'nîmin, büyük davası
Unutturmam, unutulmaz, Kerubela'sı

RUGEYYE MERSİYESİ

Baba Huseyn hardasan, çok özledim men seni
Hanı sen çok sevirdin niye tek koydun meni?
Yoksa sen özlemedin bu nazlı Rugeyye'ni?
Bizi niye vurullar, suçumuz nedir baba?

Esğەر gülümüzyüdü hoşlanardık nazından
Su yolunu kestiler, soldu Esğەر suzundan
Su vermediler baba, vurdular boğazından
Bizi niye vurullar, suçumuz nedir baba?

Esğەر'im de ölüptür kime lay lay diyecem?
Sen yoksun, Ekber yoktur, kime naz eyliyecem?
Bilirem ezizliğim bitti, ey vay diyecem
Bizi niye vurullar, suçumuz nedir baba?

Parça parça olmuştu, baba, gördüm Ekber'i
Seslendim, ses vermedi, gan dolmuştu gözleri
Baba niye vurdular Şebih-i Peygamber'i
Bizi niye vurullar, suçumuz nedir baba?

Baba can çok vurdular gamçı bu Rugeyye'ne
"Baba vay" dedikçe men, gene vurdular mene
Anladım görmeyecem, hesret galdım men sene
Bizi niye vurullar, suçumuz nedir baba?

Baba can men çok suzam, emim Abbas nerededi?
Su sözü verdi, O'nun vefası dillerededi
Yoksa O da ölüptür, elem düşüp yerededi?
Bizi niye vurullar, suçumuz nedir baba?

Çadırlar yandı baba, zulüm arşa dayandı
Güneş tutuldu, sema kızıl gana boyandı
Sordum kimse demedi Necef yolu ne yandı?
Bizi niye vurullar, suçumuz nedir baba?

Bibim Zeynep ağlıyır baktıkça bu meydana
Herden de feryad edir, dolanır yana yana
Hey deyir nazlı bala veda eyle babana
Bizi niye vurullar, suçumuz nedir baba?

Baba mene bir ses ver, sensen bu başsız beden?
Heç bir yanı görünmür daşdan, oktan, neyzeden
Baba hangi dindendi bize bu zulmü eden?
Bizi niye vurullar, suçumuz nedir baba?

Ali Kıran

KERBELA'YA SELAM OLSUN

Selam nur-u didesine
Huseyn'in Rugeyye'sine
Selam "baba vay" sesine
Kerbela'ya selam olsun

Selam edilen niyaza
"Babam hani" diyen kıza
Selam oklanan boğaza
Kerbela'ya selam olsun

Selam candan geçenlere
Hüseyin'i seçenlere
Selam başsız bedenlere
Kerbela'ya selam olsun

Selam sekka Alemdar'a
Su gözlenen o yollara
Selam kesilen kollara
Kerbela'ya selam olsun

Selam karalı Zeyneb'e
Kalbi yaralı Zeyneb'e
Kerbubela'lı Zeyneb'e
Kerbela'ya selam olsun

Selam batılla savaşa
Selam mızraktaki başa
Kumlar üste kalan naşa
Kerbela'ya selm olsun

Selam kesilen ellere
“Huseyn vay” diyen dillere
Selam yaşlı gönüllere
Kerbela’ya selam olsun

Selam kara giyenlere
Selam sine döğenlere
Selam “lebbeyk” diyenlere
Kerbela’ya selam olsun

Ali Kıran

MENEM O NAZLI RUGEYYE

Men Huseyn'in şirin kızı
Rugeyye'dir benim adım
Bizim yürek sızımızı
Dindirer mi ki feryadım

Emim Abbas şehid olup
Doğranıptır Ali Ekber
Esğ'er'im gül kimi solup
Daha neler olup neler

Babam meydana gidende
Dedim; "baba bir dur, gitme
Bir el çek benim başıma
Bir nezer et bu yetime

Bilirem yetim galacam
Sen bir daha dönmeyesen
"Baba" deyip ses salacam
Sesime ses vermeyesen

Babamın kesik başını
Gördüm mızraklar ucunda
Kesik başın gözyaşını
Topladım men avucumda

Sonra göğ'e sepip dedim:
"Kabul eyle sen Allah'ım
Sensin benim tek ümidim
Senden başka yok penahım"

Şam'ın harabelerinde
Çok ağladım "baba" diye
Dünyaya elveda dedim
Gittim toprağa hediye

Men Huseyn'in şirin gızı
Menem o nazlı Rugeyye
Hele var gelbimde sızı
Bekliyirem "Mehdi" diye

Ali Kıran

HİKMETİ KERBELA'NIN

İki sayfadan ibaret özeti Kerbela'nın
Saklı değil aşıkına hikmeti Kerbela'nın
Hayat verdi "o" akan kan sıratı Muhammed'e
Yaşattı dini İslâmı, zahmeti Kerbela'nın

Kerbela'da zulüm ile doğrandı can-ı Hüseyin
Kurban oldu bu ümmete yaşattı dini Hüseyin
O gün ki zuhr eder Kaim, alınır kanı Hüseyin
Donatır bütün cihanı rahmeti Kerbela'nın

Viran oldu tahtı-tacı devleti Süfiya'nın
Doğrulmadı yerden başı, bivefa Kufiyan'ın
O günden beri kan ağlar iki gözü dünyanın
Dolaştı hep üzerinde töhmeti Kerbela'nın

Asırlardır azalmadı bitmedi bu ne yasdı
Feda etmek her şeyini, acep; bu ne ihlasdı
Ak sayfanın kahramanı Zeynep, Ekber Abbas'dı
Kara sayfada çok fazla şirreti Kerbela'nın

Yaşar Topkaya
10.03.2005

192.

Şiir

ŞİKÂYETNAME

Ümmetinden davacıyım; ya resul
Oldu zalimlerin dostu ümmetin
Hakkı ziyan ettiler ta Sakife'de
Haksızlığı gördü sustu ümettin

Oyun kurup allem, gullem eyleyip
Halkı kandırdılar, yalan söyleyip
Güya(!) Size izzet hürmet eyleyip
Hüseyn'in başını kesti ümmetin

Kimi çabuk hatırladı dününü
Kimi dinar için sattı dinini
Bedir'lerin, Uhud'ların kinini
Gelip Kerbela'da kustu ümmetin

Hiç eksik olmadı, veli dostları
Bırakmadılar hak yolu dostları
Kan ağlıyor bugün Ali dostları
Karalı, karalı yaşlı ümmetin

Ey Yaşar kan döküp kan ağla bugün
Düşün Kerbela'yı yan, ağla bugün
Hz. Zehra'yı an ağla bugün
Seçilen tahirdi, hasdı ümmetin

KERBELA

Ey haremi parçalanan, türbesi gamlı Kerbela
Sende ağam Hüseyin yatar, sureti kanlı Kerbela
Sen dağlayıp yürekleri, ağlattın Resulullah'ı
Asırlardır yaşar sende bu matem canlı Kerbela

Senden mahzun akar Fırat, matemi var yastadır o
Sana yönelmeyen kalpte, maraz vardır hastadır o
Yücelir aşkın sancağı, alemdar Abbas'tadır o
Önünde hep baş eğeriz, sancağı şanlı Kerbela

Hem Mekke, hem Medine'sin, sen Beytü'l-Ahzan'sın bize
Sende dirilir kalbimiz, candan öte cansın bize
İftihar ederiz senle, sen şerefsin şansın bize
Sen izzetin miracısın, yiğit destanlı Kerbela

Biz aşkı sende tanıdık, âşıkların mabedisin
Senin aşkın bitmez bizde, hep yaşarsın ebedisin
Sen İslam'ın son kalesi, Müslümanın edebisin
Sende feyze çatarız biz, kuzu kurbanlı Kerbela

Her gün Aşura'dır bize, yasımız var ehl-i gamız
Nazar eylesin şahımız, icabet bulsun duamız
Duamız budur Allah'a: Tez zuhur etsin ağamız
Kalmasın bu kalp hüznü, gönül hicranlı Kerbela

Yaşar Topkaya
15.01.2008

KERBELA ÇİÇEKLERİ

Asırlardır ağlarız, dinmedi bu ah u zar
Hep kan, hep gözyaşımı tarihin gerçekleri
Zaman bir ayna gibi gerçeği eder ikrar
Kırmızı açar her dem Kerbela çiçekleri

Dinmiyor dinmez asla gözlerden akan yaşlar
Bir şehadet bitince, başka şehadet başlar
Şem'e pervane olup depreşir eski aşklar
Yakar kendini oda sevgi kelebekleri

Beklenen sevgiliden, asırlardır haber yok
Ağlar feryat ederiz, zira sıkıntımız çok
Her gün başka bir yerden, kalbimize değer ok
Çatladı sabır taşı, kestiler bebekleri

Vuslat ne zaman Mevla, yolda kaldı gözlerim
Tağutlar azdı Mevla Zülfikar'ı özlerim
Gel artık, gel Mevlamız takatliyken dizlerim
Artık her gün havlıyor Süfyan'ın köpekleri

Her gün zulüme gebe, zalim doğurur zaman
Eser zulüm tufanı, yakar kavurur zaman
Zalime verir fırsat yıkar devirir zaman
Okşamaz gönlümüzü ilkbahar külekleri

Sıkıntımız büyüktür, ümidim daha büyük
Teslim olmadım asla, olmadı başım eğik
Çünkü layık olursak, Mehdi askerleriyik
Bir tek zuhur söndürür, bu yanan yürekleri

AĞLASAM

Gidip Kerbela'ya, ben efendimin
Kapısında boyun büksem ağlasam
Önünde bin defa eylesem yemin
Hıçkırıp, içimi çeksem ağlasam

Bilirim ki orda titrer dizlerim
Yıllar oldu efendimi özlerim
Ağlaya ağlıya şişe gözlerim
Dertli yüreğimi yaksam ağlasam

Zirvesine çıksam derd ü ahımın
Keffareti olsa tüm günahımın
Eşiğine yüzüm sürsem şahımın
Doyunca gözyaşı döksem ağlasam

Varlığımı kurban etsem adına
Lütfüyle erişse can muradına
Başsağlığı versem son evladına
O, nurlu yüzüne baksam ağlasam

Ağlasam Zeyneb'in mahzun haline
Alemdar'ın kalem olan koluna
Yüzümü çevirsem Fırat yoluna
Şöyle dişlerimi sıksam ağlasam

Ağlatsam toprağı taşı yeridir
Yansa yüreğimin başı yeridir
Kurusu gözümün yaşı yeridir
Kalbimin bendini yıksam ağlasam

Rahmet pınarından içsem bir yudum
Şahım nazar etse, artsa umudum
Çılgılığa dönüşse sesim, sükûtum
Çağlasam sel gibi aksam ağlasam

195.

Şiir

Secde kılsam toprağına şahımın
Selam dursam sancağına şahımın
Hiç düşmesem uzağına şahımın
Aşkın minasına çıksam ağlasam

Bana Arafat'tır Kerbela çölü
Hüseyin'siz âlem ölüdür ölü
Hüseyin ıtırli kırmızı gülü
Bağrımın başına taksam ağlasam

Ağlasam o güle, Resul ağlamış
Murteza, Mücteba, Betul ağlamış
Hakkı hakça bilen her kul ağlamış
Huzurunda yüzü ak-sam ağlasam

Ey şahım, bize de kapıları aç
Nuru Velayet'ti tüm âleme saç
İnsanlık oğlunun zuhruna muhtaç
Bu aşk ile pir u paksam ağlasam

Yaşar Topkaya
27.12.2007

MERSİYELER

ZEYNEP'Tİ O

Asırlardır kan kokar
Toprağı Kербela'nın
Asırlardır, dinmedi
Gözyaşları semanın

Akan kanla sulandı
Kan kırmızı çiçekler
Akan kanla yazılmış
Tarihe tüm gerçekler

O toprakta kesildi
Canlı Kur'ân'ın başı
O toprakta kefensiz
Kaldı Hüseyin'in naaşı

O toprakta ağladık
Asırlardır Zeyneb'e
O toprak yetiştirdi
Çok Zeynepler mektebe

O toprak yaraladı
İnançlı yürekleri
O toprakta soldular
Peygamber çiçekleri

O toprakta oynandı
Zulüm temalı oyun
O toprak, şahididir
Hüseyinî özgürlüğün

O toprakta dağıldı
Canı Resulullah'ın,
O toprakta döküldü
Kanı Veliullahın

196.

Şiir

MERSİYELER

O toprakta koşardı
Bir kadın, çok çaresiz
O toprakta kalmadı
Hiç bir yürek yaresiz

O toprakta, Hüseyin'e
Zulme ne idi sebep
Diyerek ağlıyordu
Kalbi yaralı Zeynep

O toprakta koşardı
Bir kadın her feryada
Ne zulümler yaşadı
O kadın Kербela'da

Tarih iyi tanıyor
O vefakâr kadını
Hep hayırla anıyor
Dostlar Zeynep adını

Adı Zeynep'ti O'nun
Musibetler anası
Dillere destan oldu
O'nun ahde vefası

Zeynep'ti o kahraman
O iffet abidesi
Zeynep'ti O kahraman
Peygamber reyhanesi

Zeynep'ti O kahraman
Yürek yakan acısı
Zeynep'ti O kahraman
Hasaneyn'in bacısı

Zeynep'ti O kahraman
Üzgün ama gururlu
Zeynep'ti O kahraman
Esir ama onurlu

Zeynep'ti O kahraman
Koruyan imameti,
Zeynep'ti O kahraman
Taşıyan emaneti

Zeynep'ti O kahraman
Küfe'yi feth eyleyen
Zeynep'ti O kahraman
Her menzilde kükreyen

Zeynep'ti O kahraman
Kanat geren Seccad'a
Zeynep'ti O kahraman
Ders veren bin Ziyad'a

Artık gelir mi bilmem
Cihana başka Zeynep
Yaşıyorsa KERBELA
Buna Zeynep'tir sebep

Kerbela mektebinde
Senden aldı dersini
Kulak kabart duyarsın
Ya Zeynep nalesini

Acı çektin bilirim
Hem de büyük bir acı
Ama büyük onurdur
Hüseyin'e olmak bacı

196.

Şiir

MERSİYELER

Senden aldı, şerefi
Hayâ, iffet, ar, edep
Bunu bil ki ölmedi
Yaşar, yaşıyor Zeynep

Zeynep sen rahat uyu
Biz ağlarınız Hüseyin'e
Hepimiz minnettarız
Mektebe verdiği

Sen Ali gayretlisin
Fatıma yüreklisin
Haykırdın Kerbelâ'dan
Ulaştı bize sesin

Sen izzet mektebinde
Yardımcıydın imama
Seni örnek alarak
Şekil verdim dünyama

Sen Zehra yadigârı
Ali'nin ziyetiydin
Sen onurun, onuru
İffetin cennetiydin

Seni unutturmaya,
Çoğalsa da sebepler
Sana söz veriyoruz
Hep yolunda ZEYNEPLER

Yaşar Topkaya

AĞLADIM

Gidip Kərbela'ya, çıktım huzura
Eşiğinde boyun büktüm, ağladım
Hıçkırdım gözlerim dolduğu sıra
Gözlerimden yaşlar döktüm ağladım

Bir bakışım yetti, kırıldı dizim
Aşkın Kâbe'sine dönmüştü yüzüm
Anlatamaya yetmez o hali sözüm
Ruhumla bedenden çıktım ağladım

Bir kuş gibi kondum dalın üstüne
Kapandım boyunca yolun üstüne
Sürünerek çıkıp tellin üstüne
Zeynep'ce meydana baktım ağladım

Piştî ciğerlerim kebab misali
Yorulup yıkıldım bitâb misali
Ağladım Esğەر'e Rubab misali
Kendimce bir ağıt yaktım ağladım

Durup kulak verdim yürek ağrımaya
Kendim duyup kendim koştum çağrımaya
Alemdar'ın kolun bastım bağrımaya
Derdin zirvesine çıktım ağladım

Süründüm kademin bastığı yerde
Hıçkırdım herkesin sustuğu yerde
Şimr'in boğazını kestiği yerde
Kalbimi yerinden söktüm, ağladım

Gezdim ö çöllerde divane gibi
Dolandım ben şeme pervane gibi
Selamladım o vefakâr Habib'i
Yaktım yüreğimi, yaktım ağladım

Selam olsun sana ey veliyullah
Nazar et kölene, kölenim billah
Altı köşe, altı cennettir vallah
Derdimi içime ektim ağladım

Çöktüm yere, takat yoktu dizimde
O an bir fırtına koptu özümde
Canlandı Aşura bir an gözümde
Sel olup Fırat'ça aktım ağladım

Ekber'ine, Kasım'ına bin selam
Durdu nutkum, edemedim tek kelam
Sözün bittiği o yerdi, vesselam
Sıktım dişlerimi, sıktım ağladım

Yaşar Topkaya

02 Kasım 2011 / 06 Zilhicce 1432

KERBELA'DA MATEM

Kerbelâ çölünün ağıtı bitmez
Kullar ağlar Hasan Hüseyin diye
Sineler dövülür gözyaşı tutmaz
Seller ağlar Hasan Hüseyin diye

Yavrum, yavrum diyor şehit annesi
Ciğeri tutuşmuş yanmış sinesi
Acıyı duyurdu rüzgârın sesi
Yeller ağlar hasan Hüseyin diye

Şehit İmam Hüseyin'den dolayı
Canlar hüzünlenir Âşurâ ayı
On dördünde matem sarar yöreyi
Diller ağlar Hasan Hüseyin diye

Torunları Resulullah dedenin
Feryadı figanı durmaz babanın
Bağrı yandı Fâtımatü'z-Zehrâ'nın
Yollar ağlar Hasan Hüseyin diye

Mithat'ın nem düşmüş incilerine
Kim olsa dayanmaz sancıklarına
Asırlar yas tutmuş acıklarına
Yıllar ağlar Hasan Hüseyin diye

199.

Şiir

GÜLÜMÜ KAYBETTİM

Gülümü kaybettim arar dururum
Hangi güle varsam koklar dururum
Benim gülümün vardı bir nişanı
Nerde nişanın ey Zeyneb'in canı?

Nerdesiniz hak yolu şehitleri
Yaslı çölün ölümsüz yiğitleri
Mehlen mehlâ, yebnez Zehra
Yebnez Zehra, mehlen mehlâ (Nakarat)

Ana baba kardeş acısı çektim
Sabredip acıyı içime döktüm
Gerçi öz belim de büküldü lakin
Zulüm ağacını yerinden söktüm

Musibetler anasıyım, Zeyne'bim
İlelebed yaşayacak mektebim
Ali kızımı ben, Zehrâ nişânı
Hakka verdim yetmiş iki kurbanı

Hüseyin'im n'olur senden sonra hâlim
Sensiz yaşamak bana sanki ölüm
Senin hicranına dayanmaz gönlüm
Sensiz gülistanım hazandır gülüm

Kırılır senden sonra kanatlarım
Ben bu acı ile nasıl yaşarım
Hasretinle yanarım ömür boyu
Yanarım gördükçe serin bir suyu

Elvedâ kardeşim Hüseyin elvedâ
Göremem seni belki ben bir daha
Selâmımı söyle anam Zehra'ya
Babam Ali ve ceddin Mustafa'ya

Geldim başucuna tanıyamadım
Başın bedeninde yoktu azizim
Kesik boğazından sarıldım öptüm
Ah büküldü belim, kırıldı dizim

Sensiz şimdi Rugayye tek başına
Zalimler acımadı gözyaşına
Minicik bir yavru nasıl dayansın
Dönmeyeceğine nasıl inansın

Gidiyorum şimdi düşmana esir
Gözlerimde yaşlar, kollarda zincir
Gidiyorum ahde vefa etmeğe
Ağır görevimi ifâ etmeğe

Ali Can Görel

HÜSEYN İÇİN

Yiğit isen hançerini
Zağla, şehit Hüseyin için
Nehir isen Fırat gibi
Çağla, şehit Hüseyin için

Söndürdüler cıraları
Dağladılar yaraları
Yaslı isen karaları
Bağla, şehit Hüseyin için

Ehlibeyt'in sadâları
Aştı gitti fezaları
Tabib isen devaları
Sağla, şehit Hüseyin için

Yezid, yaptı ereğini
Yıktı dinin direğini
Eğer varsa yüreğini
Dağla, şehit Hüseyin için

Hafız isen kurrâ gibi
Susuz isen sahrâ gibi
Ana isen Zehrâ gibi
Ağla, şehit Hüseyin için

* * *

Kor düştü de yanar bağrım
İşte doktor şurda ağrım
Doğan güneş sana çağrım
Doğma, şehit Hüseyin için

Nidem seni süslü samur
Aç kalayım, pişme hamur
Hazin hazin yağın yağmur
Yağma, şehit Hüseyin için

"Yetimi" yim nimetinden
Geçmem Allah cennetinden
Biz kulları rahmetinden
Koğma, şehit Hüseyin için

Demir Doğan Kandemir
(*Keskinli Yetimî*) / 2004

Metisüçeler

201.

Şiir

MERSİYELER

ŞEHİD HÜSEYN İÇİN

Mesken olmuş yer belaya
Karşı koyun her belaya
Yılda bir kez Kербela'ya
Uğra Şehid Hüseyin için

Hakk'a sunup önerini
Yak sevginin fenerini
Bu gün bari ciğerini
Doğra Şehid Hüseyin için

Bunca yıldır sürdüğüm iz
Hüseyin'indir hep biliniz
İnsanları, derya deniz
Boğma Şehid Hüseyin için

Yüreğinde kabirler kaz
Dert üstüne dertleri yaz
Zalim Zeyyad, sen de biraz
Iğra Şehid Hüseyin için

"Yetimî"yim yanar özüm
Katillere budur sözüm
Yetmiş üçlük iki gözüm
Tuğra Şehid Hüseyin için

*Demir Doğan Kandemir
(Keskinli Yetimî)*

HZ. HÜSEYN'E MERSİYE

Seher vakti Kerbela'ya
Vardım ağlayı ağlayı
Hüsey'n'im açtı yarasın
Sardım ağlayı ağlayı

Nice yazsam bu anımı
Zalimin olmaz tanımını
Şah Hüsey'n'le ben kanımı
Kardım ağlayı ağlayı

Yezid etti her an hile
Ondan doğdu iş bu çile
Hüsey'n için geldim dile
Yazdım ağlayı ağlayı

Şehid oldu yana yana
Zalim oku değdi cana
Feryad etti Fatma ana
Duydum ağlayı ağlayı

Ana yoktur Zehra gibi
Yandı yürek sahra gibi
Derya içre derya gibi
Doldum ağlayı ağlayı

Bir seher koştum divana
İhsan etti Rabbim bana
Seslendi de Fatma ana
Durdum ağlayı ağlayı

Fiğan ettim bülbül gibi
Boynum büktüm sümbül gibi
"Yetimî"yim bir gül gibi
Soldum ağlayı ağlayı

Demir Doğan Kandemir
(Keskinli Yetimî)

Mersiyeler

AĞLA GÖZÜM AĞLA

Hakk'ın huzurunda Yezid'i bulun
Başını bağrını tümüyle yolun
Ehlibeyt'e netmiş, hesabın sorun
Ağla gözüm ağla, Zehra'ya ağla
Nehir ol, ırmak ol deryaya çağla

Hüseyin, o kimse ki başların tacı
Hüseyin, o kimse ki dertler ilacı
Çok ezalar gördü o Zeynep bacı
Ağla gözüm ağla, Gülsüm'e ağla
Nehir ol, ırmak ol deryaya çağla

Kerbela çölünde gönüller yanar
Ecel, şerbetini Hüseyin'e sunar
O günden bu güne yürekler kanar
Ağla gözüm ağla, Hüseyin'e ağla
Nehir ol, ırmak ol deryaya çağla

Mübarek kabrinde Muhammed ağlar
Ey Hakk'ın kulları, yaşayan sağlar!
Yezid'i lanetler büsbütün çağlar
Ağla gözüm ağla, bu zulme ağla
Nehir ol, ırmak ol deryaya çağla

Yetmiş iki şehid ne demek bir bak
İbn-i Ziyad'ı bul, baştan sona yak
"Yetimi" ruhunu Kerbela'ya çak
Ağla gözüm ağla, Hüseyin'e ağla
Nehir ol, ırmak ol deryaya çağla

Demir Doğan Kandemir
(Keskinli Yetimi)

KARBELA ŞEHİDİ HZ. HÜSEYN (A.S) İÇİN

Yezid'in hinleri çıktı ininden
İlk önce kesildi YOLU Hüsey'nin
Kerbela çölünde çok garip kaldı
Kırıldı kanadı KOLU Hüsey'nin

Yezid'in kafası fitneyle dolu
Zalimce çevirdi sağ ile solu
Yezid'e kapalı şefkatın yolu
Cennetler meskeni, İLİ Hüsey'nin

Kıyam etti Hüsey'n, Yezid'e karşı
Öyle ki kıyamı titretti Arş'ı
Yezid'in yüreği kirlenmiş çarşı
Tertemiz babası ALİ Hüsey'nin

Şümür ne istedi şehid cesetten
Ziyad ki geçemez o dar geçitten
Allah'ın izniyle zalim Yezid'ten
Mahşerde davacı DİLİ Hüsey'nin

Hüsey'nin günahı yoktur dününde
Suçlular kekeler hâkim önünde
Hakk'ın huzurunda, ceza gününde
Yezid'in üstünde ELİ Hüsey'nin

Ne kadar şirindi Hüsey'nin dili
O'nu okşamıştı Peygamber eli
Haber ver, haber ver seherin yeli
Taştı mı gözünden SELİ Hüsey'nin

Yezid'e bakınız katil ve cüce
Hüsey'n'e bakınız yüce mi yüce
Sevenin burnuna hemen her gece
Kokar burcu burcu GÜLÜ Hüsey'nin

204.

Şiir

Hüseyin'e bakınız cennet çiçeği
Yezid'e bakınız pislik böceği
Ziyad ki Yezid'in gözde köçeği
Kestirdi boynunu ÖLÜ Hüseyin'in

"Yetimi" ne yazsan oldu olanlar
Kerbela çölünde soldu solanlar
Adalet değil de vahşet sunanlar
Olmadı, olamaz NİLİ Hüseyin'in
Esiyor, esecek YELİ Hüseyin'in

Demir Doğan Kandemir
(Keskinli Yetimi)
15 / 11 / 2009

MERSİYELER

AŞK MEYDÂNI

Kerbelâ
Aşk meydanı
72 aşk eri
Burası
Şehâdet şerbetine susayanların yeri
O
Ne dehşet kavga idi
Hak için
Halk için
72 aşk için
Aşksız insanın ne manası kalır
Kerbelâ
Dökülen kanların öcünü kim alır?
Hüseyin bu
Gönül abidesi
72 kadın ve er
Dökülen kanlar
İnsanlık için
Hüseyin için
Analar kan ağlar
O
Deryâda bir deryâ idi
Vahşet dolu insan
İnsanlığı yedi
Hüseyin
İnsanlık anıtına taş koydun
Baş koydun ortaya
Aşkına zincir vuramadılar
Onlar
Çöl saltanatını kuramadılar
Hüseyin
Seninle insanlık saltanatı kuruldu
Zâlimlerin zinciri seninle kırıldı
72 yiğit

72 sonsuz insan
72 susuz insan
Sen Kerbelâ'ya değil
Gönüllere hükmettin
Cennete hükmettin sen
Sen kendinden geçmesini bilendin
Sen idealine kendini fedâ edendin
Sen şehit doğdun
Hüseyin oldun
Şehit öldün...

Nurettin Dülger / Mart-2001

GELDİM

Ben kendi hâlimde gezen biriydim
Kerbela'da çığlık duydum da geldim
Kanım dondu, iliklerim eridi
İşimi gücümü koydum da geldim

Size kılıç çeken kırılınsın eli
Ya bir münafıktır, ya bir zırdeli
Lebbeyk ya Muhammed, lebbeyk ya ALİ
Sizi canım gibi sevdim de geldim

Ey akli erenler, halden bilenler
Bir şey deyin, ağlayanlar, gülenler
Gıyabıma mektep, mezhep seçenler
Kuru lafa söze doydum da geldim

Bir yanda risalet, bir yan saltanat
Kırıldı kelle kol, kırıldı kanat
Birde kıp kızıl kan akmaz mı Fırat
Yaramı kanımla yudum da geldim

Ahkâm kesti, akıllımız delimiz
Bağlandı kolumuz, durdu dilimiz
Kerbela'da telef oldu Ali'miz
Hüseyin mesajını duydum da geldim

207.

Şiir

FATİMA'NIN ŞULESİ

Her ev matem evidir
Feryatlar bu topraktan
Hüzün pay çıkarıyor
Sararmış bir yapraktan

Muharrem Hüseyin'in
Hüseyinse matemdir
Ceddini sorma Yezit
Ceddi Nebî Hatem'dir

Bizi sorarsan bizler
Aleviyîz, Alevî
Senin hâin hamlenle
Kan kesti Ali evi

Târih bilir ki o gün
Muharrem'in onuydu
Mazlûm ölürlen; mesut
Zâlimlerin sonuydu

Şehit düştü sahrâda
Ali Aşğar'la, Ekber
Duydu da kan ağladı
Ehl-i Beyt-i Peygamber

Ali ile Fâtıma
Duyarsa feryâd eder
Selmân ile Ebûzer
Dillerini yâd eder

Yer gök dahî hayvanât
Hüseyin'e ağladı
Zülcenâh bedenini
Hüseyin'e dağladı

Gelen oklar Yezid'in
Cehennem meşalesi
Zeyneb feryâd-u figân
Fâtma'nın şulesi

Yiğitler meydandaydı
Kanla destân yazıldı
Münâfığın kuyusu,
Zülfikâr'la kazıldı

Hüseyin'in aşkına
Ağlar seher gülleri
Ali'nin bağrına bak
Ötmüyor bülbülleri

Yetimler bir damla su,
İsterler Şah Abbas'tan
Gözler ufka dönmüştür
Haber gelecek dosttan

Bu kutlu bir kervandır
Gider o şâha doğru
Ahzâb otuzüç nûru
Gider Allâh'a doğru

Kanla gezinir durur
Vücûdu parem parem
İki cihân güneşi
Zât-ı Âl-i muhterem

Âh derim kavm-i Yezid
Kıydığın Âl-i Yâsîn
İki cihanda birden
Şefâat bulmayasın

O gün oradaydılar
Bedir'in melekleri
Şehitlere ağlayıp
Yıktılar felekleri

207.

Şiir

MERSİYELER

Hamza'ya kıyan Hind'in
Haramzâde torunu
Söndürürüm zannetti
Ali Haydar nûrunu

Şehit olmak yiğide
Zerrece bir âr değil
Ehli Beyt'in hakkını gasb
Zâlimlere kâr değil

Birer birer şehitlik
Takdir olmuş Rahmân'dan
Çekilip gitmek evlâ
Böylesi bir zamandan

Hakla bâtlı ayrıldı
Hüseyin'in kanıyla
Yetmişler şehit düştü
Enbiyâ erkânıyla

Kim kime yapmış idi
Böylesine eziyet
Peygamberin evlâdını
Öldürmek mi meziyet?

Hâlâ ağlar Kerbelâ
Hüseyin'in acısına
Mahsun selâmlar gelir
Azîze bacısına

Selâm olsun biz selâm
Nesl-i Pâk-i Haydar'e
Lanet olsun Yezid'e
Nefsin saldı inkâre

Yol oğlu yolun budur
Kerbelâ meydânında
Pir Sultân nesli sensin
Şehitlik var kanında

Bak Alevî yüreğim
Aşkî virân ettiler
Cennet-i âlâdaki
Köşkü talan ettiler

Unutma Hüseyin Ali
Önden gidenler kimdir?
Tertemiz Ehlibeyt'e
Zulüm edenler kimdir?

Hüseyin Ali

HANÇER YARASI

Bir derdine nice bin dert tay olmaz
İmâm Hüseyin'in hançer yarası
Kâtipler vasfetse kaleme gelmez
İmâm Hüseyin'in hançer yarası

Dertleri sinemi bir nice deldi
Deryâlar çeşmimden gözyaşı doldu
Her iki cihânda bu bir nâm oldu
İmâm Hüseyin'in hançer yarası

Kerbelâ'nın çölü kana boyandı
Susuzluktan gâzi-şehitler yandı
Mağripten maşrika Hakk'a dayandı
İmâm Hüseyin'in hançer yarası

Var mı olmuş böyle bir dert cihanda
Mâh-ı Muharremde gönlümüz gamda
Günbegün goylanıp atıyor canda
İmâm Hüseyin'in hançer yarası

Bu dertlerim yüreğimden alınmaz
Gözlerim kan ağlar haber olunmaz
Yedi iklim çâr köşede bulunmaz
İmâm Hüseyin'in hançer yarası

Dertli sinem göz göz oldu sızılar
Âhu figân kurmuş körpe kuzular
Takdiri ilâhiden buymuş yazılar
İmâm Hüseyin'in hançer yarası

Yezid'i sevenin yüzü karadır
Elestü bezminden yürek yaradır
Nedir dersen tatlı çiğەر pâredir
İmâm Hüseyin'in hançer yarası

Hazreti Fâtıma dava kılacak
Kanlı gömleğini alıp gelecek
Hakk'ın huzurunda divân olacak
İmâm Hüseyin'in hançer yarası

Ey Mehemmed can-baş verem bu derde
Uğratam yolumu mert oğlu merde
Erenler seyretsin açıldı perde
İmâm Hüseyin'in hançer yarası

Mehammed

Mestiyeler

FÂTİMA GÜL GONCALARI

Gelin ey ehl-i velâ cûş edelim çağlayalım
Kerbelâ fâciasın yâd ederek ağlayalım
Giyelim kisve-yi mâtem karalar bağlayalım
Matem-i Âl-i Abâ ile ciğer dağlayalım

Soldu eyvâh bugün Fâtıma gül goncaları
Öldürüldü Ali'nin gönlünün eğlenceleri

Bilmek ister misin ey ehl-i velâ n'oldu bugün
Gül-ü bağı Nebevî, ne yazık soldu bugün
O Hüseyinî alıcı, işte şehit oldu bugün
Mâtem-i Âl-i Abâ ile cihan soldu bugün

Soldu eyvâh bugün Fâtıma gül goncaları
Öldürüldü Ali'nin gönlünün eğlenceleri

Hastalanmış yatıyordu ol Ali-yyi Aşğar
İnliyordu bir içim su diyerek o server
Sarıp solmuş idi hayf ki o mâh-ı enver
Bir içim suyu diriğ etti o zâlim ebter

Soldu eyvâh bugün Fâtıma gül goncaları
Öldürüldü Ali'nin gönlünün eğlenceleri

Sarılp boynuna Zeyneb dedi ey Zeyn-el Âbâ
Edeyim göz yaşım ile seni yavrum işbâ
Ağlıyor şimdi bize ruh-i cenâb-ı Zehrâ
Göğsüme koy başını ağlama ey mehlika

Soldu eyvâh bugün Fâtıma gül goncaları
Öldürüldü Ali'nin gönlünün eğlenceleri

Safder-i Kerbubelâ işte bugün oldu şehit
Gudve-yi ehl-i safâ işte bugün oldu şehit
Ziyet-i arz u semâ işte bugün oldu şehit
Muhıbb-i Âl-i Abâ işte bugün oldu şehit

Soldu eyvâh bugün Fâtıma gül goncaları
Öldürüldü Ali'nin gönlünün eğlenceleri

İçdi çün cam-ı şehâdet o Hüseyin-i yektâ
Yere düştükte başı titredi Arş-ı A'lâ
Göklere çıktı aman velvele-yi vâ veylâ
Sen de eflâke çıkar nâleni "Hazmi" şeydâ

Soldu eyvâh bugün Fâtıma gül goncaları
Öldürüldü Ali'nin gönlünün eğlenceleri

Mustafa Tolunay

HASAN-I MÜCTEBÂ YÂDIGÂRI

İnanç, mertlik, adaletin uğrunda
Aşkın kervanıyla düştü yollara
Daha toydu henüz on üç yaşında
Kasım feda oldu İmâm Hüsey'n'e

Çorak topraklarda, bir kızıl lâle
Kerbelâ çölünde yanan meşâle
Gencecik bedeni tanınmaz hâlde
Kasım feda oldu İmâm Hüsey'n'e

Hasan-ı Mücteba'nın yadigarı
Zeyneb-i Kübra'nın gözünün nuru
Hanedan-ı nübüvvet iftiharını
Kasım feda oldu İmâm Hüsey'n'e

Susuz yetimlerin feryatlarıyla
Kan ağladı yer-gök, deşt-i Kerbelâ
Genç yaşta dünyaya eyledi veda
Kasım feda oldu İmâm Hüsey'n'e

"Behzat" der, Ehl-i Beyt fani dünyada
Neler çekti neler şu Kerbelâ'da
Alevi gencidir, cenk meydanında
Kasım feda oldu İmâm Hüsey'n'e

BİR VURDU YÜREĞİM

Bir vurdu yüreğim
Kerbelâ dedi sessizce
Kan vurdu yüreğim
Zulüm dedi gizlice
Acı utandı
Yara utandı
Zulüm utandı Kerbelâ'yı duyunca
Ve Hüseyin'i görünce
Önce kılıçlar kınına küstü
Sonra yağmur oldu kan
Ve bir ağıt koptu semâyâya çıkan

Bir savurdu seher yeli
Çöle götürdü yiğitleri
Bir esti ruzigâr
Kana doyurdu gökleri
Ne can dayandı bu acıya
Ne de toprak verdi Hüseyin'i
Durdu
Dönmedi sanki dünya bir daha
Sonra yer belâ
Gök Kerbelâ
Ne Yezid doydu kana
Ne de Kerbelâ

Bir açıldı eller
Yezid'in zulmü yandı bedduâda
Bir söyledi diller
Hüseyin şah oldu iki cihanda
Yüreği dursa da
Yavrusu solsa da elinde
Çölü kanıyla sulasa da
Ali gibi vardı mevlasına
Ve önce yıldızlar

Gökyüzü âmin dedi sonra
Âmin dedi bir âlem, şehâdet duâsına

Bir yürüdü kervan
Dönmedi seferinden
Bir kırıldı dizler
Tam yetmiş iki yerinden
Yüzünde iz
Gözünde göz
Başında el taşır, Muhammed'in elinden
Habib'in habibidir Huseyin
Ali'nin yadigârı
Canların cananıdır Huseyin
Kerbelâ'nın yiğidi
Makam ona yakışır
O makamına
Susuzlara su taşır Hüseyin
Havz-ı Kevser'in başında

Hüseyin Battaloğlu
Nisan - 2001 / Muharrem-1422

BİR HÜSEYN OLUYORUM

Bağırıyorum
Sesim göğe vuruyor bir anda
Bir anda Hüseyin oluyorum Kerbelâ'da
Kılıç yiyorum, içime bir hançer alıyorum
Sonra yetmiş iki pınar olup akıyorum şehadete doğru
Yaralı bir Hüseyin oluyorum
Şehadete koşan bir Ali
Sırtından kılıç yemiş bir Ali oluyorum öylece
Sonra ağlıyorum onlara
Ağlıyorum Ehl-i Beyt'e
Bir kış soğuşunda üşüyorum sadece
Göremiyorum Hasan'ı, Hüseyin'i
Sonra göremediklerimi özlüyorum birden
Ehl-i Beyt'in gül dalından bakıyorum sessizce
Sessizce karanlığı yırtıyorum
Kerbelâ'yı yırtıyorum takvimlerden
Biliyorum ölmemişti Hüseyin
Gitmemişti Ali bin Ebi Talip
Şehitler ölmez diyordu Muhammed (s.a.a)
Ölü demeyin onlara
Ve seviniyorum bu habere
Ağzımda bir dolu zehir birikiyor sadece
Sonra acıyor ağzım
Yüreğim acıyor sonra
Ve kusuyorum zehrimi bütün Yezitlerin önüne
Ebu Cehillerin önüne
Ebu Leheblerin önüne
Ebrehelerin önüne, öylece kusuyorum zehrimi
Bir Hüseyin oluyorum Kerbelâ'da
Kılıç yiyorum, içime bir hançer alıyorum sonra
Sonra gidiyorum Allah'a doğru
Gidiyorum boynum bükük ve yüreğim yaralı

Ağlıyorum gecelere sarılıp
Gecelerin yıldızlarını görüyorum semada
Gülüyorum onlara
Onlarda bana gülüyor
Ali gülüyor bana, Hasan, Hüseyin gülüyor
Sevdalı bir yangın oluyorum
Yanıyorum doyasıya
Doyasıya Hüseyin oluyorum
Doyasıya şehid oluyorum sonra ...

Hüseyin Battaloğlu / Aralık-1998

HEP SENİN DERTLERİN İMAM HÜSEYİN

Muharrem ayında bir hayal geldi
Hep senin dertlerin İmam Hüseyin
Ayrılığın oku sinemi deldi
Hep senin dertlerin İmam Hüseyin

Ayrılık derdinin dermânı nedir?
Yanıyor yüreğim, muhabbet birdir
Benim sevdiceğim pirlere piridir
Hep senin dertlerin İmam Hüseyin
Mâcerây-ı Kerbelâ'nın bir günü
Mülk etmem dünyâyı, fânidir fânî
Yetiş Hızır, yetiş bugün câr günü
Hep senin dertlerin İmam Hüseyin

Demânî der gördüm yine bir seyrân
Yaktın yüreğimi eyledin büryân
Bu mülkün sâhibi; O Şâh-ı Merdân
Ah senin dertlerin İmam Hüseyin

DÜŞÜM

Gönlüm! Yine Kerbelâ'nın yâdına düştün
 Sen ey Hüseyin, görmek istediğim düştün!
 Şöyle seslendin o vefalı yarânına:
 "Siz dönün, bunlar susamış benim kanıma"
 Ashabın göze almıştı başlarının geçmesini sıriklara
 Daha sözün bitmeden cümle kâinat boğuldu hıçkırıklara
 Zeyneb'in de duymuştu yürek parçalayan sözlerini
 Âh! Biliyordu artık doyasıya öpemeyecek gözlerini
 Geçen, namaz, duâ ve gözyaşlarıyla geçmişti
 Rabb'in seni şehidlerin efendisi seçmişti
 Gün ağarmağa başladığı zaman
 Derde garkolmuştu âsumân
 Sabah, kılıç ve kalkan şakırtıları, bölmüştü uykusunu
 yıldızların
 Bedr'in, Hüney'nin, Hayber'in intikamını almaktı hedefi
 soysuzların
 Yüzünde tebessüm vardı Hüseyin'in, toprağa düştüğü
 an bile
 Ya Rab! Bu ümmet neden, neden boğdu kendini böyle
 bile bile
 Allah'ım! Hüseyin için yas tutmamak elde mi bugün
 Bugün ki bütün kâinatı sarmıştır keder, hüznün

FIRAT'IN GÖZYAŞLARI

Fırat ağlıyordu
Bir gece vakti, herkes çekildiğinde
Fırat ağlıyordu gerçeklere
Çoğunun bildiğini zannettiği
Fakat bilmediği,
Kiminin bilip de umursamadığı gerçeklere
Fırat gerçeklere ağlıyordu
Hani o kan ile yoğrulan gerçeğe...
Kendini suçluyordu sanki
Hüseyin'e su veremediğinden
Su veremediğinden Esger'e...

Fırat ağlıyordu artık dönmeyeceklere
Fırat ağlıyordu gerçeklere...

Gerçekleri gizlemek için nice masallar uyduruldu
Rugeyye'nin gözyaşları heder oldu
Nice "aş" hikâyeleri yazıldı
Peygamberden sonraki kukla râvilerle
Peygamber soyu karalandı
Ümmet parçalandı
Az mı?
Kerbelâ kana boyandı
Hüseyin'in haremine ihanetin kanlı eli uzandı.
Sonrası malum
O yaralı bacı,
Dert küpü Zeyneb'in gözüne baka baka
Bayram ilan edildi bugün
Alay edercesine...
Oysa Müslümanlar vardı, uyanıktılar
Kur'an'a göre kardeştiler
Lakin bilemiyorum neredeydiler
Ve öyle bir günah işlendi ki,
Devam etti geridekiler.

Amaç Hüseyin'i unutmak, Hüseyin'i unutturmak
Ama onca dostu dururken mümkün mü Fırat bu?
Ve işte o günden belli oldu ÂŞURÂ ehli,
Ve de "aş" ehli
Fırat buna ağlıyordu
Hakkı batıldan ayırmak için,
Fırat gerçeklere ağlıyordu mahcubiyetinden
Ve o gün kan akıyordu her zerresinden

Fırat ağlıyordu artık gülmeyeceklere
Fırat ağlıyordu gerçeklere...

*Hasan Atam
İstanbul / 2000*

GÖZYAŞI

Öyle umutlarım vardı ki seher olunca şebnem toplardı
bakire yüzüne,

Fahişe geceler utancından ter dökerdi zifaf odasında.

Gelincikler bahar gelmeden açar,

Muhabbet kuşları kafesinde bile en güzel özgürlüğü
yaşardı.

Akan, sular değildi sanki

Sevdiğini gurbete gönderen masum bir sevdanın göz-
yaşıydı.

Öyle bir aşkım vardı ki benim, henüz toz konmamış,
Rüyası tabir edilmemişti Yusuf'un.

Yetim kalmamıştı çocuklarım!

Akşam oldu mu mihraba, gündüz oldu mu minbere
koşardı ümitlerim.

Kerem dağları delmemiş, Mecnun Leyla demekten
hayâ ederdi yanımda,

Soğuk kış gecelerinde ateşim,

Sıcak yaz gecelerinde serinliğim olurdu

Medine sokaklarında ağlayan yetimin gözyaşları,

Sonbaharı ve ilkbaharı olmazdı dünyamın,

Bir gece yağmur yağdı mı, sabahı güneş açardı ümitle-
rim.

Yazı beklemezdi.

Kafesteki kuşlara özgürlük

Özgür kuşlara hücredeki ayağı prangada mahkûmun

Şiirlerini okurdu gardiyan düşmanı düşlerim.

Tinerci çocuklar yuva olurdu çatısız rüyalarım.

Ama şimdi ne oldu bana.

Güvendiğim dağlara kar yağdı yaz aylarında

Birden söndü yıldızlar,

Karardı gökyüzüm.

Güneşi tutuldu hilâli, kayboldu hayallerimin.

Artık ağlamıyor çocuklarım babam yok diye.

Riyakâ şehir!

216.

Şiir

METSİYELER

216.

Şiir

Kuzu kılığında kurtlar...
Sevinci matem, matemî sevinç yüzler.
Sahte dolarlar, kirli hava, sarhoş kusmuğu sokaklar...
Öyle bir derdim var ki Kerbelâ kadar sıcak,
Kufe kadar soğuk durur bedenimde.
İhanet sokaklarında Ashab-ı Uhdud,
İzzet doruklarında Ashab-ı Kehf'i zemzeme eder gizli
sevdam.
Hâmân, Karun, Samirî dolu caddelerde
Ceylan'ın kefilini arar muzdarip ruhum.
Kime güvendiysen bırakıp gitti beni, yapa-yalnız kal-
dım Medine'de.
Medine Şam olmuş, ihanet kokar sokakları,
Adanmış iffetli kızın mihrabı ışgal edilmiş,
Fahişe nefesi kokar Mescid-i Dirar.

Ey Şimr, Nasıl kıydın Zeyneb'ime,
Hayâ etmedin mi Ümm-ü Ebiha'dan
Kerbelâ kadar taş düşsün bin yıllık mirasınıza.
Her sabah yıkılır bin yıllık ümitlerim.
Hızır şimdi Musa'yı arar şehir karanlıklarında.
Daha dönmedi o yol sevdalısı.
Sevgili elleri bağrında yolunu gözler.

Rebeze ah Rebeze!
Nasıl mezar oldun yol sevdalısına,
Neden yol vermedin, ruhunu kelepçeledin o kuru ağa-
cın altına.
Kurumuş ağacın o yol gülünü de kurutacağını bileme-
din mi?
Yoksa sende mi ihanet ettin bu davaya?
Sen ki ümidini kesmiş kurumuştun...
Hiç mi utanmadın Medine hurmalıklarından!
Sesini duymadın mı sevdamın, kuyunun derinliklerin-
den?
Sen de mi Şam'a özendin dostlarım gibi?
Şam'a mı kandın, Medine varken?

Şam'a güvenme demedim mi sana?

İhanetin alamayacağı şey ve kimse yoktur Şam'ın fahişe sokaklarında.

Ama ihanet alınmaz demedim mi sana?

Alınacak bir şey olsaydı, Kufe'de yalnız kalır mıydı kanlı Mihrabım?

Ağıt yakar mıydı Kufe ördekleri?

Güneş tutulur muydu bu yıl?

Kadri Çelik

Mektuplar

KARBELA'NIN ATEŞİNDE YANARKEN

217.

Şiir

Velilerin seyyidi dedesine benzerdi
Onu uzaktan gören evlad-ı resul derdi
Ağabeyi Hasan'la dedesine giderdi

Bunlar benim reyhanım siz de sevin aşk ile
Kâinat sevgi duyar bu iki mazlum güle

Peygamber terbiyesi ala ala büyüdü
Peygamber'in dizinde feyz alarak uyudu
Hüseyin ki nuruyla güneşi ayı yudu

Çiçekler açılırken şevkini ondan aldı
O gidince bahçeler açmadı yaşlı kaldı

Ashabın muhabbeti kıskandırdı kimini
Makam mevki hırsıyla arttı Yezid'in kını
Babasının tahtına koymak için kendini

Bin türlü hilelerle hilafete oturdu
O gelince hilafet haysiyetin yitirdi

II

Derde Düştü Yazılar

Ve bir gün Yezid'e beyatı istenince
Sıktı yumruğunu o olmaz dedi en önce
Hayran idi sahabe peygamber gülü gence

İstemedi hiç kimse Küfe'ye gitmesini
İbn-i Abbas "Gitme!" dedi yükseltirken sesini

Zalimlerin zulmüne sükûnet yakışmazdı
Gitmeliyim dedi şah Zulme rıza olmazdı
Bir avuç ordudan kimse geri kalmazdı

Çoluk çocuk ehli beyt katıldılar kervana
Küfe'ye giden yollar çekiyor Kербelaya

Tuzak kurdurdu Yezid gözcü koydu yollara
O hain emri verdi ruhu sapkın kullara
Ciğerleri yakmaya zehir döktü sulara

Alev aldı acıyla derde düştü yazılar
Çadırda susuz kaldı sabi körpe kuzular.

Aşk ile kanatlanmış menzile düştü gözü
Onu davet edenler cayarak bozdu sözü
Cihad diyerek Zeynep gösterdi kutlu izi

Saldıran sırtlanların karşısında savaştan
Nebi'den miras kalan bir avuç mübarek can.

Melekler matemdeydi arzda arşta ne varsa
Yanıyordu kâinat lanet okur bu hırsa
Ne söylerdi peygamber bu hali gelip görse

Evlad-ı resul onlar onlara kıyılır mı?
Ehli beyte kalkan el müslüman sayılır mı?

Yaralı Müslümanlar savaşarak yorulmuş
Şehit düşen analar yavrusuna sarılmış
Bir ses geldi Hüseyin caneviden vurulmuş

Titredi durdu dünya kâinat ağıt tufan
Şahlar şahı Hüseyindi savaşırken vurulan

Bu ne, hırs bu ne öfke, bu nasıl zalimce kin?
Gözyaşını göl etti ağladı duyan mü'min
Adaletle yürüyen zulmü kaldırmak için

O cennet yiğidine asırlardır yas tutan
Acısıyla dağlanır yanar hep ehl-i iman

217.

Şiir

III

Soğumadı Yaralarım

Kaç asır geçti yaram soğuma soğumadı
Bu nasıl matemdir ki dünyada zevk koymadı
Gözlerim vuslatında gönlüm gama doymadı

Asırların bağında sızıdır şah Hüseyin
Allah için her belaya razıdır şah Hüseyin

Ölmeyen destanların vicdanından kan akar
Hürriyetin özünde kaç vicdansız/ can yakar
Sırtlanların ordusu Hakk'ın kal'asın yıkar

Göğsümde derin sızı derinleşen derdimle
Yarım kalan umutlar neler söyler dur dinle

Sana hasret adalet yurdundan sürgün yanar
Çölleri yaktı derdin koç bakışlı kutlu yar
Bir sabi var kundakta melekler ona ağlar

Sarsılmış utancından yastadır gamlı zemin
İntikam kılıcını bileyip ettik yemin

Çağlar yaşlı Hüseyin Kerbela'ya gel de bak
İzinde sabit kalan kaç yürekle kaç ayak
Merkadına sarılıp hıçkırıp ağlayarak

Türbene siper olup vuslat arar Hüseyin
Sana feda olmayan neye yarar Hüseyin

Silkindi sancısıyla yerinde yandı dağlar
Çiçeğe zehir değdi virana döndü bağlar
İki gülün derdiyle Fatıma anam ağlar

Zeyneb'in hutbesi yüreğimi eritir
Yüreğim yanar şahım gözümden yaş yürütür

Şeytanların şahının çağrısına uyarak
Demirden kölelerin kustuğu ateşe bak
Sen yürüdün yurdundan âbâd olsun diye hak

Haksızlığın önünde kaç Yezit zulüm saçar
Kaç Hüseyin Kerbela'da Hak için kalmış nâçar

Dört büklüm ruhum eğik zalimin zulmü arttı
Mazlumların feryadı perde-i arşı yırttı
Mümin olan herkese bu günde cihat şarttı

Kerbela'da Necef'de zulüme susuyorum
Utanırım Hüseyin o günden kötü durum

Hasan Ulusoy / Kırıkkale

Mektuplar

KALK AYAĞA MUHAMMED

Kapı ardına düşmüş, bir yaralı güvercin
Haramiler kudurmuş, yakılmış ma'bed-i din
Kalk ayağa Muhammed, gör halini annenin
Kerbela toprağına, düştü kanı Muhsin'in

Hakk'a dair ne varsa, gaspedildi elinden
Ayırdılar Ali'yi, "Beyaz Güvercin"i'nden
Kalk ayağa Muhammed, hüznü gider Ali'den
Dert kuyusu başında, dert dolu günlerinden

Kesilen boğazında, Zehra'ya ait buse
Kalk Ey Şehit bir kere, Zeyneb'ine gülümse
Kalk ayağa Muhammed, kimsesize ol kimse
Yüreklere kor salan, zulmün kökü kesilse

Ay düşmüş ay Yüzüne, kurbandır âşıkları
Amcasız korku sardı, susamış yavruları
Kalk ayağa Muhammed, yıktılar Alemdar'ı
Kimsesiz kaldı Huseyn, kırıldı beli gayrı

Kumlar üste düşerken, İslâm'ın askerleri
Birer birer tükendi, Hüsey'nin ümitleri
Kalk ayağa Muhammed, kokla Ali Ekber'i
Ümmetin arasında, sana en çok benzeri

Sakife'den atıldı, bir ok Kerbubela'ya
Kıydılar acımadan, Ali Asğ'er balaya
Kalk Ayağa Muhammed, ağla bu manzaraya
Hüsey'nin yüreğini, dağlayan bu kuzuya

Şam diyarı cefalı, zulüm dolu bir yamaç
Esirlere vuruldu, acımasızca kırbaç
Kalk ayağa Muhammed, yetimler sana muhtaç
Rugayye yorgun hasta, Sakine susuz ve aç

Saçlarına kar yağın, "Musibetler Anası"
Ölümden ağır gelir, kardeşinin vedası
Kalk ayağa Muhammed, bu Zeyneb'in nidası
Harabede can verdi, Huseyn'in hatırası

Yusuf'un yokluğunda, aylar-yıllar geçerken
Avunduk Yakub gibi, geldi gelecek derken
Kalk ayağa Muhammed, gözler görüyor iken
Çağır gelsin oğlunu, bir Cuma sabah erken

Kundaktaki çocuklar, gözü yaşlı anneler
Ağlıyor Huseyn için, tüm mukarreb melekler
Kalk ayağa Muhammed, ağlıyor sana gözler
Allah aşkıyla yanan, iman dolu yürekler

Tahsin Gelver

KERBELÂ'YI TANIYORUZ

219.

Şiir

Kerbelâ bir rüzgâr mıydı acaba, hızlıca esip geçen?
Zehirli bir hançer miydi, yüce Resul'ün sırtına inen?
Acı bir olay mıydı yoksa, sadece vah deyip geçilen?
Bir gözyaşı yağmuru muydu, meleklerin gözünden düşen?

Bir tevhid meş'alesiydi o, Hz. Âdem'in yaktığı
Hakkın gür sesiydi, isyan bayrağı, İbrâhim'in diktiği
Nemrut mancınığı idi o, İbrahim'i ateşe atan
Gül bahçesi oldu sonra, içinde Nebevî güller biten

Takvâ yok oluyordu o gün, çoğalıyordu servet
Zengin baş tacıydı, yoksula kalmıştı çile mihnet
Aziz Peygamber'in diktiği fidan, soluyor, kuruyordu
Kimseden çıt yok; herkes refah rahatlık arıyordu

Bir Hüseyin vardı ortada, kahrından ölüyordu
Aziz İslâm'a yapılanlar, bağrını deliyordu
Can pazarı, aşkın meydanıydı, bunu biliyordu
Nuh'un gemisi olmuştu Kerbelâ, oraya geliyordu

İki merkez vardı o gün, biri Medine, biri Kerbelâ
Birinde suskunluk, rahatlık, birinde kan ve belâ
Biri Zemzem içerken, biri yanıyordu çöllerde
Birinde cihad, birinde hep nutuk vardı dillerde

Yüz bin kişiye hitap etmişti Peygamber, son senesinde
Yetmiş iki can kalmıştı sadece, Hüseyin'in çevresinde
Ne vardı, ne oluyordu böyle, anlı şanlı Sahabe'ye
Böyle mi olurdu yoksa, yalnız kaldığında Peygamber'e?

Bir yanda Yezit vardı, diğerk yanda Resul'ün göz bebeği
Fırat'ın suyu kesik, eriyordu bebeklerin ciğeri
Yıkılıyordu Kerbelâ'da Nebî evinin direkleri
Neylersin o şanlı ümmeti, çökerse Peygamber'in evi?

Kerbelâ geçti diyorlar, niçin ağlıyorsunuz her sene?
"Her gün Âşûrâ'dır, her yer Kerbelâ", iyi bak Filistin'e
Önceki gün Bosna'ydı, dün Kosova, sıra geldi Çeçen'e
Başına neler gelir, bir gör, uymak istersen Hüseyin'e

Kemal Can

Mektuplar

KERBELÂ ÇOCUĞU

220.

Şiir

Kerbelâ'da bir çocuğum ben, Peygamber'in soyundan
Dudağım kurudu, içemedim, Fırat'ın suyundan
Annem dedi bana, dayan gülüm, üstünsün canımdan
Baban diyor bak, sabret, içeceksin Kevser havzundan

Âh! Bakıyor Peygamber mahzun ve şaşkın ümmetine
Böyle mi sahip çıkılacaktı onun emanetine
Gün gelip ses gelecek size, asırlar ötesinden
Boş verin dünyayı, şehâdet, yaşamın izzetinden

Babam baş kaldırıyor, eğilmiyor zillete
İbrahim'in nesliyiz diyor, katlanmıyor mihnete
İzzet dersi veriyor, mesaj salıyor her millete
Selâm salıp ceddine, geliyoruz diyor cennete

Ebulfazl su getiriyor çadıra, kanlı Fırat'tan
Hava çok sıcak, ateş fişkırıyor yanık topraktan
Suya gidiyor, çevresi sarılıyor dört taraftan
Aslan kesiliyor; kan dökülüyor şanlı kılıçtan

Fırat'a iniyor, tulumları dolduruyor oradan
Çevresi doluyor, saldırıyorlar ona her aradan
Mızrak atılıyor, oklar yağıyor her taraftan
Başa çıkamayınca, hırs çıkarıyorlar kolundan

Kesilince bir kolu, diğerine aldı tulumu
Geri gel amca dedim, unuttum ben susuzluğumu
Babamın canısın sen, veririm sana bir kolumu
Su istemeyeceğim asla, kaybetmem onurumu

Duymuyordu beni, bırakmıyor tulumu elinden
Yardım gelmiyor, ses yoktu sahabeler elinden
Öbür kolu da kesilince, medet umdu dışından
Ağzına aldı onu, kan boşanırken başından

Yine saldırdılar, kolsuz ve şaşkın bakarken çöle
Bedeniyle sakladı suyu oklardan, bir ümid ile
Ve son darbe inince, düştü amcam yüz üstü yere
Ya Rab amcam değildi, sanki bir dağ düşmüştü yere

Düşman çekilmişti kenara, amcam yerde mahzundu
Su getirememişti; tulum delinmişti; üzgündü
Can veriyordu artık, yüzü çadıra dönük idi
Bakamadı, başını çevirdi, çünkü su yok idi

Hayvanlar bile içiyordu bizden saklanan sudan
İçmek şöyle dursun, geçmek bile hayaldi yanından
Oysa esirgemedik biz onlardan, hatta atlarından
Acep değersiz miydik biz çöllerin otlarından

Dedem Resul'ün bir meyvesi daha düştü dalından
Fâtıma can bir kez daha ağladı, öldü melâlından
Yine haçerlendi Nebi, yine vuruldu sırtından
Ama dirildi dini, Hüseyin'inin o pâk kanından

Kemal Can

ÂŞÛRÂ

221.

Şiir

Sıcak bir Âşûrâ
Aç, susuz ve uykusuz
Bebekler süte
Analar suya doymamış
Ve doyamadan
Ağlayan gözler
Ve ağlamaktan halsiz kalmış bedenler
Suya muhtaç dudaklar
Babalar kederde, gamda ve imtihanda

Bugün Âşûrâ
Bildiğim tek
Ağladığım tek
Bu yaşıma değip de ağladığım ilk Âşûrâ
2000'e üç kalanın Âşûrâ'sı
Gökyüzü, Hüseyin'e ağlamakta
Gökler lânet olası Yezid'e homurdanmakta
Yezid ve yezidilere lânetler, beddûalar yağmakta
Evet, gökyüzü ağlıyor;
Bardaktan boşanırcasına
Ve şimşekler öfkeyle çakıyor
Hepsi Hüseyin'e ağlıyor, yas tutuyor
Her şey siyaha bürünmüş
İnsanların göremediği siyaha

Bugün mâtem günü
Ve kâinât mâtemde, biz göremesek de
Sormayın niçin diye
Peygamber'imizin yadigârı, göz nuru, torunu şehid
edilmiştir
Hani şu bilmediğimiz
Veya tanıdığımızı zannedip tanıyamadığımız torunu
O yalnız, o meçhûl, o mazlûm
Asırlar boyu ve hâlâ, evet hâlâ!!

İşte o arslan şehid edilmiştir
 Kimler tarafından?
 Nûrdan kaçan yarasalar
 Nübüvvet ve velâyetin
 Hak ve hakikatın
 Yeminli düşmanları
 Bedir ve Uhudların
 Hendek, Hayber ve Hüneynlerin
 İntikamı hırsıyla kavrulan
 "Tulekâ" hizbi tarafından
 Hem de İslâm adına
 Peygamber adına
 Ve hilâfet sancağı altında

Evet, bugün Âşûrâ'dır
 Ve ben ilk defa Âşûrâ'yla tanışıyorum
 İlk defa Hüsey'n'e ağlıyorum
 Resulullah'ın, daha ilk dünyaya geldiği sırada
 Gözyaşlarına boğduğu Hüsey'n'e
 Omuzlarında büyütüp:
 "Hüsey'n bendendir, ben de Hüsey'n'den"
 Dediği Hüsey'n'e
 Evet, ben Hüsey'n'e ağlıyorum
 Mazlûmiyete ağlıyorum
 Yanlızlığa ağlıyorum
 Faziletlerin yanlızlığına
 Hak ve hakikatın yanlızlığına
 İslâm'ın, Kur'ân'ın
 Resûlullâh'ın yanlızlığına
 Ehl-i Beyt'inin, evlatlarının yanlızlığına ağlıyorum
 Aslanların, yiğitlerin alkanlar içinde yatmasına
 Zincirlere vurulmasına
 Çakalların, çapulcuların baş tacı edilmesine ağlıyorum
 Ben Hüsey'n'e ağlıyorum, ama ilk defa
 İlk Âşûrâ!
 On sekiz yaşındayım ben, ya siz?
 Yirmi mi, kırk mı, altmış mı?
 Sahi siz kaç defa ağladınız Hüsey'n'e?

Siz ne kadar Âşûrâ'yı tanıyorsunuz?
Neden böyle oldu; neden böyledir hâlâ?!
Baba, neden anlatmadın bana Hüseyin'i?
Anneciğim, neden bahsetmedin bana Zeynep'ten?
Neden koklatmadın Peygamber güllerini bana?
Neden mestetmedin beni "Kevser" şarabından?
Neden karanlıklarla boğuşurken,
"Emân Yıldızları"yla tanıştırmadınız beni?
Yanlışlıklar deryasında çırpınırken,
Neden "Nûh'un Gemi"sine bindirmediniz beni?
Cehâlet vâdisinde şaşkın şaşkın dolaşırken
İlim şehrinin kapısını neden göstermediniz bana?
Ama sizin de bir suçunuz yoktur biliyorum.
Size de anlatan, öğreten olmadı ki
Ya siz ey ehil kalemler, neden durdunuz?
Ey konuşan diller, kürsüler, neden sustunuz?
Ey ümmetin eminleri
Emânete riâyet böyle mi olmalıydı?
Hem de peygamber emanetlerine

Evet Âşûrâ'dır bugün
Ve ben, ilk defa Hüseyin'e ağlıyorum
Kerbelâ'yla, Zeynep'le tanışıyorum
Ah! Ne mutlu onlara ki
Henüz beşikteyken kulakları
Hüseyin'in güzel adıyla çınlıyor
Bağrı nübüvvet güllerine yanan bir candan
Süt emiyor, can alıyor, büyüyor
Gözleri Hüseyin'e yaşaran gözlere bakıyor
Merhameti, sevgiyi tadıyor
Hakkı, batılı, zulmü adaleti kavırıyor ve öyle büyüyor
Ya Rab! Bize Hüseyin aşkını tattırdığın
Âşûrâ ile tanıştırdığın için
Hüseyin'ce ölürek
Veya Zeyneb'ce yaşayarak
Sana şükretmeyi nasib eyle
Âmin!

HÜSEYİN DİYOR

Gönül kalk gidelim şah Hüseyin'ime
Yol Kerbela diyor, Hüseyin diyor
Dağ yeşilmiş, deniz şirin kime ne
Çöl Kerbela diyor, Hüseyin diyor

Gülü har içinde, bülbülü zarda
Koyan bir sebep var, asıl sır orda
Şah hangi tabutta, hangi mezarda
Sal Kerbela diyor, Hüseyin diyor

Bir nur beden kızgın kuma gömülmüş
İslam'a, imana ceza verilmiş
Gökyüzü utançtan sis'e bürünmüş
Yer Kerbela diyor, Hüseyin diyor

Masum mu İslam'a mezar kazanlar?
Bunu da yazsa ya tarih yazanlar
Her yeme zıplıyor amma sazanlar
Göl Kerbela diyor, Hüseyin diyor

Bir düşsek hepimiz senin kuşkuna
Damlalar sel olur, döner taşkına
Hele bir dinleyin Allah aşkına
Yer Kebela diyor, Hüseyin diyor

Garibiyim hocam Seyfi yetimi
O bilir davamı, tüm niyetimi
Daha bana sorma vaziyetimi
Hal Kerbela diyor, Hüseyin diyor

AĞIT

Kerbela bir destandır, bir yangındır Kerbela
Kalpleri ipil ipil yakışları ondandır
Rabbim hiçbir kuluna vermesin böyle belâ
Sözlerin boynu bükük bakışları ondandır...

Kerbela ki kaç asır, kalbimizi dağlamış
Analar ağıt yakmış, kızlar kara bağlamış
Dert olmuş içimizde deli deli çağlamış
Gözlerin çakmak çakmak çakışları ondandır...

Kerbela kezzap döktü, kanayan yaramıza
Dünya saygı gösterebilir, acı hatıramıza
Hasretin düğüm düğüm, aha tam şuramıza
Mıh gibi girip girip çıkışları ondandır

Özlemle kavruluyor, kanıyor bir yaramız
Dönsekte o günlere, feda olsun kanımız
Hasan'la Hüseyin'e, hasret kaldı canımız
Yüreğin ilmik ilmik söküşleri ondandır...

Düşmanlar çıyan gibi, düşmanlar yılan gibi
Sözler anlamsız gibi, tarihler yalan gibi
Onların içmediği suyun çağlayan gibi
Kalbime ılgın ılgın akışları ondandır...

Fatma anam ağladı, yas tuttu Habibullah
Kimseye böyle keder, hissettirmesin Allah
Ali'nin ıstırabı, aklımda akşam sabah
Dert mızrağın bağrıma takışları ondandır...

Sırrına yeter olmaz, düşmanların hincinin
Hak layığını versin, mücrimin, yalancının
Yaradan biliyor ya bu tarifsiz sancının
Sineme yumruk yumruk, sıkışları ondandır...

Şehitlik şerbetini, içtiler yudum yudum
Hasan oldum düşümde, sonra Hüseyin oldum
Ben artık bu sancıyı, taşımaktan yorulduğum
Dizlerimin zamansız çöküşleri ondandır...

Avrasoğlu sus artık bu yara derin yara
Duayla, tevekkülle, müminler varın yâra
Mektubumu götürün, götürün verin yâra
Oturup bu destanı yazışlarım bundandır...

Hasan Arvas (Kırıkkale)

Mektuplar

BEN KERBELA'DA

Muharrem gelmiştir ağlarsam eğer
Kerbela bendedir, ben Kerbela'da
Sinemi kırk yerden dağlarsam eğer
Kerbela bendedir, ben Kerbela'da

Düşüp de Yezit'in peşine diye
Masumun kanında işi ne diye
Bir süngü sokayım döşüne diye
Kerbela bendedir, ben Kerbela'da

Hüseyin'i gördüm Fırat boyunda
Masumun kanı var hala suyunda
Merhamet ne gezer Yezit soyunda
Kerbela bendedir, ben Kerbela'da

Bir kutlu aşk ile eriyen Şahım
Muhammet nurunda yürüyen Şahım
Arzımı, semamı bürüyen Şahım
Kerbela bendedir, ben Kerbela'da

Kerbela dediğim takvim karası
Yağmuru bilmem ki kumdur burası
Göğsümde otuz üç süngü yarası
Kerbela bendedir, ben Kerbela'da

Ehlibeyt bir damla su verin derken
Ben hicap duyarım suyu içerken
Kızıl bir gül görsem çiçek açarken
Kerbela bendedir, ben Kerbela'da

Dile gel şahım, Ali Ekber'le gel
Hem nidalar eyle, hem tekbirle gel
Yetmiş iki canı topla, derle gel
Kerbela bendedir, ben Kerbela'da

Ardından cümle can yas tuttu şahım
Sana vuran kılıç pas tuttu şahım.
Soysuz saltanatlar toz tuttu şahım
Kerbela bendedir, ben Kerbela'da

İbrahim Şaşma (Karaman)

MELEKLER AĞLAR

İçin için yanar bahtsız Kerbela
Duygular paslanır, melekler ağlar
Yüreklerde ateş yanıyor hala
Zalimler süslenir, melekler ağlar

Yakıp kavururken çölün güneşi
Kuşattı otuz bin silahlı kişi
Zulüm sızlattı her dağı ve taşı
Gökyüzü puslanır, melekler ağlar

Ali Ekber düşman içine girdi
Yetmişini vurdu, yerlere serdi
Cesaretle vefa dersini verdi
Can tende uslanır, melekler ağlar

Osman'la, Abdullah, sırada Cafer
Kasım izin ister gelecek sefer
Seccad hasta, başka kalmadı nefer
Merhamet seslenir, melekler ağlar

Metaneti giydi, olmadı düçar
Eğmedi başını, kalmadı naçar
Şehitler serveri cenneti açar
Mevla'ya yaslanır, melekler ağlar

Hüseyin titretti toprağı, taşı
Nurlu bedeninden ayrıldı başı
Zeyneb'i can figan, döker gözyaşı
Yanaklar ıslanır, melekler ağlar

Ağlayan gözlerde yaşlar sel olur
Ehlibeyt sevgisi eser yel olur
Hüseyin'im açar bizde gül olur
Sevgiler beslenir, melekler ağlar

YANAR AĞLARIM

Ehlibeyt'in özü, ciğer pairesi
Peygamber gülüne yanar ağlarım
Mümin olanların sızlar yâresi
Sevginin yeline yanar ağlarım

Ali'nin evladı, erdem çınarı
Nur saçan sözleri sevgi pınarı
Şeref ile izzet yolu, şiarı
Ehlibeyt yoluna yanar ağlarım

Çölün sıcağında mahsur kaldılar
Suyun damlasına hasret oldular
Allah'a sığınıp sabır buldular
Çaresiz haline yanar ağlarım

Özünü kaybetmiş zalim bir ordu
Ali Ekber yetmiş kılınçla vurdu
Cafer, Osman koşup hesabı sordu
Şehitler gülüne yanar ağlarım

Korkusuz Abbas'ım atladı attan
Doldurdu kırıbayı suyla Fırat'tan
Biçilen bedenle geçer sırattan
Budanmış koluna yanar ağlarım

Alnında sıcaktan boşalınca ter
Ali Asker'im bir yudum su ister
Boynundan oklandı metanet göster
Zehra'nın balına yanar ağlarım

Yağmur gibi mızrak yağdı her yerden
Üç ok bedenine saplandı birden
Musibete karşı vazgeçmez serden
Al kanlı eline yanar ağlarım

226.

Şiir

Hüseyin'in teni kanla boyanır
Zalimin kalbinde korku uyanır
Bu acıya canlar nasıl dayanır
Musibet seline yanar ağlarım

Acıyla inledi toprağı, taşı
Nurlu bedeninden ayrıldı başı
Şehitler serveri Kevserdir yaşı
Saçının teline yanar ağlarım

Fırat mahzun, Fırat hüzünlü akar
Yedi göğün ehli ağıtlar yakar
Kuşlarla balıklar yasını çeker
Kırılmış dalına yanar ağlarım

Muharrem ayının onuncu gece
Yasımı anlatamaz söz ile hece
Kadir'in sevdası yüceden yüce
Konuşan diline yanar ağlarım

Kadir Kaya
2007

MERSİYELER

BİR SEVDAKİ....

Bir sevda ki, bugünlere uzanmış
Bir sevda ki, gönülleri kazanmış
Bir sevda ki, ta ezelden onanmış
Bir sevda ki, iman ile donanmış
Bir sevda ki, hazin hazin ağlıyor
Bir sevda ki, derde deva sağlıyor

Hasan'la Hüseyin Hak'tan hediye
İkisi de canın verdi "Hak" diye
Dünya ilk kez şahit oldu bu şeye
Nehirler, ırmaklar mahzun çağlıyor
Bir sevda ki Hüseyin için ağlıyor

Hasan'la Hüseyin bir tek batından
Verilmiş Ali'ye Allah katından
Şehitlerin şahı düştü atından
Fatma anam evladına ağlıyor
Gözyaşları çağıl çağıl çağlıyor

Yezid'in askeri yaktı canları
Sabi-i sübyanın aktı kanları
Rabbimiz affetmez elbet onları
Al-i Aba yüreğini dağlıyor
Yerde insan, gökte melek ağlıyor

Ehli beyt ki, çölde susuz yanarken
Tüm varlıklar katilleri kınarken
Kansızlar, kan içip, gülüp oynarken
Rahipler, keşişler üzgün ağlıyor
Ehli küfür bile kara bağlıyor

İmanları yoktu doğru evreye
Caniler; katil için girdi devreye
Gözün aslı ile bakın çevreye
Hüseyin düştüğü sahra ağlıyor
Katillerse hançerini zağlıyor

Seher yeli sızlanarak eserken
Katil Ziyad, Ehli Beyt'i ezerken
Hüseyn'in başını, Şimr keserken
Ehli insaf yüreğini dağlıyor
"Yetimi" yim iki gözüm çağlıyor

Demir Doğan Kandemir
(Keskinli Yetimi)

HÜSEYİN DEYİ

Bu gün on Muharrem, yürek yanıyor
Ağla gözüm ağla Hüseyin deyi
Şahım, Şia'ların seni anıyor
Ağla gözüm ağla Hüseyin deyi

Resul evladına acımadılar
İnsanlıktan onlar bihaberdiler
Mazlumları dört bir yandan sardılar
Ağla gözüm ağla Hüseyin deyi

Ufacık bebeler ağlaşır durur
Zeynep ana yanar bağrına vurur
Fırat'ı kestiler ciğerler kurur
Ağla gözüm ağla Hüseyin deyi

Altı aylık Eşğır susuz can verdi
Kanıyla İslam'a şeref şan verdi
Yezid'in tahtını yerlere serdi
Ağla gözüm ağla Hüseyin deyi

O gün kâinata koptu velvele
Ağladılar vahşi hayvanlar bile
Dağlar taşlar bile geldiler dile
Ağla gözüm ağla Hüseyin deyi

Yezid'e uydular, hakkı sattılar
Resul evladını esir ettiler
Her anı onlara zehir ettiler
Ağla gözüm ağla Hüseyin deyi

Selam olsun sana ey Zeynep ana
Hüseyin yanacak daima sana
Canım kurban olsun o mazlum cana
Ağla gözüm ağla Hüseyin deyi

229.

Şiir

ÖĞLEYİN

Hüseyin'in dertlerini dinleyin
Meydanda da namaz kıldı öğleyin
Anın Kerbelâ'yı siz ey dostlarım
Hüseyn âşıkları hakkı söyleyin

İmam Hüseyin'e ağlayanlara
Ol yığıde yürek dağlayanlara
Cennetin kapısı açılır elbet
Lanet su yolunu bağlayanlara

Nam saldı Aşura bütün dünyaya
Bizi de nasip eyle Kerbelâ'ya
Bazı Zeynep, bazı Hüseyin olalım
Cevap verelim o mazlum nidaya

Kerbelâ'yı bilenlerden dinleyin
Resul evladına daim inleyin
Kerbela'sız iman olmaz vallahi
Düşünün ey dostlar, bunu anlayın

Hüseyin'im Hüseyin'e yanarım
Hüseyn'in aşkıyla ancak kanarım
Mehdi gelip intikamı alınca
Artık huzur bulup, o gün dinerim

YASAK BİR KİTAP GİBİSİN

Selam sana, selam aşka, selam Hüseyinî sancağa
Selam kutlu mihrabına, lalezâr olmuş ocağa

Uzaktardan gelen turna, sen ağlama, sen ağlama
Burda Kербela'lı hazan, bir de yürekler dağlama

Ente ebi ente ebi, ente süreyya kevkebi
Kaldır aradan kaldır sen, kaldır onulmaz sebebi

Savaşa hazırlan kalbim, azınlık içre savaşa
Kanarsa baharlar kanar, bir şey olmaz ki hiç kışa

Seni yalnız bıraktılar, suları hazin kıldılar
Şöyle bir yol esip geçti, rüzgârları ağlattılar

Sular melûl, mahzun aktı, çün Ehlibeyt'ten uzaktı
Yalan yanlış geçiverdi, tarih başından tuzaktı

Yasak bir kitap gibisin, düşkünlerin çok, iyisin
Selam kanlı türabına, Muhammed'in güneşisin

Gömülüverdi umutlar sulara, hazin umutlar
Kudurmuş, azmış zevk ile köpürdükçe bütün tuğlar

Kılıcınla güzel İmam, karanlıklarla yaşamam
Dağıt hırslı bulutları, fırtınalara tapamam

Kuşakların güz mevsimi ördüğü müstesna derdi
Bana senin feryadındır bilirsin anlatan şimdi

GERDANLIK

231.

Şiir

Ben o narin gerdanda, bahtiyar bir gerdanlık
Ayrılmak istemezdim Fatıma'dan bir anlık

Bir fakir geldi bir gün Resul'ün huzuruna
Açım, çıplağım dedi, bir şeyler verin bana

Verecek bir şey yoktu, Resul mahzun olmuştu
O tertemiz yüreğe hüznün, keder dolmuştu

Dedi ki biri var ki git mutlak yardım eder
O Allah Resulü'nü, Resul de onu sever

Gözlerini çevirdi, ilk müezzin Bilal'e
Ey Bilal şu fakiri, Zehra'ya götür hele

Rabbim böyle diliyor, vardır hikmet elbette
En hayırlı kadın O, dünyada ve ahrette

Âlemlere nur saçan Zehra'yı Betül'dür O
Tahira'dır, tertemiz, solmayan bir güldür O

Ona sadık kalanlar, olur ateşten emin
Kurtarır Şia'sını narından cehennemin

Bilal aldı fakiri, götürdü Fatıma'ya
Selam ey can-ı Resul, geldim, muhtacım sana

Fatıma hüznün doldu, verecek ekmek yoktu
Yalnızca döşek olan eski bir koyun postu

Ne yapayım ben bunu, bana giyecek lazım
Susuzum, karnım açtır, bana yiyecek lazım

Aklına tek ben geldim, çıkardı gerdanından
Yalvardım ben Rabbime, ayırma beni O'ndan

231.

Şiir

Verdi beni fakire, sat bunu, doysun karnın
Umulur ki Allah'tan sen de görürsün hayrın

Yalvardım ey Measure, ayırma beni senden
Nafileydi feryadım, bir şey gelmezdi elden

Geldi bahtiyar fakir, Resul'ün huzuruna
Anlattı olanları kainatın nuruna

Yaşlar aktı gözünden o tertemiz Nebi'nin
Götür sat bunu dedi, ihtiyacın göresin

Tam yola koyulmuşken Ammar durdurdu onu
Sordu almak isterim, kaçta satarsın bunu

Açım, doyacak ekmek; çıplağım, birde hırka
Bir de yol param versen, şükrederim Allah'a

Ammar satın alınca, ben birazcık sevindim
Hiç olmazsa arada, O'nu görürüm dedim

Aldı beni eline, sürdü güzel kokular
Merak ettim, acaba bu işte ne hikmet var

Verdi beni birine, hüznüle doldum yine
Dedi al bunu götür Peygamber'in gülüne

Hem beni hem köleyi, hediye etti Azra'ya
Köle özgürlüğüne, ben kavuştum Zehra'ya

Mucîp olan Allah'ım, duama et icabet!
Sen âşık-ı Zehra'nın duasını kabul et!

Gerdanlığı yerine kavuşturan Rabbimiz!
Duy bizim sesimizi, tez gelsin sahibimiz!

Artık muntezirlerin duası kabul olsun!
Zulümle dolan âlem, hak ve adalet dolsun!

Arzu Çetinkaya/Almanya
21 Haziran 2008

Menteşiyeler

GERDANLIĞIN VARİSİ

232.

Şiir

Ben o narin gerdanda, bahtiyar bir gerdanlık
Ayrılmak istemezdim, gül Zehra'dan bir anlık

Lâkin Zehra'mın yüzü, artık gülmez olmuştu
Nurla dolu çehresi, hüznün, keder dolmuştu

Hastaydı Habibullah, sayılıydı günleri
Solacaktı Zehra'nın gülzârında gülleri

Haber geldi Zehra'ya, göçtü Resul dünyadan
Gece gündüz yas tuttu, ağladı hiç durmadan

Beytü'l-Ahzan olmuştu, artık evi, yuvası
Resul'e kavuşmaktı, yaradandan duası

Gider Beytü'l-Ahzan'a, için için ağlardı
Ağladıkça Ali'nin yüreğini dağlardı

Çok üzdüler Zehra'mı, eylediler perişan
Zalim yüreklerinde, kalmamıştı din, iman

Kırdılar kaburgasın, o vicdansız zalimler
Yaktılar haremini, günahkâr, kirli eller

Hüznün dolu günlere dayanmadı bedeni
Kavuştu Mevla'sına yalnız bıraktı beni

Kanatsız kuş gibiydim, geceydi gündüzlerim
Ağlardım gece-gündüz, Zehra'sız ne ederim?

Od tutmuştu yüreğim, sonsuzdu acılarım
Zeynep'le biraz olsun, dinmişti sancılarım

Mübarek gerdanında, Zehra kokusu vardı
Hicran dolu gönlümü, eşsiz bir huzur sardı

Çok küçüktü henüz "O", minicikti gerdanı
O'nun öksüz kalışı, üzdü Şah-ı Merdan'ı

Ağlardı küçük Zeynep, gizlice babasından
Kederi içiyordu, ihanetin tasından

Gülmedi Zeyneb'im Zehra'dan sonra yüzü
Viraneydi yüreği, yaşla doluydu gözü

Olgunlaştı Zeyneb'im, büyüdü acılarla
Şahitti zulümlere, tarifsiz sancılarla

Ali'nin şehadeti, kararttı dünyasını
Kanayan yüreğinde, her gün tuttu yasını

Ve bir gün haber geldi, Hasan şehit olmuştu
Ciğeri pare pare, bağı kanla dolmuştu

Akıyordu gözünden Zeyneb'im, gam seli
"Zeyneb üzülme" diye edemedim teselli

Gece gündüz onunla günüme gün ekledim
Musibetler çölünü, Kerbela'yı bekledim

Çadırdayız Zeyneb'le analar kan ağlıyor
Susuzluk feryatları, ciğerleri dağlıyor

Bela ve musibetler, doldurmuştu her yeri
Geliyordu Zeyneb'e şehadet haberleri

Zulcenah çadırlara yalnız geldiği zaman
Haykırdı Hüseyin can! Yandı ciğerim aman

Zeyneb'in vaveylası inletti, göğü, yeri
Yas tuttu dağlar taşlar, ağlattı bülbülleri

Yaktılar çadırları Zeyneb'im esir oldu
Hüseyin'in Rugeyye'si harebelerde soldu

Haykırdı hakikati, Fatıma nefesiyle
Susturmuştu Yezid'i Ali kokan sesiyle

Üzülme artık sen ey Zehra'mın yadigârı!
Açacak Nergis gülü, getirecek baharı!

Arzu Çetinkaya

233.

Şiir

HÜSEYN-İ FATİMA

İşte düştüm aranıza, durmayın
Ben aziz-i Mustafa'yım öldürün
Ben yalvarmam, sizde eman vermeyin
Ben Hüseyin-i Fatıma'yım öldürün

Abbas, Ali Ekber, Eslem-i Türki
Eman diledi mi sizlerden sanki
Korku bilmez, aşk yolunun saliki
Ben Hüseyin-i Fatıma'yım öldürün

İzzet, şeref zirvesinden inersem
Eğer zillet binitine binersem
Anam sütün helal etmez dönersem
Ben Hüseyin-i Fatıma'yım öldürün

Emir ver Saad oğlu, ok at Hermele
Çek hançeri Şimr, gel, gel maktele
Vermem biat eli, o necis ele
Ben Hüseyin-i Fatıma'yım öldürün

Gözünüzde perde, kalpler örülmüş
Bahçe viran olmuş, bülbül sürülmüş
Arslanın korktuğu nerde görülmüş
Ben Hüseyin-i Fatıma'yım öldürün

Emaneti ben ceddinden devraldım
Ben ahdime vefa etmeye geldim
İşte fırsat, aranızda tek kaldım
Ben Hüseyin-i Fatıma'yım öldürün

Hüseyin ölse de bu dava yürür
Kerbela ateşi kalpleri sarar
Oğlum Mehdi bir gün hesabı görür
Ben Hüseyin-i Fatıma'yım öldürün

Şehadet harmanı yandı, güreledi
Hakkın nuru, Kerbela'da parladı
Bu makamı bize Hak belirledi
Ben Hüseyin-i Fatıma'yım öldürün

Ö. Cevad Deveci
10.02.2009 / Adana

Mektuplar

ZEYNEP EĞİLMEZ!

234.

Şiir

Kerbela yanıyor, gözlerim bakışını bekliyor
Mızrak üzerindeki baş Hüseyin'in değil, benim başım
Başından ayrılmış gövdesinde elbisesi yok
Kanlar olmuş gövdesine elbise...

Yine de..

Sen üzülme baba, Zeynep eğilmez!

Hüseyin, Arş'ı kanıyla titretti

Kılıçlar ona salat ettiler

Yanımızda koruyalım kalmadı

Allah'ın kitabı ona ağlıyor

Ama..

Sen üzülme baba, Zeynep eğilmez!

Aziz babam!

Zeyneb'inin kollarına zincir taktılar

Çürümeye yüz tuttu sol yanımız

Kışlar baharsız, arılar kovansız

Mevsimlerde Nisan yok, aylar hep Aralık

Olsun...

Sen üzülme baba, Zeynep eğilmez

Ay yüzlü babam;

Gül koklayan şeyda bülbüller oklandı

Bülbülün mahsun gönlü, hicran ateşiyle yandı

Ballar acı, düştü sultanın tacı

Bayram etti Ebu Sufyan havarileri

Sen üzülme baba, zeynep eğilmez!

Ellerim kelepçeli baba;

Çıplak devenin üzerine beni bindirecek kimsem kalmadı

Birazdan, namahremeler bindirecek deveye beni

Yine de sen..

Sen üzülme baba, Zeynep eğilmez!

Gözlerine, gözlerin kurban olduğu Ali Ekber
 Kollarına kolların kurban olduğu Abbas
 Boğazına, boğazların kurban olduğu Ali Eşğèr
 Birer birer gittiler
 Hasan'ımı zehirlediler, ciğerleri kaldı avucumda sadece
 Rukayye Şam harabesinde Yezid'in necis yüzünü görmeden
 Katıldı şehitler kervanına
 Her şeye rağmen
 Sen üzülme baba, Zeynep eğilmez!

Ey sabır kervanının imamı, sen üzülme
 Kızın da senin gibi sabırlıdır
 Biz mihnet beşiğinde, meşakkat sütüyle beslendik
 Her Mekke, bir Medine'ye hamiledir
 Mekke sancısı çekmeden doğan her Medine düşüktür
 Tarihe yön verenler, umutların çocuklarıdır
 Evet...
 Sen üzülme baba, Zeynep eğilmez!

Kardelen, kararlılığıyla karlara baş kaldırdı
 Direnmek, her kişinin değil, er kişinin işidir
 Tükenirler sabrı tüketenler
 Derttedir derman, budur ilahi ferman
 Duy beni ey can
 Sen üzülme baba, Zeynep eğilmez!

Sabır donmak değil, donanmaktır
 Biz eziyetleri, meziyetlere dönüştürdük
 Eza ve cefaya aldırıyoruz, halık tanıktır buna
 Sen üzülme baba, Zeynep eğilmez!

Ağaçlar, köklerinden güç alırlar
 Kızının kökü, derinliklerde baba
 Bizim Yunus haykırıyor Anadolu'dan
 Her dem, yeniden doğarız, bizden kim usanası
 Sen üzülme baba, Zeynep eğilmez!

Süleyman gibi kıyamda ölmek, şereftir bize
Kederi kader gören, heder eder kendini
Tefekkür dümeninde, tevekkül Nuh'unun kaptan olduğu gibi
Zeyneb'in, Kerbela kervanının kaptanıdır
Sen üzülme baba, Zeynep eğilmez!

Yüz binlerce yıldız battıktan sonra ancak şafak söker
Çetin yolların, metin yolcularıyız
Canlarımız, ceddimin dini için var
Akif'in dediği gibi, cehennem olsa, göğsümüzle söndürürüz
Evet...
Sen üzülme baba, Zeynep eğilmez!

Zulmü uzaktan izlemek, bizim işimiz değil
Her başkaldırının bir makamı vardır
Atıl kalan, batıl olur
Meleklerin, inip çıktığı ev, bizim evimiz
Ne atıl kalırız, ne batıl oluruz
Hayır...
Sen üzülme baba, Zeynep eğilmez!

Her kes yüreği nispetinde yürür yolları
Ben Ali'nin kızıysam, onun, gibi yürürüm
Sabır, hamur yapar demiri
Fecir yakındır, yakınımız var
Sen üzülme baba, Zeynep eğilmez!

Yar için, terk-i diyar eyledik bizler
Tatmadığımız acı, çekmediğimiz sancı kalmadı
Zeynep alacağını aldı, satacağını sattı dünyadan
"Aleyküm enfuseküm", siz kendinize bakın

Ve sen, ey Allah'ın aslanı, Zeyneb'in babası!
Üzülme sen, Zeynep eğilmez! 1

Ö. Cevad Devenci
4.2.2009 / Adana

AĞLAR “HÜSEYN” DİYE DİYE

Peygamberler, evliyalar
Ağlar Hüseyin diye diye
Tüm veliler, esfiyalar
Ağlar Hüseyin diye diye

Ova, vadi, dağlar, taşlar
Aslan, kaplan, kurtlar, kuşlar
El ele birlik olmuşlar
Ağlar Hüseyin diye diye

Defter, kitap, yazı kalem
Selam durmuş sana, selam
Yedi iklim, iki alem
Ağlar Hüseyin diye diye

Tüm nehirler, Fırat coştı
Denizler kendinden geçti
Güneş ve ay içli içli
Ağlar Hüseyin diye diye

Feryad ettirdiler güle
Küsüp darıldı bülbüle
Düşmanın atları bile
Ağlar Hüseyin diye diye

Hıristiyan, Yahudiler
Bu bir vahşettir dediler
Dünyadaki bütün dinler
Ağlar Hüseyin diye diye

Mercan, yakut, incileri
Yolcuları, hancıları
Esirlerin zincirleri
Ağlar Hüseyin diye diye

Bir destan ki dilden dile
Şehir şehir, ilden ile
Yezid'in sarayı bile
Ağlar Hüseyin diye diye

Benzeri yoktur dünyada
Görsem inanmam rüyada
Âşıkları Adana'da
Ağlar Hüseyin diye diye

Bir yay gibi beller бүker
Kalpleri yerinden söker
Hülâsa dünya yağ döker
Ağlar Hüseyin diye diye

Ö. Cevad Deveci
Adana

KERBELA DESTANI

Bu ağıt destanını yazmaya yürek yetmez
Her anıŖta yutkunup yutkunup ağlıyorum
Asırlar geçsin dursun, bitmez bu sancı, bitmez
Tam bin dört yüz senedir karalar bağlıyorum...

Söz söylemek kolaymıŖ, kolay deđilmiŖ yası
Kerbela can acısı, Kerbela kalp yarası
İnsanlık tarihinin, nefretin en karası
Sinemde dar kurulmuŖ ilmiği yağlıyorum...

Âlem bağrına basmıŖ Hüseyin'imın Ŗanını
Bilmem nasıl anlatsam ruhumun isyanını
Ta kundağımdan beri Kerbela destanını
Ne vakit hatırlasam içimi dağlıyorum...

Pusu kurmuŖ Kufe'ye, ađırmıŖ onu itler
Yiğitler yiğidine kıymıŖ zâlim Yezitler
Dinimiz buyurur ki lmez imiŖ Ŗehitler
O yârin ardı sıra, ölmeyi yeğliyorum...

Efendim susuz kalmıŖ, tuz gelmiŖ ya ağzından
Gözleri açık gitmiŖ, duydum anacağzımdan
Sular zehir oluyor, geçmiyor boğazımdan
Susuzluk sahrasında sel olup ağlıyorum...

Dualarım onunla, kalbim onunla her gün
Yüreğim keder dolu, âciz bedenim yorgun
Dünyada olmadı ya ahrette ona bir gün
KavuŖacađım diye gönlümü eğliyorum...

Kime ilensem bilmem, derdimi kime yansam
Bir kuŖ olsam szlsem kabri baŖına konsam
Yüreğimde nem varsa tutup o cana sunsam
Sevincimi neŖ'emi, aŖkıyla sağlıyorum...

Selâm o Ehlibeyt'e, feda olsun kanlarım
Hasan'ca, Hüseyin'ce acıyor bir yanlarım
Kerbela destanını duyunca ey canlarım
Acıyla gülümsüyor, yeniden ağlıyorum...

Mehmet Fatih Oflaz

Mersiyeler

BELÂ ÇÖLÜNDE SOLAN (İMAM HÜSEYN'E...)

Ey Ali'nin evlâdı, Muhammed'in torunu
Sen misin inanmam, Belâ çölünde solan
Acep her gün ağlasam, zaman gelir mi geri
Kurur mu gözden akıp, yaşım gönlüme dolan

Bekle meydanda beni, doldurayım yanını
Göreyim hangi nâmert almak ister canını
Lânet olsun Fırat'a, ıslattıysa kanını
Sen ağlama gül İmam, bellidir zâlim olan

Susmuyor Sâkinecik, silmez gözyaşlarını
Ümmetin boynu bükük, kaldırmaz başlarını
Öfke dolu Zeynep kız, sıkıyor dişlerini
Budur hâli ey İmam, halkın geride kalan

Hangi davâdır seni kestiren zâlimlere
Soralım mezheplere, soralım âlimlere
Deden Muhammed Emîn, rahmolan âlemlere
Lânet eder herkese, seni kalbinden çalan

Emreyledin yalnızca Allâh'ın mağrufunu
Öyle bilir getirsen aklın en ârifini
Böylesi bir acının bilmezdim târifini
Üzülmezdim bu kadar olsa kâinat talan

Îmân etti kimisi tebliğini duyanlar
Şâd oldu bu tebliğe ihlâs ile uyanlar
Fitne tohumu ekip zulümâtı yayanlar
Sana fattan diyorlar, yalan vallâhi yalan

Ey İmamım Ayhan'a böyle döktürdün yaşı
Böyle döktün kalbine, koru dinmez ataşı
Nice demler döküldü, vurdu gardaş gardaşı
Şimdi mü'min anılır, ümmeti cehle salan

*Ayhan Yavuz Açıköz
Adana / 15.08.07*

EN BÜYÜK KURBAN

Canlar pare pare, canan perişan
Yetmiş iki erle ölüme koşan
Şehadet aşkıyla yanıp tutuşan
Kerbela çölünde yalnız Hüseyin

Eğer tutacaksa ayakta dini
Bedel gerekirse alsınlar beni
Doğmadan giymişti kanlı kefeni
Al kanlar içinde yatar Hüseyin

Kızgın çölde parçalandı bedeni
Şehadeti yüce dinin bedeli
İzzet şeref dolu bu serüveni
Kuşaktan kuşağa taşır Hüseyin

Tarihte eşsiz facia Kerbela
Allah kurbanları ölmezler asla
Aşura bir mesaj tüm vicdanlara
Kanıyla mesajı yazdı Hüseyin

Kerbela İslam'ın dönüm noktası
Kainatta her şey tutar bu yası
Şehidin kanıdır, dinin mayası
Dirilişin mayasıdır Hüseyin

Abas'ın kolları bir bir budandı
Doğmadan o canı Hakk'a adandı
Zeynep bu acıya nasıl dayandı
Acı feryadını duyar Hüseyin

Pranga vurdular o ayaklara
Açtılar İslam'ın bağrında yara
Ya Rab insan denmez bu mahluklara
İslam'a en büyük kurban Hüseyin!

HZ. HÜSEYİN VE KERBELA

239.

Şiir

Geçmişten ebede akar Kerbela
Küffar yanmasa da kanlı sel yandı
Tüm ehl-i müslimi yakar Kerbela
Asırlar boyunca seven kul yandı

Saltanat elinde kalkanken sea
Dayandı Allah'a Ehlibeyt Şia
Varırken Rabbime binlerce dua
Kufe'ye götüren ince yol yandı

"Esenlik İslam'a" diyerek rahat
Zulümkar Yezid'e etmedi bey'at
Huzursuz konuldu seferde heyhat
Aşk ile kavru lan gönül dil yandı

Yürürken üstüne her imanı ham
Bizim efendimiz Hazret-i İmam
Zalimin zulmüne sürdürdü kıyam
Fırat'ın suyunda çakıl mil yandı

Haksızlık önünde taş bile inler
İmam Hüseyin'e bilenmiş kinler
Susamış kanına on'ların bin'ler
Öfkesi kabaran kızıl çöl yandı

Yezid'in askeri kollar her anı
Ehlibeyt dostları alarak şanı
Serdiler ortaya emanet canı
Kadere sarılan çiçek, dal yandı

Allah'ın aşkıdır her gönlü yakan
Said kulda figan gözler kan revan
Şehadet yolcusu süt emer bir can
Ali Asgar gibi taze gül yandı

Onlarca mızrak, ok, kılıç yarası
Cavşen'den gelince hücum narası
Hakk'a yürümeye geldi sırası
Nice yetimlerle nice dul yandı

Hunharca vurulup kesildi başı
Terk edildi çölde mübarek naaşı
İmam Hüseyin'e akan gözyaşı
Helal der Vuslatî yazan el yandı

Osman Öcal

KARBELA MERSİYESİ

240.

Şiir

Yezid'e lânet olsun, niçin uydu hevaya?
Allah Allah bu ne hal yaptı Al-i Aba'ya?
Hasan'a ağı verdi, zulmetti şahzâdeye.
Muhibbi Al-i evlat, gel seyret, bu sahraya.
Şimr çaldı hançeri, gerden-i şah zibaya.
Lânet ola o kelbe, düşe kahr-ı Hudâya.
Esen yeller haber ver, bu hali Mürtezaya;
De ki; çifte kuzular gitti darü'l-bekâya.
Al-i Yezit zulmünün sesi çıkar semaya.
Bu ne cefadır Allah, evlad-ı Mustafa'ya?
Hüseyn atından düştü, sahra-yı Kerbela'ya,
Cibril kurban, haber ver Sultan-ı Enbiya'ya.

Çifte kübbesi düştü, Arş-ı Rahman ağlıyor.
Kürsü kalmış kararsız, kevn u mekan ağlıyor.
Levh-i mahfuz kalemi, emr-i Yazdan ağlıyor.
Sidre'de Cibril ağlar, melekler kan ağlıyor.
Sekiz cennet, yedi nâr, heft âsuman ağlıyor.
Matemdedir yıldızlar, ay yüzlü han ağlıyor
Gün yüzün gubar almış, cümle cihan ağlıyor.
Cennette İdris ağlar, hur-i gılman ağlıyor.
Seher yeli durukmuş, durgun umman ağlıyor.
Kerbela çöllerinde çifte civan ağlıyor.
Hüseyn atından düştü, sahra-yı Kerbela'ya,
Cibril kurban haber ver Sultan-ı Enbiya'ya.

Hasan'ım ağı içti, leb-i sükker ah çeker.
Hüseyn atından düştü, kime şikâr ah çeker.
Nerde kalmış acaba bak Zülfikâr ah çeker.
Ali'nin on bir oğlu yerde yatar ah çeker.
Fatma nene, ciğeri sızlar, sızlar ah çeker.
Ümm-ü Gülsüm, Rukayye çifte Nigar ah çeker.
İbrahim, Kasım ağlar, kılar zâr zâr ah çeker.
Hatice ana duymuş, yavrum diyer ah çeker.

Meryem, Asiye gelmiş, ağlar ağlar ah çeker.
Havva, Hasan, Hüsey'n'im diyer diyer ah çeker.
Hüsey'n atından düştü, sahra-yı Kerbel'aya,
Cibril kurban, haber ver Sultan-ı Enbiy'aya.

Hazret Adem âlişan, Nebi Ziba ağladı.
İdris Firdevs içinde kasr-ı âlâ ağladı.
Nuh ile Hud ve Salih düştü zâra ağladı.
Yakup, Yusuf, Şuayib, Lût, hem Yahya ağladı.
Zekeriya zikrinde, Tur'da Musa ağladı.
Mekke, Medine, Kubeys, Tur-i Sina ağladı
Dahi Harun'la Davut, Süleyman da ağladı.
Cercis'i biçer hızar, İlyas da ya ağladı.
Elyasa, Zülküflü hem Meryem ana ağladı.
Hüsey'n atından düştü, sahra-yı Kerbela'ya,
Cibril kurban, haber ver Sultan-ı Enbiya'ya.

Çok ağırdı bu acı mu'min olan her cana
Cümle Muhacir, Ensar düştü ah u figana.
Al-i Yezit boyadı çifte kuzun al kana.
Ey Server-i Enbiya, sen bunu de Süphana.
O gün ola göreydim Yezit düşe nirâna,
Sırttan seyrededim, geçerken o yana,
Cümle nebiler ümmet, sallanarak cinana.
Huriler karı gelir Hüsey'n ile Hasan'a
Fatma ana şâd olur, müjde gider Rızvan'a.
Hüsey'n atından düştü, sahra-yı Kerbela'ya,
Cibri, kurban haber ver Sultan-ı Enbiya'ya.

Medine dağlarında süsemle sümbül ağlar.
Husirat metel atmaz, esmez olmuş yel ağlar.
Dağlar ingil ingilder, sular sarhoş sel ağlar.
Cümle kuşlar figanda, bak dertli bülbül ağlar.
Viranede baykuşlar, hû çeker yıl yıl ağlar.
Kerbela'ya kulak ver, sahra ağlar, çöl ağlar.
Biten otlar baş eymiş, çimen çiçek, gül ağlar.

Lânet olsun Yezid'e şah u geda kul ağlar.
Ey Mürteza gel yetiş, binekte düldül ağlar,
Hasan'ım ağı içmiş, gözyaşları sel ağlar.
Kerbela imdat ister, gözedirler yol ağlar.
Hüseyn atından düştü, sahra-yı Kerbela'ya,
Cibri kurban, haber ver Sultan-ı Enbiya'ya.

CEMAL HOCA Yezid'i yara tabşır kahrola.
Ah çekuben ağla gel, zâra tabşır kahrola.
Lânet âl-i Yezid'e, ere tabşır kahrola.
Yüz on dört sûredeki sıra tabşır kahrola.
Hazreti Nur'dan düşen tere tabşır kahrola.
Yüz sühufun serveri çâra tabşır kahrola.
Bin bir kelim tuhfesi tûra tabşır kahrola.
Bu davayı tehir et, haşre tabşır kahrola.
Al-i Yezit sevkolur, nâra tabşır kahrola.
Alır bidadı anda, bire tabşır kahrola.
Hüseyn atından düştü, sahra-yı Kerbela'ya,
Cibril kurban, haber ver, Sultan-ı Enbiya'ya.

Kağızmanlı Cemal Hoca

HZ. HÜSEYİN (S.A)
VE KERBELÂ'YA AĞIT

Hazanın ardı bahar, uyanır cümle sarı
Hükmü yaradandandır, kalmaz kimsenin ahı...

Hazret-i Hüseyin'in mühr-ü gülüdür cânâ
Açar yediverenle, bab-ı tarih Kerbelâ...

Kirli sularla yağup yüzünü Muaviye
Karanlık yollar sundu, ol sülbünden Yezid'e...

Tam dövülse de kılıç, iman, Hak'tan bilenmiş
Hakk'ın mağlûpluğunu, kim görmüş kim söylemiş ...

Zorla biat ettirmek, zulme muktedir ancak
Lâkin pîr olsa zulüm, çuvala sığmaz mızrak ...

Varsın sevinsin fesat, kol kanat kırdım diye
Bin ulak haber salsın, tez elden Kureyiş'e...

Kökleri taa derinde, nübüvvet ağacının
Nice sürgüne gebe, risalet dallarının...

Kuldan değil şahitlik, Recep ayından bize
Medine'den yolculuk, ümmet iyiliğine...

On bin küsur imzaydı Kufe halkı İmam'a
On bin tespih tanesi, can oldular yoluna...

Halk deryası çağlamış, Beşir'in hükmü zerre
Hangi Ziyad mil çeker, inancın gözlerine...

Lâkin ne bilsin bunu, Yezid'in gömleği dar
Zulme biçilmiş gömlek, ancak kötüyü uyar...

Yezid, cellatlar çeker, fesat kuyularından
Salar kanlı bir buyruk, ölüm rüzgârlarından...

Duyar İmam Hüseyin (a.s), kanın ayak sesini
Titrer hürmetle yürek ve düşünür Kâbe'yi...

Delmesin zulmün oku, Kâbe'nin toprağını
Ve sürmesin tek iblis, o meşum ayağını ...

Yol alıp gider kervan, konaklar Neyneva'da
Canım İmam Hüseyin (a.s), yazgısı ak alnında..

İbn-i Ziyad elçisi, Hür bin Yezid tetikte
Karanlık bir hançerdi, kinsiz bir beklemede...

Dört yandan kuşatılır, Neyneva'daki kervan
Sürülür susuzluğa, kervandaki nice can ...

Susuz ve sığınaksız, Kerbelâ, sarı sıcak
Çöl korktu çöllüğünden, gövdesi kan dolacak...

Uzakta, Fırat nehri, üşüdü yatağında
Ağladı derin derin, boğuldu sularında...

Otuz iki süvari, kırk piyade İmam'da
Otuz bin mızrak kılıç, Yezid'in ordusunda...

Aşura günü idi, koptu tufan, amansız
İmam'ın yiğitleri, yürek yürek, pervasız....

Aşk ile direnerek, döküldüler toprağa
Rahmetle yazıldılar, ebedî sonsuzluğa...

Şimdi nice canlarda, cem ile nefeslenir
Kerbelâ kıyam kıyam; dirilir, yüreklenir...

KERBELA

Gül olmaz goncası
Meyvesi dört mevsim dalında
Her birinde diş izi
Kan sulamış toprağını yağmur zamanı
Ve Sad'ın bedduası
Kerbela
Örseler şiirimizi

Bir an
Tüm zamanlarda saklı
Kılıç çekimi kınından
Bir an
Güneş biçer ayı
Gece günde gizlenir
Kerbela
Utancından

Bir gün hasatla aynı çıkında ekin
Ve mekan
Dualarımızla harman
Kerbela
Ayağında çıban İsrail'in

Yeniden bahar
Kan gülleri açar
Ve susuzluğum yeniden
Dokunduğum her çeşmede
Zehra'nın gözyaşı var
Kerbela
Kanlı bir zincir sırtımda
Kerbela
Tutkularımıza mezar

3. Bölüm

Sinezenler

ÂŞIKLARIN MİRACI

Kerbela'nın aşkı gönüllerdedir
Hüsey'nin şanlı namı dillerdedir

Mahşere dek Kerbela yaşayacak
Mesajını her yere taşıyacak

Kerbela hak ehlinin mektebidir
Üstadı Hüsey'nin ile Zeynebi'dir

Kerbela'nın dersi izzet, vefadır
Hür olmaktır, Hak emrine rızadır

Hak yolunda cihattır, şehadettir
Hakkıyla kul olmaktır, adalettir

Hüsey'nin "heyhatı" Kerbubela'da
Yankılandı bütün arz u semada
Can vererek canlandırdı İslâm'ı
Müstaz'aflara öğretti kıyâmı

Hüsey'nin kanı Allah'ın kanıdır
Hak yolunun en büyük kurbanıdır

Hüsey'nin şehitlerin serdarıdır
Hüsey'nin Hakk'ın sönmeyen nurudur

Hüsey'nin âşıkların imamıdır
Hüsey'nin sözleri Hak kelimasıdır

Ya Rab ayırma bizi Kerbela'dan
Koru bu mektebi sen her beladan

Musa Aydın

1 Nisan 2002 / 18 Muharrem 1423

BEN HÜSEYN'İM

244.

Şiir

Ben Hüseyin'im, ben Hüseyin; ben Hüseyin'im, ben Hüseyin
Sipt-i Peygamber¹ benim, Murtezâ'ya nûr-i eyn²

Anam, Server-i Nisâ,³ kardeşimdir Müctebâ
Ben Hüseyin'im, ben Hüseyin, Hâmis-i Âl-i Abâ⁴

Can mayasıyla beni, büyütmüş ceddin Resûl
Terbiye etmiş beni, anam Zehrâ-yı Betûl

Murtezâ'dan almışım, izzeti, cesâreti
Babam öğretmiş bana, isârı, şecâati

Geceler ağlamağı, namâzı, ibâdeti
Gündüz meydanda cihâd etmeyi, şehâdeti

Zâlimin önünde bir dağ gibi dayanmağı
Din için fedâ olup, kanına boyanmağı

Kurbân eyledim canı, din için, şeref için
Ettim fedâ her şeyi, bu yüce hedef için

Fedâ eyledim, fedâ, Abbâs'ımın kolunu
Tâ kıyâmete kadar, yaşadım hak yolunu

Allâh, u Ekber için, fedâ oldu Ekber'im
Hüccet oldu âleme, altı aylık askerim

Esîr oldu Zeyneb'im esirler azâd ola
Zincirlendi Seccâd'ım, tâ ki zincir kırıla

1- Peygamber torunu.

2- Göz nuru.

3- Kadınların efendisi.

4- Resulullah'ın mübârek abâsı altında toplandıkları halde, haklarında "Tathir Âyeti" inen ve "Âl-i Abâ" veya "Ashâb-ı Kisâ" diye meşhur olan beş mübârek zâtın beşincisi.

Mızrak başında başım, Kur'ân okudu, Kur'ân
Tâ ki bilsinler bu baş, Kur'ân'a olmuş kurbân

Düşmanlarımdan daha, cefâlı görmedim ben
Yârenimden daha çok, vefâlı görmedim ben

Sâdıklar böyle vefâ gösterir serverine
Bir canın yerine bin can verir rehberine

Yârenim can verdiler, tâ ki din ihyâ ola
Ta vefânın, mertliğin manası ifâ ola

Azizlerin ölümü, gerçi belleri büker
Fakat bu kanlar ile, zulmün binâsı çöker

Kerbelâ eder nidâ, hal lisânıyla sadâ
Âmâde Hüseyinler! Hakk'a olmağa fedâ

Hüseyinî olan ümmet, zillet altına girmez
Kerbelâ âşıkları, zâlimlere baş eğmez

Her gün Âşûrâ, her yer Kerbelâ'dır Kerbelâ
Müslüman olan herkes, imtihâna mübtelâ

Musa Aydın
1413/ 1993

EY KERBELÂ

Her zamân Aşûra, her mekân Kerbelâ
Ey kurumuş damarlara kan Kerbelâ
Hüseyin'ine, Zeyneb'e, kurbân Kerbelâ
Ey Kerbelâ, ey Kerbelâ, ey Kerbelâ
(Nakarat)

Sen şehâdet mektebinin ünvanısın
Hakk'a âşık olanların destânısın
Sen ölümsüz şühedâ gülistânısın
Ey Kerbelâ, ey Kerbelâ, ey Kerbelâ

Sen Hakk'ı arayanların bir Tûrusun
Karanlıkları yok eden Hak nurusun
Meşaleni mahşere dek Hak korusun
Ey Kerbelâ, ey Kerbelâ, ey Kerbelâ

Âşık olan kalplerde aşk âhengisin
Fânileri bâki kılan Hak rengisin
Kanların kılıçlara gâlip cengisin
Ey Kerbelâ, ey Kerbelâ, ey Kerbelâ

Ey hürriyet severlerin iftiharî
Ey Ehl-i Beyt mektebinin itibârî
Mahşere dek, izzetin tek alemdârî
Ey Kerbelâ, ey Kerbelâ, ey Kerbelâ

Zâlimlerin saraylarını titreten
Mazlumiyetiyle tarihi inleyen
Mesajını cümle âleme dinleten
Ey Kerbelâ, ey Kerbelâ, ey Kerbelâ

Musa Aydın

Muharrem, 1420 / 1999

HAK KAHRAMANI

Zeynep Zeynep, Zeynep
Ali kızı Zeynep
Hak yıldızı Zeynep (2)

Zeynep Zeynep, Zeynep
Derd aşına Zeynep
Derde deva Zeynep

Hak kahramanı
Zehra nişanı
Kalbi dolu iman
Canım sana kurban

Zeynep Zeynep, Zeynep
Kalbe sultan Zeynep
Aşk-i suzan Zeynep

Zeynep Zeynep, Zeynep
Zehra gülü Zeynep
Ali dili Zeynep

Hak kahramanı
Zehra nişanı
Kalbi dolu İman
Canım sana kurban

Zeynep Zeynep, Zeynep
İzzet burcu Zeynep
İsmet tacı Zeynep

Zeynep Zeynep, Zeynep
Ahde vefa Zeynep
Sabr u rıza Zeynep

246.

Şiir

Hak kahramanı
Zehra nişanı
Kalbi dolu iman
Canım sana kurban

Zeynep Zeynep, Zeynep
Çözülmez sır Zeynep
Aşılmaz sur Zeynep

Zeynep Zeynep, Zeynep
Sabrın gülü Zeynep
Hak bülbülü

Hak kahramanı
Zehra nişanı
Kalbi dolu iman
Canım sana kurban

Zeynep Zeynep, Zeynep
Meşalemiz Zeynep
Sermayemiz Zeynep

Zeynep Zeynep, Zeynep
Ey kâmile Zeynep
Ey âlime Zeynep

Hak kahramanı
Zehra nişanı
Kalbi dolu iman
Canım sana kurban

Zeynep Zeynep, Zeynep
Ey efsane Zeynep
Ey dürdane Zeynep

Zeynep Zeynep, Zeynep
Kalplerde ah Zeynep
Sırta agâh Zeynep

Hak kahramanı
Zehra nişanı
Kalbi dolu iman
Canım sana kurban

Zeynep Zeynep, Zeynep
İlim, hikmet Zeynep
Haya, iffet Zeynep

Zeynep Zeynep, Zeynep
Ey aşk-i nab Zeynep
Aşka mihrab Zeynep

Hak kahramanı
Zehra nişanı
Kalbi dolu iman
Canım sana kurban

Zeynep Zeynep, Zeynep
Kalpte güneş Zeynep
Gözlerde yaş Zeynep

Zeynep Zeynep, Zeynep
Ey ruh-i pak Zeynep
Ey nur-i Hak Zeynep

Hak kahramanı
Zehra nişanı
Kalbi dolu iman
Canım sana kurban

*Musa Aydın
Mayıs 2007
Cemaziyelevvel 1428*

HÜSEYN

Hüseyin, Hüseyin
Hüseyin, Hüseyin
Hüseyin, Hüseyin
Hüseyin, Hüseyin
(Nakarat)

Şehid, Hüseyin
Yiğit, Hüseyin
Mazlum, Hüseyin
Masum, Hüseyin

Mevla, Hüseyin
Vâlâ, Hüseyin
Garib, Hüseyin
Habib, Hüseyin

Etşan, Hüseyin
Kurban, Hüseyin
Âşık, Hüseyin
Maşûk, Hüseyin

İman, Hüseyin
İrfan, Hüseyin
Sultan, Hüseyin
İhsan, Hüseyin

Ey can, Hüseyin
Canan, Hüseyin
Eman, Hüseyin
Mizan, Hüseyin

Kur'ân, Hüseyin
Furkan, Hüseyin
Rahmet, Hüseyin
Ayet, Hüseyin

Hüccet, Hüseyin
Nimet, Hüseyin
Selâm, Hüseyin
İmam, Hüseyin

Ey Şah, Hüseyin
Penah, Hüseyin
İmdat, Hüseyin
Hayat, Hüseyin

Namaz, Hüseyin
Niyaz, Hüseyin
Server, Hüseyin
Rehber, Hüseyin

Ey yâr, Hüseyin
Dildâr, Hüseyin
Ey nur, Hüseyin
Onur, Hüseyin

Erbab, Hüseyin
Mehtab, Hüseyin
Ey hak, Hüseyin
Müştak, Hüseyin

Cemal, Hüseyin
Kemal, Hüseyin
Şahid, Hüseyin
Şehid, Hüseyin

Rayet, Hüseyin
Davet, Hüseyin
Ferman, Hüseyin
Derman, Hüseyin

SİNİZENLER

Musa Aydın

Ocak 2007 / Muharrem 1428

469

HÜSEYN, HÜSEYN, HÜSEYN, HÜSEYN

Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Şehîd-i Kerbelâ Hüseyñ
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Garîb-i Neynevâ Hüseyñ
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Mazlûm-i deşt-i Kerbelâ
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Ey bî, nevâlara nevâ
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Habîb-i Rabb-il Âlemîn
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Kalplerdeki aşk-i hazîn
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Ey hilkatin şâhânesi
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Cemâl-i Hak nişânesi
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Ey nûr-i çeşm-i Mustafâ
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Ey yâdigâr-i Murtezâ
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Ey rûh u can-i Fâtîma
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Ey ziyet-i Arş u semâ
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Vâris-i Enbiyâ Hüseyñ
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Kibley-i evliyâ Hüseyñ
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Îmâm-i etkiyâ Hüseyñ
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Şehîd-i eşkıyâ Hüseyñ

Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Âleme Hakk'ın hücceti
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Peygamber'in emâneti
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Ey Kabe, ey Minâ Hüseyin
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Ey Merve, ey Safâ Hüseyin
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Ey server-i cinn u beşer
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Kalplere nur, gözlere fer
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Ey Kur'ân'a fedâ Hüseyin
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Ey dertlere devâ Hüseyin
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Ey ürvet, ül vüskâ Hüseyin
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Vesîley-i kurbâ Hüseyin
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Habîb-i Hak'tır dedesi
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Faziletin âbidesi
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Mazhar-i izzet u şeref
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Dürdâne-yi Şâh-i Necef
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Aşk-i İlâh'a mübtelâ
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Gülzâr-i aşktır Kerbelâ
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Ey tevhîde kurbân olan
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Hak, bâtila mizân olan

248.

Şiir

Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Ey âyet-i Kur'ân Hüseyñ
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Ey râyet-i imân Hüseyñ
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Ey izzetin öğretmeni
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Hürriyetin öğretmeni
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Adâletin öğretmeni
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Şehâdetin öğretmeni
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Hakîkatin öğretmeni
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Saâdetin öğretmeni
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Tûfânların Nûh'u Hüseyñ
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
İnsanlığın ruhu Hüseyñ
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Ey Hâmis-i Âl-i Abâ
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Ey dilnevâz, ey dilrubâ
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Ey şafi-i ruz-i ceza
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Ey şem'-i bezm-i şuhedâ
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Ey Tûr-i Sinây-i velâ
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Ey fâniy-i bahr-i bekâ
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Ey maden-i sabr u rızâ
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Ey maden-i aşk u vefâ

Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Ey mazhar-i sıdq u sefâ
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Sensin penâh-i mâ, sevâ
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Sevgisi dinin temeli
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Hakk'ın dili, Hakk'ın eli
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Namus-i kâinat Hüseyñ
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Ey sâhili necât Hüseyñ
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Ümmete imtihan Hüseyñ
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Kalplere itminân Hüseyñ
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Ey şühedanın serveri
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Ey hür insanlar rehberi
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Ey can fedâ, susuz ölen
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Tenha ve oğulsuz ölen
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Gül beden-i üryân kalan
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Çadırları talan olan
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Kolunda goncası solan
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Gülistanı hazân olan
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Zulmetlerin nuru Hüseyñ
Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ, Hüseyñ
Aşıkların Tûr'u Hüseyñ

248.

Şiir

Sinezenler

Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Ekber'ini kurban veren
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Asğır'ini kurbân veren
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Abbâs'ını fedâ eden
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Ey İslâm'ı ihyâ eden
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Hakîkate fedâ Hüseyin
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Canlar sana fedâ Hüseyin
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Her şeyini fedâ eden
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Zalimleri rüsvâ eden
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Ey kefeni hasır olan
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Ey Zeynebi esir olan
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Gül bedeni çîğnetilen
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Sıcak kuımlara atılan
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Dirildi kulluk ve namaz
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Seninle, hem duâ niyâz
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Ey can fedâ türbetine
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Canlar yakan gurbetine
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
N'olursun ey canlar fedâ
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Eyle bizi hâcet revâ

Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
N'olur ki ey mazlum ağa
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Gönlümüze versen şifâ
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Ümidimiz şefâatin
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin
Sermayemiz velâyetin
Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin

Musa Aydın
4, Mart, 2003 / 14, Muharrem, 1424

YA RAB

249.

Şiir

Ya Rab, ya Rab, Kerbelâ'da, Âşurâ'da koptu kıyamet
Ya Rab, ya Rab, yıkıldı Kerubelâ'da rükn-i hidâyet
(Nakarat)

Ağlasın gözler Hüsey'n'e, dostları kara bağlasın
Bugün Âşurâ günüdür, bütün kalpler kan ağlasın
Bugün vallahi Kıyamet, koptu Kerbelâ çölünde
Fâtıma gülleri bugün, boğuldular kan gölünde

Yandı aşıkların kalbi, gurbetinden senin Huseyn
Bellidir mazlumiyyetin, türbetinden senin Hüsey'n
Bela çölü ortasında, kaldın yardımsız ve tenhâ
Yetişmiştir fasl-i mâtem, kara bağlar Ali, Zehrâ

Bir bela, bir musibet ki eşini görmemiş âlem
Tutacaktır mahşere dek, kâinât daima mâtem
Her Muharrem geldiğinde, ins u cin u melek ağlar
Peygamber ve Ali, Zehrâ, kan ağlar, bağrını dağlar

Bütün mazlumlara penah, sensin Huseyn ya Sarellah
Dostlarının kalbi yaslı, gözler kan ağlıyor vallah
Ey Hüsey'n musibetinden, tutuştu sineler yandı
Ehlibeyt âşıklarına bu dünya zindana döndü

Kanına boyandı Kâsım, Abdullah ve Avn u Cafer
Hem cefa kılıçlarıyla doğrandı Aliyy-i Ekber
Feda etti kollarını sana Abbâs-i dilâver
En küçük askerin oldu, kundağı kan dolan Esger

Kaldı meydanda bi, kefen, o yaralı başsız beden
Olmadı bir kişi dahi Zeyneb'i teselli eden
Soldu kızıl güllerin hep, Kerbelâ'nın gülşeninde
Bulmadı Zeyneb'in öpsün, salim bir yer bedeninde

Geldi Sakine'n başına, sarıldı o gül na'şına
 Parelendi küçük kalbi, boğdu seni gözyaşına
 Bırakmadı o zalimler, ağlasın sana doyunca
 Ağlaştı gökte melekler, o nidaları duyunca

Ey belalı, yaslı sahra, sana Kerbubelâ derler
 Arafât, Meş'ar u Minâ, sana hep gıpta ederler
 Ölsün de gam yemem artık, Kerbelâ aşığıyım ben
 Zâirindir tüm melekler, her derdin devasisin sen

Kerbela, ey nurlu sahra, âşıkların haremisin
 Hem Safâ, hem Merve'sisin, Kabe'si ve Zemzem'isin
 Ey Hüseyin, sen mazlumların serveri ve önderisin
 Aşkına susayanların, hayat veren "Kevser"isin

Senden aldı cümle âlem, hürriyet dersini her dem
 Aşk u irfan üstadısın, sensin Kur'ân-ı mücessem
 Vâris-i Enbiyâsın sen, esselâm ey hucetullah
 Şem'i cem'i şühedâsın, esselâm ey gayretullah,

Kurtuluş gemisi sensin, sensin misbâh-ı hidâyet
 Tevhidin kurbanısın sen, seyyid-i mülk-i şehâdet
 Nübüvvetin meyvesisin, sen izzetin zirvesisin
 Velâyet güneşisin sen, hakkın sağlam urvesisin

Kurban olam gül na'şına, mızrak başında başına
 O susuz yavrularına, sana akan gözyaşına
 O vefalı yarenine, o kahraman Zeyneb'ine
 Sana aşık gönüllere, o şehâdet "mekteb"ine

Musa Aydın

26, Ocak, 2004 / 4, Zilhicce, 1424

YARALANDIM BACI ZEYNEP

Yalnız kaldım artık bacı
Şehid oldu yarenler hep
Selâm ey başımın tacı
Yaralandım bacı Zeynep

Veda vakti gelip çattı
Bela tüm alemi tuttu
Elimdeki elem yattı
Yaralandım bacı Zeynep

Susuzluktan ciğer yandı
Fırat kanlara boyandı
Semâda hem güneş dondu
Yaralandım bacı Zeynep

Önümde Kâsım'ın na'şısı
Ekber'imın kanlı başı
Başım yardı bela taşı
Yaralandım bacı Zeynep

Gülistânım hazân oldu
Yerde gökte tufan oldu
Dağ taş bile nâlân oldu
Yaralandım bacı Zeynep

Bu çöl bana Minâ bacı
Sana Merve safâ bacı
Göster sabr u rızâ bacı
Yaralandım bacı Zeynep

Bu çölde imtihan oldum
Din uğruna kurban oldum
Hak, bâtila furkân odum
Yaralandım bacı Zeynep

Bırakma sen kanım batsın
Bırakma sancağım yatsın
Kervanuma sen umutsun
Yaralandım bacı Zeynep

Sabret düşman
sevinmesin
Hizb-i Şeytan sevinmesin
Sabret şeytan övünmesin
Yaralandım bacı Zeynep

Bacı ey şeydâ bülbülüm
Zehrâ ıtırılı ey gülüm
Mukadderdir Hak'tan ölüm
Yaralandım bacı Zeynep

Elveda ey bacı Zeynep
Seninle yaşar bu mektep
Benimle anılırsın hep
Yaralandım bacı Zeynep

*Musa Aydın
Şubat, 2004 /
Zilhicce, 1424*

ZEHRÂ GÜLÜ

Zeynep ey musibetler anası, ey mazlum ana
Bu dostlarının naçiz canı feda olsun sana

Zeynep ey Kerbelâ gülistanında Zehrâ gülü
Zeynep ey zulüm diyarında hakikat bülbülü

Zeynep ey hakkı haykırırken Haydar'ın gür sesi
Zeynep ey ölmüş bedenlerde İsa'nın nefesi

Zeynep ey tarihlerin eşsiz kalan efsânesi
Babasının ziyneti, anasının nişânesi

Zeynep ey adı kahramanlık ve sabrın nişânı
Zeynep ey Hüseyin'inin hem canı hem de cananı

Zeynep ey Kerbubelâ'nın yarısı ey kahraman
Zeynep ey şanlı kıyamın varisi ey kahraman

Kerbelâ Kerbelâ'da kalırdı sen olmasaydın
Dökülen kanlar heder olurdu sen olmasaydın

Senin esâretin bahşetti hürriyet insana
Sen yücelttin kadını eşsiz bir şeref ve şana

Can Hüseyin'in okudu Kur'ân'ı mızrak başında
Biz okuduk tefsir-i Kur'ân senin gözyaşında

Sen muallimsiz âlimesin vallahi ey Zeynep
Sen üstatsın âleme, Kerbubelâ da bir mektep

Musa Aydın

13, Mart, 2004 / 22, Muharrem, 1425

252.

Şiir

HÜSEYN'İM

Hüseyn'im, Hüseyn'im, Hüseyn'im, Hüseyn'im
İmanım, irfanım, hem aşkım, hem dinim

Habibim, habibim, habibim, Hüseyn'im
Ğeribim, ğeribim, ğeribim, Hüseyn'im

Şehidim, şehidim, şehidim, Hüseyn'im
Yiğidim, yiğidim, yiğidim, Hüseyn'im

Serverim, serverim, serverim, Hüseyn'im
Azizim, nur-i Peygamber'im, Hüseyn'im

Ağacan nazar et bu kemter kuluna
Hadim olayım izzet dolu yoluna

Bağlıyım verdiğim ahdimin ilkine
Mührünü deĝişmem Süleyman mülküne

Sen olmazsan eğer cenneti istemem
Sen olsan, başka bir nimeti istemem

Ne büyük şereftir aşkından kül olmak
Sultanlıktan evla kapında kul olmak

Musa Aydın
2008

ŞİRİN DİLLİ RUGAYYE'M

N'olur konuş benimle
Şirin dilli Rugayye'm
N'olur halanı dinle
Şirin dilli Rugayye'm

Çetin günündür bugün
Kalbim dopdolu hüznün
Unutamam gül yüzün
Şirin dilli Rugayye'm

Nasıl bırakıp gidem
Sensiz kuzum ben nidem
Sensiz ölümdür her dem
Şirin dilli Rugayye'm

Hüseyin'imden emanet
Aldım seni ben elbet
Etme beni hecalet
Şirin dilli Rugayye'm

Minicik mazlum kızım
Nasıl mezarın kazım
Sensiz kırıldı dizim
Şirin dilli Rugayye'm

Yakar bizi gurbetin
Harabede türbetin
İlelebet hasretin
Şirin dilli Rugayye'm

Kalbimizde sürurdun
Mahfilimizde nurdun
Gurbetler oldu yurdun
Şirin dilli Rugayye'm

253.

Şiir

Şiirler

253.

Şiir

Zahirde çok küçüktün
Manada çok büyüktün
Yezid'in belin büktün
Şirin dilli Rugayye'm

Zehra ıtrılı güldün
Cennetten çıka geldin
Daha goncayken soldun
Şirin dilli Rugayye'm

Anam Zehra benzeri
Halasının dilberi
Derdin yaktı bizleri
Şirin dilli Rugayye'm

Kerbela'dan Şam'a dek
Tesellim sendin bir tek
Nasıl dayansın yürek
Şirin dilli Rugayye'm

Unutamam sözlerin
O yağmurlu gözlerin
Bir de kırbaç izlerin
Şirin dilli Rugayye'm

Musa Aydın

5 Şubat 2010 / 20 Sefer 1431 (Erbain, Şam)

ZEYNEB'EM

Zeyneb'em, can üsteyem
Cananı gözler, gözlerim
Yeddi gardaş bir ata
Zehra'nı gözler, gözlerim

Ağlar Arş, titrer zemin
Bugün onu Muharrem'in
Rahmeten lil, âlemin
Sultanı gözler, gözlerim

Galmışam Kərbela'da
Kimsem yox gele imdada
Bu viran Kərbela'da
Hamza'nı gözler, gözlerim

Zeyneb'in bütün varı
Oldu Kərbela'da cari
Elinde Zülfikar'ı
Merdan'ı gözler, gözlerim

Göz yolda, kulak seste
Güman galmayıp, heç keste
Gele o başımın üste
Hasan'ı gözler, gözlerim

Kurban oldun bu dine
Baş kesik, kırık sine
Zeyneb'in öz kalbine
Mihmanı gözler, gözlerim

Ağlaram solan güle
Kumlar üste kalan güle
Susuz körpelerim ile
Sekkanı gözler, gözlerim

254.

Şiir

Sinezenler

Kerbela'da soldu gül
Al kana boyandı bülbül
Gel ey Mehdi-yi Resül
Bir seni gözler, gözlerim
Hep seni gözler, gözlerim

Yaşar Topkaya
19, 02, 2007

AĞLASAM

Bu gece gözyaşlarım kana karışsa
Şehid olan Sibt-i Resul'e ağlasam
Peygamber, Murtaza ve Zehra ile ben
Belâ çölünde solan güle ağlasam

Bu gece meleklerin ardında gitsem
Yolum Kerbelâ'ya düşse ağlasam
Mahzun mahzun akan kanlı Fırat'a ben
Eşlik edip gözlerim coşsa ağlasam

Âşurâ gecesidir, semâda eller
Şu kırık kalbim ile Hakk'a yalvarsam
Hüseyn'in azizleri ve susuz diller
Kevser sakisi ile gece ağlasam

Huseyn'nin âşıkları ve yarenleri
Kana boyanmış topraklarla ağlasam
İnletse feryadım dünyada her yeri
Semadaki tüm meleklerle ağlasam

Doğranan o gül bedenlerin başına
Dolanıp pervane tek yansam, ağlasam
Abbas'ın kollarını bağrıma bassam
Deli gibi çöllerde dönsem ağlasam

Yanmış çadırların altında otursam
Solmuş Peygamber gülleriyle ağlasam
Zeyneb-i Kübrâ'nın sesine ses versem
Yaslı çölün bülbülleriyle ağlasam

Ah bu gece harabelerine Şâm'ın
Uğrayıp da Rugayye ile ağlasam
Mızrakta başına mazlum imâmın
Bakıp kalb-i pâre ile ağlasam

ALİ EKBER'İM

Ey peygamber'e benzeyen cevanım
Ali Ekber'im, yiğidim, balam vay
Misk u anbere benzeyen cevanım
Ali Ekber'im, yiğidim, balam vay

Gülşenimden kopardılar gülümü
Büktü belimi Ekber'in ölümü
Ne dinde olan yapar bu zulümü?
Ali Ekber'im, yiğidim, balam vay

Oğul senin hasretinle yanaram
Gece gündüz oğul seni anaram
Senden sonra men dünyadan kenaram
Ali Ekber'im, yiğidim, balam vay

Oğul anan bu dünyada nalandı
Oğlu ölen, boynu bükük kalandı
Ali senden sonra her şey yalandı
Ali Ekber'im, yiğidim, balam vay

Mecnun kimi çöllerde derbederem
Ekber'im vay deyip nale ederem
Mahşer'e de bu dağ ile giderem
Ali Ekber'im, yiğidim, balam vay

Anan kurban olaydı o boyuna
Lanet olsun zalimlerin soyuna
Hasret kaldım oğul senin toyuna
Ali Ekber'im, yiğidim, balam vay

Neçe ki ömrüm var kara bağlaram
Oğul sene yana yana ağlaram
Tapıp oğlu ölen ana, ağlaram
Ali Ekber'im, yiğidim, balam vay

KÜÇÜK KURBAN

Huseyn'in kucağında son asker
Mazlumlara sembolü bir küçük er
Altı aylık bala Ali Esğere
Bir damla kanı cihana değer

O zalimler vermediler bir damla su
O zalimler Büyük Şeytan'ın ordusu

Vurdular boğazından Esğere
Vurdular kalbinden peygamberi
Feryad eyledi bütün melekler
Titredi sema, Allah u Ekber

Akıttılar Ali Esğere'in kanını
Aldılar orda merhametin canını

Kucağında kuzu kurban Huseyn
Başı dik gözleri gıryan Huseyn
Serpti göğere Ali Esğere'in kanını
Ta sunsun Allah'a kurbanını

Ağlasın bütün âlemler bu kurbanı
Gelmedi böyle mazlum kurban cihana

YA EBU FAZIL MEDED

Ey yadıgar-i Eli, yiğitlerin serveri
Yar-i Hüseyin-i şehid, din u Kur'ân siperi
Şecaet madenisen, sensen vefa mihveri
Ya Ebu Fazıl meded, ya Ebu Fazıl meded

Ummul Benin vasiyyet eyliyir Ebbas'ına
"Hüseyin'in nokerisen" söylüyür Ebbas'ına
Âlemler hayran olup Ebbas'ın vefasına
Ya Ebu Fazıl meded, ya Ebu Fazıl meded

Kerbela sahnesinde Eli tek bir cengâver
Heyder-i Kerrar O'nu verip Hüseyin'e yaver
Elemdar-i Kerbela, namı Ebbas Dilaver
Ya Ebu Fazıl meded, ya Ebu Fazıl meded

Rugeyye su bekliyer, gözü Fırat yolunda
Susuz ciğerler yanıp, uşaklar sağ solunda
Çağırır Elemdar'ı Eli Esğır kolunda:
"Ya Ebu Fazıl meded, ya Ebu Fazıl meded"

Sekka-yı Kerbela'nın etşandı dudakları
İçmedi su Fırat'tan, utandı dudakları
Yâd eyledi Esğır'i, o susuz uşakları
Sinesi gabakladı meşke değın okları
Susuz canına kurban ya Ebu Fazıl meded

Uzun kolları düşüp, kan dolup gözlerine
Zehra gelip başını alıpdı dizlerine:
"Sen de benim oğlumsan kulak ver sözlerime"
Zehra'ya oğul olan ya Ebu Fazıl meded

Hüseyin ağlar Ebbas'a, pare pare bedeni
"Sındı belim Ebul Fezl, itirdim daha seni
Senin ölümün Ebbas, yıktı gocaltı meni"
Ey Hüseyin'in dermanı, ya Ebu Fazıl meded

Ey gönüller sakisi, serverim, yarım meded
Sensen Bab, el Hevaic, umudum, varım meded
Kerbela kiblegahım, cennet diyarım meded
Ya Ebu Fazıl meded, ya Ebu Fazıl meded

Ey derdi olan qardaş, çare yerini tanı
Fırat'ın kenarında çağır kolsuz yatını
Sal sesini âleme, sesin alsın her yanı:
"Ya Ebu Fazıl meded, ya Ebu Fazıl meded"

Ali Kıran
Ocak, 2003 / Iğdır

259.

Şiir

BEN ÂLEMİN NURUYUM

Ben Huseyn ibni Ali, Ben alemin nuruyum
Hakkın konuşan dili, bu dinin gururuyum

Halilullah soyunun benim büyük kurbanı
Kur'an'da Kevser benim, benim Allah'ın kanı

Ben Fatıma Betul'ün dünyaya hediyesi
Benim asla dinmeyen Hakk'ın gürleyen sesi

Peygamber kucağının ziynetiyim, süsüyüm
Adım arşa yazılmış, Hak yolun ölçüsüyüm

Kerbela mazlumlara sönmeyen meşaledir
Benim sevgim imanı koruyan tek kaledir

Tanıyın ben Huseyn'im, Ka'be benim, cennet ben
Ben sırat'ul mustakim, vakar, şeref, izzet ben

Bana mazlum aşıktır, zalimin dinmez kini
Ben kanımla dirilttim, öldürülen bu dini

Benim soyumdan gelir küfrü zillete salan
Dünyaya adaleti yerleştirecek olan

O ümid-i Fatime, O Mehdi Sahip Zaman
Yapılan zulümlerin intikamını alan

ŞEHADET MEKTEBİ

Kerbela, ey şehadet mektebi olan Kerbela
Mustazaflara izzet, toplumlara can Kerbela

Bu meydan aşk meydanı, can verir dine Kerbela
Yetmiş iki yiğidiyle yazdı destan Kerbela

Mina'da Halilullah kurban verdi İsmail'i
Oldu "Zıbh-i Azim"e kurbangâh suzan Kerbela

Esselam ya Ebelfazl, ya Kasım, ya Ali Ekber
Esselam ey tarihi yeniden yazan Kerbela

Hak ile batıl ayrıldı bu gün Kerbubela'da
Kızıl laleleriyle oldu gülistan Kerbela

O kurumuş dudaklar mesaj verdiler tarihe
Sönmeyen meşale olacak her zaman Kerbela

"Helmin nasır..." feryadı yayıldı bütün çağlara
Her gün oldu Aşura ve oldu her yan Kerbela

Fırat'ın sularına iner bu gün ilahi Nur
Zalimlerin sarayını eder viran Kerbela

Bu tufan Nuh tufanı, ümmetin kurtulduğu gün
Verecektir kurumuş damarlara kan Kerbela

Kan kılıca galiptir, ispat eder o şehitler
Çağlara bir şehadet destanı yazan Kerbela

Kur'an ve Ehlibeyt'tir yok olmayan diri Furkan
Furkan olacak bu ümmete her zaman Kerbela

Cebrail nida eder yer ile gök arasında
"Kevser'in kurbanlığı Hüseyin'e mekân Kerbela"

Zeyneb'in feryadı ki, titretti Kufe'yi, Şam'ı
Yezid'leri yıkan İlahi bir tufan Kerbela

Ali Kıran

YA SEKKA-İ KERBUBELA

Ya sekka-i Kerbubela bab, el hevaic Abbas
Ey kurban Hüseyinî yola bab, el hevaic Abbas

Ey Kerbubela çölünün şanı yüce serdarı
Yetmiş iki yiğit erin, yenilmez Alemdarı
Susuzların su ümidi, Hüseyin'in vefadarı
Ey Hüseyin ezadarına bab, el hevaic Abbas

Ali'nin yiğit balası, iftiharî Ebelfezl
Ey Hüseyin'in dar gününde olan yarı Ebelfezl
Mevlasına feda eden o kolları Ebelfezl
Ey Hüseyin ezadarına bab, el hevaic Abbas

Su kenarında Hüseyin'i andı susuz Ebelfezl
Hüseyin'in susuz haline yandı susuz Ebelfezl
Ey susuzların sakisi, kendi susuz Ebelfezl
Ey Hüseyin ezadarına bab, el hevaic Abbas

Ey Rugeyye'nin göz nuru, Zeyneb'in canı Mevla
Ümm, ül Benin'in Zehra'ya adak kurbanı Mevla
Mevla Ali'nin öptüğü kolların hanı Mevla
Ey Hüseyin ezadarına bab, el hevaic Abbas

Düşman önünde dağ gibi dayanıp duran Mevla
Ey şehadeti Hüseyin'in belini kıran Mevla
Zeyneb'in yüreğine dağ çekip yandıran Mevla
Ey Hüseyin ezadarına bab, el hevaic Abbas

261.

Şiir

Şiirler

EY HÜSEYN, CAN FEDA

Hüseyin kıyam etti, karanlığı boğdu
Gecenin üstüne güneş gibi doğdu
Silkindik, uyandık, şiarımız oldu

Laleler açtırdın kupkuru sahrada
Şehitler serdarı ey Hüseyin, can feda

Aşura, Kербela bitmedi dünyada
Kıyamın sürececek ey Hüseyin, can feda

Mihriban İmam'ım selam, selam sana
Canımdan evlasın, kurbanım davana

Zeyneb'in feryadı, Hüseyin'in kıyamı
Yıktılar Yezid'i, titrettiler Şam'ı
O feryatla o kan yeşertti İslam'ı

Yeniden tarihi yazdın Kербela'da
Aşkınla yoğrulduk, ey Hüseyin can feda

Her yer Kербela'dır, her gün bir Aşura
Hüseyin'in mesajı yayıldı çağlara
Bir meş'ale oldu tüm müstazaflara

Melekler yeniden secdede insana
Adem'in varisi ey Hüseyin, can feda

"Hel min Nasır" feryadına cevabımız
"Lebbeyk ya Hüseyin, sana feda canımız"
Selam, selam sana yüce Serdar'ımız

Yüzümü toprağa sürsem dergâhında
Nazar et İmam'ım, can feda, can feda

KARBELA'DA...

İnsanlık serüveni
Yazılır Kerbela'da
Azizler ve zeliller
Dizilir Kerbela'da

Kanlı başlar hak yolu
Anlatır Kerbela'da
Zeynep Hakk'ın sesini
Dinletir Kerbela'da

Hem hak ve hem de batıl
Görünür Kerbela'da
İsteyen bu renklere
Bürünür Kerbela'da

Yanan kapı misali
Çadırlar Kerbela'da
Hak mesajı aldı tüm
Asırlar Kerbela'da

Sineye batan çivi
Bir oktur Kerbela'da
Zulümlerin misali
Çok çoktur Kerbela'da

Sıkt olan Muhsin'imiz
Asgar'dır Kerbela'da
Can-ı Resul'e darbe
Tekrardır Kerbela'da

Gören gözler gördü ki
Sakife Kerbela'da
Ordan gelen ok değdi
Hedefe Kerbela'da

263.

Şiir

Sinezenler

Batıl "hak" maskesiyle
Toplandı Kербela'da
Ehl-i hakkın kalbine
Saplandı Kербela'da

Allah'ın kanı olan
Kan akar Kербela'da
Altı aylık İbrahim
Put yıkar Kербela'da

Şeytan Yezid rolünde
Görünür Kербela'da
Âlemler siyahlara
Bürünür Kербela'da

Bebekler boğazından
Vurulur Kербela'da
"Bi eyyi zenbin..." sözü
Sorulur Kербela'da

Üç yaşında bir yavru
Tufandır Kербela'da
İndirir maskeleri
Burhandır Kербela'da

Rahmanın Halil'inin
Halil'i Kербela'da
Zikir'i biz koruruz
Delili Kербela'da

Gerçek bilinsin artık
Alamet Kербela'da
Cehim, cennet orada
Kıyamet Kербela'da

Ey hakkı arayanlar
Gerçekler Kerbela'da
Nebi renginde açan
Çiçekler Kerbela'da

"Neden" diye soranlar!
Cevaplar Kerbela'da
İnanın tüm günahlar
Sevaplar Kerbela'da

Lailahe İllallah
Kalesi Kerbela'da
Kupkuru çölde açan
Lalesi Kerbela'da

Gir kaleye ki kurtul
Kapısı Kerbela'da
Hidayetler mülkünün
Tapusu Kerbela'da

Canlar feda ya Hüseyin
Furkan'sın Kerbela'da
Allah'ın sağlam ipi
Kur'an'sın Kerbela'da

Sana uyan kurtulur
Sen Nuh'sun Kerbela'da
Rabbimin üflediği
O ruhsun Kerbela'da

Ali Kıran

Sinezenler

264.

Şiir

SIRRU'L-VEFA

Fırat'a teşneleb giden
Ebulfazl'ım, alemdarım
Yüreğimi bitab eden
Ebulfazl'ım, alemdarım

Canım kurban olsun sana
Ey salih kul, sırru'l-vefa

Aşkın Fırat mabedinde
Dokundu gönlüne buse
Bağrın volkan; şule şule
Ebulfazl'ım, alemdarım

Canım kurban olsun sana
Ey salih kul, sırru'l-vefa

Benzi solmuş güllerime
Yüzsuyunla nazar eyle
Sensin dileklere müjde
Ebulfazl'ım, alemdarım

Canım kurban olsun sana
Ey salih kul, sırru'l-vefa

Aşkın vefa miracında
Namın salihlere büşra
Adım erdemlere mana
Ebulfazl'ım, alemdarım

Canım kurban olsun sana
Ey salih kul, sırru'l-vefa

Makamına eder gıpta
Kıyamet günü şüheda
Kolun öper anam Zehra
Ebulfazl'ım, alemdarım

Canım kurban olsun sana
Ey salih kul, sırru'l-vefa

Cafer Bayar / 2004

Sinezenler

EBELFEZL

265.

Şiir

Susuzluktan gül irengin soluptu
Âlem tutan golun gelem oluptu
Hüseyn'in kömeksiz yalnız galıptı
Yezitlerden gördüm zulüm Ebelfez
Kömeğimdin arkam elim Ebelfez
Şehit düştün sındı belim Ebelfez

Yezidiler dört bir yanın sardılar
Fırat nehri gabagında durdular
Golun kesip, alnından ok vurdular
Seni diyer gelbim, gönlüm Ebelfez
Kömeğimdin arkam elim Ebelfez
Şehit düştün sındı belim Ebelfez

Ey Allah yolunun korkusuz eri
Eşğ'er'in gan oldu nurlu peykeri
Üreğimde soldu gülüm Ebelfez
Kömeğimdin arkam elim Ebelfez
Şehit düştün sındı belim Ebelfez

Mevlam iflah eylesesin hasimi
Hak yolunda şehit verdim Kasım'ı
Kasım balam artırıptı yasımı
Gana döndü gözde selim Ebelfez
Kömeğimdin arkam elim Ebelfez
Şehit düştün sındı belim Ebelfez

Sufyaniler kinlerini kustular
Bize name yazanlar hep sustular
Resul evlanda suyu kestiler
Sennen sonra budur halim Ebelfez
Kömeğimdin arkam elim Ebelfez
Şehit düştün sındı belim Ebelfez

Zulme uğrattılar Beni Haşimi
Anam zehra yoktu silsin yaşımı
Mızrak üstte gezdirende başımı
Kur'ân'dan okuyar dilim Ebelfez
Kömeğimdin arkam elim Ebelfez
Şehit düştün sındı belim Ebelfez

Hedefimiz ikrar, ahd u peymandır
Canımızdan geçtik, hedef canandır
Bizim dostluğumuz dindir, imandır
Velayet oluptu dilim Ebelfez
Kömeğimdin arkam elim Ebelfez
Şehit düştün sındı belim Ebelfez

Velayet Aytan

KUNDAĞI ESĞERİM'İN

266.

Şiir

Uyan ey anam Zehra
Gör ne zaman oluptu
Düştük ah ile zara
Kötü devran oluptu
Kızıl kan ile doldu, kundağı Esğەر'im
Ne tez sarardı soldu, yanağı Esğەر'im

Elde İslâm bayrağı,
Olduk gönül durağı
Kerbela'nın toprağı
Bize mekân oluptu
Kızıl kan ile doldu, kundağı Esğەر'im
Ne tez sarardı soldu, yanağı Esğەر'im

Belaya düştü başım,
Kana döndü gözyaşım
Öldü oğul gardaşım
Halim yaman oluptu
Kızıl kan ile doldu, kundağı Esğەر'im
Ne tez sarardı soldu, yanağı Esğەر'im

Fırat yolları bağılı
Suz kaldık yürek dağılı
Ciğer yiyenin olgu
Bize düşman oluptu
Kızıl kan ile doldu, kundağı Esğەر'im
Ne tez sarardı soldu, yanağı Esğەر'im

Lanet olası düşman,
Saldırdı dört bir yandan
Kerbela akan kandan
Sanki umman oluptu
Kızıl kan ile doldu, kundağı Esğەر'im
Ne tez sarardı soldu, yanağı Esğەر'im

Şehit oldu Ekber'im
Tutuştı yandı derim
Süt kuzusu Esğer'im
Yüz gözü kan oluptu
Kızıl kan ile doldu, kundağı Esğer'im
Ne tez sarardı soldu, yanağı Esğer'im

İslâm'ın ak yolunda
Dedemin pak yolunda
Allah'ın Hak yolunda
Esğer kurban oluptu
Kızıl kan ile doldu, kundağı Esğer'im
Ne tez sarardı soldu, yanağı Esğer'im

Boyun eğmem zillete
Sevdalıyam izzete
Nazlı balam cennette
Hakk'a mihman oluptu
Kızıl kan ile doldu, kundağı Esğer'im
Ne tez sarardı soldu, yanağı Esğer'im

Unutulmaz kusurlar
Geçse bile asırlar
Zeynep ile esirler
Sama kervan oluptu
Kızıl kan ile doldu, kundağı Esğer'im
Ne tez sarardı soldu, yanağı Esğer'im

Ehli Şam'ın taşları
İncitiyor başları
Zeyneb'in gözyaşları
Ab-i revan oluptu
Kızıl kan ile doldu, kundağı Esğer'im
Ne tez sarardı soldu, yanağı Esğer'im

Bura Huseyn Minası
Şahadettir devası
Ruggeyye'nin sedası
Feryat figan oluptu
Kızıl kan ile doldu, kundağı Esğ'er'im
Ne tez sarardı soldu, yanağı Esğ'er'im

Bu yola koydum seri
Asla dönmenem geri
Velayetin cigeri,
Yanıp büryan oluptu
Kızıl kan ile doldu, kundağı Esğ'er'im
Ne tez sarardı soldu, yanağı Esğ'er'im

Velayet Aytan

EY KERBELA PEYGAMBERİ

Sensin mazlumlara önderi
Sensin müminin rehberi
İslâm'ı tekrar dirilttin
Ey Kербela Peygamberi
(Nakarat)

Sensin gönüllerin Şahı
Seyyid-i Şüheda Hüseyin
Mümin canların penahı
Mazlum-i Kербela Hüseyin

Şialar kara bağliyar
Yas döküp ciğer dağliyar
Zehra görse kan ağliyar
Başın gözün yara Hüseyin

Sizleri susuz koydular
Özleri suya doydular
Ya size nasıl kıydılar
Ey Habib-i Huda Hüseyin

Dedendir Ahmed-i Muhtar
Atandır Haydar-i Kerrar
Elimizde ne yok, ne var
Hepsi sana feda Hüseyin

Sen tahirsensin, sen arısan
Akan sulardan durusan
Hem yer, hem göğün nurusan
Ey Evlad-ı Zehra Hüseyin

Koyma bizi senden cüda
Bu can size olsun feda
Bu dünyada, o dünyada
Ağamızsın Ağa Hüseyin

San şeref verdin cihana
Biz kurbanız Kербela'na
Te vessül eyledik sana
Derdimize deva Hüseyin

Hâlimize aman eyle
Hüküm eyle, ferman eyle
Derdimize derman eyle
İsmi derde şifa Hüseyin

Hak yol olan Velayet'ten
Bu dünyada ziyaretten
Mahşer günü şefaatten
Koyma bizi cüda Hüseyin

Velayet Aytan

ELEMDAR GARDAŞIM

Başını qoy dizime, qolu qelemim Abbas
Yüzün daya yüzüme, sahib elemim Abbas
Bir defa bak gözüme, dostum hemdemim Abbas

Elemdar gardaşım, Abbas Ebelfezl
Vefadar gardaşım, Abbas Ebelfezl

Ok yeyip düşmanlardan, gözlerine qan dolan
Çektiği acılardan, gül tek sararıp solan
Ok qiliç darbesinden, qolları qelem olan

Elemdar gardaşım, Abbas Ebelfezl
Vefadar gardaşım, Abbas Ebelfezl

Körpe kuzular meler, behri mihnete dalam
Yaran qelbimi deler, derdin qadan men alam
Indi Fatime geler, diyer ağlama balam

Elemdar gardaşım, Abbas Ebelfezl
Vefadar gardaşım, Abbas Ebelfezl

Fırat'ın kenarında, oklandı senin meşqin
Bil cenneti a'lada, hazır oluptur köşkün
Dost düşman arasında, dilde dolanır eşqin

Elemdar gardaşım, Abbas Ebelfezl
Vefadar gardaşım, Abbas Ebelfezl

Işığını nurunu, senden alır yıldızlar
Susuz qalıp ağlaşır, yolunu gözler qızlar
Belim büküldü Abbas, qelbim üreğim sızlar

Elemdar gardaşım, Abbas Ebelfezl
Vefadar gardaşım, Abbas Ebelfezl

268.

Şiir

Sinzenler

Velayet sahibinin, vefalı dostu Abbas
Kerbube'la çölünün, cefalı dostu Abbas
Ali oğlu Hüseyin'in, sevdalı dostu Abbas

Elemdar gardaşım, Abbas Ebelfezi
Vefadar gardaşım, Abbas Ebelfezi

Velayet Aytan

KERBELA'YI DUMAN TUTUP

Kerbela'yı duman tutup
Gönül bağım hazan tutup
Dert çeken Hüseyinlerin
Yüreğini hicran tutup

Kufiyan eyledi davet
Sonra ettiler ihanet
Selam olsun Hüseyin sana
Yezide sed hezar lanet

Hüseyin meydana düştü
Meydanda al kana düştü
Hüseyin'imın acıları
Can ile canana düştü

Dinmez dostlarının ahı
Hüseyin'im Şahlar Şahı

Sen konuşan Kuran'sın sen
Yüreklerde imansın sen
El açıp sana gelmişiz
Derdimize dermansın sen

Şehit verdin Ekber'ini
Kanda gördün peykerini
Kurban verdin Hak yoluna
Altı aylık Esger'ini

Abbas'ın sana vefadar
Ben-i Haşim'e iftihar
Bizi dert gama salıptı
Göze kan dolan alem dar

Dinmez dostlarının ahı
Hüseyin'im şahlar şahı

269.

Şiir

Sinezenler

Hüseyin'im al kan içinde
Zeyneb'i efgan içinde
Derde düşen Sakine'si
Feryad u figan içinde

Fatıma kara bağladı
Ali ciğerin dağladı
Şimir gelip başın kesti
Yerler gökler kan ağladı

Canlar ağladı gülmedi
Kimse gözyaşın silmedi
Zülcenah çadıra döndü
Gördüler Hüseyin gelmedi

Dinmez dostlarının ahı
Huseyinim şahlar şahı

Zeynep dedi ey Zülcenah
Hani bize olan penah
Zülcenah gözden yaş döktü
Göğe çıktı ah, u eyvah

Sakine babasın sordu
Zeynep ağlayıben durdu
Zeynep böyle ağlayınca
Sakine başına vurdu

Dedi bibi babam hani
Allah'a and verdim seni
Babam şehit oldu ise,
Kim sevip okşuyar meni

Dinmez dostlarının ahı
Huseyin'im şahlar şahı

Sakine birden sus oldu
Düştü o anda bayıldı
Zeynep sandı o da öldü
Saçını başını yoldu

Zeynep ahu zara geldi
Kem talihi kara geldi
Sakine uyandığında
Dedi nenem Zehra geldi

Zeynep dedi güzel balam
Dur yüzüne nazar kılam
Sen ağlama dayanamam
Senin gadanı men alam

Dinmez dostlarının ahı
Huseyin'im şahlar şahı

Dönüp bibisinden yana
Sarıldı onun boynuna
Dedi nenem buyurdu ki
Cennette mihmansın bana

Kan gölü oldu Kerbela
Göğe ulaştı vaveyla
Buna yürek mi dayanır
Esir düştü Al-i Aba

Esirler kervan oldular
Dımışke revan oldular
Nezve ucundaki başlar
Konuşan Kur'an oldular

Dinmez dostlarının ahı
Huseyin'im şahlar şahı

Canımız cananı Hüseyin
Derdimiz dermanı Hüseyin
Biz aşığı sadıklarız
Kerbela sultanı Hüseyin

Önünde siper dururduk
Yezid'e kılıç vururduk
Kerbela'da olsa idik
Senin için can verirdik

Masum canların ahısın
Mazlumların penahısın
İkrar verdik Kerbela'na
Sen ki Velayet şahısın

Dinmez dostlarının ahı
Huseyin'im şahlar şahı

Velayet Aytan

KERBUBELA BİZE MEKTEP

Yüreğimde yarasın sen
Oy Kербela, oy Kербela
Ak üstünde karasın sen
Vay Kербela, vay Kербela

Kербubela bize mektep
Öğretmen Hüseyin'le Zeynep

Hak katından geldi bu din
Yolcusuyuz bu mektebin
Feryadını ol Zeyneb'in
Duy Kербela, duy Kербela

Kербubela bize mektep
Öğretmen Hüseyin'le Zeynep

Hiç ikrardan cayılır mı?
Yezitlere uyulur mu?
Hüseyin'e kıyılır mı?
Cay Kербela, cay Kербela

Kербubela bize mektep
Öğretmen Hüseyin'le Zeynep

Sen sararmış, sen solmuşsun
Al kanlar ile dolmuşsun
Velayete dert olmuşsun
Ey Kербela, ey Kербela

Kербubela bize mektep
Öğretmen Hüseyin'le Zeynep

271.

Şiir

ŞAH-İ KERBELA

Şahı Kербela
Peykeri yara
Gerek men ölem
Ağlıyır Zehra

Zehra ağlıyır
Kara baglıyır
Zehra'nın sesi
Sine dağlıyır

Balam can balam, özüne gurban
Kızıl kan dolan, gözüne gurban

Dağlandı sine
Can büryan yine
Zehra seslenir
Men gurban sene

Sene men gurban
Lebleri suzan
Susuz çöllerde
Perişan olan

Balam can balam, özüne gurban
Kızıl kan dolan, gözüne gurban

Perişan balam
Gadanı alam
Kan dolan göze
Men kurban olam

Can sene gurban
Sekkay-ı etşan
Alemdar Abbas
Sen de oğlumsan

Balam can balam, özüne gurban
Kızıl kan dolan, gözüne gurban

Velayet Aytan

Sinezenler

YA HÜSEYN

Ya Hüseyin ismini men
Başıma tac eylemişem
Kurbanam Kербela'na
Türbeni hac eylemişem (Nakarat)

İste verim bu başımı
Emrine ferman diyerem
Gözden dökülen yaşımı
Derdime derman diyerem

Sakim sensin mestaneyem
Sevdan ile divaneyem
Aşkın ile pervaneyem
Canıma canan diyerem

Kurbanam usul boyuna
Aşığam tahir soyuna
Yüz sürüp hak-i payine
Kapında aman diyerem

Kербela'da tufan olup
Fırat nehri al kan olup
Âlem sana heyran olup
Âleme sultan diyerem

Dert çekenlere devasın
Sen dermansın, sen şifasın
Tecelligahı Huda'sın
Sözüne Kur'an diyerem

Fedayam Abbas koluna
O susuz etşan halına
Şahı Velayet yoluna
Canımı kurban diyerem

YA MEVLA

Peygamber'in onuru, ya Mevla, ya Hüseyin
Murteza'nın gururu, ya Mevla, ya Hüseyin
Canımız sana feda, ya Mevla, ya Hüseyin
Zehra'nın gözü nuru, ya Mevla, ya Hüseyin

Kerbela alemdarı, ey vefalı Ebelfezl
Hüseyin'in vefadarı, ey vefalı Ebelfezl
Kollarına kurbanam, ey vefalı Ebelfezl
Ali'nin yadigârı, ey vefalı Ebelfezl

Elindedir teberi, ey yiğit Ali Ekber
Hüseyin'immin neferi, ey yiğit Ali Ekber
Seni şehit edenler, ey yiğit Ali Ekber
Ağlattı Peygamber'i, ey yiğit Ali Ekber

Neler görmüşsün neler, ey aziz Ali Esğەر
Susuz kuzu tek meler, ey aziz Ali Esğەر
Boğazından değen ok, ey aziz Ali Esğەر
Zehra'nın kalbin deler, ey aziz Ali Esğەر

Hüseyin carına yettin, ey kahraman, ey Kasım
Vardın meydana gittin, ey kahraman, ey Kasım
Hüseyin Kerbela'sına, ey kahraman, ey Kasım
Özünü kurban ettin, ey kahraman, ey Kasım

Zeynep kalbini yakar, Ey mevlamız, ya Ali
Gözünden kanlar akar, ey mevlamız, ya Ali
Zeynep kanlı gözüyle, ey mevlamız, ya Ali
Necef yoluna bakar, ey mevlamız, ya Ali

Müminlerin imanı, Sabibuzzaman Mehdi
Velayetin cananı, Sabibuzzaman Mehdi
Gel bitsin zulüm çağı, Sabibuzzaman Mehdi
Nurlandır tüm cihanı, Sabibuzzaman Mehdi

YİĞİT EBELFEZL

Hüseyin'in penahı, selam ey Ebelfezl
Sakine ağlıyır, sesi duy Ebelfezl
Ey Ali oğlu
Ciğerler dağlı
Çocuklar ağlar
Su yolu bağlı
Yiğit Ebelfezl, yiğit Ebelfezl

Ebelfezl buyurdu, selam can Sakine
Kollarım eyleyim, kalem can Sakine
Ey yiğit insan
Men sene kurban
Senin vefana
Tüm âlem heyran
Yiğit Ebelfezl, yiğit Ebelfezl

Ebelfezl at bindi, kolunda su meşgi
Dillere destandır, Ebelfezl'in eşgi
Eşgten geçmedi
Dünya seçmedi
Hüseyin'den evvel
Bir su içmedi
Yiğit Ebelfez, yiğit Ebelfez

Sinesi dert dolu cefalı Ebelfezl
Ahdine sözüne vefalı Ebelfezl
Canlar sırdaşı
Yolun yoldaşı
Ali'nin oğlu
Hüseyin gardaşı
Yiğit Ebelfez, Yiğit Ebelfezl

Yokluğun hicrandır, elemdir Ebelfezl
Kolun su yolunda, kalemdir Ebelfezl
Yezit kin kustu
Tarihler sustu
Ayağa kalksın
Velayet dostu
Yiğit Ebelfezl, yigit Ebelfezl

Velayet Aytan

Sinezenler

NUR-İ HUDA

Ben pak imanım, ben dinim
Nur-i Huda'yım, Hüseynim

Zadey-i Hablu'l, Metin'im
Pir-i Ashab-ı Yemin'im
Arif olan bilir bunu
Kibleyi ehl-i yakinim

Ben canan-ı Mustafa'yım
Ben evlad-ı Murtaza'yım
Bilmeyenler bilsin beni
Çeşm u çerağı Zehra'yım

Allah'ın hak yolu benim
Şehadet sembolü benim
İlm-i ledun sahibiyim
Göğsü Kur'an dolu benim

Ben ayetim, ben kelimim
Ben salatım, ben selamım
Tevhid ehli ikrar eder
İtaati farz imamım

Ben aşıklara sevdâyım
Ben ki Allah'a fedâyım
İrfan ehli arif buna
Alemdenur-i Huda'yım

Gönüllere sultan benim
Dertlilere derman benim
İlim ve hikmet madeni
İslam benim, iman benim

Meydanların yiğidiyim
Ümmetimin şahidiyim
Kerbubela mekanımdır
Hakikatin şehidiyim

Bil, ahsen-i takvim benim
Sırra agah alim benim
Hakk'a giden yoldur yolum
Sıratü'l, Mustakim benim

Kerbela peygamberiyim
Mazlumların serveriyim
Velayet nuru bendedir
Mu'minlerin rehberiyim

Velayet Aytan
Temmuz 2010

276.

Şiir

YA HÜSEYN CAN

Ya Hüseyin can da çıksa bedenden
Çıkmaz aşkın bu yanan sinemden
Ya Hüseyin can, ya Hüseyin can (Nakarar)

Ya Hüseyin âlemi aldı ğemin
Od tutup ağlar pervanelerin
Gara giydi ezahanelerin
Gelplerden gelir nale her an
Ya Hüseyin can, ya Hüseyin can

Ya Hüseyin etmişem derdim izhar
Derdime derman olan kimim var
Lütfeler gelbimde matemim var
Seslerem gözde yaş bağrımında gan
Ya Hüseyin can, ya Hüseyin can

Ya Hüseyin ağlıyır sene her dem
Cümle âlemler, Âdem ve Hatem
Titredi kâinat, Arş-ı A'zem
Mahşere dek sürecek bu matem
Ya Hüseyin can, ya Hüseyin can

Ya Hüseyin ganlı gözle ağlaram
Aşkını bu sinemde sahlaram
Dertlerinle bağrımı dağlaram
Ellerim sinede gözümde gan
Ya Hüseyin can, ya Hüseyin can

Ya Hüseyin ey hakikate mizan
Eyledin aleme hakkı ilan
Aşkına ins u can kaldı hayran
Oldun aşka nişan, aşka kurban
Verdin ariflere ders-i irfan
Ya Hüseyin can, ya Hüseyin can

YERDE YATMA YARALISAN

Dur ayağa eyleme hâb oğul
Kuru yerde yatma yaralısın
Yüreğimde kalmadı tab oğul
Ali yerde yatma, yaralısın

Sen idin gül ü çemen-i edeb
Böyle yatmağa ne olur sebeb?
Gözün aç gelip şah-i teşneleb
Ali yerde yatma, yaralısın

Götürüm seni anan ağlasın
Bacın başına kara bağlasın
Seni ölmemiş görüp ağlasın
Ali yerde yatma, yaralısın

Söyle gülleri solan ağlasın
Ali koynunda ölen ağlasın
Ah baba oğlu ölen ağlasın
Ali yerde yatma, yaralısın

Yola saldı ehl-i harem meni
Götürüm çadıra gerek seni
Gözü yolda koyma Sakine'mi
Ali yerde yatma, yaralısın

Baba koyma çok anam ağlasın
Ciğerin figan ile dağlasın
Bacım başına kara bağlasın
Ali yerde yatma yaralısın

Gerek ağlasın gözü Zakir'in
Düşe dillere sözü Zakir'in
Yana bu söze özü zakirin
Ali yerde yatma yaralısın

MİNİK ASKER

Altı aylık küçük asker
Manada çok büyük önder
Sen İslâm'a oldun siper
Ali Esğ̈er, minik Asker

Selâm sana Ali Esğ̈er (2)
Selâm sana minik Asker (2)

Kerbelâ'nın susuz gülü
Sensin Peygamber bülbülü
Hazin sevdaların dili
Ali Esğ̈er, minik Asker

Selâm sana, Ali Esğ̈er (2)
Selâm sana minik Asker (2)

Kurban canımız canına
Göğ̈e savrulan kanına
Can verdiğ̈in o anına
Ali Esğ̈er, minik asker

Selâm sana, Ali Esğ̈er (2)
Selâm sana minik Asker (2)

Oldun âlemlere hüccet
Mazlumlara verdin izzet
Seninle süslendi cennet
Ali Esğ̈er, minik asker

Selâm sana, Ali Esğ̈er (2)
Selâm sana minik Asker (2)

Cafer Önkuzu

6 Mart 2002 / 21 Zilhicce 1422

HÜSEYN EBA ABDİLLAH

Ey Kerbela Haydarı
Ey Zehra Yedigârı
Ey Kevser'in kurbanı
Hüseyn Eba Ebdillah

Hüseyn Eba Ebdillah
Hüseyn Eba Ebdillah

Sensin aşkın sultânı
Kanın Allah'ın kanı
Hak , Batıl'ın Furkân'ı
Hüseyn Eba Ebdillah

Hüseyn Eba Ebdillah
Hüseyn Eba Ebdillah

Yetmiş iki yâranla
Attın tarihe imza
O tertemiz kanınla
Hüseyn Eba Ebdillah

Hüseyn Eba Ebdillah
Hüseyn Eba Ebdillah

Ey Resûl, ü Kerbela
Senin dinin Aşûra
Kanın Ayet-i Kübra
Hüseyn Eba Ebdillah

Hüseyn Eba Ebdillah
Hüseyn Eba Ebdillah

Aşığım Mevlâ Sana
Nûrlu, kesik başına
O can veren rûhuna
Hüseyn Eba Ebdillah

279.

Şiir

Hüseyin Eba Ebdillah
Hüseyin Eba Ebdillah

Abbas, Ekber, Esger'in
Kahraman yâverlerin
Sevdasıdır bizlerin
Hüseyin Eba Ebdillah

Hüseyin Eba Ebdillah
Hüseyin Eba Ebdillah

Hüseyin Zeyneb'in cânı
Zeyneb Hüseyin'in cânı
Onlar canlar cânânı
Hüseyin Eba Ebdillah

Hüseyin Eba Ebdillah
Hüseyin Eba Ebdillah

Sen namazsın Sen Kuran
Zulme meydan okuyan
Yaşayan ve yaşatan
Hüseyin Eba Ebdillah

Hüseyin Eba Ebdillah
Hüseyin Eba Ebdillah

Allah'ım lanet eyle
Hüseyin'in katiline
Selâm olsun Hüseyin'e
Hüseyin Eba Ebdillah

Hüseyin Eba Ebdillah
Hüseyin Eba Ebdillah

Lâ ilâhe illallah
Muhammed Resulullah
Aliyyen Veliyullah
Hüseyn Eba Ebdillah

Hüseyn Eba Ebdillah
Hüseyn Eba Ebdillah

Efgan Usta
28.02.2004 / 08 Muharrem 1425

Sinezenler

BUGÜN ÂŞÛRÂ GÜNÜ

Müslümanlar bugün Âşûrâ günü
Gözyaşı döküp Hüseyin'e ağlayın
Lanetleyin zâlimlerin zulmünü
Hüseyin yasında karalar bağlayın
(Nakarat)

Kerbubelâ çölüne indi Hüseyin
Dedi bu çöl benim şehâdetgâhım
Yetmiş iki yâveri ile Hüseyin
Dedi teslimim emrine Allâh'ım

Cehâletin, inkârın askerleri
Koskoca bir ordu ile karşıda
Kin ve küfür ile dolu kalpleri
Savaşacak din ile din adına

Üç gün susuz kaldı Hüseyin ordusu
Kurudu dudakları çocukların
Düşman bırakmadı varsın damla su
Kesildi kolları susuz Abbâs'ın

Hüseyin'in askerleri savaştilar
Her biri kanlar ile düştü yere
Kadınlar ve çocuklar ağlaştılar
Zeyneb'in kalbi oldu pâre pâre

Hüseyin bindi Zülcenâh adlı ata
Korkusuzca saldırdı düşmanlara
O gün çok zâlimi öldürdü ama
Sonunda düştü o kanlı toprağa

ELVEDA

Hüseyin meydana gidecek
Gidecek ve dönmeyecek
Bacısıyla konuşuyor
Son defa vedâ' ediyor:
Elvedâ Zeyneb elvedâ (3)

Ben gidiyorum meydana
Düşman ile çarpışmaya
Ceddimin dini uğruna
Öz kanıma boyanmağa
Elvedâ Zeyneb elvedâ

Bacı ben şehid olunca
Çok dövünüp de ağlama
Sabrınız çok olsun bacı
Emânet kalın Allah'a
Elvedâ Zeyneb elvedâ

Zeynep bu susuz yavrular
Yavrusu ölmüş analar
Sana emânetim bacı
Yakınma çok sızlanma çok
Elvedâ Zeyneb elvedâ

Acılar anası Zeyneb
Hazin baktı kardeşine
Ey peygamberler vârisi
Kalbimin son tesellisi
Kardeş Hüseyin, kardeş Hüseyin

Gücüm yok, kırıldı belim
Git demeye varmaz dilim
Kardeş gitme bir daha dön
Son kez göreyim nur yüzün
Kardeş Hüseyin, kardeş Hüseyin

281.

Şiir

Gözlerim arkandan bakar
İçim yanar, bağırim yanar
Gözümde yaşlar tükendi
Kalbim sızlar, sızlar, sızlar
Kardeş Hüseyin, kardeş Hüseyin

Küçücük kızını Sakîne
Koşarak geldi Hüseyin'e
Açtı minik kollarını
Sarıldı ayaklarına
Gitme baba, gitme baba

Baba ne olursun gitme
Bizleri kimsesiz etme
Götür bizi Medîne'ye
Düşmanlara esîr etme
Gitme baba, gitme baba

Baba bu küçücük kalbim
Ayrılığına dayanmaz
Gözlerimin yaşı baba
Bir ömür boyu kurumaz
Gitme baba, gitme baba

Bütün çocuklarla baba
Söz veriyoruz biz sana
Biz artık su istemeyiz
Su deyip seni üzmez
Gitme baba, gitme baba

Hüseyin elvedâ diyor
Gökte melekler ağlıyor
Düşman Hüseyin'i bekliyor
Zeyneb ölmeden ölüyor
Eyvâh Hüseyin, Eyvâh Hüseyin

Zülcenâh'a bindi Hüseyin
Susuz yola düştü Hüseyin
Fırat uzaklardan bakar
Akar, mahzun, mahzun akar
Eyvâh Hüseyin, eyvâh Hüseyin

Başına neler mi geldi?
Hüseyin'i kimler mi kesti?
Bunları bana sormayın
Nebî ağlar, Zehrâ ağlar
Eyvâh Hüseyin, eyvâh Hüseyin

Hüseyin'e kaç ok saplandı?
Kimler elinde doğrandı?
Bunları bana sormayın
Ali ağlar, Mehdî ağlar
Eyvâh Hüseyin, eyvâh Hüseyin

Çadırları nasıl yandı?
Başı kaç diyar dolandı?
Bunları bana sormayın
Kalem ağlar, kağıt ağlar
Eyvâh Hüseyin, eyvâh Hüseyin

Kan kılıca galip oldu
Kılıçlar kanda boğuldu
Hak müstahakkını buldu
Batıl düştü zail oldu

Ersan Baydemir

282.

Şiir

HÜSEYN BİR MEKTEB

Hüseyn şehitler serveri, Hüseyn bir mekteb

Bu mektebin öğretmeni, bacısı Zeyneb

(Nakarat)

Âşûrâ'da, Kerbelâ'da koptu kıyâmet

Hüseyn oldu din uğruna şehid ey ümmet

Etti kanıyla âlemi izzete davet

Zillete boyun eğmedi Hüseyn ey ümmet

Yeniden ihyâ eyledi İslâm'ı elbet

Susuz şehid oldu ama, yaşadı izzet

Âlem u Âdem ağlıyor bugün ey ümmet

Nebiy-i Hâtem ağlıyor bugün ey ümmet

Zehrâ eder zâlimleri Hakk'a şikâyet

Zeyneb bugün esîr olmuş görün ey ümmet

Ali'den, Zehrâ'dan almış izzet u heybet

Yıldırılmaz onu Hak'tan belâ, esâret

Gidiyor kervanla Zeyneb belâlı Şam'a

Elçilik yapacaktır o mazlûm İmam'a

Ebediyet bahşedecek şanlı kıyâma

KERBELÂ ŞEHİDİ HÜSEYN

Hüseyñ Hüseyñ, Hüseyñ Hüseyñ
Kerbelâ şehîdi Hüseyñ
(Nakarat)

Kerbelâ'da giden canlar
Canlandıracak İslâm'ı
O sahrâya akan kanlar
Mâna ediyor imânı

Kerbelâ'da akan kanlar
Diriltecek tüm dünyayı
İslâm ümmeti târihe
Gömmeyecek Kerbelâ'yı

Gözümüzden akan yaşlar
Gönlümüze su serpiyor
Dövdüğümüz şu sineler
Şehâdet aşkı besliyor

Sâliha bacılarımız
Hüseyñ deyip ağlıyorlar
Zeyneb ile bugün onlar
İmân akdi bağlıyorlar

Boşa gitmedi o canlar
Hiçe akmadı o kanlar
Her bir damlası coşacak
Hedefine ulaşacak

Biz Hüseyñ'e vefâlıyız
Unutmayız Kerbelâ'yı
Zeyneb ile hemsadâyız
Kurutmayız o kanları

Düşmana esîr oldular
O hatunlar, o yavrular
Hüseyn'i hep haykırdılar
Tâ uyansın hür vicdanlar

Hüseyn'e âşık gönüller
Hüseyn'i hep anmalılar
Hüseynî mektep uğruna
Vahdete sarılmalılar

Ersan Baydemir

HAYDAR GÜLÜ

Mevla Huseyn, Huseyn, Mevla Huseyn can
Zeynep senin güzel eşgine gurban

(Nakarat)

Hüseyin meni dertlere düçar ettin
Ağlar goyup Zeyneb'i, nece gettin?
Zehra gızı, şanlı bir mektebem men
Vefalı yar Hüseyin'e, Zeyneb'em men

Men anadan dersi muhabbet aldım
Eşg-i Hüseyin sırrını gelbe saldım
Başda gare örtü eşgime perçem
Yar yolunda bela çeken Zeyneb'em

Mevla benim cismime can dolupsan
Sen Zeynep'de eşg u iman olupsan
Eşgin bu âlemde mene şan verdi
Âlem Kербela'ma seccade serdi

Eşg badesi içtim canan elinden
Onun güzel adı düşmez dilimden
Yandırdı gelbimi hicran yaresi
Oldum Hüseyin eşginin avaresi

Senin gözel yolunda can goymuşam
Sensiz gardaş, bu canıma doymuşam
Haydar gülü, güllere sultanam men
Hak bülbülü dillere destanam men

285.

Şiir

MEN AŞIQ-İ DİVÂNEYEM

Ben aşiqi divâneyim
Ben aşiqi divâneyim
Ey Hüseyin canem
Ey Hüseyin canem

Aşkın ile pervâneyim
Aşkın ile pervâneyim
Hüseyin Hüseyin canem
Hüseyin Hüseyin canem
(Nakarat)

Sensin bizim şîarımız
Ey canımız, cananımız
Ey dinmeyen hicrânımız
Mazlum olan İmâm'ımız
Ey Hüseyin canem
Ey Hüseyin canem

"El Minnet, u Lillâh" dedin
Zalimlere baş eğmedin
Şehâdete aşık ağa
Sen ders verdin insanlığa
Ey Hüseyin canem
Ey Hüseyin canem

"Hel min muîn" feryadına
Biz yetiştik imdadına
Artık Hüseyin yalnız değil
Lebbeyk Hüseyin ya Mevlâna
Ey Hüseyin canem
Ey Hüseyin canem

285.

Şiir

Hayat verdin sen İslâm'a
Sadık kaldın sen davana
Yemin olsun Âşûrâ'na
Lebbeyk Hüseyin ya Mevlâna
Ey Hüseyin canem
Ey Hüseyin canem

Biz Mehdi'nin yaverleri
Kâsim, Abbâs, Ekberleri
Selâm olsun Kerbelâ'na
Biz sahibiz hak davana
Ey Hüseyin canem
Ey Hüseyin canem

Canlar fedâ Âşûrâ'na
"Heyhat" diyen o nidana
Lebbeyk Hüseyin "Ya leytena
"Kunna Meek Fi Kerbelâ"
Ey Hüseyin canem
Ey Hüseyin canem

Mevlâ, ben bir biçareyim
Aşkınla ben divâneyim
Başkasına bigâneyim
Ben şem'ine pervâneyim
Ey Hüseyin canem
Ey Hüseyin canem

Hüseyin Yalçın / Iğdır

Sinezenler

286.

Şiir

Sinezenler

AŞKIMIN KÂBE'Sİ

Aşura Hüseyini...
Kerbela Hüseyini...
Zeyneb'in ezası var
Ya Zehra Hüseyini...
(Nakarat)

Gönlümün sevgilisi
Sohbetimsen, sözümsen
Ey ruhumun incisi
Hakikatim, özümsen

Ey aşkımın Kâbe'si
Kalbimin imamısın
Sevgimin kitabesi
Namazımın canısın

Gözyaşım destemazım
Rabbenamın ruhusun
Rükû, secde, niyazım
Fatiha'mın nurusun

Sen sevgi ayetisin
Ey Kur'ân'ın habibi
Sen Arş'ın ziynetisin
Kerbela'nın garibi

Sen ağlayan gözlerin
Öldürülen mazlumu
Sen mahzun gönüllerin
Damla sudan mahrumu

Sen mahşerin beratı
Sığınağım, ümidim
Sen aşkın hakikati
Ey sevgili şehidim

Hüseyin Yalçın

ALLAH-U EKBER

Allahu Ekber, Allahu Ekber
Âşurâ günü Kerbelâ mahşer
(Nakarat)

Allahu Ekber, Allahu Ekber
Âşurâ günü Kerbelâ mahşer
Şanlı kıyamda mazlum şehitler
Bizlere örnek Aliyy-i Ekber
Kasım u Abbas yolumu bekler
Haydi İslâm'a ey muvahhitler

Diriltti Hüseyin bu gün cihadı
Zeynep kıyamın dili feryadı
Bu kıyam asla boşa çıkmadı
Yıkıldı tahtlar ve saltanatlar
Yaşıyor Hüseyin nice asırlar
Ve yaşayacak sonsuza kadar

Hüseyin Zeyneb'e eyler vasiyyet
Bacı sa'y eyle batmasın kanım
Yoluna kurban bu aziz canım
Zehra Muhammed ve Murtaza'nın
O garip kalan Kerbubelâ'nın
Medine'nin, Mescid-i Aksâ'nın

Geliyor İslâm, azamet, şevkle
Diller de tekbir, dua, dilekle
Allah bizimle, bütün melekler
Mehdi yolunu dostları bekler
Ya Hüseyin şefâat, ya Zehrâ imdat
Zillet bizlerden uzaktır heyhat

287.

Şiir

Boyandı Hüseyin al kana bu gün
Ta ki yaşasın Muhammedî din
Şanlı bayrağı yüceldi tevhidin
Sevgiler sana ey hafız-ı din
İslâm'a izzet ve şeref verdin
Hakkı yaşatmaktı senin derdin

Nerde sultanlar, nerde hakanlar
Toprağa gider bu aziz canlar
Mahşer gününde ey müslümanlar
Mahçup olmayın Hüseyin önünde
İmâm'ın değilmi, Hüseyin senin de
İzzet ve şeref İslâm dininde

Diriltti Hüseyin bu gün İslâm'ı
Nakşoldu kalplere Hüseyin'in nâmı
Hüseyin'in kıyamı, Hüseyin'in kanı
Yeniden tefsir etti Kur'ân'ı
Biz de aziz tutalım İslâm'ı
Bu hayat geçici, bu dünya fani

Hüseyin Yalçın

CENNET-İ A'LÂ

Feryadı Hüseyin, Allahu Ekber
Âşûrâ günü oldu muzaffer
Allah yolunda şanlı yiğitler
Haykırdı birden Allahu Ekber
Allahu Ekber, Allahu Ekber
Feryadı Hüseyin, Allahu Ekber

Cenneti a'ladır Kerbubelâ
Toprağı vallah türbet-i a'la
(Nakarat)

Cenneti a'lâdır Kerbubelâ
Toprağı vallah türbet-i a'la
Âşûrâ günü hedefe çattı
Canını verdi Hakkı yüceltti
Zulmü ve şirki aşığı etti
Allah'ı bugün O razı etti

Ruhun şad olsun ey eziz imâm
Huccetin bize olmuştur tamam
Zulüme, şirke karşı eyledin kıyam
Selâm ey imâm, ruhuna selâm
Kanlı gülistan, Cennet-i A'lâ
Aşkımız olmuş Hüseyin, Kerbelâ

Ey Ali Ekber, ey Ali Esğır
Kâsım ve Abbâs çok cevan peyker
Selâm sizlere aziz şehidler
Eşsiz bir kıyam yazdı tarihler
"Hel min nâsir" diye Huseyin sesler
Lebbeyk İmam'a Allahu Ekber

288.

Şiir

Sinezenler

288.

Şiir

Yas ve iftihar bugün bir yerde
Yüceldi İslâm belâlı çölde
İftiharımız, can Kerbalâ'mız
"Heyhat minn'e, zille" dedi ağamız
Susuz Huseyin, mazlum ve yalnız
Ehl-i Beyt yaşlı biz de yaşlıyız

Gönlümüz mahsun, gözümüz yaşlı
Hüseyn Kerbelâ'da aziz, dikbaşı
Çünkü eğilmedi o zalimlere
Kanı akmadı o gün boş yere
Verdi bir mesaj Hüseyinlere
Baş eğmek olmaz hiç zalimlere

Allah, Muhammed, Ali yarımız
On iki İmâm iftiharımız
Yok gönlümüzün başka bir yârı
Onlardır bize gönül baharı
Muhammed Ali, rehber, mevlâmız
Zehrâ-yı Betül, aziz anamız

Hüseyn Yalçın

EBEDÎ BİR HAKİKAT

Her yer olup Kerbelâ, her günümüz Âşurâ
Eza saklıyr bu gün, Hazret-i Mehdi Mevla
(Nakarat)

Peygamber-i Ekrem'in Kerbelâ'da kurbanı
Allah yolunda akıtıldı bu gün pak kanı
Dini korudu bu gün ve sakladı Kur'ân'ı
Kerbelâ'da dökülen Hüseyin'in pak ganı
Hüseyin kimdir kardeşim düşün iyice tanı
Ekber, Esğer, Hüseyin şeş guşede yatani

Murteza ve Zehra'nın asil bir kurbanı
O çöl bu gün oluptu şuheda gülistanı
Bir cennete döndürdü o yaşlı biyabanı
Mazlum İmâm Hüseyin'in o mübarek pak ganı
Kerbelây-i Muellâ bize cennet-i alâ
Yetmiş iki gülüyle gülîstân-i Kerbelâ

Kerbelâ Mina bu gün yetmiş iki gurban çün
Başta Mevlâ Hüseyin ve yaranı hak için
Abbas, Kasım, Ekber'i, kuzu kurban Esğeri
Yüceltiler tevhibi, şanlı Allah erleri
Haykırdılar hep birden "Lailaheillallah"
Dini ihyâ ettiler evlâd-i Resulullah

Davet etti tarihi hürriyet, adalete
Çün saraylar salmıştı İslâm'ı dalalete
Hürriyetin bedeli, gösterdi şehadeti
Çünkü vardı Hüseyin'de Murtazâ'nın gayreti
Tanıttı insanlara velâyet, imâmeti
Âşurâ'da hak, bâtl önünde kıyam etti

289.

Şiir

Beytullah-il Haram'da kan dökülmesin dedi
Kerbelâ Minasında hacc-ı ekber eyledi
Ekber kurban giderken "Ya Rab, şahid ol" dedi
Kurban verdi Allah'a; benzer Halilullah'a
Yüz akı oldu Ehl-i Beyt-i Resulullah'a
Nice canları kurban verdi Hüseyin Allah'a

Her şeyi fedâ edip sahip çıktı İslâm'a
Fâsık ve facirleri mahkum etti âleme
Şahâdet meydanında yalnız amma gururlu
Ölümü tercih etti, izzetli ve onurlu
İhyâ etti Kur'ân'ı, Sünnet-i Peygamber'i
Lailaheillallah ve Allah, u Ekber'i

Kerbelâ ve Âşurâ Hüseyin'in eseri
Hüseyin'e "Lebbeyk" dedik biz Mehdi yaverleri
İmâm Hüseyin düşürdü hayrete tarihleri
Yetmiş iki kahraman, eyledi zülme isyan
Bu nasıl bir azimdi?! Şaşkındır henüz cihan
Selâm sana ey Hüseyin, ey mücahit kahraman

Zalimler diriltmişti putpereslik ve zulmü
Çölden bir güneş doğdu; karanlıkları boğdu
Şehidler günü İslâm, yeniden hayat buldu
Can verdiler İslâm'a Kerbelâ'da şehidan
Hakkın var boynumuzda ey mazlum, şehid İmam
Selâm sana ey Hüseyin ey mücahit kahraman

Âşurâ'da tarihi yazdılar kanlarıyla
Can verdiler İslâm'a nazenin canlarıyla
Kılıca galip geldi ey Hüseyin senin kanın
Gösterdin sen âleme, nedir gücü imanın
Kerbelâ'da yükselen güneşisin İslâm'ın
Çöktün bir kâbus gibi üstüne zalim Şam'ın

Paramparça eyledi kahramanca cihadın
Yırttı Zulmet perdesin mazlumâne feryadın
Ebediyyete kadar kalacaktır ünvanın
Kılıca galip geldi ey Hüsyn senin kanın
Kerbela da yükselen güneşisin İslâm'ın
Çöktün bir kâbus gibi üstüne zalim Şam'ın

Hüseyn bize iftihar, Mehdi olsun bize yar
Ezadârı Hüseyin'iz, nice ki ömrümüz var
Ömrümüz sana fedâ, ey Seyyid-i Şühedâ
Gözümüz Murtaza'da, ümidimiz Zehra'da
Feryadımız Hüseyin, ellerimiz duada
Yetiş sahibezzaman, bu Hüseyinî feryada

Savundun mazlumların alınmış haklarını
Yendin Âşurâ günü zulmün uşaklarını
Seslendin kılıçlara "Doğrayın beni dedin
Yaşayacaksa dini, pak ceddin Muhammed'in
Şehâdet mihrabından yüceldin sen göklere
Feda ettin her şeyi sen "Allah, u Ekber"e¹

Hüseyin Yalçın

1- Bu şiir 12 İmâm'a (a.s) ithafen 12 kıta, yetmiş iki şehide atfen de 72 satır olarak yazılmıştır.

EY DİYÂR-İ AŞK U BELÂ

290.

Şiir

Kerbubelâ, Kerbubelâ, ey diyâr-ı aşk u belâ
Seyyidenâ ve mevlenâ, canlar fedâ Kerbelâ'na
(Nakarat)

Mektebimin imâmısın; aşıkların hicranısın
Sen tevhidin pak kanısın; Peygamber'in hem canısın
Murteza'nın ve Zehran'ın Âşurâ'da kurbanısın
Yadigâr-i Muctebâ'sın; Mazlûm-i Âl-i Abâ'sın

Sen vâris-i enbiyâsın; sen varisi evliyâsın
Sen misali mazlum şehid; Kerbelâ'da sen Yahya'sın
Şanlı tevhid mektebinin, varisisin son Nebi'nin
Huccetisin sen Allah'ın, temsilcisi son dininin

Sen Seyyid-i Şuhedâ'sın; din yoluna can fedâsın
Ey bi, kefen mazlum Hüseyin, sen şehid-i Kerbelâ'sın
Susuzluğun, yalnızlığın, kalbimizde bir yaradır
Her gün bize Âşurâ'dır; her yer bize Kerbelâ'dır

Aşk u belâ diyarının seyyidisin, sulatanısın
Sen çağların, zamanların, sen en büyük kurbanısın
Feryadısın sen İslâm'ın; hâfızısın sen Kur'ân'ın
Aşığyım Kerbelâ'nın; o imanın, o irfanın

Sen Allah'ın bir âyeti, hiç sönmeyen bir nurusun
Sen tarihin kalbi şehid, sen Âdem'in pak ruhusun
Şanında nâzil "Hel, Etâ, "Tathir", "Meveddet" âyeti
Sensin Kur'ân'ın yanında Peygamber'in emaneti

Seyyiduna ve Mevlanâ, canlar fedâ Kerbelâ'na
Hüseyniler seni arar; her dem yanar Âşurâ'na
Mektebime meş'alesin; hiç dinmeyen bir nâlesin
Sen Mazlum-i Kerbelâ'sın; sen ümid-i Şuheda'sın

Zeyneb'in var çok ezası; başta Hüseyin'in karası
Medine'de ana Zehrâ ve Kufe'de can babası
Şam'da harabede ölen Rugayya gardaş balası
Kerbelâ'sı, Kerbelâ'sı, Zeyneb'in o Kerbelâ'sı

Hüseyin Yalçın

SENİN AŞKIN AĞA HÜSEYN

Yüreğime mühür vurdun
Galı belada ya Hüseyin
Toprağımı sen yoğurdun
Kerbubela'da ya Hüseyin
(Nakarat)

Senin aşkın ağa Hüseyin
Kalbimin iftiharındır
Varlığımın sebebisin
Kanın aşkın pınarıdır

Ey gözümün nuru Hüseyin
Âşıkların turu Hüseyin
Aşkın ile ıslanmışım
Muhabbet yağmuru Hüseyin

Gözyaşıyla yıkanmışım
Kızıl renge boyanmışım
Ben anadan doğar iken
Senin aşkına yanmışım

Gözlerimin yaşı Hüseyin
Kurumasın hiçbir zaman
Sana matem tutacağım
Gözü yaşlı bağı nalân

Kerbubela güzel diyar
Sende yatar o nazlı yar
O Zeyneb'in güzelidir
İsmi Hüseyin kalbe yazar

KERBELÂ EY KERBELÂ

Kerbelâ ey Kerbelâ
Bu ne matem bu ne Âşurâ
Hüseyn'in şahadeti
Yüreklerde oldu yara

Kerbelâ ey Kerbelâ
Bu ne kıyamet bu ne tufan
Zeyneb'in olup nalân
Ey bi, kefen mazlum Hüseyn can

Kerbelâ ey Kerbelâ
Oldun Hüseyn'e vatan
Bi, günah kana batan
Ey bi, kefen mazlum Hüseyn can

Ağlıyır bu gün sana
Peygamber ve Ebel, Hasan
Zehra'nın kurbanı sen
Ey bi, kefen mazlum Hüseyn can

Ehl-i Beyt çok gamlıdır
Şehid oldun garip etşân
Zeyneb'in sen canısın
Ey bi, kefen mazlum Hüseyn can

Kerbelâ ey Kerbelâ
Hani Kasım Ali Ekber
Sana yas tutup melekler
Ey bi, kefen mazlum Hüseyn can

Matemini saklıyıp
Ağlaşırılar Hüseynîyan
Yüreklerde Kerbelâ'n
Ey bi, kefen mazlum Hüseyn can

Kerbelâ ey Kerbelâ
Bu ne musibet bu ne belâ
Zeynebin düşüp çöle
Ey bi, kefen mazlum Hüseyin can

Kerbelâ ey Kerbelâ
Hani Abbas-ı dilâver
Guzu gurbanın Esğەر
Ey bi, kefen mazlum Hüseyin can

Kerbelâ ey Kerbelâ
Bu ne eza bu ne belâ
Mahlukat çeker nâle
Ey bi, kefen mazlum Hüseyin can

Kerbelâ ey Kerbelâ
Sende yatıp dı şehidân
Seyyid-i Şuhedâ sîn
Ey bi, kefen mazlum Hüseyin can

Adın dua dilimde
Aşkın od salıp gönlümde
Şefaât mahşer gününde
Ey bi-kefen mazlum Hüseyin can

Hüseyin Yalçın

KIBLE-Yİ ÂŞİKÂN

Kerbelâ'da bugün bir kıyam
Şehadet meydanında imâm
Hüseyin olmuştur imtihan
Vermiştir Allah'a çok kurban
Yetmiş iki şanlı kahraman
Başında mevlay-ı mazluman

Ya Hüseyin, Ya Hüseyin, Ya Hüseyin
Ya Hüseyin, Ya Hüseyin, Ya Hüseyin
Ya Hüseyin, Ya Hüseyin, Ya Hüseyin
Ya Hüseyin, Ya Hüseyin, Ya Hüseyin
(Nakarat)

Kerbelâ aşkımız bizleri
Eylemiş pervâne ya Hüseyin
"Hel min Nasir" in feryatları
Eylemiş divâne ya Hüseyin
Ya mazlum, ya garip, ya etşan
EsSelâm, esSelâm, ya İmâm

Kerbelâ kible-yi aşîqân
Kerbelâ âşıklara Rızvân
Dökülen tertemiz kanlardan
Lâleler oluştu gülistân
Şuhedâ cenneti Kerbelâ
Arzumuz ziyaret ya Mevlâ

Hem Muhammed Ali hem Zehrâ
Yasıdır, bugün Âşûrâ
Tesliyet diyelim buradan
Çünkü yasıdır bugün Mevlâ
Tesliyet ey Sahib-i Zaman
Mehdi can, Mehdi can, Mehdi can

293.

Şiir

Âşûrâ bizlere her zaman
Kerbelâ bizlere her mekân
Gözümüz yolunda hep senin
Ya Mehdi Ya Mehdi el, amân
Tesliyet ey Sahib-i Zaman
Mehdi can, Mehdi can, Mehdi can

Kerbelâ, Samerrâ, Kâzımeyn
Kudüs ve Necef ve Haremeyn
Kurtulur o zaman zulümden
Ümmet bir seslense ya Hüseyin
Tesliyet ey Sahib-i Zaman
Mehdi can, Mehdi can, Mehdi can

Hüseyin Yalçın

Sinezenler

VÂDÎ-Yİ AŞK

Vâdi-yi aşk, gam diyârı Kerbelâ
Kerbelâ aşkına âlem mübtelâ

Kâfilenin serdarı men Zeyneb'em
Kerbelâ'nın dertli gemhârı menem
Neyzelerde şuhedânın başları
Katlolundu Zeyneb'in gardaşları
Kanlarıyla oldu Kur'ân pâyidâr
Hakk'ın âyetleri bir, bir aşikâr

Vâdi-yi aşk, gam diyârı Kerbelâ
Kerbelâ aşkına âlem mübtelâ

Şâm'a giden kâfileye serdaram
Abbas ölmüş, İslâm'a alemdâram
Bir yanımda hasta yatakta İmâm
Bir elimde nazlı Rukayye balam
Omuzumda Âşurâ'nın yükü var
Zillete heyhât, şehâdet iftihâr
Vâdi-yi aşk, gam diyârı Kerbelâ
Kerbelâ aşkına âlem mübtelâ

Kufe'de, Şâm'da ne çekti Kâfile!
Arş'a çıktı, zulm u işkence, çile
Ehl-i Beyt'in Şâm'da musibeti var
Sakine'nin baba vay hasreti var
Harabede kaldı Zeyneb'in gülü
Ötmüyor artık Hüseyin'in bülbülü

Vâdi-yi aşk, gam diyârı Kerbelâ
Kerbelâ aşkına âlem mübtelâ

294.

Şiir

Şiirler

294.

Şiir

Kâfileyle geri çöller aşaram
Kerbelâ'da cânâna ulaşaram
Şâm'da kalan nazlı Rukayye balam
Gönderiptir Kerbubelâ'ya Selâm
Baba meni emme Zeynep sakladı
Kollarıyla kamçılardan kolladı

Vâdi-yi aşk, gam diyârı Kerbelâ
Kerbelâ aşkına âlem mübtelâ

Erbeinde üserâ Kerbelâ'da
Düştüler toprağına canlar fedâ
Derdimi Hüsyen'ime men söyleyem
Medine'ye nice sensiz dönerem?
Cânıma, cânânıma son bir nida
Elvedâ ey canı Zeynep, elvedâ

Vâdi-yi aşk, gam diyârı Kerbelâ
Kerbelâ aşkına âlem mübtelâ

Hüseyin Yalçın

SEN ŞEHÂDET MEKTEBİSİN

Kerbubelâ, Kerbubelâ, sen şehadet mektebisin
EsSelâmu aleyk Hüseyin, sen şehidler önderisin
(Nakarat)

Kerbubelâ, Kerbubelâ, sen şehadet mektebisin
EsSelâmu aleyk Hüseyin, sen şehidler önderisin
Kıyamının azameti sardı bütün tarihleri
Lebbeyk dediler Allah'a hak yolunun dâileri
Şehadetin şafakları, kan kırmızıdır gülleri
İmâm Hüseyin ve dostları İslâm'ın fedâileri

Kan kılıca galip geldi Hüseyin'in hak kıyamında
Kurban oldular Allah'a Kerbelâ'nın minasında
Yetmiş iki can kahraman, başlarında yiğit imâm
Ölerek ölümsüzleşip yaşamayı ar bildiler
İslâm yok olup gitmişti, kanlarıyla dirilttiler
Düşmüş İslâm bayrağını Âşurâ'da yükselttiler

Aşk deryasında coştular, şehâdete ulaştılar
Zulme boyun eğmeyerek kahramanca savaştılar
Can vererek hak yolunda şanlı bir destan yazdılar
Kanlarıyla yeni baştan hakkın hattını çizdiler
Kıyamına, Âşurâ'na, bacın Zeynep-i Nalân'a
Selâm olsun, Selâm olsun, Kerbelâ'na, Kerbelâ'na

Kerbubelâ, Kerbubelâ, sen şehâdet ocağsın
Kahramanları koynunda saklayan cennet bağsın
Âşıkların dergâhsın, Hüseyinin barigâhsın
Şehâdet âşıklarının emsalsiz kiblegâhsın
Sende yatar Ali Ekber, Abbâs o namı dilâver
Altı aylık Ali Esger, kuzu kurban bir küçük er

Şehid Hüseyin, şehid Hüseyin, gözümüzün sen nurusun
Şanlı İslâm mektebinin Kerbelâ'da gururusun
Murtaza'nın, Fâtıma'nın, yadigârsın Hasan'ın
Esir olan Zeyneb ile nazlı bala Rugayye'nin
Unutulmaz kıyamıyla Âşurâ hak destanında
Kur'an'ın ve Ehl-i Beyt'in şerefisin, onurusun

Mazlum Hüseyin, Mevlâ Hüseyin, şehidlerin sen pirisin
EsSelâm, u aleyk Hüseyin, mektebimin önderisin
Âdem ile Nuh peygamber, İsa, Musa, İbrahim'in
Kerbelâ'daki vârisi, risaletin fedâisi
Peygamberlerin eşrefi Muhammed'in sevgilisi
Velâyetin, imâmet'in, Kerbelâ'da temsilcisi

Kerbubelâ, Kerbubelâ, sen hürriyet mihrabısın
Şuhedânın miracında göğe açılan kapısın
Rugeyye'nin hicranısın; Zeyneb'in derdi gamısın
Göklerin, Arş'ın ziyneti, Hüseyin'in sen makamısın
Şehadet tâcı başında, sendedir mazlum şehidler
Âşurâ'da kan ağlıyor yerler gökler ve melekler

Sarsılmaz bir iman ile bir avuç kahraman ile
Sen korudun mektebini, izzet şeref ve şan ile
"Hel min Nâsir" feryadına, "Eqide ve cihadına
Abbas'ına Ekber'ine, guzu gurban Esger'ine
O kesilen ellerine, o kahraman Zeyneb'ine
Bu canımız gurban olsun Kerbubelâ mektebine

Hüseyin Yalçın

ŞEHİD'İN DESTANI

Hüseyin can Hüseyin can
Hüseyin can Hüseyin can
Yoluna biz kurban
Hüseyin can Hüseyin can
Kerbelâ'na kurban (Nakarât)

Bugün Âşurâ Kerbelâ tufan
Ölümsüz oldu yetmiş iki can
Hem kıyamı, hem şehidi destan
Kanıyla oldu çöllere gülistan

Bugün Âşurâ ey ezadaran
Düşün bir kere Şah'ı mazluman
Ne için oldu kanına galtan?
Nerede Hüseyin, nerede İslâm

Bugün Âşurâ eyledi kıyam
Korudu dini o mazlum imâm
Kur'ân'a oldu Hüseyin kurban
Dersimiz Hüseyin ey Hüseyinâyân

Bugün Âşurâ hakkın kıyamı
Zulümü boğdu Hüseyin'in kanı
Âşikâr etti hakkı, İslâm'ı
Olsun Hüseyin'e Hakk'ın Selâmı

Bugün Âşurâ iftiharımız
Ehl-i Beyt bizim, Mehdi yarımız
Yürekte yoktur başka varımız
İmâm Hüseyin'e biz sevdalıyız

Şialar bugün eza saklıyır
Çün eza tutup Mehdi ağlıyır
Başın sağ olsun Sahibezzaman
Gözümüz yolda, zuhur ne zaman?

YA MAZLUM-İ KERBELÂ

Ya mazlum-i Kerbelâ (2)
Ya mazlum-i Kerbelâ (2)
Vah Hüseyin can vaveylâ (2)
(Nakarat)

Ya mazlum-i Kerbelâ (2)
Yoluna canlar fedâ (1)
Ya Seyyid-i Şuhedâ (2)
Ya Hüseyin can ya Mevlâ (1)
Zeyneb çeker vaveylâ (2)
Ey şehid-i Kerbelâ (1)

Hüseyin'in Kerbelâ'sı (2)
Oldu onun minası (1)
Zulm ile öldürüldü (2)
Ali Ekber balası (1)
Ey şebih-i Peygamber (2)
Vah cevan Ali Ekber (1)

Hüseyin'in Kerbelâ'sı (2)
Tarihin vaveylâsı (1)
On üç yaşında şehid (2)
Oldu Kasım re'na'sı (1)
El üstünde oklandı (2)
Ali Esğ̈er balası (1)

Bir ok attı Hermele (2)
Eyler melekler nâle (1)
Esğ̈er'in boğazından (2)
Dökülen kanlar lâle (1)
Yerler gökler ağlıyor (2)
Kerbelâ'da bu hâle (1)

Hüseyin'in Kerbelâ'sı (2)
Oldu mahşer sahrası (1)
Zalimce öldürüldü (2)
Ebulfezl-il Abbas'ı (1)
Canlar kurban Abbas'a (2)
Âlem boğulup yasa (1)

Kerbelâ sahrasında (2)
Koptu yaman velvele (1)
Abbas yere düşende (2)
Oldu sanki zelzele (1)
Canlar kurban vefana (2)
Ya Ebelfezl mevlânâ (1)

"Hel min nâsir" feryadın (2)
Akide ve cihadın (1)
Çağlarda yankılandı (2)
O eşsiz inkılâbın (1)
Ölümsüzlük kıyamın (2)
Âşurâ'n büyük adın (1)

Dillerde Âşurâ'sı (2)
Zeyneb'in çoktur yası (1)
Yedi karalı Zeyneb (2)
Yürek yaralı Zeyneb (1)
Oldu Hüseyin'i ile (2)
Kerbubelâ'lı Zeynep (1)

Hüseyin Yalçın

298.

Şiir

MEVLÂ

Kalbime yazmış Allah
Âşık-ı Kerbelâî
Aşkın elinde esir
Zeyneb-i Kerbelâî
(Nakarat)
Servetim varım Hüsey'n'di
İzzetim, yârim Hüsey'n'di

Gül bağım oldu viran
Gam gülü Kerbubelaî
Divane oldum nalân
Canı aşk u bela
Ezanım kıblem Hüsey'n'di
Selâmım secdem Hüsey'n'di

Secdede geçsin ömrüm
Her gece zikrim Mevla
Türbetin oldu mührüm
Mihrabı eşgim Mevla
Tesbihim zikrim Hüsey'n'di
Namazım mührüm Hüsey'n'di

Başıma indi gökler,
Kıyamet oldu Mevla
Boynuna değen hançer,
Ömrüme değdi Mevla
Kevserim sakim Hüsey'n'di
Mestliğim ruhum Hüsey'n'di

Eşgine âlem gurban
Hüsey'nim etşan Mevla
Dilimde ismin her an,
Gönlüme sultan Mevla
Ağamın adı Hüsey'n'di

Mevlaman adı Hüseyin'di
Fırtına tufan Mevla
Aşkına şahit çöller
Çöllere düştüm Mevla
Gönlümün yâdı Hüseyin'di
Duamın tadı Hüseyin'di

Kerbela rahlem oldu
Kitabı sensin Mevla
Kerbela kıblem oldu
Mihrabı sensin Mevla
İrfanım dinim Hüseyin'di
Kur'an'ım kanım Hüseyin'di

Hüseyin Yalçın

Sinezenler

299.

Şiir

Sinezenler

KERBUBELÂ ÂŞIĞI

Kerbubelâ âşığı alemdârâm
Yadigâr-ı Murtazâ'yam, Haydar'am
Menem dilâver, Abbas alemdâr
Menem nişân-ı Haydar-ı Kerrâr

Aşk u vefa mektebinin oğluyam
Hüseyn'ime men yürek'ten bağılyam
Menem Ali'nin balası namdâr
Menem Zehrâ'ya Abbas vefadar

Men âşığam meydan-ı Kerbelâ'ya
Men penaham Nâibe-yi Zehrâ'ya
Menem Sekkâ-yı susuz heymeler
Menem ümid-i Rugayye, Esger

Men Haşimî iftiharî serdaram
Men vâris-i saflar yaran Teyyar'am
Ağlama bacı, ağlama Zeynep
Sen böyle yürek, dağlama Zeynep

SOLDU GÜLLER

Soldu güller bu gün Kerbubelâ'da
Gülistanda bülbül düşüp feryada
(Nakarat)

Soldu güller bu gün Kerbubelâ'da
Gülistanda bülbül düşüp feryada
Zeyneb'in o ey vay gardaş nalesi
Tuttu o çölleri Hüseyin vey sesi
Ne Ekber'i, ne Abbâs'ı yoktur bir kesi
Zehrâ ana düştü yâda, ah Medine'si

Azizliğim yalan oldu ana Zehrâ can
Can Hüseyin'im kurban oldu, oldu bağrım kan
Talanmışam, bağlanmışam ana Zehrâ can
Yüreğimde oklanmışam, eylerem figân
Eşgerine laylay diyen Rugayye balan
Düşüptü çöllere, men nerden bulam

Kufe'nin vefası hep yalan imiş
Gülistana Kerbelâ'da cellâtlar girmiş
Doğradılar güllerimi gonca demeden
Bağladılar ellerimi günah bilmeden
Gece gündüz ben ağlaram Hüseyin'im hanı
Kurban olsun o gülüme Zeyneb'in canı

301.

Şiir

KEFENSİZ

Ya Hüseyin gurban olum
Kerb, u belana gardaş
Ya Hüseyin gurban olum
Eşg, u belana gardaş
(Nakarat)

Kefenin harda senin
Ganına galtan gardaş
Zeyneb'i mecnun edip
Çöllere salan gardaş

Bu ne haldir Hüseyin'im
Sinesi elvan gardaş
Fatime gurbanısan
Allah'a gurban gardaş

Kesilip başın, elin
Elleri sayem gardaş
Doğranıp gül bedenin
Men divaneyem gardaş

Ya Hüseyin Zeyneb'inem
Kalk bana de "Can" gardaş
Bacıyam mahreminem
Boynuma dolan gardaş

Eşginin esiriyem
Eşgime sultan gardaş
Men Hüseyin şairiyem
Şi'rime destan gardaş

Gedirem Şam'e teref
Kufey-i viran gardaş
Olmuşam Şan, u Şeref
Bayrağı iman gardaş

Yarinem, yaverinem
Rütbede etşan gardaş
Nale-i Heyderi'yem
Kufe'de tufan gardaş

Hüseyin YalĐın

Sinezenler

302.

Şiir

İNTİZAR

Ağam, ağam Hüseyin
Ağam, ağam Hüseyin
Ağam, ağam Hüseyin
Ağam, ağam Hüseyin
(Nakarat)

Kelimeyi şehadetim
Mest-i mey'i velayetim
Gece gündüz tilavetim
Zikri gelbe şifa Hüseyin
İsmi derde deva Hüseyin

Sene sonsuz muhabbetim
Ey benim eşg cennetim
İbadetim, itaatim
Dilimdeki sadam Hüseyin
Başımdaki sevdam Hüseyin

Ömür boyu ezadaram
Eşgin ile bahdavaram
O gün sene intizaram
Öldüğümde gelsen Hüseyin
Seni görüp ölsem Hüseyin

Sen güllerin ilhamısan
Bülbülün ah u gamısan
Eşgin en üst makamısan
Âşıklara ilham Hüseyin
Selâm sana mevlam Hüseyin

Sen peygamber emaneti
Eli Heyder şehameti
Kevser Zehra kerameti
Eşgi cana derman Hüseyin
Ey Kur'ân'a gurban Hüseyin

Can içinde canan Hüseyin
Âlem sene heyran Hüseyin
Gönüllerde tufan Hüseyin
Ey ilahi destan Hüseyin
Cilvegah-ı Rahman Hüseyin

Hüseyin Yalçın

303.

Şiir

SEFİR-İ AŞK

Men belâ çölünün
Esiri Zeyneb'em (3)
Ey Hüseyin, aşkınınâ
Sefiri Zeyneb'em (3)
Hüseyin canem Hüseyin (3)
(Nakarat)

Men belâ çölünün
Esiri Zeyneb'em (3)
Ey Hüseyin aşkının
Sefiri Zeyneb'em (3)
Şehid-i Kerbelâ
Nur-i Âl-i Âbâ
Ey can-ı Zeyneb'a
Hüseyin canem Hüseyin (3)

Esirem aşkına
Divane Zeyneb'em (3)
Düşmüşem figâne
Pervâne Zeyneb'em (3)
Kerbelâ yoldaşım
Ey mazlum gardaşım
Canım ya Hüseyin
Hüseyin canem Hüseyin (3)

Sefir-i Kerbelâ
Yaralı Zeyneb'em (3)
Emir-i userâ
Belâlî Zeyneb'em (3)
Hüseyin'e ezadar
Olmuşam alemdar
Vefalî Zeyneb'em
Hüseyin canem Hüseyin (3)

Meydan-ı aşkıdan
Yol aldı kârivan (3)
Aheste bir dolan
Aheste sariban (3)
Nevalı Zeyneb'em
Ezalı Zeyneb'em
Habibim ya Hüseyin
Hüseyin canem Hüseyin (3)

Vefalı Zeyneb'in
Ruhusun ya Hüseyin (3)
Kan ağlar gözümün
Nurusun ya Hüseyin (3)
Olaram gurbanın
Yaslı Kerbelâ'nın
Men bacın Zeyneb'em
Hüseyin canem Hüseyin (3)

Hüseyin Yalçın / 1998, Iğdır

ZEYNEB'İN KURBAN!

Ey Hüseyin, can Hüseyin, Zeyneb'in kurban
Ey Hüseyin, can Hüseyin, Zeyneb'in kurban
Ey Hüseyin, can Hüseyin, Zeyneb'in kurban
Ey Hüseyin, can Hüseyin, Zeyneb'in kurban

Zehrâ-yı Betül'ün gül yadigârı
Bülbül-i nâlânım, ağlarım zarı
Soldu Zeyneb'in al gülü, baharı
Oldu Kerbubelâ aşkın mezarı
Nerde kefenin ey Hüseyin'im senin?
Kumlar üstünde üryan bedenin

Ey Hüseyin, can Hüseyin, Zeyneb'in kurban
Ey Hüseyin, can Hüseyin, Zeyneb'in kurban
Ey Hüseyin, can Hüseyin, Zeyneb'in kurban
Ey Hüseyin, can Hüseyin, Zeyneb'in kurban

Aman Allah'ım, bu nasıl beladır
Bu yanan yüreğim, bin Kerbelâ'dır
Ağlasın gözler bu musibetime
Kefen olsun gökler bi, kefenime
Nedir bu halin ey Hüseyin'im senin
Tanınmaz olmuştur, başsız bedeninin

Ey Hüseyin, can Hüseyin, Zeyneb'in kurban
Ey Hüseyin, can Hüseyin, Zeyneb'in kurban
Ey Hüseyin, can Hüseyin, Zeyneb'in kurban
Ey Hüseyin, can Hüseyin, Zeyneb'in kurban

Tanımaz elbet, bir bacı gardaşı
Olmazsa eğer bedendeki başı
Kesilen o başın, yeddi gardaşın
Rubâb'ı, Gülsüm'ü Zeyneb'i kurban
Kesildi ellerin senin Hüseyin can
Bacın kurban sana, Zeyneb'in Kurban

Ey Hüseyin, can Hüseyin, Zeyneb'in kurban
Ey Hüseyin, can Hüseyin, Zeyneb'in kurban
Ey Hüseyin, can Hüseyin, Zeyneb'in kurban
Ey Hüseyin, can Hüseyin, Zeyneb'in kurban

Büküldü bu belim, ağardı başım
Susuz kurban olan, mazlum qardaşım
Dilimde duasın, aşkım, imanım
Bedende canımsın, ruhum, cananım
Nalân Zeyneb'in nâlesi Hüseyin'im
Yanan kalbimin kibleşi Hüseyin'im

Ey Hüseyin, can Hüseyin, Zeyneb'in kurban
Ey Hüseyin, can Hüseyin, Zeyneb'in kurban
Ey Hüseyin, can Hüseyin, Zeyneb'in kurban
Ey Hüseyin, can Hüseyin, Zeyneb'in kurban

Ali Ekber'in doğranan bedeni
Yüceltti Hüseyin'im, dünyada seni
Senin bu ölümün, mazlum Hüseyin'im
Kerbelâ'da, yaktı gocaltı beni
Anam Zehrâ ile ben de ölürdüm
Senin bu aşkındı yaşattı beni

304.

Şiir

Ey Hüseyin, can Hüseyin, Zeyneb'in kurban
Ey Hüseyin, can Hüseyin, Zeyneb'in kurban
Ey Hüseyin, can Hüseyin, Zeyneb'in kurban
Ey Hüseyin, can Hüseyin, Zeyneb'in kurban

Ağlama bacım, ey şeyda bülbülüm
Ağlama ey gülüm, mukadder ölüm
Ayrıldım Zeyneb'im, ayrıldım senden
Aşkına bin selâm başsız bedenden
Sen benim başımsın, başımın tacı
Davama sahip ol, ağlama bacı

Ey Hüseyin, can Hüseyin, Zeyneb'in kurban
Ey Hüseyin, can Hüseyin, Zeyneb'in kurban
Ey Hüseyin, can Hüseyin, Zeyneb'in kurban
Ey Hüseyin, can Hüseyin, Zeyneb'in kurban

Hüseyin Yalçın

18 Mart 2002 / 3 Muharrem 1423

Sinezenler

AŞKIN MANZUMESİ

Zeynep esiri Kerbelâ
Aşk u onun aşk u belâ
Lebbeyk dedi o evvela
Şâhid Allah, Kâlubelâ
O âşığı Kerbubelâ

Zeynep, Zeynep; Zeynep, Zeynep, Zeynep
Zeynep, Zeynep; Zeynep, Zeynep, Zeynep

Hüseyn eşsiz yiğit kurban
Ali Ekber çok mihriban
Kasım Abbâs merd-i meydân
Genç yaşlısı hep kahraman
Kerbelda izzet iman

Zeynep, Zeynep; Zeynep, Zeynep, Zeynep
Zeynep, Zeynep; Zeynep, Zeynep, Zeynep

Zehrâ Nebi yâdigârı
Murteza'nın Zülfikarı
Mücteba'nın iftiharî
Aşûrâ'nın âlemdârı
Kerbubelâ'nın vekarı

Zeynep, Zeynep; Zeynep, Zeynep, Zeynep
Zeynep, Zeynep; Zeynep, Zeynep, Zeynep

Zalimlerin sakifesi
Mazlum etmişti her kesi
Zeyneb'in ordan hissesi
Kerbubelâ sahifesi
Şâm Kufe'de Ali sesi

Zeynep, Zeynep; Zeynep, Zeynep, Zeynep
Zeynep, Zeynep; Zeynep, Zeynep, Zeynep

305.

Şiir

Sinzenler

Kerbubela'dır sinesi
Kahramanlık hazinesi
Ey hikmetlet definesi
Sensin hakkın sefinesi
Âşûrâ'nın hak annesi

Zeynep, Zeynep; Zeynep, Zeynep, Zeynep
Zeynep, Zeynep; Zeynep, Zeynep, Zeynep

Bedr'in Hayber'in kudreti
Mâlik-i Eşter gayreti
Seyyid Hazma azameti
Haydar-ı Kerrâr ziyeti
Fâtıma'nın velâyeti

Zeynep, Zeynep; Zeynep, Zeynep, Zeynep
Zeynep, Zeynep; Zeynep, Zeynep, Zeynep

Selâman'la Meysem Temmâr'a
Ebuzer, Mikdâd Ammâr'a
Velayette kalanlara
Hakka tâbi olanlara
İftiharsın sen onlara

Zeynep, Zeynep; Zeynep, Zeynep, Zeynep
Zeynep, Zeynep; Zeynep, Zeynep, Zeynep

Kerbubelâ aşk ülkesi
Zeynep onun Melikesi
Sabır Zeyneb'in ilkesi
Ali onun medresesi
Fâtıma'da almış dersi

Zeynep, Zeynep; Zeynep, Zeynep, Zeynep
Zeynep, Zeynep; Zeynep, Zeynep, Zeynep

Ali Eşger en küçük er
 Zuheyr, Bureyr namı yeter
 Müslim Habib hür dilaver
 Yetmiş iki koç yiğit er
 Hepsi şehid Zeynep yâver

Zeynep, Zeynep; Zeynep, Zeynep, Zeynep
 Zeynep, Zeynep; Zeynep, Zeynep, Zeynep

Ya Mehdi-yi Sâhip Zaman
 Ya Seyyidî Mevlâ eman
 Zeynep aşktı, aşk-ı suzan
 Kerbubelâ'da coştı kan
 Zeynep rıza, Zeynep irfân

Zeynep, Zeynep; Zeynep, Zeynep, Zeynep
 Zeynep, Zeynep; Zeynep, Zeynep, Zeynep

Haticet, ül Kubrâ Zeynep
 Seyyidet, ül Azrâ Zeynep
 Ruh-i Betûl, Büşrâ Zeynep
 Meryem, Hâcer, Sârâ Zeynep
 Fâtımatü'z, Zehrâ Zeynep

Zeynep, Zeynep; Zeynep, Zeynep, Zeynep
 Zeynep, Zeynep; Zeynep, Zeynep, Zeynep

Hüseyin Yalçın

DİVANE

306.

Şiir

Men nice dertlere aşınayem
Zeyneb'em hatibi Neyneva'yem
Aşigem aşig-i Kerbela'yem

Düşmüşem çöllere derd elinnen
Derbeder oldum ey mecnunam men
Bu alem gam çeken viranesi
Olmuşam men Hüseyñ divanesi

Gelbimin leylası hardasan gel
Ey ecel, ey ezel, eşgi güzel
Bu sinem Allah'ın eşg Minası
Yarinem eşginin aşinası

Zeyneb'em Zeyneb-i Kerbale'yem
Eşgimin yoluna can fedayem
Derdime ağlıyır ganlı çöller
Men Huseyn eşgine mübtelayem

Büründüm mateme başta gare
Ağlaram sevgili nazlı yâre
Hicranı bağrıma çektı dağlar
Ahular halime meftun ağlar

Çöllerin belalı Zeyneb'iyem
Kimse yoh derdimi kime diyem
Allah'ım gönlüme sen sabır ver
Men Hüseyñ eşgine divaneyem

EMME CAN ZEYNEP

Hüseyin, Hüseyin, ağa Hüseyin can
Kerbelâ'da تنها Hüseyin can
Zeynep, Zeynep, emme can Zeynep
Yüreğine gan dolan Zeynep

Ya seyyid u şâh-ı mazluman
Ey canan ey Mevlâ Hüseyin can
Ey yâdigâr-ı Şâh-ı Merdân
Hüseyin, sene Zeyneb'in gurban
(Nakarat)

Zeyneb'em men, halim perişan
Yoktur benim derdime yanan
Kerbelâ'da susuz doğranan
Ah u vaveyla ya Hüseyin can

Kerbelâ'da bağrım oldu gan
Nedir ya Rab, nedir bu tufan
Gardaş düştüm çöllere nalân
Ağlıyırım sene Hüseyin can

Kerbelâ'na olaram gurban
Ey yaralı, mazlum Hüseyin can
Esiriyem senin aşkının
Âşığıyam men Hüseyin'nimin

Aşk-ı Hüseyin emme can Zeynep
Gözlerine gan dolan Zeynep
Canımızsan ey nalan Zeynep
Bela çölün dolanan Zeynep

307.

Şiir

Şiirler

308.

Şiir

ZEYNEB'EM MEN

Zeyneb'em men, Zeyneb'em men, Zeyneb'em men
Zeyneb'em men Zeyneb'em men Zeyneb'em men
Mahşere dek, yaşayan bir mektebem men
(Nakarar)

Gardaşları kurban olan Zeyneb'em men
Varı yoku talan olan Zeyneb'em men
Musibetler anasıyam, Zeyneb'em men

Nâibe-yi Zehrâ'yam men, Zeyneb'em men
Mezlume-yi sahrâyam men, Zeyneb'em men
Kâfilenin serdariyam, Zeyneb'en men

Kerbelâ'da gülü solan Zeyneb'em men
Can Hüseyin'i şehid olan Zeyneb'em men
Elleri koynunda kalan Zeyneb'em men

Yeddi gara bağlamışam, Zeyneb'em men
Hüseyin'e çok ağlamışam, Zeyneb'em men
Baba Ali, tek kalmışam, Zeyneb'em men

Ana Zehrâ kimsesizem, Zeyneb'em men
Ebbas ölür kömeksizem, neylerem men
Kime derdim söylerem men? Zeyneb'em men

Baba Ali nerdesin gel Zeyneb'em men
İşim Müşkül Ebel, Hasan neylerem men?
Zülme boyun eymenem men, Zeyneb'em men

Mazlume-yi Kerbelâ'yam, Zeyneb'em men
Hüseyin ile Âşûra'da Zeyneb'em men
Yezid'in tahtın sallayan Zeyneb'em men

Allah'a çok Őukrederem Zeyneb'em men
Hüseyin, Hüseyin zikrederem, Zeyneb'em men
Hüseyin'le iftihar eden Zeyneb'em men

Ali Ekber gel imdada emmenem men
Çocuklarla yalnız kaldım, neylerem men?
Gardaş Abbâs esir oldum, Zeyneb'em men

Gidiyorum kolu bağı ben bu çölden
Nasıl ayrılalım bunca kızıl gülden
Elveda güller elveda, Zeynebem men

Hüseyin Yalçın

ZEYNEP ANA

Zeynep ana, Zeynep ana
Canlar feda olsun sana
Sahibena Mevlatena
Selâm senin pak ruhun'a

Sen Zehrâ'nın nâibesi
Murtaza'nın da annesi
Muctebâ'nın nur didesi
Kerbelâ'nın mazlumesi

Fatımanın nazlı kızı
Yüreklerde oldun sızı
Verdik sana aşkımız
Verdik sana kalbimizi

Sen Hüseyin'in Zeyneb'isin
Aşkımızın ziynetisin
Şuhedânın, useranın
İsmetisin, izzetisin

Emme Zeynep, emme Zeynep
Kurban olum o halına
Ki, ağaran saçlarına
O bükülen qametine

Zeynep ana Zeynep ana
Biz aşığız Kerbelâ'na
Hüseyin'ine Âşûrâ'na
Bizden Selâm olsun sana

ZEYNEP PERİŞAN

Mahzun yürekler kan ağlar gözler
Hüseyin şehid, Zeynep esir
Bu ne ezadır, bu nasıl belâ
Ya Kerbelâ, ya Kerbelâ

Ruh-i Kur'ân'ım Hüseyin
Nur-i imanım Hüseyin
Can u cananım Hüseyin
Mazlum kurbanım Hüseyin

Bacın kan ağlar
Sinesin dağlar
Kolun da bağlar
Zeynep perişan

Ruh u revanım Hüseyin
Mah-i tâbânım Hüseyin
Canımda canım Hüseyin
Aşk u imanım Hüseyin

Başımda kare
Yürekte yare
Zeynep biçare
Zeynep perişan

Ey Kufiyan ey bi vefâ
Zulm u sitem ehl-i cefâ
Öldürdünüz Hüseyin'imi
Ağlar kalın, zelil kimi

Bu nasıl hicran
Olmuşum nalân
Sensiz Hüseyin'im
Zeynep perişan

Ey Kerbelâ hanı Hüseyin
Ey Zeyneb'in canı Hüseyin
Katligâhı dolanıram
Hanı Hüseyin hanı Hüseyin

Düşüm genlere
Kanlı çöllere
Saldım velvele
Zeynep perişan

Hüseyin Yalçın

MENİM EŞGİM

Menim eşgim Ebelfez, faziletler babası
Aşig olmayan bilmez ağa Hezret Abbas'ı

Menim eşgim Ebelfez, faziletler babası
Aşig olmayan bilmez ağa Hezret Abbası
Adı dillerde onun şehid-i Ümmülbenin
Kerbela'ya adahlı oğludur Fatime'nin

Ezalı Ümmülbenin, sen Zeyneb'in yaveri
Vermişsin arslan gibi koçyiğit dilâveri
Men gelmişem ezana, başıma sultan ana
Tanıyanlar hayrandır fedayı Kerbala'na

Nehri elgemde düştü Elemdar'ı Allah'ın
Aşkıyla büyümüştü o Hüseyin Sarellah'ın
Seslendi eyyuhennas, âşıktır mene ihlâs
Men Hüseyin aşığıyam, menem Heyderi Abbas

Gözlerine doldu gan, gan ağlıyır gözlerim
Düşen goluna gurban, sine vuran ellerim
Ebulfez can ya Abbas, Kerbela tufan Abbas
Bu ne matem, bu ne yas, gönlümüz viran Abbas

İMDADA GEL GARDAŞ

Yalnız salıp düşman meni
İmdada gel gardaş
İmdada gel gardaş
Perçem yatıp gollar düşüp
Feryada gel gardaş
Feryada gel gardaş
(Nakarat)

Abbâs-ı Alemdâr menem
İslâm'a vefadâr menem
Goy gollarımı salsınlar
Gardaşdan üz döndermenem
İmdada gel gardaş
Feryada gel gardaş

Gözlerime ganlar dolup
Dört yanımı düşman alıp
Gollarım bedenden salıp
Ebelfezl'in yalnız galıp
İmdada gel gardaş
Feryada gel gardaş

Hüseyin benim penahımsan
Hem imâmım, gardaşımsan
Hem canım hem cananımsan
Dertlerimin dermanısan
İmadada gel gardaş
Feryada gel gardaş

Kömek verip babam meni
Yalnız koymam asla seni
Sene gurban canım başım
Kerbelâ'da can yoldaşım
İmdada gel dardaş
Feryada gel gardaş

İmam Hüseyin'in (a.s) kardeşi Abbas'a cevabı:

Saflar yarıp leşker kıran
Ordulara bozgun vuran
Zâlimlere korku salan
Din yolunda şehid olan
Geyretli gardaşım
İzzetli gardaşım

Hüseyin sesler can gurbanım
Ebulfezl'im alemdârım
Kerbelâ'da vefadarım
Geyretli gardaşım
İzzetli gardaşım

Hüseyin Yalçın

MEN ALİ EKBER'EM

Men Ali Ekber'em, nesl-i Peygamber'em
Babamın kömeği, men cevân Ekber'em

Gelmişem meydana, batmağa al kana
Ey baba kurbanam şanlı Kerbelâ'na

Emi can Ebulfezl, men sene askerem
Zalimler önünde sanki men Heyder'em
Ey emi nazar et, tek kalan Ekber'e
Gör nice zor edir azgın zalimlere

Bak bu meydanda yalnız kalan Ekber'e
Can feda edirem "Allah, u Ekber"e
İsmail oldum men, Âl-i Peygamber'e
Yazdırdım adımlı alemde her yere

Kerbelâ Halil'i, Ekber İsmail'i
Abbas'ı, Kasım'ı, Habib, Mezahir'i
Hürri dilâveri ve Ali Esğeri
Eşsiz bir kahraman Kerbelâ erleri

Meydanda tek galıp Mevlâ-yı mezluman
Ağlıyır Ehl-i Beyt, ağlıyır Asuman
Rugayye sesliyir gardaşı Ekber'i
Gözyaşı ve figan titretir her yeri

Mehdi can ey ağa men sene askerem
Aşığı Kerbelâ aşığı Ekber'em
Her günüm Aşura "Ya Mehdi" seslerem
Huccet, İbn-il Hasan yolunu beklerem

LAYLAY ELİ CAN

Eli, Eli can, Eli, Eli can
Eli, Eli can, Eli, Eli can,
Eliyy-i Esğ̃er

(Nakarat)

Kerbubela'da en acı haber
Baba elide oklanan Esğ̃er
Sagi-yi Kevser susuz dilâver
Şehitlerin gül goncası Esğ̃er

Beşikte susuz el, ayak çalan
Dili dudağı susuz kuruyan
Gözleri ağlar gözümde kalan
Emmeni etme, eyleme nalân

Kuzu Kurbanın Kerubela'sı
Susuzların o su, su nidası
Okur bülbüller matemi, yası
Hazan gönüller gam aşinası

Gökleri yardı ah, u vaveyla
Çölleri sardı hüznü layla
İndi melekler nur Fatıma'yla
Başladı laylay Zeynep anayla...

Ey mihribanım, eşğ-i cananım
Baba elinde ay çırpınanım
Yanır heymeler susuz sineler
Hâline ağlar bu divaneler

315.

Şiir

LAYLAY RUGEYYE'M

Laylay Rugeyye'm, laylay Rugeyye'm
Aziz-i Zeynep, rütbede Meryem
Soldu tez gülüm, şeyda bülbülüm
Eyvay Rugeyye'm, eyvay Rugeyye'm

Gızım ağlama, sine dağlama
Ağlar gözlerin, benzer anama
Halıma bir bak, yorgun yaralı
Golları bağlı, geldim bu Şam'a

Ele ah etme, boynunu bükme
Gapıda durup, gözyaşı dökme
Gelip geçennen, yârimi sorup
Yanan bağrıma teze dağ çekme

Mehriban balam, verme can balam
Gel meni goyma, perişan galam
Virane Şam'da, yoktur Hüseyin'im
Yorgun golumu, boynuna salam

Nazlı çiçeğim, gülden göğçeğim
Yat sinem üste, men laylay deyim
Bu herabede, o guru yerde
Yatma toprağa, yandı üreğim
Başımda yare, salmışam gare
Men nece goyum seni toprağa
Ay meler guzum, ay dadım duzum
Bakışın ohşar, o susuz yâre

EDRİKNÎ YÂ MEHDÎ

Her yer olup Kerbelâ
Her günümüz Âşurâ
Gel Hüseyin'in yasına
Ey yâdigâr-ı Zehrâ

Edriknî ya Mehdi
Edrikni ya Mehdi
Her yer olmuş Kerbelâ
Her günümüz Âşurâ

Gel Hüseyin'in yasına
Ey yâdigâr-ı Zehrâ
Edriknî ya Mehdi
Edrikni ya Mehdi
(Nakarat)

Yaslıdır Mehdi bugün
Ağlar cecdi Hüseyin'e
Kalbine dolmuş hüznün
Yanar cecdi Hüseyin'e

Hüseyin bizim canımız
Şehittir imâmımız
Şahadet şiarımız
Âşurâ feryadımız

Zehrâ gelmiştir yasa
Vurun sineye başa
Ehl-i Beyt-i Muhammed
Eyler bizi temaşa

Âl-i Resul ağlıyor
Başa kara bağlıyor
Mazlumların feryadı
Yüreklere dağlıyor

316.

Şiir

Şehadet miras oldu
Kerbelâ'dan bizlere
Ağla Hüseyin'e ağla
Ağla yetim kızlara

Hüseyin, kıyam, şehadet
Hüseyin, takva, ibadet
Hüseyin, iman, hürriyet
Hüseyin, cihad ve izzet

Âşurâ günü feryat
Zillet uzaktır heyhat
"Hel min nâsir yensurnâ"
Lebbeyk Mehdi oğluna

Hüseyin Yalçın

PERİŞAN ZEYNEP

Düşmüşem çölde, hesreti yare
Gedipti o yar, edim ne çare
Hicranı Huseyn'in, büktü belimi
Ey canım Huseyn, gel gör halimi

Ağlama Zeyneb, Zeyneb ağlama
Gözyaşın düştü Kerbubela'ma
Gatil yürüdü men de yürüdüm
O getligahı yasa бүrüdüm

Gatil bekledi mende bekledim
Mecalim bitti ya Zehra dedim

Gatil oturdu o sine üste
Vurdu hençeri Arş'a üst üste
Yalvarıp dedim susuz öldürme
Gel meni öldür yari öldürme

Sordum hençere, yarım neyledi
Dedi o sene selam eyledi
Dedi ki Şimr'e çekil kenara
Men de bir baxım perişan yere

Perişan Zeynep, perişan Zeynep
Ağlar galan ey bağı gan Zeynep
Bir günde saçı ağaran Zeynep
Eşgine selam ah nalan zeynep

AĞAM EBELFEZL

Aşıkların sene gurban elemdar
Ey eşgi Fatime, Heyder-i Kerrar
Bir el çek başıma, sen Zeynep canı
Ey ağlar gözümün eşgi, irfanı

Canım senin meşgine gurban Ebelfezl
Âlem senin eşgine heyran Ebelfezl

Ey benim gehraman, ağam Ebelfezl
Eşginle dirilen gönüller, ölmez
Ey beka mülkünün ezel seyyidi
Aşura gününün güzel şehidi

Ey gönlümün şifası, ağam Ebelfezl
Ruhumun aşinası, Mevlam Ebelfezl

Değişmem dünyaya mehebbetini
Aleme nam salan o geyretini
Aşığam, aşığ-ı "Şah-ı Elest"em
Eşgine divane, divane mestem

Sensen benim servetim, varım Ebelfezl
Ey iftihar vesilem, yârim Ebelfezl

Nehr-i Elgem'deki şهادetine
O suyu içmeyen asaletine
Suların vefana o hayretine
Golların düştüğü eşg cennetine

Andolsun ki ağacan sene sözüm var
Hesret Kerubela'na, ağlar gözüm var.

Hüseyin Yalçın
2008 Iğdır

EBELFEZL AĞAM

Uzaxdan gelmişem güzel diyare
Üz goyup mübarek huzur-i yâre
Can diyem o başsız gül Şehriyar'e
Ey benim gayretli Ebelfezl ağam

Ey güzel mevlası hak Şieyan'ın
Sekka-i Kербela şöhet-i şanın
Serdar-ı Hüseyinî can Kербela'nın
Ya Babe'l-Hevaic Ebelfezl ağam

Darda galanların penahı sensen
Sende yârin kimi başsız bedensen
Çaresiz dertlere çare edensen
Ey benim heybetli Ebelfezl ağam

Gönüller Kabesi Nehr-i Elgem'de
Üz üste toprağa düştüğün demde
Va Ebbas figanı düştü Herem'de
Herem'in ümidi Ebelfezl ağam

Bilirem Hüseyin'in eşgi gözeldi
Başının üstüne o yârin geldi
Ağlayan o oxlar, su meşgin deldi
Fırat kenarında Ebelfezl ağam

El, eteş feryadı susuz leblerden
Ucaldı göğlere nur xeymelerden
Gelmedin ba, sefa yattığın yerden
Zeyneb'i ağladan Ebelfezl ağam

Gelem gollarına gollarım feda
O yerde deyipsen "Gardaş ELVEDA!"
Gelende Zeyneb'in nalesi yâda
Ağlaram gözde gan Ebelfezl ağam

319.

Şiir

Şiirler

Kesildi çaresi çare metlebin
O Betul paresi, nalân Zeyneb'in
Saraldı çehresi O Zehra leb'in
Hüseyin'i, tek goyan Ebelfezl ağam

Aşığam, aşığı Bezm-i Elest'em
Ya mevla eşginle sermest-i mestem
Kerbela'n Kabem'dir, dönersem pestem
Hüseyin'in sayesi Ebelfezl ağam

Hüseyin Yalçın
2008 Iğdır

HAŞİMÎ SULTAN

Men biçare divaneyem
Sende yanan pervaneyem
Ruhum sene feda Hüseyñ
Eşgin ile viraneyem

Ya seyidî, mevla Hüseyñ
Âlem sene şeyda Hüseyñ
Eşg u bela mihrabında
Ettin eşgi eda Hüseyñ

Ey Haşimî sultan Hüseyñ
Şehadeti furkan Hüseyñ
Âlemlerin giblegahı
Gül çehresi nurdan Hüseyñ

Ey arif-i Billah Hüseyñ
Ruh-i Resulullah Hüseyñ
Ebelfezl'in eşg dergahı
Ey vech'i vechullah Hüseyñ

Eba Abdillahi'l, Hüseyñ
Selam sana asil Hüseyñ
Lebbeyk ağa, ya Sarellah
Sonsuz eşge delil Hüseyñ

LAYLAY ESĞER'İM

Matem-i Hüseyin, geldi Meherrem
Gare geyinip sine döyerem
Başıma gem toprağını döküp
Oğlu ölene eza diyerem

Laylay Esğ'er'im, laylay Esğ'er'im
Ah u vaveyla, laylay Esğ'er'im

Ay dil açmayan, söz danışmayan
Su diye yanan, susuz oklanan
Nalesiz "ney"im, sensiz neyliyim
Sineme alıp laylayın deyim

Laylay Esğ'er'im, laylay Esğ'er'im
Ah u vaveyla, laylay Esğ'er'im

Mum kimin sönen, el üste ölen
Solgun bakışı, bağrımı delen
Derde dermanım, guzu gurbanım
Susuz canına, fedadır canım

Laylay Esğ'er'im, laylay Esğ'er'im
Ah u vaveyla, laylay Esğ'er'im

Yüzüme bakan dilsiz Esğ'er'im
Gan içtin niye, susuz Esğ'er'im
Gül kimin xezan, halimi pozan
Gül boğazına Kerbela yazan

Laylay Esğ'er'im, laylay Esğ'er'im
Ah u vaveyla, laylay Esğ'er'im

Hüseyin Yalçın
2008 Iğdır

MEVLA HÜSEYN

Nalân Zeyneb'in susuz şehidi
Matem-i eşgin mezlum seyyidi
Ya Huseyn Mevla, Şah-ı Kerbela
Bu ne vaveyla, bu nasıl bela

Menem Hüseyin'in divanesi
Menem o şemin bir pervanesi
Ölümsüz eşgimizin kabesi
Mevla Hüseyin can, Mevla Hüseyin

Gareler geyip, eza tutaram
Sineler deyip, başa vuraram
Gözümün yaşı, yoluna feda
Ağlaram sana Şah-ı Kerbela

Dinim, imanım, ağam Hüseyin,
Gönül tufanım, mevlam Hüseyin
Aşk u irfanım, İmam Hüseyin
Mevla Hüseyin can, Mevla Hüseyin...

Heryer Kerbela, Hergün aşura
Dinmeyen yara Hüseyin-i Zehra
Gare köyneğim eynimde kefen
Men divaneyem eşginde Hüseyin

Eşgime sultan, Huseyinci'yem
Ağam kapında ben dilenciyem
Raz u niyazım, sedam Hüseyin
Ruh-i namazım, selam Huseyn...

Hüseyin Yalçın
2008 İğdır

Şiirler

YA FATİME, YA ZEYNEP

Başladı kan tufanı, ta Medine'de
Sardı bütün cihanı, viran Kufe'de
Peygamber evladına, yazıldı ferman
O büyük fitne ile şer Sakife'de

Sakife şehidesi Hazreti Zehra
Sakife mazlumesi Zeyneb-i Kubra
Ya Fatime ya Zeynep
Ya Fatime ya Zeynep
Kerbubela'de tufan
Sular olup kızıl gan
Bela çölünde Zeynep
Susuz Hüseyin'e gurban

Fatime dergâhına ateş vuruldu
Xeymeler ta oradan tutuşturuldu
Eşğar'in laylayına başladı Zehra
Mazlum Hüseyin vayına o gün duruldu

Sakife şehidesi, Hazreti Zehra
Sakife mazlumesi, Zeyneb-i Kubra
Ya Fatime, ya Zeynep
Ya Fatime, ya Zeynep
Aşk dergâhında Zeynep
Ana vahında Zeynep
Hüzünlere büründü
İlk beş yaşında Zeynep

Zehra'nın ellerine, kan seli indi
Açmadan solan o gül, güzel Muhsin'di
Vurdu, Nur Fatime'yi sitemkâr Zalim
Yaktı Arş-ı A'la'yı gök yere indi...

Sakife şehidesi, hazreti Zehra
Sakife mazlumesi, Zeyneb-i kubra

Ya Fatime, ya Zeynep
Ya Fatime, ya Zeynep
Aşk sahrasında Zeynep
Kan deryasında Zeynep
Matemlere büründü
Hüseyin yasında Zeynep

Kufe'nin semasını kapladı keder
Şehadet mihrabına düşünce Heyder
Zeyneb'in feryadına ağladı tekrar
Sakife'nin şehidi Heyder-i Kerrar...

Sakife şehidesi, Hazreti Zehra
Sakife mazlumesi, Zeyneb-i Kubra

Ya Fatime, ya Zeynep
Ya Fatime, ya Zeynep
Gam dünyasında Zeynep
Can sehpasında Zeynep
Kerbubela'de düşen
Elem yasında ZEYNEP

Hüseyin Yalçın
2008 İğdir

YA ZEHRA

Rahmet diyarından sevgiyle geçtim
Hüseyinî kadehten aşk ile içtim
Velayet bağında gördüm Ekber'i
Sordum o dilberden Malik Eşter'i

Kasım'ın babası çağırды beni
Söyledi yakmışsın aşkla sineni
Gez, dolaş buyurdu esenlik sana
Ağladın dünyada mazlum Hasan'a

Ali'nin yurdunda dolaştım durdum
O yerde "Hu" dedim bir sine vurdum
Ağladı Fatıma, Zeyneb-i Nalan
El çekti başıma Hüseyin-i Etşan

Kesilen parmağı hala kanlıydı
Ya Zehra bayrağı kan kınalıydı
Utandım Ali'den özür diledim
İzin arz ederek geriye geldim

Daima ağlarım, ağlar, gezerim
Gözyaşım incidir, yola dizerim
Beklenen yârimiz o gün gelince
O Abbas çehreli, kıyam edince

Siler gözlerimi Beyza eliyle
Konuşur kalbimle onun diliyle
Baki'den gideriz Kerubela'ya
Zeynel, Aba ile Zeynep Ana'ya...

HEYDERİYEM HEYDERİ

Heyderiyem Heyderi, la ilahe illa hu
Gal, u beladan beri, la ilahe illa hu
Aşğam Kerbela'na ey ölümsüz dilaver
Seyyidena, movlana, ya Ebelfezl, ya Heyder
(Nakarat)

Bele gahraman olmaz, la ilahe illa hu
Bele pehlivan olmaz, la ilahe illa hu
Kerubela arslanı, korku bilmez cengaver
Yiğitlerin sultanı ya Ebelfezl, ya Heyder

Babası şah, kendi şah, la ilahe illa hu
Güzel yaratmış Allah, la ilahe illa hu
Kerubela serdarı, kolu bükülmez yaver
Hüseyn'in elemdarı, ya Ebelfezl, ya Heyder

Benî Haşim dilberi, la ilahe illa hu
Ünü tutmuş her yeri, la ilahe illa hu
Güzel aşkı gönülden asla silinmez dilber
Adı düşmez heç dilden, ya Ebelfezl, ya Heyder

Medet ya Zehra deyip nice saf yaran Abbas
Murtaza Heyder oğlu, yüce kahraman Abbas
İsmine aşık olmuş, kahramanlığın ruhu
Alem sana vurulmuş, la ilahe illa hu

Merd-i meydan Ebelfezl, ey gehreman Ebelfezl
Cümle pehlivanlara, sensen sultan Ebelfezl
Âşıkların mevlası, ariflerin sevdası
Nehr-i Elgem şeydası, sene gurban Ebelfezl

AĞAM EBELFEZL

Aşıkların sene qurban Elemdar
Ey eşq-i Fatime, Heyder-i Kerrar
Bir el çek başıma sen Zeynep canı
Ey ağlar gözümün eşqi, irfanı
Canım senin meşkine qurban Ebelfezl
Alem senin eşqine heyran Ebelfezl

Ey benim qehreman ağam Ebelfezl
Aşkınla dirilen gönüller ölmez
Ey beka mülkünün ezel seyyidi
Aşura gününün güzel şehidi
Ey gönlümün şifası ağam Ebelfezl
Ruhumun aşinası mevlam Ebelfezl

Değişmem dünyaya mehebbetini
Aleme nam salan o gayretini
Aşığam aşığı-ı bezm-i elest'em
Eşqine divane, divane mestem
Sensen benim servetim, varım Ebelfezl
Ey iftihar vesilem yârim Ebelfezl

Nehr-i Elqem'de'ki şehadetine
O suyu içmeyen asaletine
Suların vefana o hayretine
Golların düştüğü eşg cennetine
And olsun ki ağacan sene sözüm var
Hasret Kerbubela'na ağlar gözüm var

MOVLA HÜSEYN CAN

Nalan Zeyneb'in susuz şehidi
Matem-i eşqin mezlum şehidi
Ya Hüseyñ movla, şahı kerbele
Bu ne vaveyla, bu nasıl bela
Menem Hüseyñ'in divanesi
Menem o şem'in pervanesi
İlahi eşqimin kabesi
Movla Hüseyñ can, Movla Hüseyñ

Gareler geyip eza tutaram
Sineler deyip başa vuraram
Gözümün yaşı yoluna feda
Ağlaram sana şahı kerbela
Dinim imanım, Ağam Hüseyñ
Gönül tufanım, Movlam Hüseyñ
Eşq u irfanım, imam Hüseyñ
Movla Hüseyñ can, Movla Hüseyñ

Her yer Kerbela, her gün Aşura
Dinmeyen yara, Hüseyñ-i Zehra
Gare köyneğim eynimde kefen
Men divaneyem eşğinde Hüseyñ
Eşqime sultan, Hüseyñci'yem
Ağam gapında dilenciyem
Raz u niyazım, sedam Hüseyñ
Ruh'u namazım, selam Hüseyñ

Hüseyin Yalçın
2007/Iğdır

328.

Şiir

ESĞER'İM

Beşiğin boştu Esğer'im
Gözyaşım çoştı Esğer'im
Kucağında Hüseyin'im
Yat yerin hoştu Esğer'im

Kundağı kan ile doldu
Esğer'im gül gibi soldu
Süt emer susuz balamdan
Boş beşik nişane kaldı

Kınalı kuzu Esğer'im
Aşkımın nazı Esğer'im
Sinesinde babasının
Seher yıldızı Esğer'im

Beşiğini beziyordim
Sene lay, lay da diyordim
Uçup gittin ellerimden
Emme gurban ben ölerdim

Zeyneb'em men yaralıyam
Hiç bilmirem haralıyam
Medine'den ayrı düştüm
Her zaman Kerbelâ'lıyam

Ali Esğer balasına
Yüreğinde yarasına
Kurban olsun bu canımız
Zeynebin Kerbelâ'sına

EY HÜSEYN CANEM

Ey Hüseyin canem, ey Hüseyin canem
Yoluna kurban olayım senin
(Nakarat)

Zulme kıyama, dimdik ayakta
Geri dönmek yoktur, yok olsak ta
Ey Hüseyin canem, ey Hüseyin canem
Yoluna kurban olayım senin

Her hün Âşurâ, her yer Kerbelâ
Boyun eymedin zillete asla
Ey Hüseyin canem, ey Hüseyin canem
Yoluna kurban olayım senin

Şanlı kıyamın, durmadı senin
Dün Kerbelâ'da, bugün her yerde
Ey Hüseyin canem, ey Hüseyin canem
Yoluna kurban olayım senin

Kanlarınızla dirildi ümmet
Şanlı cihadı, son bulmaz elbet
Ey Hüseyin canem, ey Hüseyin canem
Yoluna kurban olayım senin

330.

Şiir

BACI ZEYNEP

Elveda ey bacı Zeynep
Gedirem meydanı Kербela'ya
Ağlama uca ses ile Zeynep
Gardaşın sultan-ı Kербela'ya

Bacı can aşkımin var belası
Ey sabır mülkümün aşinası
Zeyneb'in ay güzel Kербela'sı
Huda hafız ey bacı Zeynep

Seyyide Zeynebim kal selâmet
Gel neler olacak bir kıyamet
Zeynelim Ehl-i Beyt'im emanet
Hudahafız ey bacı Zeynep

Ağlama Zeyneb'im yana yana
Aşığam kan yağan Kербela'na
Gedirem selâm eyle vatana
Hudahafız ey bacı Zeynep

Hz. Zeynep'in diliyle cevap:

Bekliyor yolunu ah Medine
Sorsunlar hüseyni Zeyneb'ine
Gözleri yolda Ümm, ül Benine
Ne deyim bilmirem nazlı gardaş

Mehebbet bir bela şeydi gardaş
Ayrılık belimi eydi gardaş
Zeyneb'e sam yeli deydi gardaş
Zeyneb'in keşke ölseydi gardaş

Zeyneb'in yaşamaz oldu gardaş
Güllerim ah nice soldu gardaş
Ellerim duada kaldı gardaş
Huda hafız ey nazlı gardaş

EKBER'İM

Kalk ayağa, Yusuf-i Kerbelâ
Kuru yerde can veren Ekber'im
Bu Sakine'dir bu da Kerbelâ
Kuru yerde can veren Ekber'im

Bacın ölsün, Ali gardaşım
Ne Belâlî oldu benim başım
Dökerem gözden, Ali kan yaşım
Kuru yerde can veren Ekber'im

Ali okşayıp sene ağlarım
Başıma Ali kara bağlarım
Ne gelir sağam sene ağlarım
Kuru yerde can veren Ekber'im

Sana men Ali diye seslendim
Yüreğim üste seni besledim
Nice yıldî men seni gözledim
Kuru yerde can veren Ekber'im

Sana men toy etmedim ey oğul
Toy otağına gitmedin ey oğul
Sinem üste besledim ey oğul
Kuru yerde can veren Ekber'im

Saralıp yüzüm, lâl olup dilim
Ben idim bülbül, sen idin gülüm
Yarana kurban bu yanık gönlüm
Kuru yerde can veren Ekber'im

332.

Şiir

MENİ DERK EYLE AĞA CAN VERİREM

Gel Hüseyin yıktılar Abbas'ı yere
Getre getre dökülüp ganı yere
Meni derk eyle ağa can verirem
Canımı dinime gurban verirem

Zehra'nın hatirine megtele gel
Az galıptı meni derk etsin ecel
Aherin lehze yetir elsize el
Meni derk eyle ağa can verirem

Gollarım düştü bedenden aralı
Gül-i ömrüm sene gurban yaralı
Erseyi eşgide galdım yaralı
Meni derk eyle ağa can verirem

Gece çok kızlarına ağlamışam
Sinemi gemlerine dağlamışam
Men geribem sene bel bağlamışam
Meni derk eyle ağa can verirem

Elim olsaydı gelen vektide sen
Eteğinden yapışardım yine men
Bir gözüm yaredi ey şah-i zemen
Meni derk eyle ağa can verirem

RUGEYYE'YE SELÂM OLA

Selâm ola Selâm ola
Rugeyye'ye Selâm ola
Yezid'i tahtından salan
Rugeyye'ye Selâm ola
(Nakarat)

Harabede solan güle
Ruggeyye nam o bülbüle
Baba baba diyen dile
Rugeyye'ye Selâm ola
Selâm ola, Selâm ola
Rugeyye'ye Selâm ola

Gülistanda solup güller
Herabede bülbül ağlar
Küçük kalp'te büyük dağla
Ağlar küçücük uçaklar
Selâm ola Selâm ola
Rugeyye'ye Selâm ola

Kerbelâ'sı yüreğinde
Baba vay nale dilinde
Esir olan şimr elinde
Rugeyye'ye Selâm ola
Selâm ola, Selâm ola
Rugeyye'ye Selâm ola

Hezan olmuş gülşeninde
Yaralar körpe teninde
Âşık tabibini görer
Ruggeyye'nin gözlerinde
Selâm ola, Selâm ola
Rugeyye'ye Selâm ola

333.

Şiir

Emme Zeynep derdin demez
Nazlı çiçek solar diye
Şimre bakanda gözlere
Kanlı yaşlar dolar diye
Selâm ola, Selâm ola
Rugeyye'ye Selâm ola

Babasının emaneti
Emmesinin gam, mihneti
Harabe olmuştur bugün
Rugeyye'nin bir cenneti
Selâm ola, Selâm ola
Rugeyye'ye Selâm ola

İste bizi züvvar olah
Cennetine mihman olah
Hırda qebrine yüz goyah
Derdimize derman alah
Selâm ola Selâm ola
Rugeyye'ye Selâm ola

Selâm ola Selâm ola
Rugeyye'ye Selâm ola
Eşger'ine lay lay diyen
Rugeyye'ye Selâm ola
Selâm ola Selâm ola
Rugeyye'ye Selâm ola

BABA HÜSEYİN

Baba Hüseyin, size can kurban olsun
Siz yaşayın size kıyanlar ölsün
(Nakarat)

Âlemlerin şahı, sultanısın sen
Canların cemine sen canan baba
Hakikat mülkünün Süleyman'ısın
Risalet bağında sen reyhan baba

Senle insan buldu, şerefi şanı
Feda ettin hakka o temiz kanı
Yolunda verdiler muhipler canı
Mazlumlara oldun bir ünvan baba

Zillet senden uzak, sen bir azizdin
Ağam sen tarihi kanınla yazdın
Zalimlerin oyunlarını pozdun
Bunlara şahittir bu meydan baba

Şah Hüseyin'im, mezar oldu Kerbela
Şah Hüseyin'im, al kan doldu Kerbela
Şah Hüseyin'im, kalk bak noldu Kerbela
Yürekte ateş var, göz giryan baba

Sükeyne der: Baba, gül gibi solduk
Sükeyne der: Kalk gör, baba bak nolduk
Sükeyne der: Baba derbeder olduk
Bizleri yandırdı bu hicran baba

Baba Hüseyin, Kerbela kan ağladı
Baba Hüseyin, Zeynep yürek dağladı
Baba Hüseyin, dostlar kara bağladı
Siz olarken al kana galtan baba

Baba Hüseyin hacet yoktur çok söze
Bir yudum suyu çok gördüler size

334.

Şiir

Baba Hüseyin çok zulm ettiler bize
Eylediniz hakkı siz ilan baba

Şahım Hüseyin, feda olsun can sana
Şahım Hüseyin, gözde yaş döndü kana
Şahım Hüseyin, kaldık biz yana yana
Muhipleri kabul et mihman baba

Hüseyini'ler batıp karaya bugün
Hüseyini'ler çar yok çareye bugün
Hüseyini'ler gelip araya bugün
Dostlarına bugün et ihsan baba

Hüseyini'ler matem tutup ağlırı
Hüseyini'ler dağ taş kara bağlırı
Hüseyini'ler gözde yaşlar çağlırı
Sahra-i Kerbela doldu kan baba

Aziz babam, bu yoldan biz dönmeyiz
Aziz babam, şehit verriz ölmeyiz
ASSAFOĞLU söyler kallız sönmeyiz
Sultanlara sensin bir sultan baba

*Adnan Assafoğlu
Tuzhurmatu / Irak*

ŞİARIMIZ HÜSEYN

Sen Hürriyet mihrabında, okunan kunutsun
Sen hayatın mektebinde, kaydolan huludsun
Sen anlaşma kitabında, yazılan şurutsun
Sen zaferin sabahında, beklenen umutsun

Efkârımız Hüseyin, şiârımız Hüseyin
Efkârımız Hüseyin, şiârımız Hüseyin
Hüseyin Hüseyin, Hüseyin Hüseyin
Hüseyin Hüseyin, Hüseyin Hüseyin

Sen ümmetin evladını, saklayan âyâtsın
Sen ümmetin yüreğine akan hep Fırat'sın
Sen zevalsiz bir âlemde, ölümsüz hayatsın
Sen insanı aydınlığa bağlayan sıratsın

Efkârımız Hüseyin, şiârımız Hüseyin
Efkârımız Hüseyin, şiârımız Hüseyin
Hüseyin Hüseyin, Hüseyin Hüseyin
Hüseyin Hüseyin, Hüseyin Hüseyin

Her şey verdin, her şey aldın canandan çünkü sen
Sen tağutun yüreğine saplanan süngüsün
Sen bir rahmet kapısısın, Allah'ın rengisin
Hayat necat mektebini kurmuşsun sanki sen

Efkârımız Hüseyin, şiârımız Hüseyin
Efkârımız Hüseyin, şiârımız Hüseyin
Hüseyin Hüseyin, Hüseyin Hüseyin
Hüseyin Hüseyin, Hüseyin Hüseyin

Sen cihadın mektebinde ölümü öldürdün
Sen imtihan sayfasında boşluğu doldurdun
Tağutlara yok dedikçe, ceddini güldürdün
Bâtlı Aşura günü, kamustan sildirdin

Efkârımız Hüseyin, şiârımız Hüseyin
Efkârımız Hüseyin, şiârımız Hüseyin
Hüseyin Hüseyin, Hüseyin Hüseyin
Hüseyin Hüseyin, Hüseyin Hüseyin

Hüseyin'im bak gör kapında sel gibi insanı
Doldurmuş melekler bugün yer ve asumanı
Lebbeyke ya Hüseyin sesi, kaplamış her yanı
Bu manzara kahrediyor vallahi şeytanı

Efkârımız Hüseyin, şiârımız Hüseyin
Efkârımız Hüseyin, şiârımız Hüseyin
Hüseyin Hüseyin, Hüseyin Hüseyin
Hüseyin Hüseyin, Hüseyin Hüseyin

Senin için canlar mallar, vermişiz ya Hüseyin
Hak uğrunda ağ kefeni giymişiz ya Hüseyin
Seninle her zillet bağın kırmışız ya Hüseyin
Biz yolunda başımız dik durmuşuz ya Hüsen

Efkârımız Hüseyin, şiârımız Hüseyin
Efkârımız Hüseyin, şiârımız Hüseyin
Hüseyin Hüseyin, Hüseyin Hüseyin
Hüseyin Hüseyin, Hüseyin Hüseyin

*Hicran Kadioğlu
Tuzhurmatu / Irak*

KONU FİHRİSTİ

(Şiir Numarasına Göre)

İmam Hüseyin:

Methiyeler:

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 36, 37, 38, 39, 41, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 70, 71, 72, 75, 76, 77, 78,

Mersiyeler:

79, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 91, 92, 94, 95, 96, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 108, 109, 110, 111, 112, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 124, 129, 132, 135, 141, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 173, 176, 179, 187, 188, 193, 195, 198, 200, 201, 202, 203, 204, 207, 208, 209, 211, 212, 213, 214, 217, 218, 222, 228, 229, 230, 233, 235, 237, 238, 239, 241.

Sinezenler:

243, 244, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 259, 262, 265, 267, 271, 272, 273, 275, 276, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 312, 320, 322, 327, 329, 330, 332, 334, 335.

Ehl-i Beyt ve İmam Hüseyin:

Methiyeler:

21, 22, 23, 26, 35, 40, 60.

Mersiyeler:

97, 164, 171, 172, 174, 207, 226, 227.

Sinezenler:

323, 324, 325.

Hz. Zeynep (s.a):

Methiyeler:

20, 42, 49, 50, 51.

Mersiyeler:

108, 109, 110, 117, 118, 119, 120, 121, 125, 126, 129, 140, 166,
183, 187, 189, 196, 199, 218, 231, 232, 234.

Sinezenler:

246, 249, 250, 251, 254, 255, 256, 281, 298, 301, 303, 304, 305,
306, 307, 308, 309, 310, 317, 322, 323, 330.

Hz. Abulfazli'l Abbas (s.a):

Mersiyeler:

107, 117, 118, 119, 138, 169, 175, 185, 186, 189.

Sinezenler:

258, 261, 264, 265, 268, 274, 299, 300, 311, 312, 318, 319, 326,
332.

Hz. Ali Ekber (s.a):

Mersiyeler:

117, 118, 119, 157, 170, 184.

Sinezenler:

256, 277, 313, 331.

Hız. Ali Esęer (s.a):

Mersiyeler:

117, 118, 119, 133.

Sinezenler:

257, 266, 278, 314, 321, 328.

Hız. Kasım (s.a):

Mersiyeler: 127, 210.

Hız. Rukayye (s.a):

Mersiyeler:

118, 119, 128, 129, 140, 181, 188, 189, 190.

Sinezenler:

253, 255, 258, 264, 315, 333, 334.

Kerbela:

Methiyeler:

51, 56, 62, 69, 73, 74, 75.

Mersiyeler:

84, 86, 89, 100, 105, 106, 111, 116, 119, 120, 123, 129, 136, 137, 142, 147, 148, 149, 152, 153, 154, 155, 156, 161, 168, 172, 177, 178, 189, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 205, 206, 207, 211, 214, 216, 217, 219, 220, 223, 224, 225, 236, 239, 240, 241, 242.

Sinezenler:

243, 245, 249, 255, 260, 263, 269, 270, 282, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299.

Fırat:

Mersiyeler: 215.

Muharrem:

Mersiyeler:

80, 81, 85, 88, 91, 93, 96, 113, 134, 174, 180.

Aşura ve Gecesi:

Methiyeler: 24.

Mersiyeler:

90, 137, 144, 161, 169, 173, 221.

Sinezenler:

249, 280, 282, 287, 288, 289, 290, 296, 297.

Erbein:

Mersiyeler:

129, 130, 131, 151.

Şehadet, Şehid:

Methiyeler:

27, 28, 29, 30, 31, 57.

Hız. Hürr:

Mersiye: 139, 182

İÇİNDEKİLER

- Takdim _____ 5
Musa Aydın

METHİYELER / 9

- Ol Menem _____ 11
Fuzulî
- Ey İlahî Şehitler _____ 12
Mevlana Celaleddin Rumi
- Evliyâlar Serçemesi _____ 13
- Âşıkların İmamı _____ 14
Muhammed İkbâl Lahorî
- Hasan, Hüseyin Aşkına _____ 16
Teslim Abdal
- Şâh-ı Şehîdân _____ 17
Sâfi
- İmam Hüseyin _____ 19
Âşık Esirî
- İmâm Hüseyin _____ 20
Pir Sultan Abtal
- Biz Tâbi-i Hüseyin'iz _____ 21
Hasan Basrî Taptık Baba

• Aşkın Velâyeti _____	22
Hüseyin Yalçın	
• Aşkın Zaferi _____	24
Hüseyin Yalçın	
• Aşkın Macerası _____	26
Hüseyin Yalçın	
• Diyalog _____	28
Musa Aydın	
• Sırr-ı Hak _____	30
Musa Aydın	
• Şehîd-i Kerbelâ _____	32
Musa Aydın	
• Dilim _____	33
Musa Aydın	
• Kalem _____	34
Musa Aydın	
• Meş'ale _____	35
Musa Aydın	
• Ey Hüseyin! _____	36
Musa Aydın	
• Yâ Zeynep _____	41
Musa Aydın	
• Senâ ve Selâm _____	42
Musa Aydın	
• Biz _____	44
Musa Aydın	
• Dönmem Vallahi _____	46
Musa Aydın	
• Aşura _____	47
Muhammed Rıza Hekimî / Musa Aydın	
• Kerbelâ Yolcusu _____	49
Musa Aydın	
• Olmaz _____	50
Musa Aydın	

• Kimdir Hüseyin _____	51
Cafer Bayar	
• Şehîd _____	52
Cafer Bayar	
• Şehîd _____	53
Cafer Bayar	
• Canların Kâbe'si _____	54
Cafer Bayar	
• Ey Muhammedî Mesajın Havarisi _____	55
Muhammed Alperen	
• Ey Şehid _____	57
Yaşar Topkaya	
• Selâm Olsun _____	58
Yaşar Topkaya	
• Hüseyin'edir Özlemim _____	59
Yaşar Topkaya	
• Kiblegâhımız _____	61
Yaşar Topkaya	
• Canlandırdı Kur'ân'ı _____	62
Yaşar Topkaya	
• Habibim Hüseyin'dir _____	63
Yaşar Topkaya	
• Hüseyin Hüseyin Canım Hüseyin _____	64
Velayet Aytan	
• Nur Gördüm _____	66
Velayet Aytan	
• Ne Güzel Uyumuş _____	67
Velayet Aytan	
• Kerbelâ Şehidi İmâm Hüseyin _____	68
Velayet Aytan	
• Ali Kızı _____	70
Velayet Aytan / Musa Aydın	
• Hüseyin _____	72
Velayet Aytan	

- Kerbubela'nın Sultanı _____ 73
Velayet Aytan
- Ya Hüseyin _____ 75
Velayet Aytan
- Can Feda Hüseyin _____ 76
Velayet Aytan
- Ey Dost _____ 79
Velayet Aytan
- Şah-ı Şehidan Hüseyin _____ 81
Velayet Aytan
- Zeyneb'em Men _____ 83
Velayet Aytan
- Zeynep Zeynep _____ 84
Velayet Aytan
- Kerbelâ Destânı _____ 86
İsmail Aykanat
- Doğumu Ölüm Gibidir _____ 89
İsmail Aykanat
- Kurbân Olurum _____ 90
Ali Avni
- Unutmadım Ey Hüseyin _____ 92
Ali Avni
- İmam Mesajını Verdi Duydun Mu? _____ 95
Mehmet Demirer
- Hakla Batıl Kavgasıdır Kerbela _____ 97
Mehmet Demirer
- Şehadet Ödüldür... _____ 99
Mehmet Demirer
- Hazreti Hüseyin _____ 101
Duran Akbudak
- Hüseyin'ime _____ 102
Murat İnan
- Ehlibeyt Nuru _____ 106
Kadir Kaya

- "Can"dı Hüseyin _____ 108
Kadir Kaya
- Çeker Mi? _____ 109
Kemal Kemahlı
- Hakka Can Verendi İmam Hüseyin _____ 110
Kızılgül
- Hüseyin'i Bilmek _____ 111
Türkmenoğlu
- Bir Yiğit _____ 112
Döne Üstün
- Yevm-i Hicran _____ 113
Faruk Özbebit
- Fatih-i Hayber Oğluyum _____ 115
Süleyman Usta
- Hüseyin Can _____ 116
Reşat Arslan
- Kerbela _____ 118
Bilal Yavuz
- Efendim _____ 120
Sümeyra Kılıç
- Canım Sana İsmail.. _____ 123
Abdulkadir Tunçer
- Hazreti Şah İmam _____ 125
Ahmet Yılmaz
- Aşk _____ 126
Özcan Canpolat
- Bağrıma Şehadetler Eken Kerbela _____ 128
Bünyamin Doğruer
- Kerbu Beladır Hasretin _____ 131
Halil Arslan
- Hasret _____ 132
Mustafa Dönmez
- Kanar İmamım (İmam Hüseyin'e...) _____ 136
Ayhan Yavuz Açıkgöz

- Kerbela Aslanı _____ 137
Ümit Demir

MERSİYELER / 139

- Yâ Rab _____ 141
Fuzûlî
- Muharrem'dir _____ 142
Fuzulî
- Matem _____ 143
Fuzulî
- Ey... Hüseyin _____ 144
Fuzulî
- Mazlûm-i Deşt-i Kerbelâ _____ 145
Fuzulî
- Mâcerâ-yı Kerbelâ _____ 146
Hıfzî
- Bugün Mâh-ı Muharrem'dir _____ 148
Zahmî
- Hüseyin-i Kerbelâ _____ 149
Kâzım Paşa
- Düştü Hüseyin Atından... _____ 150
Kâzım Paşa
- Eyyâm-ı Mâtem _____ 152
Kemterî
- Canlar Kerbelâ'ya Çevirdi Yönü _____ 156
Ferhad Abdal
- Bu Gece _____ 157
Şemsî
- Ağla Matemdir Muharrem'dir Bugün _____ 160
Sezaî
- Mersiyye-yi İmâm Hüseyin _____ 162
Kemalî
- Mâh-ı Muharrem _____ 165
Cevabî

• Nûr-i Çeşm-i Mustafâ _____	166
Seher Abdal	
• Âh Hüseyin _____	169
Fedâî	
• Zar Eder Ağlar _____	170
Fedâî	
• Hüseyin'e Doğru _____	171
Pir Sultan Abdal	
• Şah Hüseyin'e _____	172
Pir Sultan Abdal	
• Gelin Canlar Bir Olalım _____	173
Pir Sultan Abdal	
• Ah u Zarım Kербela _____	174
Engunî	
• Gidelim Hüseyin'e Gönül _____	175
Haydar	
• Yâ Hüseyin _____	176
Arif	
• Ağlar _____	177
Seyyid Muhammed Hüseyin Şehriyar	
• Gece Gündüz Yanıp Ağla Hüseyin Deyip Ağla _____	178
Zencanlı Hacı Molla Ağa Can	
• Sakife'den Kербela'ya _____	181
Hüseyin Yalçın	
• Aşkın Vedası _____	190
Hüseyin Yalçın	
• Kılıçların Aşkı _____	192
Hüseyin Yalçın	
• Zeyneb'in Macerası _____	194
Hüseyin Yalçın	
• Hançer Yarası _____	206
Hüseyin Yalçın	
• Hüseyin'im _____	208
Hüseyin Yalçın	

- Güzeller Kerbelâ'sı _____ 210
Hüseyin Yalçın
- Aşk Sultanı _____ 212
Hüseyin Yalçın
- Fesl-i Matem _____ 213
Hüseyin Yalçın
- Mehriban Ağa _____ 214
Hüseyin Yalçın
- Şehâdet Kervanı _____ 216
Hz. Zeynep
- Kurbangâh _____ 217
Musa Aydın
- Selâm _____ 219
- İmam Hüseyin _____ 220
Musa Aydın
- Ağlıyorum _____ 222
Musa Aydın
- Elveda _____ 225
Musa Aydın
- Kalk Ayağa Ey Teşne Leb _____ 227
Musa Aydın
- Ey Ay! _____ 229
Musa Aydın
- Kerbelâ _____ 231
Musa Aydın
- Hüseyin Cân _____ 232
Musa Aydın
- Zeynep Ana _____ 233
Musa Aydın
- Elveda Zeyneba _____ 235
Musa Aydın
- Ey Kasım _____ 236
Musa Aydın

- Rukayye _____ 238
Musa Aydın
- Erbein _____ 239
Musa Aydın
- Erbein Geldi Yine _____ 246
Musa Aydın
- Bugün Erbein'dir Fatıma Ana _____ 247
Musa Aydın
- Lanet _____ 249
Musa Aydın
- Açılmamış Goncam Ali _____ 251
Musa Aydın
- Ağlayalım _____ 254
Musa Aydın
- Ağlayın _____ 256
Musa Aydın
- İşte Kербela... _____ 257
Musa Aydın
- Bugün Aşurâ'dır Ya Resulallah _____ 261
Musa Aydın
- Gardaş Ebulfezl _____ 264
Musa Aydın
- Hür _____ 266
Musa Aydın
- Ey Şam-ı Bela _____ 268
Musa Aydın
- Nur-i Hak _____ 270
Cafer Bayar
- Kerbelâ'ya Muhtasar _____ 271
Ali Avni
- Ya Rab _____ 272
Ali Avni
- Dâsıtân-ı Eyyâm-ı Âşûrâ _____ 273
Veysel Menekşe

- O Şâh-ı Mazlûm'a Acımadın Mı?! _____ 278
Mehmet Demirer
- Hüseyin'e Kara Bağlar _____ 280
Mehmet Demirer
- Kerbela'yı Göreni _____ 284
Mehmet Demirer
- Kerbela Da Kıyamda _____ 286
Mehmet Demirer
- Kerbela Dendiğinde _____ 288
Mehmet Demirer
- Yetmiş Üçe Adayım _____ 290
Mehmet Demirer
- Erbein'de Gelirim _____ 293
Mehmet Demirer
- Kerbela Anlaşılmaz Belaya Ağlamadan _____ 295
Mehmet Demirer
- Şahitler Kerbela'sı _____ 297
Mehmet Demirer
- Feryad Eder Ağlarım _____ 299
Mehmet Demirer
- Sönmeyen Bir Kor Düşer _____ 301
Mehmet Demirer
- Şehitler Diyarı Kerbubela'da _____ 303
Mehmet Demirer
- Şahgül _____ 305
Seyyid Mehdi Şucaî
- İmâm Hüseyin _____ 306
Mithat İnci
- Can Hüseyin _____ 307
Ramazan Pektaş
- Kerbela'da İmam Hüseyin _____ 308
Velayet Aytan
- Ağlar _____ 310
Velayet Aytan

• Ağlaram _____	312
Velayet Aytan	
• Ali Ağlar, Zehra Ağlar _____	313
Velayet Aytan	
• Başın Sağ Olsun _____	315
Velayet Aytan	
• Ey Can Hüseyin'im _____	317
Velayet Aytan	
• Zeyneb'in _____	318
Velayet Aytan	
• Hüseyin'im _____	320
Velayet Aytan	
• Kerbela'da _____	322
Velayet Aytan	
• Kurtuluş Gemisi _____	324
Velayet Aytan	
• Ekber Gelir _____	326
Velayet Aytan	
• Velayet Sesimiz _____	328
Velayet Aytan	
• Ağladı _____	330
Velayet Aytan	
• Ağlasın Canlar _____	332
Velayet Aytan	
• Aklıma Gelir _____	333
Velayet Aytan	
• Alemdarım _____	335
Velayet Aytan	
• Hüseyin Can Hüseyin Can _____	337
Velayet Aytan	
• Kanlı Kerbela _____	338
Velayet Aytan	
• Kerbela'da _____	340
Velayet Aytan	

- Mihrabımdır Hüseyin _____ 342
Velayet Aytan
- Muharrem Matemi Geldi _____ 344
Velayet Aytan
- Rugeyye _____ 346
Velayet Aytan
- Kabul Eyle Tevbemi _____ 348
Velayet Aytan
- Ayrıldım _____ 350
Velayet Aytan
- Menim Adım Ali Ekber _____ 352
Velayet Aytan
- Saki _____ 354
Ali Kıran
- Feryad _____ 355
Ali Kıran
- Zeyneb-i Kubra _____ 356
Ali Kıran
- Rugeyye Mersiyesi _____ 357
Ali Kıran
- Kerbela'ya Selam Olsun _____ 359
Ali Kıran
- Menem O Nazlı Rugeyye _____ 361
Ali Kıran
- Hikmeti Kerbela'nın _____ 363
Yaşar Topkaya
- Şikâyetname _____ 364
Yaşar Topkaya
- Kerbela _____ 365
Yaşar Topkaya
- Kerbela Çiçekleri _____ 366
Yaşar Topkaya
- Ağlasam _____ 367
Yaşar Topkaya

- Zeynep'ti O _____ 369
Yaşar Topkaya
- Ağladım _____ 373
Yaşar Topkaya
- Kerbela'da Matem _____ 375
Mithat İnci
- Gülümü Kaybettim _____ 376
Ali Can Görel
- Hüseyin İçin _____ 378
Demir Doğan Kandemir
- Şehid Hüseyin İçin _____ 380
Demir Doğan Kandemir
- Hz. Hüseyin'e Mersiye _____ 381
Demir Doğan Kandemir
- Ağla Gözüm Ağla _____ 382
Demir Doğan Kandemir
- Kerbela Şehidihz. Hüseyin (a.s) İçin _____ 383
Demir Doğan Kandemir
- Aşk Meydânı _____ 385
Nurettin Dülger
- Geldim _____ 387
Fevzi Güner
- Fatıma'nın Şulesi _____ 388
Hüseyin Ali
- Hançer Yarası _____ 392
Mehmed
- Fâtıma Gül Goncaları _____ 394
Mustafa Tolunay
- Hasan-ı Müctebâ Yâdıġarı _____ 396
Behzat
- Bir Vurdu Yüreġim _____ 397
Hüseyin Battaloġlu
- Bir Hüseyin Oluyorum _____ 399
Hüseyin Battaloġlu

- Hep Senin Dertlerin İmam Hüseyin _____ 401
Demani
- Düşüm _____ 402
Kemal Kemahli
- Fırat'ın Gözyaşları _____ 403
Hasan Atam
- Gözyaşı _____ 405
Kadri Çelik
- Kerbela'nın Ateşinde Yanarken _____ 408
Hasan Ulusoy
- Kalk Ayağa Muhammed _____ 412
Tahsin Gelver
- Kerbelâ'yı Tanıyoruz _____ 414
Kemal Can
- Kerbelâ Çocuğu _____ 416
Kemal Can
- Âşûrâ _____ 418
Umran İldeniz
- Hüseyin Diyor _____ 421
Adem Avan (Garibi)
- Ağıt _____ 422
Hasan Arvas
- Ben Kerbela'da _____ 424
İbrahim Şaşma
- Melekler Ağlar _____ 426
Kadir Kaya
- Yanar Ağlarım _____ 427
Kadir Kaya
- Bir Sevdaki.... _____ 429
Demir Doğan Kandemir
- Hüseyin Deyi _____ 431
Hüseyin Kara
- Öğleyin _____ 432
Hüseyin Kara

- Yasak Bir Kitap Gibisin _____ 433
İsmail Aykanat
- Gerdanlık _____ 434
Arzu Çetinkaya
- Gerdanlığın Varisi _____ 436
Arzu Çetinkaya
- Hüseyin-i Fatıma _____ 438
Ö. Cevad Deveci
- Zeynep Eğilmez! _____ 440
Ö. Cevad Deveci
- Ağlar "Hüseyin" Diye Diye _____ 443
Ö. Cevad Deveci
- Kerbela Destanı _____ 445
Mehmet Fatih Oflaz
- Belâ Çölünde Solan (İmam Hüseyin'e...) _____ 447
Ayhan Yavuz Açıköz
- En Büyük Kurban _____ 449
Kadir Erkal
- Hz. Hüseyin Ve Kerbela _____ 450
Osman Öcal
- Kerbela Mersiyesi _____ 452
Kağızmanlı Cemal Hoca
- Hz. Hüseyin (s.a) ve Kerbelâ'ya Ağıt _____ 455
Bülent Fevzioglu
- Kerbela _____ 457
Metin Tandoğan

SİNEZENLER / 459

- Âşıkların Miracı _____ 461
Musa Aydın
- Ben Hüseyin'im _____ 462
Musa Aydın

- Ey Kerbelâ _____ 464
Musa Aydın
- Hak Kahramanı _____ 465
Musa Aydın
- Hüseyin _____ 468
Musa Aydın
- Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin, Hüseyin _____ 470
Musa Aydın
- Ya Rab _____ 476
Musa Aydın
- Yaralandım Bacı Zeynep _____ 478
Musa Aydın
- Zehrâ Gülü _____ 479
Musa Aydın
- Hüseyin'im _____ 480
Musa Aydın
- Şirin Dilli Rugayye'm _____ 481
Musa Aydın
- Zeyneb'em _____ 483
YAşar Topkaya
- Ağlasam _____ 485
Ali Can Görel
- Ali Ekber'im _____ 486
Ali Kıran
- Küçük Kurban _____ 487
Ali Kıran
- Ya Ebu Fazıl Meded _____ 488
Ali Kıran
- Ben Âlemin Nuruyum _____ 490
Ali Kıran

• Şehadet Mektebi _____	491
Ali Kiran	
• Ya Sekka-i Kerbubela _____	493
Ali Kiran	
• Ey Hüseyin, Can Feda _____	494
Ali Kiran	
• Kerbela'da... _____	495
Ali Kiran	
• Sırr'ul-Vefa _____	498
Cafer Bayar	
• Ebelfezl _____	500
Velayet Aytan	
• Kundağı Esğirim'in _____	502
Velayet Aytan	
• Ey Kerbela Peygamberi _____	505
Velayet Aytan	
• Elemdar Gardaşım _____	507
Velayet Aytan	
• Kerbela'yı Duman Tutup _____	509
Velayet Aytan	
• Kerbubela Bize Mektep _____	513
Velayet Aytan	
• Şah-i Kerbela _____	514
Velayet Aytan	
• Ya Hüseyin _____	516
Velayet Aytan	
• Ya Mevla _____	517
Velayet Aytan	
• Yiğit Ebelfezl _____	518
Velayet Aytan	
• Nur-i Huda _____	520
Velayet Aytan	

- Ya Hüseyin Can _____ 522
Mehmet Soyuk
- Yerde Yatma Yaralısın _____ 523
Zakir
- Minik Asker _____ 524
Cafer Önkuzu
- Hüseyin Eba Abdillah _____ 525
Efgan Usta
- Bugün Âşûrâ Günü _____ 528
Ersan Baydemir
- Elveda _____ 529
Ersan Baydemir
- Hüseyin Bir Mekteb _____ 532
Ersan Baydemir
- Kerbelâ Şehidi Hüseyin _____ 533
Ersan Baydemir
- Haydar Güllü _____ 535
Hüseyin Yalçın
- Men Aşiq-i Divâneym _____ 536
Hüseyin Yalçın
- Aşkımın Kâbe'si _____ 538
- Allah u Ekber _____ 539
Hüseyin Yalçın
- Cennet-i A'lâ _____ 541
Hüseyin Yalçın
- Ebedî Bir Hakikat _____ 543
Hüseyin Yalçın
- Ey Diyâr-i Aşk u Belâ _____ 546
Hüseyin Yalçın
- Senin Aşkın Ağa Hüseyin _____ 548
Hüseyin Yalçın
- Kerbelâ Ey Kerbelâ _____ 549
Hüseyin Yalçın

• Kible-yi Âşikân _____	551
Hüseyin Yalçın	
• Vâdi-yi Aşk _____	553
Hüseyin Yalçın	
• Sen Şehâdet Mektebisin _____	555
Hüseyin Yalçın	
• Şehid'in Destanı _____	557
Hüseyin Yalçın	
• Ya Mazlum-i Kerbelâ _____	558
Hüseyin Yalçın	
• Mevlâ _____	560
Hüseyin Yalçın	
• Kerbubelâ Âşığı _____	562
Hüseyin Yalçın	
• Soldu Güller _____	563
Hüseyin Yalçın	
• Kefensiz _____	564
Hüseyin Yalçın	
• İntizar _____	566
Hüseyin Yalçın	
• Sefir-i Aşk _____	568
Hüseyin Yalçın	
• Zeyneb'in Kurban! _____	570
Hüseyin Yalçın	
• Aşkın Manzumesi _____	573
Hüseyin Yalçın	
• Divane _____	576
Hüseyin Yalçın	
• Emme Can Zeynep _____	577
Hüseyin Yalçın	
• Zeyneb'em Men _____	578
Hüseyin Yalçın	
• Zeynep Ana _____	580
Hüseyin Yalçın	

- Zeynep Perişan _____ 581
Hüseyin Yalçın
- Menim Eşğim _____ 583
Hüseyin Yalçın
- İmdada Gel Gardaş _____ 584
Hüseyin Yalçın
- Men Ali Ekber'em _____ 586
Hüseyin Yalçın
- Laylay Eli Can _____ 587
Hüseyin Yalçın
- Laylay Rugeyye'm _____ 588
Hüseyin Yalçın
- Edriknî Yâ Mehdi _____ 589
Hüseyin Yalçın
- Perişan Zeynep _____ 591
Hüseyin Yalçın
- Aşam Ebelfezl _____ 592
Hüseyin Yalçın
- Ebelfezl Aşam _____ 593
Hüseyin Yalçın
- Haşimî Sultan _____ 595
Hüseyin Yalçın
- Laylay Eşğ'er'im _____ 596
Hüseyin Yalçın
- Mevla Hüseyin _____ 597
Hüseyin Yalçın
- Ya Fatime, Ya Zeynep _____ 598
Hüseyin Yalçın
- Ya Zehra _____ 600
Hüseyin Yalçın
- Heyderiyem Heyderi _____ 601
Hüseyin Yalçın
- Aşam Ebelfezl _____ 602
Hüseyin Yalçın

- Movla Hüseyin Can _____ 603
Hüseyin Yalçın
- Esğەر'im _____ 604
Belgin Yalçın
- Ey Hüseyin Canem _____ 605
- Bacı Zeynep _____ 606
- Ekber'im _____ 607
- Meni Derk Eyle Ağa Can Verirem _____ 608
- Rugeyye'ye Selâm Ola _____ 609
- Baba Hüseyin _____ 611
Adnan Assafoğlu
- Şiarımız Hüseyin _____ 613
Hicran Kadioğlu
- Konu Fihristi _____ 615

Not